

Giới thiệu Bà Xã Của Anh Đế

Tên gốc: 影帝的老婆 (Hán Việt: Ảnh đế đích lão bà)

Editor: Hành Tây (Mon)

Số chương: 122 chương + 6 ngoại truyện

Thể loại: Ngôn tình, trùng sinh, mượn xác hoàn hồn, hiện đại, HE, tình cảm, ngọt sủng, nhẹ nhàng, giới giải trí (showbiz), cưới trước yêu sau.

Một câu chuyện hoán đổi thân xác do tai nạn giao thông từ một Dương Dung một nghèo hai trắng sống lại thành bạch phú nữ (*) Tần Thi Nghi. Một đêm phát lên, biến thành người nhàn hạ có tiền, có con trai, còn có... Ông xã ảnh đế.

(*) Bạch phú nữ: người phụ nữ da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tam thiếu phu nhân

Trợ lý Ngô mặc một bộ âu phục cả người toát lên khí chất tinh anh, bước từ phòng bệnh ra, liền vội vàng đi thẳng đến cửa thang máy, lúc đi ngang qua nữ y tá đang mỉm cười xinh đẹp, cũng chưa ngừng lại dù chỉ một giây.

Nữ y tá thì ngược lại, khuôn mặt trái táo tươi cười sáng lạn, vẫn nhiệt tình chào hỏi giống như mọi lần: “Ngô tiên sinh phải về rồi sao?”

Tầng cao nhất của bệnh viện là khu điều trị nội trú dành cho bệnh nhân VIP, so sánh với những phòng bệnh thông thường luôn xảy ra tình trạng bệnh nhân bất mãn vì thiếu giường bệnh, thì mấy ngày hôm nay lại càng khoa trương hơn: Cả một tầng lầu rộng lớn như vậy mà chỉ có duy nhất một bệnh nhân.

Mỹ nữ (người phụ nữ xinh đẹp) tinh xảo nằm trên giường bệnh khiến người ta liên tưởng tới công chúa ngủ trong rừng. Ngay cả một phụ nữ đúng chuẩn như nữ y tá cũng suýt nữa không nhìn nổi muốn tiến lên hôn cho mỹ nữ tỉnh lại.

Trợ lý Ngô gọi mỹ nữ này là “Tam thiếu phu nhân”, nên nữ y tá cũng chỉ biết đây là “Tam thiếu phu nhân.”

Con trai thứ ba của Chủ tịch tập đoàn Thịnh Thị, so sánh với hai người anh trai đã lần lượt kế thừa gia nghiệp: Đại thiếu gia - Tổng giám đốc Thịnh (Thịnh tổng) và Nhị thiếu gia - Phó tổng giám đốc Thịnh (phó Thịnh tổng) thì Tam thiếu gia này lại khiêm nhường đến đáng thương, gần như không sống ở nhà chính của Thịnh gia.

Năm đó có một đội paparazzi tự xưng là không gì không làm được, quyết tâm không ăn không uống luân phiên nhau chờ đợi trước cửa Thịnh gia. Kiên trì hơn hai tháng trời, cuối cùng chẳng những không tìm được chút tư liệu nào về Thịnh Tam thiếu gia mà còn toi tã rút lui.

Chính vì thế nên sau này trên mạng lan truyền rằng: Tam thiếu gia là con riêng không được coi trọng của Chủ tịch tập đoàn Thịnh Thị - Thịnh Đồng. Bởi vậy, không có quyền thừa kế gia nghiệp, cũng không được sống trong nhà chính của Thịnh gia mà bị đưa ra nước ngoài.

Nghe đến là hợp tình hợp lý, mà theo kinh nghiệm trà trộn vòng bát quái của nữ y tá thì mức độ đáng tin cậy của tin bát quái này vô cùng càng cao. Nhà giàu thì nhiều thị phi, huống chi lại là nhà giàu vài chục năm liên tục đứng nhất Châu Á như Thịnh gia?

Nhưng kể từ khi vị Tam thiếu phu nhân Thịnh gia vào bệnh viện của bọn họ nằm, những suy đoán của nữ y tá lúc trước đã hoàn toàn bị lật đổ.

Buổi chiều ngày hôm kia Tam thiếu phu nhân Thịnh gia được đưa vào bệnh viện do xảy ra tai nạn giao thông, bệnh nhân còn chưa đến mà viện trưởng và nhóm bác sĩ chuyên gia đã được thông báo đến phòng cấp cứu để chuẩn bị phẫu thuật. Một tiếng sau, Tam thiếu phu nhân được đưa vào phòng phẫu thuật, tình cảnh càng thêm khoa trương, nữ y tá bỗng nhiên được gặp một người lại thêm một người, đều là những nhân vật lớn chỉ có thể sùng bái trên mạng.

Thịnh tổng và phó Thịnh tổng đến đầu tiên, trên người mặc âu phục giày da, vẻ mặt phong trần mệt mỏi, đoán chắc là vừa từ cuộc họp tới. Thịnh tổng lạnh lùng cấm dục, phó Thịnh tổng phong lưu đa tình, hai anh em vừa giáp mặt liền khiến cho tất cả phụ nữ trong bệnh viện hoàn toàn sôi trào. Tiếp theo là Thịnh phu nhân lịch sự tao nhã, sắc mặt lo âu nhìn cửa phòng phẫu thuật. Doanh nhân truyền kỳ Thịnh Đồng là người cuối cùng, ông vừa đến đã vội ôm vai bà xã mình an ủi. Quả nhiên lời đồn Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân vợ chồng thâm tình, không phải là không có đạo lý.

Chẳng qua các cô chờ mãi vẫn không thấy Thịnh Tam thiếu gia đến. Vốn đang cho rằng lúc này có thể gặp được nhân vật thần bí nhất Thịnh gia, kết quả là bà xã hân xảy ra tai nạn giao thông, mà Tam thiếu gia cũng không hề xuất hiện. Khó trách paparazzi cắm chốt năm vùng đến hai tháng trời cũng chẳng thu hoạch được chút gì.

Nhưng mà nói đi thì lại phải nói lại, nếu như Thịnh Tam thiếu gia thực sự là con riêng không được yêu thích, vậy tại sao khi bà xã hắn vừa xảy ra tai nạn giao thông thì tất cả người của Thịnh gia đều đồng loạt xuất hiện? Dựa theo tình tiết phim truyền hình trên TV hay như trong tiểu thuyết, chuyện nhỏ như vậy, chỉ cần phái quản gia chạy tới đây một chuyến là được rồi còn gì?

Nữ y tá cảm thấy Thịnh Tam thiếu gia này nhất định rất được yêu quý. Vì lúc Tam thiếu phu nhân được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, viện trưởng thông báo Tam thiếu phu nhân chỉ bị trầy ngoài da, cộng thêm chấn động não nhẹ, còn lại không gặp vấn đề lớn gì thì Thịnh phu nhân kích động suýt chút nữa ngã vào người Chủ tịch Thịnh, vội vàng cảm ơn trời đất, sau đó kết một câu: "Cuối cùng cũng có thể ăn nói với Hạo Hàm rồi."

Thịnh tổng tên đầy đủ là Thịnh Hạo Nhiên, phó Thịnh tổng tên là Thịnh Hạo Vũ, vậy Hạo Hàm mà Thịnh phu nhân nhắc tới, nhất định là tên của Thịnh Tam thiếu gia.

Đề bụng đến như vậy, khẳng định là mẹ ruột.

Ngày bình thường trợ lý Ngô rất vui lòng bát quái vài câu giết thời gian với các nữ y tá, nhưng hôm nay khi nghe thấy nữ y tá có khuôn mặt trái táo bắt chuyện lại chỉ gật đầu ứng phó rồi vội vàng lướt qua.

Nữ y tá mặt trái táo còn chưa kịp thương cảm vì hành vi của trợ lý Ngô, đối phương đã dừng bước, quay đầu hỏi: "Tiểu Liễu, cho tôi hỏi một chút, phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng mấy?"

"Tầng năm."

"Cảm ơn." Trợ lý Ngô lại sải bước đi tiếp, không để ý đến biểu tình buồn bực của nữ y tá. Vào thang máy bấm tầng năm, rồi yên lặng chờ cửa thang máy khép lại.

Thật ra trợ lý Ngô khác thường như vậy, không phải vì tâm tình không tốt mà do khó có thể giải thích.

Tam thiếu phu nhân nằm viện ba ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại từ sau hôn mê. Vậy mà câu hỏi đầu tiên không phải là khuôn mặt như hoa như ngọc của cô có bị để lại sẹo hay không, mà lại hỏi cô gái bị đâm trúng giờ thế nào?

Nhưng người quen Tam thiếu phu nhân có ai không biết cô yêu cái đẹp đến mức tẩu hỏa nhập ma? Hắn từng nghe một truyện cười, đó là vào thời điểm Tam thiếu phu nhân mang thai tiểu thiếu gia, làn da bỗng trở nên xấu đi, phu nhân lại nghiêm cấm cô không được đến thẩm mỹ viện, không được chăm sóc bảo dưỡng, thậm chí đến cả trang điểm cũng không cho. Tam thiếu phu nhân khóc lóc thương lượng với phu nhân muốn phá thai, rồi tìm người để hộ cho Tam thiếu gia, làm phu nhân dờ khóc dờ cười.

Tuy biết rằng đây chỉ là một câu chuyện mang tính giải trí, nhưng nó cũng chứng minh một vấn đề - Tam thiếu phu nhân thật sự yêu cái đẹp đến điên cuồng.

Một người chỉ sợ dung mạo của mình thua kém người khác, tỉnh lại sau khi xảy ra tai nạn giao thông, lại có thể bỏ qua việc nửa khuôn mặt của mình bị băng kín thành cái bánh màn thầu, lo đi khả năng dung nhan bị hủy hoại, còn bắt đầu quan tâm an ủi người khác? Trước kia tại sao không phát hiện ra Tam thiếu phu nhân là người thiện lương như vậy?

Lại nói thêm, tuy rằng lần này Tam thiếu phu nhân là chủ xe gây tai nạn, nhưng trách nhiệm chủ yếu không hoàn toàn thuộc về cô. Nếu không có đứa bé nghịch ngợm, không hề báo trước lao ra từ góc đường khuất với tốc độ nhanh như pháo nổ, thì Tam thiếu phu nhân cũng không đến mức không kịp phanh xe.

Kết quả đứa bé nghịch ngợm đầu sỏ gây tội thì không bị thương tí tẹo nào, còn cô gái Lôi Phong sống lại nằm trên giường bệnh chưa biết sống chết ra sao, mà Tam thiếu phu nhân cũng hôn mê nhiều ngày mới tỉnh. Chẳng lẽ vì Tam thiếu phu nhân biết được cô gái kia bị thương rất nghiêm trọng nên động lòng trắc ẩn?

Thang máy đến nơi, trợ lý Ngô mỉm môi, ổn định tâm tình bước ra khỏi thang máy.

Tuy rằng thay đổi của Tam thiếu phu nhân khiến hắn có nhiều nghi hoặc, nhưng suy cho cùng hắn cũng không phải Đại thiếu phu nhân của Thịnh tổng. Thịnh tổng đến đây vẫn là người đàn ông độc thân hạng kim cương, nhọc lòng này cứ chờ đến lúc Thịnh tổng kết hôn rồi tính.

Phòng bệnh được trang hoàng đẹp đẽ giống như một căn chung cư cao cấp. Người phụ nữ xoa tay đuổi người đàn ông xa lạ mặc âu phục đi, quay sang nhìn nữ y tá, lễ phép hỏi nhỏ: "Có thể tìm giúp tôi một chiếc gương tới đây được không?"

Nữ y tá nhìn nửa bên mặt trái của cô, mười phần thấu hiểu gật đầu, lấy một chiếc gương gấp nhỏ từ trong túi áo ra. Đây là chiếc gương lúc này nữ y tá dùng để trang điểm trong phòng thay quần áo, thuận tay bỏ vào túi.

Bàn tay trắng mịn màng nhận lấy chiếc gương gấp nhỏ, màu gỗ đào tương phản của nắp chiếc gương càng khiến màu da ngón tay của người phụ nữ trông trắng nõn, mịn màng hơn. Cô nhú mày, bất mình bỏ qua chi tiết đó. "Cạch" một tiếng nắp chiếc gương mở ra, nửa khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo xuất hiện trên mặt chiếc gương nhỏ.

Ấn tượng về khuôn mặt này khắc sâu trong đầu cô. Thời điểm cô đẩy đứa bé nghịch ngợm ra, chủ nhân của khuôn mặt này trừng to mắt, cách lớp cửa kính xe nhìn cô mặt đầy hoảng sợ. Đó là kỉ ức duy nhất của cô trước khi hôn mê.

Chẳng lẽ vì ấn tượng khắc sâu quá mức nên ký ức bị rối loạn? Cô bỗng nhiên nhíu mày - khuôn mặt trong gương cũng nhíu mày, cô mím môi – khuôn mặt trong gương cũng mím môi.

Không, vẫn không thay đổi.

Đây không phải cô. Cô nhớ rõ, cô tên là Dương Dung, năm nay hai mươi ba tuổi, khuôn mặt thanh tú, da trắng rất bình thường, trên tay có vết chai. Nhưng vì sao trong tiềm thức của cô lại có thêm quá khứ của một người khác? Căn bản không thuộc về cô mà của một người tên Tần Thi Nghi?

Nữ y tá nhìn sắc mặt bệnh nhân bắt đầu xấu đi, bàn tay cầm gương không ngừng run rẩy, chỗ khớp xương đốt ngón tay vì dùng sức mà nổi lên các đường gân màu trắng xanh. Nữ y tá vội vàng tiến lên hai bước, lấy chiếc gương từ trong tay bệnh nhân ra, dùng giọng điệu điềm đạm an ủi: “Cô hãy yên tâm, miệng vết thương trên mặt cô không sâu, đang khôi phục rất tốt. Ngay cả sẹo do phẫu thuật cũng không ai nhìn ra được.”

Dương Dung không hề hé răng. Chỉ có bản thân cô biết, điều cô sợ căn bản không phải cái này.

Có thể thuận lợi cầm chiếc gương về, nữ y tá cũng yên tâm, chỉ ít bệnh nhân không có biểu hiện gì lạ, vẫn trong phạm vi bình thường, cân nhắc một chút rồi nói: “Tuy rằng cô đã tỉnh, nhưng vì não bị chấn động nhẹ, vẫn nên chú ý nghỉ ngơi thì tốt hơn.”

Nữ y tá vừa dứt lời, hình như điện thoại di động hơi rung lên. Nữ y tá lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua - Wechat, biết không hợp lý liền cất ngay di động vào túi áo.

Dương Dung liếc mắt thoáng nhìn thấy hình nền của nữ y tá, là một gương mặt hết sức quen thuộc. Gần như không cần động não, Dương Dung buột miệng thốt ra: “Hình nền trên điện thoại của cô là Hoắc Lăng?”

“Đúng vậy.” Khuôn mặt nữ y tá đầy vui mừng, kích động vì nghĩ mình tìm thấy người chung sở thích, bỏ quên tâm tư phải chú ý đến bệnh nhân, bắt đầu nói thao thao bất tuyệt: “Hình nền này là lấy ảnh trong bộ phim điện ảnh của công tử đấy, công tử thật sự đẹp trai đến ngây người. Cô nói xem tại sao lại có người đẹp trai đến vậy chứ? 360 độ không góc chết? Nghe tin nóng từ chuyên viên hóa trang, công tử đóng phim hầu như không phải trang điểm, đến cả phấn cũng không cần đánh đấy. Đúng là sắc đẹp trời ban mà!”

“Còn nữa nè, gần đây công tử ở nước ngoài đóng phim. Đạo diễn lớn của Hollywood chọn công tử diễn vai nam chính luôn nhé. Nếu lần này làm tốt nói không chừng công tử có thể cầm tượng vàng về, vậy mới thật sự là niềm tự hào của đất nước nhà --- Không đúng, công tử đã sớm làm đất nước tự hào rồi. Tuy chưa nhận được giải, nhưng công tử từng được đề cử là nam chính xuất sắc nhất giải Oscar. Ngoại trừ công tử, ở Châu Á còn ai làm được như vậy chứ? Còn ai chứ...?”

Hiện tại suy nghĩ của Dương Dung đang rất rối ren, căn bản không có tâm tư ứng phó với cỗ máy nói cực lực hoạt động là nữ y tá. Nữ y tá thao thao bất tuyệt một hồi, rốt cuộc cũng phát hiện ra người nghe không hề phản ứng, hơi xấu hổ dừng lại, nói: “Cái đó... Cô không thích Hoắc Lăng sao?”

“Tôi không rõ về anh ấy lắm.” Dương Dung miễn cưỡng nặn ra tia ý cười: “Cô có thể ra ngoài một chút không? Tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Được chứ, không quấy rầy cô nữa.” Nữ y tá cười ngượng ngùng, mở cửa đi ra ngoài mà không chú ý tới trong nháy mắt khi cửa phòng đóng lại, khuôn mặt Dương Dung bỗng trở nên vô cùng khó coi.

Hoắc Lăng, Thịnh Hạo Hàm, Tần Thi Nghi.

Còn có Thịnh Dục Kiệt.

Tầng năm, trợ lý Ngô đứng ở ngoài cửa phòng chăm sóc đặc biệt, sắc mặt cực kì hoảng sợ nhìn bác sĩ chủ trị: “Cái gì, tử vong? Ngày hôm qua không phải tình hình vẫn ổn sao, rõ ràng nói có thể chờ cô ấy phục hồi mà? Sao tự nhiên lại tắt thở?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Anh bạn nhỏ

Về mặt bác sĩ chủ trị tràn đầy tiếc nuối, nói: “Đáng tiếc rằng bệnh nhân không thể chống đỡ đến cuối cùng, vừa mới tắt thở nửa tiếng trước khi cậu tới.”

Trợ lý Ngô trầm mặc một lát, nhìn thật kỹ người nằm ở giường bệnh – cô gái đã không còn sự sống, mang theo tâm tình có chút đau đớn kịch liệt rồi đi. Hẳn không lên tầng cao nhất ngay lập tức mà ngồi trên ghế dài ở hành lang, bấm số điện thoại gọi cho phòng Nhân sự của công ty: “Tiểu Lưu, là tôi - trợ

lý Ngô, công ty có một thực tập sinh tên là Dương Dung đúng không? Đúng, là cô ấy... Cô ấy gặp tai nạn giao thông vừa qua đời, cậu giúp tôi liên hệ với người nhà của cô ấy để bọn họ... Sớm tới đây xử lý hậu sự.”

Thông báo cho bộ phận Nhân sự xong, trợ lý Ngô lập tức gọi điện thoại cho BOSS: “Thịnh tổng, Tam thiếu phu nhân kêu tôi xuống xem tình hình cô Dương Dung bị thương thế nào. Nhưng cô Dương Dung vừa mới qua đời, tôi đã thông báo phòng Nhân sự liên hệ cho ba mẹ cô ấy đến đây lo chuyện hậu sự, thuận tiện... Thương lượng về vấn đề bồi thường.”

Phía đầu dây bên kia nói thêm mấy câu, trợ lý Ngô gật đầu "Vâng" hai tiếng rồi cúp điện thoại. Sau đó mới đi lên tầng cao nhất.

Kỳ thật Dương Dung đã sớm chuẩn bị tâm lý. Cô biến thành Tần Thi Nghi, nếu cơ thể cô không tiếp nhận linh hồn của Tần Thi Nghi vậy thì chỉ còn con đường chết. Không có linh hồn, sao thể xác tồn tại được đây? Nhưng lúc tận tai nghe câu trả lời của trợ lý Ngô, hai tay Dương Dung giấu dưới chân, vẫn không nhìn được mà run rẩy. Cô nhìn, rồi nhìn, cuối cùng không nén được vội ngẩng đầu, nước mắt trượt xuống hai bên má.

Trợ lý Ngô có chút khiếp sợ, lại có chút xúc động, mấp máy môi nói: “Tam thiếu phu nhân, người đã chết không thể sống lại, hơn nữa trách nhiệm không hoàn toàn thuộc về cô.”

“Nghe nói cô ấy mới hai mươi ba tuổi.” Dương Dung, không, hiện tại là Tần Thi Nghi, môi cô run rẩy: “Mới vừa... Tuổi còn trẻ như vậy, chắc hẳn chỉ mới tốt nghiệp đại học, cánh cửa cuộc đời vừa bắt đầu mở ra, tương lai của cô ấy vốn dĩ có rất nhiều cơ hội...”

Tần Thi Nghi chưa nói xong, đã bị một người đàn ông trẻ tuổi ngắt lời. Hắn mặc âu phục màu trắng, ánh mắt phong lưu đào hoa. Trong đầu Tần Thi Nghi ngay lập tức hiện ra một cái tên: Thịnh Hạo Vũ - anh hai của ông xã cô.

“Người đã chết rồi, cô ở đây khóc lóc thì có ích lợi gì?” Thịnh Hạo Vũ lườm cô một cái, cầm giấy ăn trên bàn trà ném về phía cô, lo đang nói: “Lau sạch nước mắt, nghĩ xem nên bồi thường thế nào cho thỏa đáng đi.”

“Người bị tông trúng là Dương Dung - Thực tập sinh của công ty. Vốn định chuyển lên chính thức, nào biết...” Trợ lý Ngô ngừng một chút, vội đem chủ đề lệch quỹ đạo kéo trở về: “Quê Dương Dung nằm ở một thôn sơn hẻo lánh. Tôi đã thông báo bên phòng Nhân sự liên hệ với người nhà của cô ấy, chỉ là nếu muốn đến thành phố sợ rằng sẽ phải mất vài ngày.”

“Điều kiện nhà cô ấy rất kém?” Thịnh Hạo Vũ nhất thời nóng lòng hỏi, thấy trợ lý Ngô gật đầu liền lộ ra một ít ý cười: “Vậy thì dễ giải quyết.”

Khác với vẻ mặt nhẹ nhõm của Thịnh Hạo Vũ, Tần Thi Nghi nghe được lời này, khuôn mặt bỗng lộ ra vẻ đau xót cho người thân đã chết.

Cô nhớ rõ ràng hai ngày hôm trước, lúc cô gọi điện về báo cho ba mẹ biết mình sắp trở thành nhân viên chính thức. Ba mẹ vui mừng đến bật khóc...

Trợ lý Ngô hơi xấu hổ.

Hắn nói vậy, vốn dĩ giữ chút tâm tư. Dù sao nhà BOSS nghèo đến mức chỉ có tiền là không thiếu. Nếu Tam thiếu phu nhân động lòng trắc ẩn, bồi thường cho gia đình Dương Dung nhiều một chút. Chỉ ít là giúp ba mẹ cô ấy một đời không lo cơm áo cũng coi như giảm bớt phần nào đau thương cho gia đình này. Nhưng phó Thịnh tổng nói thẳng ra như vậy, ngược lại biến Dương gia thành ra loại người thấy tiền sáng mắt.

“Việc này cậu xử lý là ổn!” Thịnh Hạo Vũ vỗ vai trợ lý Ngô, bộ dạng mui phần tín nhiệm, lườm Tần Thi Nghi thêm một cái: “Nếu cô đã không có việc gì, vậy tôi đi trước. Rảnh thì gọi điện thoại cho mẹ, bà ấy rất lo lắng, còn cả Tiểu Kiệt...”

Tần Thi Nghi mãi chìm đắm trong những suy nghĩ về cái chết của chính mình, đồng thời liên tưởng đến tâm trạng đau khổ rồi ren của ba mẹ, nên không chú ý trợ lý Ngô tiễn Thịnh Hạo Vũ đi lúc nào.

“Tam thiếu phu nhân...”

Bỗng dưng Tần Thi Nghi nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu lên nói: “Ba mẹ tôi... À không phải, người nhà Dương Dung ở nơi xa xôi như vậy, anh báo bọn họ nhanh chóng tới đây bằng cách nào? Ngồi tàu hỏa sao?”

Trợ lý Ngô ngăn người, hơi nghi hoặc nói: “Đi máy bay tính ra sẽ bớt ít thời gian hơn tàu hỏa...”

Tần Thi Nghi lộ vẻ mặt khó xử: “Vé máy bay đắt như vậy...”

Trước đây cô đã tìm hiểu qua, giá vé máy bay khứ hồi vào mùa ế khách cũng tới hai ngàn tệ. Nếu ba mẹ và hai anh trai đều tới đây, bốn người vừa đi vừa về ít nhất phải mất khoảng chừng một vạn, chưa kể chi phí ăn uống ngủ nghỉ, sao cả nhà có thể gánh vác nổi chi phí này? Nhưng đây có lẽ cơ hội cuối để cô gặp lại người thân. Cô hy vọng cả nhà đều có thể đến.

“Đắt?” Trợ lý Ngô vô cùng hoảng sợ. Tam thiếu phu nhân tùy tiện mua một cái túi xách rẻ nhất cũng phải mấy mấy vạn tệ, thế mà ngại vé máy bay đắt?

Tần Thi Nghi lập tức nhớ tới, hiện tại cô đã là thiếu phu nhân nhà giàu, mấy cái vé máy bay thì tính là gì? Chi sợ thuê nguyên cả cái máy bay riêng cũng chả phải nói chơi.

Sợ trợ lý Ngô nhìn ra sơ hở, cô vội vàng giải thích: “Ý tôi nói là tôi... Gia đình Dương Dung, chắc hẳn sẽ tiếc tiền đi máy bay.”

Trợ lý Ngô hơi sùng sốt, bỗng có cái nhìn khác, trong lòng vô cùng cảm thán vốn tưởng rằng Tam thiếu phu nhân chỉ biết làm đẹp và mua sắm. Hóa ra

bản chất lại là một người rất lương thiện, biết suy nghĩ vì người khác. Thế nên gật đầu tán đồng ngay: “Tam thiếu phu nhân nói đúng, tôi lập tức thông báo cho phòng Nhân sự thay Dương gia đặt vé máy bay khứ hồi.”

“Bọn họ... Chắc từ trước đến giờ bọn họ chưa bao giờ rời xa quê nhà. Nếu có thể thì hãy cứ người đi đón đi.”

Trợ lý Ngô gật đầu, trong lòng nghĩ nếu chỉ gọi một cú điện thoại tới, vạn nhất Dương gia nghĩ rằng đây là lừa đảo, không chịu đến thì chẳng phải sẽ lãng phí thời gian hay sao?

“Ồ tỉnh đó có chi nhánh của công ty, tôi lập tức thông báo cho người phục trách bộ phận bên đó để cậu ta trực tiếp đến thôn Dương gia ở đón người.”

“Ừ” Tần Thi Nghi nhắm mắt, trong đầu nghĩ xem mình có thể làm việc cuối cùng gì cho ba mẹ? “Dương gia có tất cả mấy người?”

“Ba mẹ Dương Dung đều khỏe mạnh, trên cô ấy còn hai người anh trai.” Trợ lý Ngô đáp, mười phần cẩn thận: “Hai anh trai của cô ấy đều chưa kết hôn.”

Cô biết, tiền kiếm được đều chu cấp cho cô ăn học, trong nhà nào còn tiền để hai anh trai cưới vợ? Vốn tưởng rằng giờ đi làm, công ty có đãi ngộ tốt. Nếu cô trở thành nhân viên chính thức tiền lương khoảng tám ngàn tệ, khấu trừ thuế thu nhập cá nhân vẫn cầm được hơn bảy ngàn tệ. Cô đã bàn với bạn thời đại học cùng thuê chung một căn phòng nhỏ, công ty có nhà ăn, tiêu pha cẩn thận tính gộp lại phí sinh hoạt mỗi tháng có thể khống chế trong khoảng hai ngàn tệ. Năm ngàn tệ còn dư lại, cô sẽ tiết kiệm cuối năm mang về nhà một thể. Ít ra cũng được hơn hai vạn tệ, vậy thì anh cả sẽ có cơ hội tìm đối tượng.

Nghĩ đến đây, Tần Thi Nghi lại muốn khóc.

Trợ lý Ngô xem mặt đoán ý, lựa lời mà nói: “Tam thiếu phu nhân, tốc độ cô điều khiển xe rất đúng luật, không hề vi phạm bất kỳ quy định nào. Phán quyết đưa xuống, phí bồi thường chắc hẳn không quá nhiều. Nhưng nếu cô có lòng muốn giúp Dương gia, không bằng tôi thay mặt cô liên hệ với người nhà đứa bé được Dương Dung cứu. Bọn họ chỉ ra một khoản, chúng ta thêm một khoản, chỉ ít ba mẹ Dương Dung sẽ không phải lo lắng chuyện mưu sinh đến cuối đời.”

Tần Thi Nghi vội vàng gật đầu không ngừng nói: “Phiền anh...”

Trợ lý Ngô là cánh tay phải đắc lực của Thịnh tổng, có rất nhiều việc cần giải quyết, không thể cứ túc trực ở bệnh viện mãi.

Hiện tại Tần Thi Nghi chưa có tâm tình nghĩ đến bất kỳ điều gì khác, cô chỉ biết thầm mong ngóng ba mẹ sớm tới đây.

Nhưng chưa chờ được ba mẹ đến, thì cô đã chờ được một bánh bao nhỏ xinh đẹp.

Khi vẫn còn là Dương Dung, cô không quan tâm đến chuyện gì ngoài học hành, đương nhiên không có kinh nghiệm chơi cùng trẻ con. Mà trong ký ức của Tần Thi Nghi, tuy rằng con trai do cô sinh, nhưng ở nhà có vài bảo mẫu phụ trách chăm sóc, lại thêm mẹ chồng ôm đồm trong ngoài chu toàn mọi việc cô không cần bận tâm, nên không hề thân thiết với con trai.

Vì vậy nên khi "Mẹ chồng" đương nhiệm của cô - Thịnh phu nhân dắt một bé trai vô cùng xinh đẹp đáng yêu giống như búp bê sứ đi vào, để mẹ con hai người gặp nhau chốc lát, Tần Thi Nghi thật sự luống cuống hết cả chân tay.

Làm thế nào để ở chung với anh bạn nhỏ này đây?

Tần Thi Nghi nghiêng đầu, nhìn bé trai xinh đẹp. Thịnh phu nhân tới rồi vội vàng rời đi, nghe nói bà có chuyện rất quan trọng phải giải quyết, nên để lại anh bạn nhỏ rồi đi mất. Phòng bệnh bỗng chốc chỉ còn hai người, một lớn một nhỏ tròn mắt nhìn nhau.

Vẫn là bé trai chủ động phá vỡ bầu không khí trầm mặc. Anh bạn nhỏ ngồi xuống cái ghế dựa bên cạnh giường bệnh, cơ thể nhỏ ưỡn cao thẳng tắp, khuôn mặt nhỏ thì nỗ lực tạo ra bộ dáng nghiêm túc, nhưng vừa mở miệng lại là một giọng nói ngọt ngào vị sữa, còn cổ ra về người lớn trưởng thành, nhưng dù làm thế nào cũng không thể che được hết âm điệu ngây thơ của trẻ con.

“Cơ thể của mẹ đã phục hồi tốt chưa ạ?”

Tần Thi Nghi chớp chớp mắt. Để cho anh bạn nhỏ chủ động tìm đề tài, cô cũng hơi ngại ngùng, lại có chút được quan tâm mà sợ: “Cũng không tệ lắm.”

“Vâng.” Anh bạn nhỏ gật đầu, nhe níp nói: “Mẹ phải ghi nhớ lời bác sĩ dặn, ngoan ngoãn uống và tiêm thuốc, như vậy mới nhanh ra viện được.”

Anh bạn nhỏ già bộ làm người lớn thật sự quá đáng yêu.

Tần Thi Nghi không chú ý, đôi mắt đào xinh đẹp đã cong thành vầng trăng non từ lúc nào.

Tiểu gia hóa hơi ngẩng đầu nhìn cô, đúng lúc thấy cảnh này, bỗng chốc ngáy ngẩn cả người, đôi môi hồng nhỏ xinh khẽ mấp máy, khuôn mặt nhỏ dù nỗ lực ngượng, nhưng vẫn có thể nhìn ra được một chút ảo não.

Chẳng lẽ mình nói sai điều gì? Vì sao mẹ lại nhìn mình như vậy?

Còn có, mình không cẩn thận nghe thấy các di trong nhà tám chuyện, nói rằng mặt của mẹ bị thương, dung nhan đã bị hủy. Chính mình cũng cảm thấy

như vậy, nhưng tại sao khuôn mặt mẹ còn quần nhiều băng gạc như thế mà vẫn có thể cười được?

Bé trai không có cách nào tự giải thích.

Tần Thi Nghi cũng nhìn ra sự thay đổi cảm xúc trong chớp mắt của anh bạn nhỏ, không khỏi chần chừ.

Dương Dung đã chết, hiện tại cô chính là Tần Thi Nghi, Tần Thi Nghi thật sẽ không thể quay về nữa. Tiếp nhận thân thể này, đương nhiên cô phải thay Tần Thi Nghi thật sống cho tròn trách nhiệm với gia đình, cô không thể trốn tránh được.

Vậy khi con trai mình có cảm xúc tiêu cực, phải dỗ như thế nào đây?

Ôm một cái?

Tần Thi Nghi nhìn bé trai ngồi lưng thẳng tắp ảo não nhấp môi, cánh môi hồng hồng lộ ra vẻ đáng yêu khiến cô không nhìn được, dang hai cánh tay ra, cố gắng khiến giọng nói của mình trở nên nhu hòa: “Tiểu Kiệt, qua đây với mẹ.”

Tiểu gia hỏa ngẩng đầu, mở tròn mắt nhìn cô, Tần Thi Nghi thấy được trong đôi mắt trắng đen rõ ràng hiện rõ sự kinh ngạc đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Người nhà

Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt không hiểu lý do tại sao sau tai nạn giao thông mẹ mình lại thay đổi. Nhưng nói gì đi chăng nữa anh bạn nhỏ mới chỉ năm tuổi, tuy thường ngày bày ra bộ dạng thành thực giống người lớn, nhưng bản chất vẫn là trẻ con. Trẻ con thì sẽ không từ chối việc gần gũi với mẹ. Chỉ là Thịnh Dục Kiệt được giáo dục rất quy củ và nghiêm khắc, thật sự không biết cách đáp lại sự nhiệt tình của mẹ mình.

Dương Dung, không, hiện tại hẳn phải gọi là Tần Thi Nghi. Đối mặt với tiểu gia hỏa lạnh nhạt tự kiểm chế bản thân, tuy rằng Tần Thi Nghi cảm thấy hơi thất bại, nhưng vẫn chưa tổn tâm tư cân nhắc quá nhiều.

Hiện tại cô đang phân tâm, trợ lý Ngô phải người đi đón gia đình cô tới đây, sao đã qua nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn chưa có tin tức gì? Đương nhiên cô biết rõ đường đường là trợ lý đặc lực mang danh hiệu cánh tay phải của Tổng giám đốc thì làm việc chắc chắn sẽ không để lọt dù chỉ một giọt nước. Ở tập đoàn trợ lý Ngô nổi tiếng là người có năng lực, lại từng cam đoan trước mặt cô, người nhà cô chắc chắn sẽ được đưa tới đây an toàn.

Việc này khẳng định sẽ không xảy ra sơ xuất gì. Chỉ là, cô quan tâm quá nên bị loạn. Huống chi giờ cô đã biến thành bộ dạng này, Tần Thi Nghi thật sự không dám tưởng tượng mình sẽ phải đối mặt với nỗi đau đớn, thương tâm của cả nhà thế nào.

Thêm một ngày nữa trôi qua, nỗi lo âu trong lòng Tần Thi Nghi càng lúc càng tăng thêm. Cô cố gắng chuyển sự chú ý của mình lên người Thịnh Dục Kiệt để bình tĩnh hơn. Cứ tiếp tục tình trạng này, chưa gặp người nhà, chính bản thân cô sẽ gục ngã trước mắt.

Người nhà họ Dương tới bệnh viện vào một buổi chiều nắng vàng rực rỡ. Ánh nắng tươi sáng, nhưng lại không sưởi ấm được lòng người.

Người nhà họ Dương vừa đến bệnh viện liền vội vàng đi gặp mặt Dương Dung lần cuối. Vốn bệnh viện có quy định thi thể người đã mất phải chuyển vào nhà xác, trợ lý Ngô suy xét chu đáo, thời tiết nắng nóng thế này, nếu chuyển thi thể vào nhà xác thì người nhà chưa kịp đến, thi thể Dương Dung đã bắt đầu phân hủy rồi. Nếu là nhân viên mới của công ty, dù thế nào cũng muốn để ba mẹ và người nhà gặp mặt con gái họ lần cuối. Sau khi hỏi qua ý kiến của Tần Thi Nghi, trợ lý Ngô lấy danh nghĩa Thịnh gia yêu cầu bệnh viện đưa thi thể Dương Dung lưu trữ trong phòng đông lạnh.

Tần Thi Nghi vừa nghe tin người nhà đến, không thể chờ đợi, lập tức đứng dậy bước xuống giường. Y tá không dám ngăn cô lại, vội vàng tìm một chiếc xe lăn, đẩy tới: “Tam thiếu phu nhân, cô chân cô bị thương, không thể đi bộ quá xa, để tôi đẩy cô qua đó.”

Tần Thi Nghi gấp gấp đến mức quên mất cả con trai, được y tá đẩy đi, mà hận dưới chân y tá không gắn phong hỏa luân, luôn mệnh thúc giục mau mau đi nhanh, bóng dáng chỉ chớp mắt đã biến mất khỏi phòng bệnh.

Thịnh Dục Kiệt bị bỏ quên, hơi mím môi, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, không hề vội vàng cầm quyền sách lên. Gần đây được nghỉ hè, Thịnh Dục Kiệt vẫn phải tham gia lớp học thêm, nhưng vì mẹ bị tai nạn giao thông nên mới tạm nghỉ, bởi vậy mấy ngày nay cậu bé luôn ở trong bệnh viện với Tần Thi Nghi. Thịnh Dục Kiệt là một đứa bé rất tự lập, dù nghỉ học cũng không trộm lười biếng, ngày ngày mang sách vở vào bệnh viện hoàn thành bài tập.

Cẩn thận cất hết sách vở vào cặp, kéo khóa lại, đặt cặp về chỗ cũ. Xong xuôi Thịnh Dục Kiệt mới trượt từ trên ghế sofa xuống, bước chân nhỏ ra cửa phòng bệnh, nhón chân xoay nắm đấm cửa, từng bước đi đến chỗ văn phòng của các nữ y tá.

Phòng bệnh VIP dù chỉ có một bệnh nhân nhưng lúc nào cũng có ba y tá trực luân phiên, thay nhau làm việc để đảm bảo rằng sẽ lập tức có mặt ngay khi bệnh nhân cần. Ba nữ y tá, một người chân như đang gắn phong hỏa luân đưa Tần Thi Nghi xuống tầng dưới, hai người còn lại đều ở trong văn phòng

điều hòa mát lạnh, mơ màng muốn ngủ ngất. Thình lình thấy một bé trai xinh đẹp đứng ngoài cửa, hai nữ y tá liền bật dậy, nở nụ cười ngọt ngào tươi tắn, nhẹ giọng hỏi: “Anh bạn nhỏ có chuyện gì cần giúp đỡ không?”

Đừng coi đây chỉ là đứa bé năm tuổi. Đây chính là tiểu thiếu gia Thịnh gia, lại là cháu đầu, nữ y tá không dám xem thường.

“Mẹ em ở dưới tầng năm, phiền chị đưa em xuống đó.” So với sự nhiệt tình của nữ y tá thì Thịnh Dục Kiệt có thái độ bình tĩnh hơn nhiều: “Phím ấn thang máy cao quá, em không chạm tới được.”

Hai nữ y tá bị bộ dạng nhàn nhả của đứa bé làm cho mê muội đến mức không hện mà cùng bật thốt: “Được!”

Thịnh Dục Kiệt mấp máy môi, nói: “Một chị giúp em là đủ rồi.”

Các nữ y tá đều biết lý do vì sao Tần Thi Nghi nằm viện, tự nhiên cũng hiểu cô xuống phòng bệnh tầng năm để làm gì, nên rất nhanh rất chuẩn xác không chút nhầm lẫn đưa Thịnh Dục Kiệt đến chỗ Tần Thi Nghi.

Đứa bé luôn bình tĩnh giờ khắc này rốt cuộc không bình tĩnh nổi nữa. Nhìn người mẹ xinh đẹp tao nhã của mình đang ôm một người phụ nữ trung niên xa lạ khóc to, khóc đến mức không còn sót lại chút hình tượng nào.

Trợ lý Ngô rất lúng túng. Tam thiếu phu nhân vừa bước vào phòng bệnh, không nói không rằng bỏ nhào vào người mẹ Dương Dung khóc lớn. Người nhà họ Dương vốn thương tâm, nhìn thấy cô như vậy, liền khóc theo. Trong phòng giờ chỉ có mình hấn là người ngoài cuộc, khóc thì không đúng, mà không khóc lại càng không đúng, phong cách thật sự quá kì quái. Bây giờ thấy Thịnh Dục Kiệt tới, cuối cùng trợ lý Ngô cũng có lý do khuyên nhủ Tần Thi Nghi, vội vàng nói: “Tam thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia đang ở đây, thiếu phu nhân kìm nén một chút, đừng khiến tiểu thiếu gia bị dọa sợ.”

Thịnh Dục Kiệt mím môi, nghĩ thầm mình đâu vô dụng như vậy, tiếng khóc thôi mà bị dọa sợ gì chứ? Chỉ là ánh mắt không khỏi nhìn thoáng qua chỗ Tần Thi Nghi, thấy mẹ mình khóc nước mắt, nước mũi chảy thành hàng, không còn chút tao nhã. Cuối cùng Thịnh Dục Kiệt không phản bác lời của trợ lý Ngô.

Thế nhưng người thành công ngăn Tần Thi Nghi và người nhà họ Dương khóc thút thít không phải là Thịnh Dục Kiệt, mà là hai vị Thịnh tổng và phó Thịnh tổng đến ngay sau cậu bé: Thịnh Hạo Nhiên và Thịnh Hạo Vũ.

“Sao lại thế này?” Thịnh Hạo Nhiên nhíu mày, giọng hấn không lớn, nhưng trời sinh tráng khí mui phần, dù người nhà họ Dương và Tần Thi Nghi đang khóc lóc đến mức không thèm để ý mọi chuyện bên ngoài, cũng bị chặn trụ, tiếng khóc nhất thời ngừng lại, ngẩng đầu nhìn sang.

Trợ lý Ngô vội vàng giới thiệu: “Thịnh tổng, đây là ba mẹ Dương Dung và hai người anh. Hai bác, đây là Thịnh tổng và phó Thịnh tổng, họ chính là anh của Tam thiếu phu nhân.”

Ba Dương xoa xoa hai bàn tay co quắp, khàn giọng chào hỏi: “Thịnh... Thịnh tổng à, chúng tôi đều là người thành thật, không phải lợi dụng cơ hội đến đây đòi hỏi. Con gái qua đời, chỉ nghĩ rằng đến gặp mặt nó lần cuối nên cả nhà đều tới...”

Nghe giọng ba, Tần Thi Nghi lại cúi đầu lau nước mắt.

Thịnh Hạo Nhiên liếc qua Tần Thi Nghi rồi mới nhìn về phía ba Dương, trầm giọng nói: “Bác đừng khách khí, phải là Thịnh gia xin lỗi cả nhà mới đúng, việc này nên do chúng cháu chịu trách nhiệm. Mọi người đã đến đông đủ rồi, tiện đây chúng ta bàn chuyện bồi thường luôn.”

Thịnh Hạo Nhiên tuổi còn trẻ đã trở thành Tổng giám đốc của tập đoàn, Thịnh Đồng ở phía trên đã sớm nhường quyền. Nếu không phải tuổi Thịnh Hạo Nhiên còn quá trẻ, hội đồng quản trị không yên tâm thì Thịnh Đồng đã sớm lui về. Thịnh Hạo Nhiên một ngày bận trăm công ngàn việc, giờ có thể bớt chút thời gian tự mình đến gặp người nhà họ Dương đã là quá nể mặt. Với tính tình của Thịnh Hạo Nhiên, nếu không phải nghe trợ lý Ngô báo cáo rằng Tam thiếu phu nhân cứ nhắc tới người nhà họ Dương lại khóc lóc như trẻ con, thì chắc hẳn không tốn công giải quyết chuyện nhỏ như vậy.

Hắn làm việc như sấm rền gió cuốn, không dài dòng ướn ắt bần thiêu, trực tiếp hỏi thẳng: “Nhà các bác có yêu cầu gì?”

Cha Dương còn chưa kịp lên tiếng, mẹ Dương đã liên tục xua tay, giọng còn khàn hơn cả cha Dương: “Cảnh sát đã nói thời điểm xảy ra tai nạn, lỗi không thuộc về nhà các cháu. Nếu không phải Dương Dung xông ra cứu đứa bé, thì sẽ không...” Nói được một nửa, mẹ Dương đã nghẹn ngào không nói lên lời.

Thịnh Hạo Nhiên nghe xong liền nhíu mày, liếc mắt sang Thịnh Hạo Vũ. Đoán chắc việc này là chủ ý của em trai. Thịnh Hạo Vũ nhún vai, hấn lo ngại người nhà họ Dương không biết tốt xấu, lợi dụng cơ hội sử dụng công phu sư tử ngoạn, nên khi họ vừa tới đã sai người dẫn bọn họ đến cục cảnh sát dạo qua một vòng. Đối với người dân bình thường, chưa chắc bọn họ đã biết Thịnh gia đại biểu cho cái gì, nhưng nhất định sẽ có sự khiếp sợ với cảnh sát. Đầu tiên trấn áp người nhà họ Dương, bọn họ biết điều, mọi việc kể tiếp sẽ đơn giản hơn.

Chỉ không ngờ rằng bọn họ quá thành thật, bị dọa đến mức tiền bồi thường cũng không dám nhận?

Hai anh em họ trao đổi ánh mắt trong vòng vài giây, Tần Thi Nghi lại không khống chế được, ôm mẹ Dương khóc ầm lên, cảm xúc tuôn trào liền buột miệng nói ra: “Sau này hai bác hãy nhận cháu làm con gái đi!”

Tần Thi Nghi nhất thời kích động, lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận. Đừng nói bây giờ cô đang sống trong cơ thể người khác, thân phận khác biệt, căn bản không thể an ủi nỗi đau xót của cha mẹ tang con gái, mà chính nhà cao cửa rộng như Thịnh gia, cũng không đòi đồng ý để cô thật sự làm ra chuyện như vậy.

Tuy gặp đại nạn không chết nhưng hiện tại cô không còn Dương Dung nữa. Tiếp nhận một thân phận mới đồng nghĩa với việc phải gánh trên lưng nhưng trách nhiệm khác. Suy cho cùng, Tần Thi Nghi có gia đình có con trai, mà đứa bé nhỏ như vậy không thể thiếu sự quan tâm, chăm sóc của mẹ. Hơn hết, đôi hôn là một việc vượt ngoài sức tưởng tượng, cô không đủ can đảm nói ra chân tướng nếu không muốn trở thành bệnh nhân tâm thần. Nghĩ thế, Tần Thi Nghi yên lặng ngậm miệng, nhưng câu nói của cô đã thành công gây nên chấn động với những người có mặt tại đây.

Người nhà họ Dương hoảng sợ. Bọn họ không ngờ tiểu thư danh môn lại có tâm địa lương thiện như vậy. Nhưng cô gái này dù tốt thế nào cũng nhưng phải con gái bọn họ, huống chi cô còn là con nhà giàu, chắc chắn không thể nhận quan hệ thân thích với nhà nghèo như bọn họ. Cha Dương xoa xoa tay, nói năng lộn xộn: “Thịnh... Tần tiểu thư à, quan hệ này gia đình chúng tôi không dám đương nổi. Nếu tiểu thư không chê, cứ gọi chúng tôi một tiếng bác trai bác gái là tốt rồi...”

Mẹ Dương và hai anh trai liên tục gật đầu. Bọn họ chỉ muốn đến gặp mặt em gái lần cuối. Nhà bọn họ ở trong núi, không cách nào mang thi thể của em gái về được. Nếu không tới Bắc Kinh thì chắc chắn sẽ không còn cơ hội gặp mặt em gái lần nào nữa.

Thấy người nhà họ Dương thức thời, sắc mặt của Thịnh Hạo Nhiên và Thịnh Hạo Vũ mới hòa hoãn hơn một ít. Thịnh Hạo Vũ nói: “Trợ lý Ngô, đưa Tam thiếu phu nhân lên tầng. Ở đây bàn chuyện chính sự, cô ấy ở lại chỉ thêm phiền.”

Trợ lý Ngô là cánh tay phải đắc lực, hiển nhiên biết rằng BOSS của hần bận trăm công ngàn việc, để có mặt ở bệnh viện lúc này còn cố ý lù lại một hội nghị, chuyện ở đây giải quyết xong còn phải trở về họp. Giờ Tam thiếu phu nhân cứ khóc lóc không ngừng, kéo người nhà họ Dương thương tâm theo, căn bản không có biện pháp bàn chuyện chính sự, làm mất thời gian của BOSS.

Khó nổi trợ lý Ngô hiểu, Tần Thi Nghi thì không hiểu. Sau này rất khó có cơ hội gặp lại người nhà, sao cô đành lòng rời đi chứ? Tần Thi Nghi đẩy tay trợ lý Ngô ra, hít hít mũi, giọng nói mang theo tiếng nghẹn ngào: “Tôi không đi, tôi muốn ở lại đây, tuyệt đối sẽ không quấy rầy mọi người.”

Thịnh Hạo Vũ nhủ mảy định nói thêm gì đó, Thịnh Hạo Nhiên đã liếc Tần Thi Nghi một cái, thần nhiên nói: “Vậy cô ở lại đi, nhớ chăm sóc Tiểu Kiệt.”

Vừa dứt lời, Thịnh Dục Kiệt liền giống như nhận được mệnh lệnh, chân ngắn đi từng bước nhỏ đến bên cạnh Tần Thi Nghi, chủ động kéo tay cô, chỉ vào ghế sofa bên cạnh nói: “Mẹ, con đỡ mẹ qua đây ngồi.”

Thịnh Dục Kiệt sợ mẹ mình sẽ nói thêm điều gì đầy ngu ngốc mà không dùng đến não, nên hạ quyết tâm để ý cô thật kỹ. Lúc này liên tục chớp chớp mắt tỏ vẻ dễ thương.

Tần Thi Nghi vốn định cự tuyệt, cúi đầu nhìn anh bạn nhỏ đang chớp chớp đôi mắt to, bàn tay nhỏ mềm mại như bông nằm trong lòng bàn tay cô, chẳng hiểu vì sao đáy lòng lại có chút xúc động, làm cô không tự chủ được mà gật đầu đi theo.

Lần đầu tiên làm nũng thành công trong lòng Thịnh Dục Kiệt vui vẻ. Không thể giữ được vẻ nghiêm túc như ngày thường, khuôn mặt nhỏ tràn đầy tươi cười sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ba anh em

Hai mẹ con yên lặng không một tiếng động, ra ghế sofa ngồi.

Thực tế, yên lặng không một tiếng động là do Tần Thi Nghi tự ảo tưởng, chứ từng hành động của bọn cô đều rơi cả vào mắt những người đứng tại đây. Anh em Thịnh Hạo Nhiên và Thịnh Hạo Vũ, một người một than không cảm xúc, một người khác chủ động tỏ ra ung dung, hai người thần nhiên quan sát một màn như vậy, trong lòng dù có suy nghĩ gì thì trên mặt cũng không lộ ra.

Nhưng trợ lý Ngô thì khác hẳn không nhìn được thấp giọng cười một tiếng. Tiểu thiếu gia cười lên quá thật quá ngọt ngào. Trước kia sao hần không phát hiện ra tiểu thiếu gia nghiêm túc, chừng chặc, rõ ràng là phiên bản thu nhỏ của Thịnh tổng, khi cười lộ lên lại có dáng vẻ này chứ?

Cũng không thể trách trợ lý Ngô chưa hiểu việc đời. Là trợ lý đặc biệt của Thịnh Hạo Nhiên, trợ lý Ngô đi theo BOSS đã nhiều năm, mấy năm nay càng ngày càng được coi trọng, thỉnh thoảng hần lại đến Thịnh gia chuyển ít văn kiện cho Thịnh tổng.

Tuy rằng Thịnh tổng và phó Thịnh tổng đều chưa kết hôn, nhưng phó Thịnh tổng phong lưu đa tình, hàng đêm sinh ca. Trong biệt thự Thịnh gia có Thịnh Đồng và Thịnh phu nhân, động tĩnh lớn quá thì không hay, nên phó Thịnh tổng thường xuyên sống ở bên ngoài.

Ngược lại với phó Thịnh tổng là Thịnh tổng luôn giữ mình trong sạch, thành thật nghiêm túc nói chuyện yêu đương, trong lúc yêu trừ một vài lần ngẫu nhiên qua đêm bên ngoài thì phần lớn thời gian đều ở biệt thự của Thịnh gia. Huống chi Thịnh tổng độc thân đã hơn một năm, trừ bỏ đi công tác ra thì cơ bản không qua đêm bên ngoài, là một người đàn ông mẫu mực điển hình. Vì ông chủ là người đàn ông tốt như vậy, nên trợ lý Ngô lâu lâu cũng chạy qua Thịnh gia đưa văn kiện, tự nhiên đối với tiểu thiếu gia sống chung với Thịnh Đồng và Thịnh phu nhân từ nhỏ cũng xem như quen thuộc.

Trợ lý Ngô vốn quen nhìn nét mặt nghiêm túc của tiểu thiếu gia, rất có phong phạm của ông chủ Thịnh tổng. Giờ bỗng nhiên thấy bé cười ngọt ngào đến mức cả khuôn mặt sáng ngời thì nhất thời không kịp phản ứng, mắt nhìn không được nhìn lâu hơn chút. Nhưng dù sao trợ lý Ngô cũng là một nhân viên tinh anh, thất thần chỉ là chuyện trong chốc lát.

Hai đương sự đang bị người ta chú ý. Một người bộ dạng khản trương ngồi nghe mọi người tính toán chu cấp bồi thường cho cha mẹ cô bao nhiêu, một người thì nghiêm túc nhìn mẹ mình chăm chăm xem chừng, không muốn để mẹ mình tiếp tục nhớ lời nói ra điều gì thiếu suy nghĩ gây kinh động đến mọi người. Hai mẹ con họ đều không chú ý đến ánh mắt thất thần của trợ lý Ngô, vẫn tưởng rằng hành động của bản thân thật sự có thể che tai bịt mắt người khác.

Mấy năm nay tập đoàn Thịnh thị đều do hai anh em Thịnh gia đứng ra quản lý, đặc biệt là Thịnh Hạo Nhiên. Giờ cả hai người tạm buông xuống công việc bận rộn để tới bệnh viện để xử lý chuyện bồi thường nho nhỏ này, đương nhiên không phải vì mấy đồng tiền. Trên thực tế Thịnh gia nói thẳng là nhà giàu nứt vỡ đổ vách, chỉ cần người nhà họ Dương không sử dụng công phu sư tử ngoạm, Thịnh gia nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của bọn họ. Anh em Thịnh Hạo Nhiên tự thân xuất mã chính vì muốn dứt khoát dùng dao sắc chặt đứt dây rốn. Hai anh em họ đều không thích bị bó buộc. May vì lão tam kết hôn sớm, lại có con luôn nên mới giúp bọn họ bớt bị các bậc trưởng bối hối thúc, được tự do nhiều năm như vậy.

Bây giờ Tần Thi Nghi xảy ra tai nạn xe cộ, tuy cơ thể không bị thương tích gì nặng nhưng tinh thần có phần bị kích thích, cảm xúc không ổn định, thậm chí tính tình cũng thay đổi. Mỗi ngày Thịnh phu nhân đều đến thăm cô, gặp một lần lại lo lắng thêm một phần, sốt ruột muốn gọi con trai út của mình từ nước ngoài trở về chăm sóc cho Tần Thi Nghi.

Mấy năm nay Thịnh phu nhân càng sống càng thoải mái. Bà vốn xuất thân là tiểu thư gia đình quyền quý, lúc lấy chồng không phải gả cho người quá kém cỏi. Quá lắm thì thời trẻ nóng tính, gây ra vài trận cãi cọ nhỏ, nhưng sau khi bà sinh được ba đứa con trai xuất sắc, theo địa vị Thịnh gia càng ngày càng cao. Thịnh Đông cũng dần thu tâm, không bận lòng về việc phát triển mở rộng sự nghiệp gia tộc nữa, chỉ một lòng một dạ chăm sóc yêu chiều bà xã mình. Có thể nói, Thịnh phu nhân nửa đời người thuận buồm xuôi gió. Đặc biệt những năm gần đây, không ai dám gây chuyện khiến bà ngọt ngat. Phụ nữ mà sống thoải mái thì đời sống tình cảm bắt đầu đi lên, hơn nữa Thịnh gia và Tần gia vốn trong một vòng giao thiệp, có tới có lui. Bà xem Tần Thi Nghi như vãn bối mình nhìn từ nhỏ đến lớn, sau này con bé trở thành con dâu bà, thân lại càng thêm thân. Thịnh phu nhân không có con gái, đối với con dâu duy nhất càng thêm chăm sóc.

Giống như lần này Tần Thi Nghi xảy ra chuyện vốn chỉ là một tai nạn xe cộ nhỏ, không hề thương gân động cốt. Nhưng vì Thịnh phu nhân vô cùng lo lắng, nên kêu Thịnh Đông và anh em Thịnh Hạo Nhiên tới bệnh viện nhiều lần, xác nhận kỹ vết thương của Tần Thi Nghi không nặng. Bởi vậy mà giờ hai anh em họ bắt đầu chuyển sang lo lắng đến tinh thần của Tần Thi Nghi. Bọn họ thật sự không muốn vì chuyện con con này, mà em trai mình phải từ bỏ cơ hội không dễ dàng gì mới có được ở nước ngoài để bay về nước.

Đúng vậy, Thịnh phu nhân rất lo lắng cho Tần Thi Nghi. Tuy rằng không lộ ra trước mặt cô nhưng lại có ý định gọi con trai út về nước. Vì mấy ngày nay Tần Thi Nghi hơi khác thường, nên Thịnh phu nhân liền đặt mình vào vị trí của cô tự hỏi, bà cảm thấy nếu mình gặp phải sự việc giống con dâu, chắc chắn sẽ hy vọng có ông xã ở bên cạnh an ủi, chăm sóc, bầu bạn với mình.

Dĩ nhiên, đây chỉ là một phần ý nghĩ của Thịnh phu nhân. Xét kỹ, bà cảm thấy con trai út vì sự nghiệp điện ảnh mà chạy khắp nơi, mấy năm gần đây tên tuổi lan ra nước ngoài thì lại càng thường xuyên xuất ngoại quanh năm suốt tháng, những ngày chung sống với con dâu có thể đếm trên đầu ngón tay. Thân là mẹ chồng, bà có chút xấu hổ với con dâu.

Bản thân bà có tính toán riêng, hiện tại con trai út không chỉ nổi tiếng trong nước, mà ở quốc tế cũng đã có danh tiếng, địa vị càng lúc càng được củng cố. Trước đây là bởi vì fan quá cuồng nhiệt nên không thể không công bố ra bên ngoài là còn độc thân, con dâu đến bây giờ vẫn chưa được thừa nhận, kéo theo cả cháu trai bảo bối cũng không có danh phận. Bây giờ địa vị con trai út đã khác trước nhiều nên tính đến chuyện công khai bà xã và con trai mới đúng. Fan nhiều lắm là ồn ào một trận lớn, nhưng chỉ ít cũng không quá ảnh hưởng đến sự nghiệp mà con trai út yêu thích nhất.

Suy cho cùng, sinh được một đứa con trai ưu tú, Thịnh phu nhân cảm thấy rất kiêu ngạo. Bà hận không thể tuyên bố cho cả thế giới biết rằng Hoắc Lăng là con trai bà, nghệ danh là họ của bà, là tam thiếu gia đường đường chính chính của Thịnh gia chứ không phải con riêng gì hết.

Hiện tại con dâu xảy ra tai nạn xe cộ, chính là thời điểm con dâu đang yếu ớt nhất nếu con trai bà có thể trở về gấp để bầu bạn, tiện thể bồi dưỡng tình cảm, vợ chồng hòa hợp, con trai bà mới có thể suy xét tới chuyện công khai không phải sao? Không hiệu quả? Dẫu sao vẫn còn cháu trai ở giữa, con trai và con dâu cũng không thể bỏ qua trách nhiệm làm cha làm mẹ. Đừng mong cả ngày tự thui miên mình vẫn độc thân, mãi vui chơi bên ngoài quên hết trời đất.

Thịnh phu nhân suy xét cân nhắc đủ mọi mặt, chỉ thiếu hành động cụ thể. Vừa thương lượng cùng hai đứa con trai lớn, ý nghĩ này đã bị hai anh em khuyên giải hết.

Đàn ông Thịnh gia đều có ham muốn tự khẳng định bản thân. Ví dụ như người thoát nhìn phong lưu đa tình, không đáng tin nhất nhị thiếu gia Thịnh Hạo Vũ. Ngoài việc giữ chức danh phó tổng của tập đoàn Thịnh thị, tay nắm chắc thực quyền ra thì hẳn còn có một công ty điện ảnh, doanh thu tương đối lớn. Vài năm trở lại đây những bộ phim điện ảnh xưng vương xưng bá ở phòng vé, cơ bản nếu không phải do công ty điện ảnh núp dưới bóng cờ mang tên Thịnh Hạo Vũ chế tác, thì chính là do Thịnh Hạo Vũ đầu tư.

Đừng thấy Thịnh nhị thiếu gia tai tiếng bay đầy trời, trong mắt đám ký giả và cư dân mạng cả ngày chỉ biết tán tỉnh người đẹp hết chỗ này đến chỗ khác. Thế nhưng đối với Thịnh nhị thiếu gia mà nói tất cả chẳng qua cũng chỉ là vui chơi sinh hoạt điều hòa cuộc sống, còn khi làm việc kiếm tiền vẫn rất đứng đắn, nghiêm túc.

Hơn nữa, công ty điện ảnh của Thịnh Hạo Vũ chỉ là đầu tư cá nhân. Lúc trước Thịnh Đông và Thịnh Hạo Nhiên đều không coi trọng việc Thịnh Hạo Hàm ra nhập giới giải trí, tỏ rõ sẽ không ủng hộ bất cứ thứ gì để Thịnh Hạo Hàm biết khó mà lui. Thịnh Hạo Vũ là người duy nhất trong Thịnh gia ủng hộ Thịnh Hạo Hàm. Thậm chí, vì để có thể hỗ trợ cho em trai mình một cách tốt nhất, Thịnh Hạo Vũ đã lấy danh nghĩa cá nhân thành lập công ty điện ảnh

do hấn làm chủ. Dù vậy, số cổ phần mang tên Thịnh Hạo Hàm cũng không hề ít. Trên thực tế, ngay từ đầu Thịnh Hạo Vũ đã tính toán, chờ đến khi nào em trai mình đứng vững gót chân trong giới giải trí, hấn sẽ giao công ty cho Hạo Hàm tiếp quản.

Công việc trọng tâm của Thịnh Hạo Vũ vẫn đặt trên sự nghiệp phát triển gia tộc. Điều nói anh em đồng lòng, sức như chặt sắt, giờ cha già đã lui lại phía sau, cũng đã đến phiên anh em bọn họ vì Thịnh gia mở mang bờ cõi.

Chẳng qua việc Thịnh Hạo Hàm có thể ở trong cái vòng luẩn quẩn phát triển mạnh, thật sự nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Bản thân Thịnh Hạo Hàm chính là một người đàn ông ưu tú đến nỗi không thể soi mói bất kì khuyết điểm nào, lớn lên vừa đẹp trai, lại có thiên phú, có vận khí, tài nguyên tiềm lực hùng hậu... Tuy rằng Thịnh Đồng và Thịnh Hạo Nhiên không giúp hấn, nhưng chỉ cần Thịnh nhị thiếu gia - Thịnh Hạo Vũ thời cũng đã đủ đại biểu cho Thịnh gia.

Thịnh Hạo Hàm cơ hồ vừa vào nghề là nổi tiếng ngay lập tức. Từ khi ra nhập giới giải trí đến nay cũng đã được mười năm, giải thưởng lớn nhỏ nhận mỏi cả tay. Hiện tại đang tiến thân đến Hollywood, công việc chính trước mắt là quay bộ phim điện ảnh của đạo diễn quốc tế nổi tiếng David. Ông ấy đã áp ụ tác phẩm này mấy năm trời, Thịnh Hạo Hàm được ấn định làm nam diễn viên chính.

Phải biết rằng, đạo diễn David nổi tiếng thế giới, mỗi một bộ phim của ông ấy công chiếu đều như máy hút tiền toàn cầu, có vô số fan nào tàn. Khổ nỗi ông ấy thường bị lên án do toàn làm phim thương mại, chưa từng đoạt giải thưởng lớn nào. Vì vậy nên đạo diễn David tuy có địa vị, có giá trị bản thân, nhưng lại thiếu một cái công nhận chính thức. Chính vì thế, sau khi tên tuổi đạo diễn David lan ra tầm thế giới, tiền kiếm ra tiêu không hết thì ông ấy bắt đầu suy xét vấn đề kiếm cái công nhận chính thức này. Lúc sống mà không thể lưu lại cho cuộc đời thứ gì đó chẳng phải quá nuối tiếc hay sao? Đạo diễn David không giống những đạo diễn khác. Ánh mắt của ông ấy cao nếu nói muốn nhận giải thưởng vậy nhất định phải hướng đến giải thưởng danh giá nhất, đưa cái khác, ông ấy cũng chẳng cần.

Đạo diễn David nổi tiếng thế giới chạm vào là bóng tay tuyên bố xong liền biến mất. Thời gian đó có rất nhiều người mang tiền, mang kịch bản tới mời ông ấy rồi nủi nhưng đạo diễn David không hề dao động. Cách mấy năm lại truyền ra tiếng gió nói ông ấy đang dồn hết sức lực bắt đầu quay phim mới. Phim điện ảnh mới được trù bị nhiều năm như vậy, chần hấn muốn tranh giải Oscar.

Oscar ời là Oscar, ngẫm xem Trung Quốc bọn họ, thậm chí toàn bộ châu Á, ai từng chạm đến tượng vàng chứ? Nếu bây giờ Thịnh Hạo Hàm cầm được một tượng vàng mang về, đó chính là niềm kiêu ngạo của Trung Quốc, là quốc bảo của đất nước bọn họ đó.

Không cảm tính giống như Thịnh phu nhân, hai anh em Thịnh Hạo Nhiên và Thịnh Hạo Vũ đều là người thuộc phái thực tế. Bọn họ biết bộ phim này quan trọng với Thịnh Hạo Hàm đến nhường nào. Tuy nói Thịnh gia có quyền thế, mấy năm trước còn có thể giúp Thịnh Hạo Hàm kéo được chút tài nguyên, nhưng nay Thịnh Hạo Hàm đã ra nước ngoài phát triển, mọi việc đều nằm ngoài tầm với của bọn họ. Vị trí ngày hôm nay Thịnh Hạo Hàm đạt được đều do hấn dốc sức cố gắng.

Ở Hollywood, chuyện bài ngoại rất nghiêm trọng. Nhiều diễn viên nổi tiếng thuộc hàng chạm tay là bóng trong nước, đã tâm bưng bưng tìm đường ra nước ngoài mưu đồ phát triển. Kết quả cuối cùng, không phải đều tao ngộ ở Waterloo (*) sao?

Thịnh Hạo Hàm tự mình xông pha Hollywood, không hề thuận buồm xuôi gió. Tuy rằng được đóng vài vai phụ quan trọng trong phim bom tấn, miễn cưỡng coi như có chỗ đặt chân. Thế nhưng với năng lực và dã tâm của hấn, khẳng định còn muốn tiến xa hơn thế.

Giờ khó khăn lắm mới bắt được cơ hội, đảm nhiệm vai nam chính danh xứng với thực trong bộ phim do chính đạo diễn nổi tiếng thế giới David chỉ đạo. Có thể dừng chân lâu dài ở Hollywood hay không xem ra phải nhờ vào bước quyết định này.

Thời điểm trọng yếu nhất, bọn họ đã không giúp đỡ được gì, càng không thể khiến em trai mình thêm phiền.

Hai anh em Thịnh Hạo Nhiên và Thịnh Hạo Vũ phối hợp vô cùng ăn ý, sau khi làm công tác tư tưởng cho Thịnh phu nhân xong liền tới chỗ Tần Thi Nghi xử lý việc này.

Sau khi tổng kết những báo cáo mấy ngày nay của trợ lý Ngô, Thịnh Hạo Nhiên rút ra một kết luận: Tình tình Tần Thi Nghi có sự thay đổi lớn, đồng thời vô cùng đề ý đến người nhà họ Dương, chắc chắn là do đâm chết người nên trong lòng bất an.

Vì vậy lần này Thịnh Hạo Nhiên đích thân đến đây, muốn đem chuyện của nhà họ Dương giải quyết một lần cho xong. Tiếp đó, mời một bác sĩ tâm lý giỏi về khai thông tư tưởng cho Tần Thi Nghi. Đợi khi cô xuất viện ít ra cũng phải trở về trạng thái bình thường thì mẹ bọn họ mới thật sự thôi cân nhắc việc gọi Hạo Hàm trở về.

(*) Waterloo: Địa điểm thuộc Bỉ ngày nay, nơi diễn ra trận Waterloo - Đây là một trong những trận đánh nổi tiếng nhất và cũng là dấu chấm hết cho cuộc chiến tranh Napoléon. Đại quân Pháp (La Grande Armée) dưới sự chỉ huy của Hoàng đế Napoléon I đã bị đánh bại bởi liên quân của Liên minh thứ bảy, bao gồm quân Anh và đồng minh do Thống chế Arthur Wellesley, Công tước thứ nhất của Wellington chỉ huy và quân Phổ do Thống chế Gebhard von Blücher chỉ huy. Đây là trận đánh kết thúc chiến dịch Waterloo và cũng là trận đánh cuối cùng của Napoléon. Thất bại ở trận đánh này đã đặt dấu chấm hết cho ngôi vị Hoàng đế Pháp của Napoléon và Vương triều Một trăm ngày của ông. (wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tiền bồi thường

Sau khi tốt nghiệp đại học Thịnh Hạo Nhiên liền vào làm ở tập đoàn Thịnh Thị, gạt bỏ ánh hào quang sáng chói của người thừa kế tập đoàn, vươn lên từ vị trí nhân viên bình thường hạng chót. Hết dùng thời gian mấy năm ngắn ngủi từ giữa đám người tinh anh nhất trong tập đoàn leo lên đến vị trí quản lý. Mãi tới lúc này người ngoài mới biết Thịnh Đại thiếu gia đã chính thức tiến vào tập đoàn Thịnh Thị, chuẩn bị tiếp nhận sự nghiệp của ba hắn.

Thịnh Hạo Nhiên lấy thân phận người kế thừa tập đoàn Thịnh Thị, tiếp tục dùng thời gian ba bốn năm để ngồi vững vị trí tổng giám đốc tập đoàn. Tuy rằng ngoài mặt Thịnh Đông vẫn mang danh nghĩa Chủ tịch, nhưng từ lâu ông đã không còn quản lý những công việc lớn của tập đoàn, Hội đồng quản trị đã sớm thừa nhận năng lực và địa vị của Thịnh Hạo Nhiên. Có thể nói, hiện tại Thịnh Hạo Nhiên đã được tất cả mọi người công nhận là chủ nhân của tập đoàn Thịnh Thị.

Năm đó khi Thịnh Hạo Vũ mới bước chân vào thương trường, hắn đã dùng tác phong mạnh mẽ như sấm rền gió cuốn khiến mọi người phải khắc sâu ấn tượng. Mấy năm nay thân ở địa vị cao, quen ra lệnh, nếu nói trên người Thịnh Hạo Nhiên tản ra khí thế dù không nói gì cũng đủ uy nghiêm, thì thời điểm Thịnh Hạo Vũ nghiêm mặt cũng tỏ rõ mình không phải người dễ chọc. Trước đó, Tần Thi Nghi chần ở giữa nên chưa cảm thấy gì, bây giờ Tần Thi Nghi đã an tĩnh ngồi yên một góc, người nhà họ Dương bỗng nhiên trực tiếp đứng đối diện với sắc mặt của hai anh em Thịnh gia, lập tức có chút lo sợ bất an, chân tay luống cuống, không biết nói lời nào.

Mẹ Dương bây giờ cũng không dám khóc lớn, chỉ còn nghe thấy những tiếng nức nở nhỏ nhỏ, nhưng trong khung cảnh yên tĩnh của phòng bệnh thì có vẻ mười phần chói tai.

Trợ lý Ngô hiểu rõ BOSS nhà mình vốn không thừa nhiều thời gian và sự kiên nhẫn, vội vàng nói: "Bác trai, bác gái, xin hai người nín bi thương. Thịnh tổng của chúng tôi mang theo luật sư đến đây, nếu hai người không có ý kiến gì. Vậy trước hết chúng ta hãy đọc và ký thỏa thuận bồi thường, sau đó luật sư sẽ dẫn mọi người đi nhận tiền bồi thường. Đã định hai giờ chiều nay tổ chức phát tang ở nhà tang lễ, hoàn thành mọi việc, sớm đưa tiễn Dương... Cô Dương..."

Người nhà họ Dương nghe đến tên con gái, nhất thời giật mình, lại không dám thất thố trước mặt Thịnh Hạo Nhiên và Thịnh Hạo Vũ, cố gắng kìm nén, chỉ lo gật đầu, một câu cũng không nói được.

Tần Thi Nghi nghĩ đến chiều nay cơ thể của cô sẽ bị đưa đi hỏa táng, thật sự không thể trở về là chính mình nữa, không nhận được rơi nước mắt.

Kỳ thật, tính cách Tần Thi Nghi từ bé đã rất kiên cường.

Lớn lên trong núi, phần lớn mọi người không biết chữ, không đọc sách. Cô lại là con gái, từ hồi bắt đầu học cấp hai đã bị mọi người cười nhạo, ai nấy đều khuyên cha mẹ cô rằng con gái đi học sau này cũng chẳng thể có tiền đồ, thà tiết kiệm tiền mà xây nhà, để dành cho hai đứa con trai lấy vợ còn hơn.

Mọi người càng nói, Tần Thi Nghi càng không nhận thua, không cam chịu số phận. Luôn thức khuya dậy sớm chăm chỉ đọc sách, cắn răng thi đỗ vào trường cấp ba trọng điểm của tỉnh, đến khi thi đại học lại đỗ vào trường đại học danh tiếng ở thủ đô, trở thành niềm kiêu hãnh không chỉ của thôn bọn họ mà còn của cả huyện.

Nhưng mà thành phố lớn không phải cái gì cũng tốt. Cô chưa hiểu việc đời, ngoại trừ đọc sách ra thì cái gì cũng mù mờ, hơn nữa xuất thân từ vùng quê nghèo. Lúc vừa mới lên đại học còn bị các bạn ở chung kí túc xá tẩy chay. Mấy cô bạn cùng phòng cô đều là dân thủ đô, gia cảnh tốt, luôn trang điểm xinh đẹp, ăn mặc thời thượng. Thường xuyên làm trò đá xoáy cô sinh ra là đồ nhà quê thì cả đời vẫn là đồ nhà quê.

Tần Thi Nghi biết mấy người đó xem thường cô, nhưng cô tự cảm thấy mình chẳng kém cỏi hơn bọn họ chỗ nào. Cho nên cô âm thầm thề, tốt nghiệp xong nhất định phải tìm được công việc phù hợp, ở lại thành phố, nỗ lực kiếm tiền. Cố gắng để sau này đưa ba mẹ và anh cả, anh hai đến thành phố hưởng phúc.

Có thể nói, gia cảnh của Tần Thi Nghi không hề tốt, nhưng bản thân cô luôn hết mình phấn đấu và phát triển, từng bước hướng đến mục tiêu: Thi đậu đại học danh tiếng, tìm được công việc tốt, nghiêm túc kiến tiền. Tần Thi Nghi không chấp nhận số phận, cô biết khóc lóc không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì. Trước đây dù bị bạn học xem nhẹ cô cũng không rơi lấy một giọt nước mắt.

Nhưng mấy ngày nay Tần Thi Nghi thực sự khóc rất nhiều, cô khóc không phải vì thương cho bản thân mình. Cô chỉ cảm thấy có lỗi với ba mẹ và anh cả, anh hai. Vì chu cấp cho cô đọc sách, đi học mà cả nhà phải ăn tiêu chất bộp, cần kiệm, phòng không đủ ở, anh cả và anh hai mãi chưa lấy được vợ. Giờ cô đã tốt nghiệp, đã kiếm ra tiền, mắt thấy có thể báo đáp cho ba mẹ cùng hai anh, vậy mà phút chốc sự tình phát sinh thành thế này. Tần Thi Nghi đột nhiên luống cuống.

Tần Thi Nghi không biết nên đối mặt với người nhà như thế nào, giờ cô chỉ có thể ra sức nghĩ cách bồi thường cho người nhà thật thỏa đáng, an bài tốt cuộc sống sau này cho bọn họ.

Nhưng sau khi mọi chuyện kết thúc, cô phải ở nơi nào đây?

Dựa theo ý tứ trong lời nói của trợ lý Ngô, chờ ba mẹ cô nhận tiền bồi thường xong, sẽ mang thi thể của cô đi hỏa táng, tiếp đó sắp xếp cho cha mẹ cô trở về nhà. Cô không còn là con gái của ba mẹ nữa, đời này cô còn có cơ hội đoàn tụ với người nhà sao?

Mê man, chưa xốt đồng loạt dâng trào trong lòng, Tần Thi Nghi cố gắng nén cái mũi đau xốt, vừa muốn đưa tay lên lau khô khóe mắt, lại không biết trong tay mình nắm một bàn tay nhỏ mềm mại như bông từ khi nào. Tần Thi Nghi hít hít mũi, cúi đầu nhìn sang, Thịnh Dục Kiệt ngẩng đầu nhìn cô, mắt không chớp, ẩn dưới đôi mắt trong suốt là sự bất an khó giấu. Dù còn là đứa trẻ nhưng cậu nhóc nhạy cảm nhận ra mẹ mình có điều không giống bình

thường.

Tần Thi Nghi ổn định lại tinh thần, cô nhớ cơ thể này vẫn còn trách nhiệm và nghĩa vụ phải hoàn thành. Nhất thời tìm được mục tiêu cố gắng, Tần Thi Nghi kích động dứt khoát dứt tay, bế Thịnh Dục Kiệt ôm lên đùi. Cơ thể trẻ con mềm mại, giống bếp lò tự nhiên nóng hổi, tiến vào lồng ngực sưởi ấm trái tim. Bỗng chốc đem những đa sầu, đa cảm của Tần Thi Nghi đốt hết sạch.

Bên kia người nhà họ Dương nghe trợ lý Ngô nói xong, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn lên. Tuy vậy vẫn còn co quắp, ba Dương mở miệng nhưng rồi lại suy sụp mím môi, không biết muốn nói gì, trợ lý Ngô thấy vậy liền trực tiếp bỏ qua, cùng BOSS nhà mình gạt đầu ra hiệu với mấy người đang đứng chờ một bên bị bỏ qua này giờ: "Luật sư Trương, luật sư Vương, có thể bắt đầu tiến hành thủ tục bồi thường."

Nói là làm thủ tục bồi thường, thật ra cơ bản do bên phía Thịnh gia đơn phương định đoạt. Nhà họ Dương đều là người thành thật, thấy Thịnh Hạo Nhiên uy nghiêm bắn ra bốn phía thì ngay cả dũng khí mở miệng nói chuyện cũng không dám.

Luật sư Trương cùng luật sư Vương cầm văn kiện tiến lên phía trước, tuyên đọc: "Cô Tần Thi Nghi lái xe đúng tốc độ quy định, không vi phạm pháp luật. Theo lý thuyết, tiền bồi thường sẽ không nhiều, nhưng cô Tần thấy hành động anh dũng cứu người của cô Dương Dung, lại suy xét đến tình hình cuộc sống của nhà họ Dương, đồng ý bồi thường ba trăm vạn tệ. Đồng thời cô Tần ủy thác chúng tôi liên hệ với ba mẹ đứa trẻ được cô Dương Dung cứu, ba mẹ đứa trẻ đồng ý bồi thường hai trăm vạn tệ. Cô Tần và ba mẹ đứa trẻ được cứu đều ủy thác cho văn phòng luật của chúng tôi chuyển tiền bồi thường đến gia đình cô Dương Dung, bởi vậy nên tổng số tiền bồi thường là năm trăm vạn tệ..." Cả đời người nhà họ Dương chưa từng nghe qua số tiền lớn như vậy, dồn dập hít vào một hơi. Tần Thi Nghi lúc này đang vui đầu trên người Thịnh Dục Kiệt cũng không nhận được mà ngẩng đầu lên, trong đầu nhanh chóng tính toán. Cô không ngờ Thịnh gia lại chi ra nhiều tiền đến thế, mà ba mẹ đứa bé kia cũng bằng lòng bồi thường từng đó tiền. Có năm trăm vạn tệ này, ba mẹ và hai anh trai cả đời này sẽ không cần lo nghĩ.

Luật sư dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng Thịnh tổng suy xét đến hoàn cảnh của nhà họ Dương, đề nghị ủy thác ngân hàng bảo quản. Trước mắt sẽ chuyển luôn cho các vị năm mươi vạn tệ để lo việc gấp, sau đó mỗi tháng ngân hàng sẽ định kỳ chuyển hai vạn tệ, liên tục trong khoảng hai mươi năm. Không biết ý các vị thế nào?"

Mắt Tần Thi Nghi tỏa sáng, đề nghị này đúng là quá đỉnh. Tập đoàn Thịnh thị có tiền có lực, chắc chắn không có khả năng tham chút tiền bồi thường của nhà bọn họ. Hơn nữa ba mẹ và hai anh trai cô đều là nông dân bình thường, trừ bỏ trồng trọt, làm ruộng ra thì không biết làm gì khác, ôm trong nhà một khoản tiền lớn ngược lại sẽ không an toàn. Giờ lần đầu chuyển năm mươi vạn tệ, gia đình cô xây nhà mới, lo cho anh cả và anh hai lấy vợ xong hết, chắc chắn vẫn còn thừa không ít. Hai anh nếu không trồng trọt, làm ruộng thì có thể làm chút buôn bán nhỏ, chẳng may buôn bán không thuận lợi, mỗi tháng có thể nhận hai vạn tệ, nhà bọn họ ở nơi hẻo lánh, tự cung tự cấp, ăn uống không lo, cuộc sống nhất định rất thoải mái. Nghĩ đến đây, Tần Thi Nghi hận không thể thay ba mẹ gạt đầu.

Người nhà họ Dương chậm chạp không lên tiếng, luật sư Trương đọc văn kiện xong chờ mãi không thấy bọn họ trả lời bộ dạng muốn nói lại thôi, thì mắt liền nhún nhủ mày, sắc mặt xấu đi, trầm giọng hỏi: "Các vị có yêu cầu gì cứ nói, tôi sẽ giúp các vị bàn bạc với Thịnh tổng."

"Không, không có yêu cầu gì..." Ba Dương nói năng lộn xộn, lắc đầu, xoa xoa tay nói: "Chúng tôi cảm thấy số tiền này thực sự quá nhiều, phía cảnh sát đã nói không phải... Trách nhiệm của cô Tần, sao có thể bắt cô ấy bồi thường nhiều tiền như vậy... Đại gia kiếm tiền cũng không dễ dàng..."

Luật sư Trương nhất thời kinh ngạc. Trước khi ông bắt đầu tuyên đọc văn kiện, người nhà họ Dương đã muốn nói rồi lại thôi. Trong lòng ông còn tưởng mấy người này mới từ núi ra chưa gặp qua cảnh đời, thấy Thịnh tổng hào phóng nên muốn vớt nhiều thêm. Không ngờ là ý tứ này, ông không khỏi áy náy vì tâm tư nham hiểm của chính mình, đang định nói gì thì trợ lý Ngô ở bên cạnh đã lên tiếng: "Bác trai, đây là ý của Thịnh tổng. Nếu cô Dương không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì bây giờ đã trở thành nhân viên chính thức của tập đoàn. Tập đoàn có nghĩa vụ đảm bảo cuộc sống của người nhà nhân viên. Các vị vẫn nên nhanh chóng ký vào thỏa thuận đi, Thịnh tổng của chúng tôi còn phải mau chóng quay về tập đoàn tham dự cuộc họp gấp."

Nói đến mức này, người nhà họ Dương không tiện kéo dài thêm, xuất phát từ sự tin tưởng đối với công ty của con gái, nên ngay cả thỏa thuận chi tiết cũng chưa đọc mà ký tên luôn. Luật sư Trương và luật sư Vương dẫn người nhà họ Dương đến ngân hàng hoàn tất thủ tục, Thịnh Hạo Nhiên ra hiệu trợ lý Ngô rồi đi. Phòng bệnh nháy mắt đã vắng đi hơn nửa số người, Thịnh Hạo Vũ đứng dậy cười nói: "Người nhà này quả là biết điều, giám bớt không ít phiền toái."

Thịnh Hạo Nhiên tuy rằng không lên tiếng, nhưng xem sắc mặt cũng đoán được tâm tình hẳn không tệ, hẳn quay đầu nói với Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt: "Tiểu Kiệt, đưa mẹ con về phòng bệnh đi. Các bác quay về tập đoàn đây."

Thịnh Dục Kiệt đang ngoan ngoãn ngồi trong lòng Tần Thi Nghi, khi bác cả nhìn sang lập tức nhận lệnh, trong trẻo đáp: "Con biết rồi ạ."

Thịnh Hạo Nhiên định xoay người đi, Tần Thi Nghi không nhận được gọi: "Thịnh... Anh cả."

"Làm sao vậy?" Thịnh Hạo Nhiên quay người, có chút nghi hoặc đây là kiểu xưng hô gì vậy?

Tần Thi Nghi kinh ngạc, cả người đổ mồ hôi lạnh. Cô biết người nhà nửa đời sau không cần lo cơm áo, mối lo lắng duy nhất đã buông xuống, quên mất suýt nữa gọi Thịnh Hạo Nhiên là Thịnh tổng.

Thiếu chút nữa họa từ miệng mà ra Tần Thi Nghi lại cẩn thận hơn một chút, khi bị Thịnh Hạo Nhiên nhìn chăm chú liền cố gắng bày ra dáng vẻ chấn định, nhẹ giọng nói: "Sự việc của nhà họ Dương, cảm ơn anh cả."

Cô nhớ rõ luật sư nói việc nhận tiền theo từng tháng là đề nghị của anh cả. Thêm vào đó, trợ lý Ngô cũng nói tiền bồi thường nhiều như vậy là chủ ý của Thịnh Hạo Nhiên, cho nên lời cảm ơn này cô nhất định phải nói.

Thịnh Hạo Nhiên nhướn mày. Người em dâu này trước kia thấy hần giống như chuột thấy mèo, một câu cũng không dám nói. Hiện tại còn biết nói lời cảm ơn, tiến bộ không nhỏ. Thịnh Hạo Nhiên liền dặn dò thêm mấy câu: "Không còn việc gì. Cô từ nay an tâm điều dưỡng cơ thể, có chuyện gì cần thiết thì liên hệ với trợ lý Ngô, tạm thời đừng quấy rầy Hạo Hàm. Hiện tại nó đang trong giai đoạn mấu chốt."

Tần Thi Nghi gật đầu. Cô chưa từng nói chuyện yêu đương. May mà ông xã miễn phí ở xa như vậy, sao có khả năng cô chủ động liên lạc được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thịnh phu nhân

Thoáng cái mọi người đã rời đi hết. Tuy rằng ôm anh bạn nhỏ ấm nóng trong lòng, nhưng ngồi ở căn phòng đặt thi thể của chính mình, tâm tình Tần Thi Nghi rất phức tạp. Sau khi hoàn tất việc bồi thường, buổi chiều trợ lý Ngô sẽ đưa ba mẹ cô trở về. Từ đây cô phải nói lời tạm biệt với quá khứ, mở ra một cuộc đời mới cho mình.

Dắt tay anh bạn nhỏ, đến tận lúc ra cửa Tần Thi Nghi vẫn không nhìn được mà quay đầu nhìn lại lần cuối, chớp chớp đôi mắt đã ửng hồng, cô kiên định bước chân rời khỏi phòng bệnh.

"Cô Tần..." Bệnh viện bố trí ba y tá chăm sóc bệnh nhân phòng VIP, nên nữ y tá đưa Tần Thi Nghi xuống đây vẫn luôn chờ ở ngoài cửa, chỉ sợ bệnh nhân xảy ra sơ suất gì. Lúc này thấy cô bước ra tất nhiên vô cùng nhẹ nhõm, luôn miệng dặn dò: "Cơ thể của cô còn rất yếu, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng thêm."

Tần Thi Nghi gật đầu, giọng hơi khàn khàn nói: "Nơi này... Phiền cô gọi người chú ý giúp. Thi thể buổi chiều mới đưa đi."

"Cô cứ yên tâm" Nữ y tá nở nụ cười ngọt ngào nói: "Đây là phòng chăm sóc đặc biệt, ra vào đều có người trông coi, sẽ không để xảy ra sai sót."

Tần Thi Nghi mấp máy môi, không nói gì thêm, trầm mặc dắt Thịnh Dục Kiệt rời đi.

Thịnh Dục Kiệt vẫn luôn giữ im lặng. Tuy cậu nhóc thông minh, nhưng bản chất không phải đứa trẻ thích nói nhiều, cậu nhóc không biết phải làm cách nào để an ủi tinh thần suy sụp của mẹ mình, nên cứ thỉnh thoảng lại ngẩng đầu thoáng nhìn mẹ một cái, nhưng sợ bị mẹ bắt gặp, tầm mắt không dám dừng lâu, vội vàng nhìn một cái rồi rời đi. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện ra biểu tình rối rắm. Nữ y tá đi phía sau hai mẹ con nhìn biểu tình của cậu nhóc mà lòng ngứa ngáy, quả thực là đáng yêu quá đi mất.

Trở lại phòng bệnh VIP, nữ y tá dặn dò Tần Thi Nghi nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi. Thịnh Dục Kiệt một đường rối rắm, rốt cuộc hạ quyết tâm, lần đầu tiên không ngồi một cách quy củ mà ôm ba lô nhỏ của mình, cởi giày rồi dùng cả tay cả chân bò lên giường bệnh. Giường bệnh của phòng VIP tất nhiên không giống với giường bệnh thông thường. Mặc dù so với giường ngủ ở nhà có phần nhỏ hẹp hơn, nhưng hai mẹ con nằm chung thì vẫn thoải mái. Bởi vậy khi Tần Thi Nghi nhìn thấy hành động của Thịnh Dục Kiệt, cô không hề ngăn cản cậu nhóc. Chỉ là cậu nhóc không đặt lưng nằm xuống giường giống như cô nghĩ, mà ngồi xếp bằng bên cạnh cô, ôm ba lô nhỏ của mình tìm kiếm, cuối cùng lấy ra một quyển truyện cổ tích, không nói tiếng nào đưa tới trước mặt cô.

"Con muốn mẹ đọc cho con nghe sao?" Lúc trước Tần Thi Nghi không quá quan tâm Thịnh Dục Kiệt đọc sách gì, nên cứ nghĩ rằng đứa trẻ này còn ít tuổi như vậy nhiều lắm thì biết mấy chữ, chắc xem truyện tranh gì đó. Giờ quyển truyện cổ tích nhiều chữ như vậy chắc hẳn có chút khó xử, liền không nghĩ ngợi mà đưa tay nhận lấy.

Thịnh Dục Kiệt mở miệng định nói gì đó, lại nghe thấy mẹ mình nhắc: "Điều hòa trong phòng mở hơi lạnh, con mau vào trong chăn đi, đừng để bị cảm."

Tần Thi Nghi đã quyết định thay nguyên chủ chăm sóc tốt con trai, gánh vác trách nhiệm của người mẹ, tự nhiên cũng bắt đầu học cách chăm sóc cho con. Dù cô không có kinh nghiệm nhưng vẫn có thương thức cơ bản, biết cơ thể trẻ con yếu đuối, không thể thường xuyên ngồi điều hòa. Nhưng mùa hè quá nóng, không thể tắt điều hòa đi được, liền tính toán đổi bên cho con, tránh xa đầu gió.

Thịnh Dục Kiệt quyết định hôm nay mọi chuyện đều nghe theo mẹ, muốn dỗ mẹ vui vẻ, tất nhiên ngoan ngoãn bò vào trong chăn. Nếu là trước đây cậu nhóc chắc chắn sẽ không quen thân mật với người khác, nhưng mấy ngày nay mẹ nằm viện, hai mẹ con gần gũi hơn nhiều. Mẹ không như trước đây giống hệt thân long thấy đầu không thấy đuôi, hai mẹ con mỗi ngày ở chung, ôm ấp hôn hít suốt. Ban này ở phòng bệnh tầng năm, mẹ ôm cậu nhóc vào lòng ngồi lâu như vậy, cũng chả thấy có gì không quen, tất nhiên hiện tại cũng thế.

Giường nhỏ, Thịnh Dục Kiệt chui vào trong chăn, cơ thể bé nhỏ khó tránh được dựa sát vào lòng Tần Thi Nghi. Ôm anh bạn nhỏ ngoan ngoãn ấm áp, tim Tần Thi Nghi trở nên mềm mại hơn, trải nghiệm tuy hơi mới lạ, nhưng thân phận người mẹ này dường như không tệ.

Thời điểm trợ lý Ngô trở về liền nhìn thấy hình ảnh hai mẹ con nằm trên giường dựa sát vào nhau đọc truyện cổ tích. Giọng của Tam thiếu phu nhân ngọt thanh lúc kể chuyện giọng hơi trầm thấp, từng câu từng chữ rõ ràng, mười phần êm tai. Khó trách tiểu thiếu gia nghe đến mê mẩn, hần gờ cửa vào phòng mà không ai phát hiện ra. Trợ lý Ngô nghĩ như vậy, vô thức nhỏ giọng hơn, nhìn Tần Thi Nghi cười nói: "Tam thiếu phu nhân, công tác bồi thường đã thu xếp thỏa đáng. Buổi chiều thi thể của cô Dương sẽ được đưa đi hỏa táng, sau đó trực tiếp đưa trở về nhà họ Dương. Không biết Tam tiểu phu nhân có tính toán gì nữa không?"

Lúc dẫn người nhà họ Dương rời đi, trợ lý Ngô chú ý sắc mặt Tần Thi Nghi chưa hoàn toàn thả lỏng, giống như còn điều gì vướng bận. Hắn cân nhắc lần này người nhà họ Dương trở về chính là cách biệt trời nam đất bắc, Tam thiếu phu nhân có thân phận, có địa vị, dù thế nào cũng không thể cùng bọn họ liên lụy nữa. Nếu còn điều gì muốn làm thì trực tiếp hoàn thành luôn, tránh cho sau này biến thành tiếc nuối, thậm chí là tâm bệnh.

Mắt Tần Thi Nghi sáng lên, khép quyền truyện lại, lúc mở miệng hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn thấp giọng nói: "Tôi... Tôi muốn có phương thức liên lạc với gia đình họ, sau này... Có thể thăm hỏi lẫn nhau..."

Số điện thoại của ba mẹ, Tần Thi Nghi sớm thuộc lòng từ lâu. Bây giờ hỏi trợ lý Ngô vì không muốn che giấu, sau này có thể quang minh chính đại liên lạc với người nhà. Tần Thi Nghi không nghĩ đến chuyện cả đời không qua lại với người nhà nữa, cho dù không thể sống chung, cho dù phải lấy thân phận người ngoài, cô vẫn muốn bảo vệ gia đình mình an toàn.

Trợ lý Ngô hơi sùng sốt, nhưng không ngoài dự đoán. Mấy ngày qua tiếp xúc với Tam thiếu phu nhân khiến hắn gặp quá nhiều chuyện vượt xa tính toán, hắn đã sớm chết lặng. Trợ lý Ngô sáng khoái gật đầu: "Được, Tam thiếu phu nhân muốn tôi ghi ra giấy hay nhắn tin vào di động cho cô?"

Ánh mắt Tần Thi Nghi rơi xuống chiếc di động bị cô văng về mấy ngày nay đang đặt trên bàn trà. Đối với Tần Thi Nghi mà nói, mua điện thoại di động chủ yếu để liên lạc với người nhà, trừ việc này ra thì không có tác dụng khác. Chiếc điện thoại tốt nhất mà Tần Thi Nghi sử dụng mua lúc đi thực tập. Bạn cùng phòng sợ cô dùng điện thoại bàn phím cũ kỹ, vào tập đoàn chắc chắn sẽ bị người khác coi thường nên nhất quyết kéo cô đi mua điện thoại cảm ứng thông minh. Cô cần rằng mua một cái giá tám trăm tệ, lúc đó nữ nhân viên tư vấn bán điện thoại còn nói chiếc di động đó quá ít chức năng, rất nhanh sẽ bị lỗi thời, khuyên cô mua một cái khác đời mới hơn. Nhưng Tần Thi Nghi lần đầu dùng điện thoại cảm ứng thông minh, nên dù ít chức năng thì cô vẫn cảm thấy không quen lắm, trừ bỏ gọi điện thoại, nhiều lắm là dùng thêm WeChat. Đồng nghiệp trong tập đoàn cũng kết bạn với cô, lập thành nhóm WeChat, nói đây là phương tiện liên hệ.

Nguyên chủ vốn là người có tiền, dĩ nhiên điện thoại di động giờ đang dùng cũng thuộc loại đẳng cấp xa hoa, giá tiền một chiếc di động này ít nhất phải tương đương với tiền học và sinh hoạt phí cả kì của cô. Chức năng bảo mật hoàn hảo: Mở di động bằng vân tay, khóa bằng mặt mã, thật sự quá phiền toái. Tần Thi Nghi mới phát sinh biến cố, tất nhiên không có tâm trạng tìm hiểu cách sử dụng điện thoại di động. Nhưng cô tình nguyện chủ đường như rất được hoan nghênh, nửa ngày sau khi cô tỉnh lại, vô số các loại tin nhắn, thông báo khác nhau không ngừng được gửi tới. Cuối cùng điện thoại hết pin sập nguồn, cô cũng lười sạc, vừa đúng lúc cần sự yên tĩnh.

Chẳng qua trốn tránh mãi như vậy không phải là biện pháp tốt. Cô đã tiếp nhận cơ thể này thì phải có trách nhiệm xử lý tốt các mối quan hệ cá nhân của nguyên chủ.

Tần Thi Nghi hơi chần chờ, suy nghĩ thông suốt rồi nhỏ giọng trả lời: "Vậy trực tiếp nhắn tin vào di động cho tôi đi."

"Được." Trợ lý Ngô cẩn thận hỏi thêm một câu: "Vậy có cần đưa phương thức liên lạc của Tam thiếu phu nhân cho người nhà họ Dương không?"

"Cần!" Tần Thi Nghi vội vã đáp ứng. Dứt lời mới nhận ra hình như mình quá kích động, liền lui người nằm lại vị trí cũ, cúi đầu nói: "Đưa số điện thoại của tôi cho người nhà họ Dương, bảo bọn họ sau này nếu có yêu cầu gì cứ trực tiếp liên lạc với tôi."

Ánh mắt của trợ lý Ngô loe loe, gật đầu đồng ý, nghĩ thầm trước đây mình quả thực đã hiểu nhầm rồi, Tam thiếu phu nhân rõ ràng là người rất lương thiện, vừa bồi thường nhiều tiền như vậy rồi mà vẫn muốn chăm sóc người nhà họ Dương đến cùng, bình thường khó gặp ai có khả năng kiên nhẫn tới vậy.

Nhưng mà trợ lý Ngô cũng chỉ có thể thăm cảm khái. Vì dù Tam thiếu phu nhân tốt thì cũng không phải phu nhân của Thịnh tổng. Xử lý xong việc này hắn sẽ về tập đoàn, từ sau chắc hẳn không còn cơ hội giao tiếp với Tam thiếu phu nhân nữa.

Đến khoảng mười một giờ, người của Thịnh gia sẽ tới đón Thịnh Dục Kiệt về nhà ăn cơm. Tuy là phòng bệnh VIP chất lượng cao nhưng suy cho cùng vẫn không thể đầy đủ tiện nghi, thoải mái bằng ở nhà, Thịnh phu nhân xót cháu trai mình chịu khổ, cuối cùng vẫn cho người đến đưa Thịnh Dục Kiệt về dùng bữa trưa, ngủ một giấc rồi chiều mới quay lại bệnh viện.

Tần Thi Nghi không có ý kiến gì. Trẻ con nên vô tư, hồn nhiên không lo nghĩ. Cô nhớ hồi mình bằng tuổi Thịnh Dục Kiệt bây giờ, suốt ngày theo anh cả, anh hai chạy nhảy, nô đùa khắp núi đồi. Trong ký ức của cơ thể này, Thịnh Dục Kiệt từ nhỏ đã hiểu chuyện, chưa từng nghịch ngợm, gây rối. Mấy ngày nay cậu nhóc thường xuyên đến bệnh viện thăm cô, trong phòng bệnh không có bạn bè, chẳng có đồ chơi, trừ bỏ đọc sách thì không có gì khác để làm. Mặc dù Thịnh Dục Kiệt không hề nói câu nào giận dỗi, nhưng cô không muốn cậu nhóc bị bó buộc ở bệnh viện mãi.

Hôm nay Thịnh phu nhân rảnh rỗi, liền tự mình tới đón Thịnh Dục Kiệt trở về nhà, bà không vội đi ngay, mà ngồi xuống tâm sự với Tần Thi Nghi vài câu: "Mẹ nghe nói người nhà cô gái kia đã tới hoàn tất việc bồi thường, buổi chiều sẽ tiễn bọn họ trở về?"

Mấy ngày nay, tuy thời gian Thịnh phu nhân ngồi lại bệnh viện không lâu, nhưng mỗi ngày bà đều đến thăm cô một lần, xem như tương đối để tâm, cho nên bà biết việc này Tần Thi Nghi cũng không quá ngạc nhiên. Trong ký ức, ba anh em Thịnh gia đều rất hiếu thuận với Thịnh phu nhân. Bà quan tâm đến việc này như vậy, chắc chắn mỗi ngày sẽ có người báo cáo chi tiết tiến triển.

Stịnh phu nhân kéo tay Tần Thi Nghi, dỗ dành: "Sự việc lần này không phải do lỗi của con. Số tiền bồi thường cũng đủ cho người nhà bọn họ sống một đời yên lành. Con đừng tự trách bản thân mình quá. Việc quan trọng nhất lúc này là con phải tỉnh dưỡng thật tốt. Chờ con xuất viện, mẹ sẽ dẫn con ra nước ngoài mua sắm. Con muốn đi đâu, Pháp hay Italy (nước Ý)?"

Ngoại trừ sắc đẹp, đam mê lớn nhất của nguyên chủ chính là mua sắm. Sau khi kết hôn nguyên chủ không sống ở biệt thự Thịnh gia, mà cùng Thịnh Hạo Hàm mua một căn hộ ở trung tâm thành phố làm phòng cưới, gọi là phòng cưới chứ Thịnh Hạo Hàm thường xuyên bay đi khắp nơi, căn hộ kia về cơ bản chỉ có một mình nguyên chủ ở. Tần Thi Nghi nhớ rõ hai gian phòng cho khách ở tầng dưới đã bị nguyên chủ thuê người đập thông nhau, biến thành phòng cất quần áo. Không gian rộng trên dưới một trăm mét vuông, mà bị quần áo, giày dép, khăn mũ, túi xách và trang sức,... Nhét đến tràn đầy. Chỉ sợ có rất nhiều quần áo nguyên chủ còn chưa mặc qua lần nào.

Giờ Tần Thi Nghi đã hoá đổi linh hồn, tự nhiên không muốn thứ xa xỉ như vậy, không chút nghĩ ngợi lắc đầu từ chối: "Không cần đâu mẹ, trong nhà còn rất nhiều quần áo con chưa từng mặc qua."

Lúc này Thịnh phu nhân thật sự kinh ngạc. Mua sắm cũng không thể an ủi được con dâu, chẳng lẽ nên như lời con trai cả nói, mời bác sĩ tâm lý tới khai thông tư tưởng? Người lớn tuổi, đối với bác sĩ tâm lý ít nhiều có chút kháng cự, con dâu bà rõ ràng rất tốt, chỉ sợ vừa mời gặp bác sĩ tâm lý liền bị truyền ra thành đầu óc có vấn đề thì Thịnh gia cũng mất hết thể diện. Nhưng mà trước mắt không có biện pháp nào khả thi hơn.

Thịnh phu nhân thở dài, cũng không lộ ra sự bất đắc dĩ của mình trước mặt con dâu, chỉ vỗ vỗ tay Tần Thi Nghi nói: "Giờ con cứ dưỡng bệnh cho tốt. Chờ con ra viện, con thích đi đâu mẹ sẽ không cản con."

"Vâng ạ."

Thời điểm Thịnh phu nhân đứng dậy, nhìn thấy điện thoại di động của Tần Thi Nghi đang sạc pin ở bên cạnh, tâm trạng liền khá hơn một chút: "Di động nên sạc rồi khởi động lại máy. Mấy ngày nay Hạo Hàm không liên lạc được với con, nên cứ gọi cho mẹ suốt. Chờ di động sạc xong con gọi cho nó đi, tránh để nó lo lắng."

Tần Thi Nghi nghe thấy yêu cầu này rõ ràng phản ứng không kịp, sững sốt một lát, liền quên mất việc thảo luận với Thịnh phu nhân chuyện không cần đưa Thịnh Dục Kiệt đến bệnh viện mỗi ngày. Thịnh phu nhân làm như không thấy sự không tình nguyện trong mắt Tần Thi Nghi, trực tiếp xoay người dắt Thịnh Dục Kiệt rời đi.

Hai đứa này kết hôn như không vậy, con có người chăm, hai vợ chồng chả cần phải bận tâm điều gì. Một đứa thì bay khắp thế giới, đứa kia thì chỉ biết ăn chơi mua sắm. Quanh năm suốt tháng không gặp nhau được mấy lần, tuy nói trong cái vòng luẩn quẩn này, không phải cặp vợ chồng nào cũng ở chung, khối người sống theo kiểu mạch ai người ấy chơi. Nhưng hai nhà đều gia giáo nghiêm khắc, đã kết hôn thì nên vui vẻ chung sống. Thi Nghi là bà nhìn lớn lên, hiểu tận gốc rễ, không có khuyết điểm gì lớn. Vợ chồng son nên hoà hợp, chứ đừng giống như người xa lạ mới là điều đúng đắn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thịnh Hạo Hàm

Ở bệnh viện nhiều ngày, Tần Thi Nghi không phải chỉ toàn giả ngốc cho qua. Cô cũng suy xét tới tình cảnh của nguyên chủ — Đương nhiên hiện tại đó chính là tình cảnh của cô.

Tần Thi Nghi cảm thấy địa vị của mình ở Thịnh gia có điểm xấu hổ. Trong trí nhớ, nhà mẹ đẻ cô cũng coi như là phú thương (người buôn bán giàu có), nhưng còn khuya mới vươn tới tầm hào môn như Thịnh gia. Cô gả cho Thịnh Hạo Hàm rõ ràng là tèo cao, tính ra gần ấy năm nhà cô nhờ dựa vào cửa thân thích mang tên Thịnh gia này, giành được không ít chỗ tốt. Tuy vậy, vấn đề không nằm ở chỗ nhà mẹ đẻ Tần Thi Nghi, mà trọng điểm là trong trí nhớ của cơ thể này đối tượng vốn nên kết hôn với cô là Trịnh Hạo Vũ. Không biết nguyên nhân do đâu, khi cô từ nước ngoài trở về, đối tượng kết hôn lại biến thành Thịnh Hạo Hàm. Chị dâu biến thành bà xã, vừa nghe đã thấy xấu hổ.

Cũng may gia phong hai nhà nghiêm cẩn, trước khi đính hôn người ngoài chỉ biết Thịnh gia và Tần gia muốn kết thân, cụ thể ai với ai thì không rõ ràng lắm. Người biết rõ nội tình đều là bạn bè thân thích, tất nhiên sẽ không nói ra ngoài. Nhiều năm qua đi, không ai nhắc lại chuyện giữa cô và Thịnh Hạo Vũ. Nhưng mọi người tránh đề cập tới, không đại biểu cho việc này hoàn toàn bị xoá sạch. Tần Thi Nghi cảm thấy ít nhất ba đương sự, trong lòng đều mang theo một cái gai.

Tình cảm của nguyên chủ và Thịnh Hạo Hàm rất bình thường, tự cô ngắt lại mối quan hệ phức tạp này, cũng cảm thấy hơi ngại ngùng. Mối quan hệ của nguyên chủ và ông xã không gắn bó, càng chẳng thân quen gì với hai anh trai của ông xã. Ba chồng - Thịnh Đồng chưa bao giờ quản những việc thế này. Người duy nhất thân thiết, quan tâm cô chính là Thịnh phu nhân.

Thịnh phu nhân quả thực là người phụ nữ dịu dàng, bình dị. Xứng đáng với chức danh mẹ chồng thiên sứ. Trong trí nhớ của Tần Thi Nghi, Thịnh phu nhân chưa từng trách mắng cô điều gì nặng nề. Cô mới kết hôn không bao lâu liền mang thai Thịnh Dục Kiệt, đứa trẻ này chính là cháu trai trưởng Thịnh gia, đứng chuẩn trăm ngàn sùng ái tại một thân. Nguyên chủ mẫu bằng tử quý, cuối cùng ngồi vững vị trí Tam thiếu phu nhân, sau lưng không cần tiếp tục lo lắng ngày nào đó không cẩn thận bị ly hôn.

Nguyên chủ không phải người có chí hướng lớn. Sau khi kết hôn với Thịnh Hạo Hàm, cô chưa từng thiếu tiền, siêu xe thể thao, trang sức quý báu, quần áo, túi xách xa xỉ phiên bản giới hạn. Cơ hồ bất cứ đồ vật gì cô yêu thích đều có thể mua về nhà, chỉ riêng điểm này, cũng đủ khiến lòng cô vui sướng như sống ở trên thiên đường. Đến nỗi Thịnh Hạo Hàm thế nào, cô thật sự chẳng thèm quan tâm.

Tần Thi Nghi cảm thấy nguyên chủ chính là điển hình của mẫu người theo chủ nghĩa hưởng lạc. Tuy nhiên cũng có thể lý giải rằng, nguyên chủ từ nhỏ đã sống và học tập ở nước ngoài, không thân thiết với người trong Tần gia, tự nhiên sẽ không quan tâm đến sự hưng suy của nhà mẹ đẻ. Cô chỉ quan tâm đến việc mình có thể thoải mái vui chơi mua sắm hay không, đối với cuộc sống và sự nghiệp không có khát vọng theo đuổi. Giờ con trai cô là cháu trai trưởng Thịnh gia, cứ tính Thịnh Hạo Hàm thật sự muốn ly hôn với cô đi chăng nữa, Thịnh gia chắc chắn sẽ không bạc đãi cô, vậy nên nguyên chủ càng không sợ gì.

Đương nhiên, có thể do ngồi ở vị trí Tam thiếu phu nhân Thịnh gia rồi, nên nguyên chủ không muốn lẫn lộn nữa. Sau khi cô sinh con trai, thái độ của Thịnh phu nhân đối với cô từ không xa không gần biến thành chăm sóc có thừa. Đại khái vì Thịnh phu nhân không có con gái, đôi khi muốn có người bên cạnh, bà sẽ gọi nguyên chủ cùng đi dạo phố, mẹ chồng con dâu hai người chung sở thích thường xuyên rủ nhau ra nước ngoài mua sắm.

Nguyên chủ đối với trạng thái này, thật sự rất vừa lòng.

Nhưng Tần Thi Nghi không định giống nguyên chủ ngồi chơi chờ chết, trước đây mục tiêu lớn nhất đời cô chính là kiếm tiền, giúp người nhà trải qua những ngày tháng tốt đẹp. Giờ mục tiêu này đã dùng một hình thức khác hoàn thành, cô tạm thời chưa tìm được công việc mình muốn làm, nhưng cô tuyệt đối không giống nguyên chủ đến cả con trai cũng không chăm sóc.

Trước kia nhà cô tuy nghèo, nhưng ba mẹ cô đều là những người rất tình cảm, rất có trách nhiệm, đối với anh em bọn cô luôn yêu quý có thêm. Tần Thi Nghi tự nhận gia đình mình rất hạnh phúc. Bây giờ Thịnh Dục Kiệt trở thành con trai cô, đương nhiên cô cũng muốn con trai mình sống trong bầu không khí gia đình hoà thuận, hạnh phúc, có một hoàn cảnh tốt để trưởng thành. Cô không thể quản được Thịnh Hạo Hàm, nhưng cô có thể cố gắng biến mình trở thành một người mẹ xứng chức.

Muốn chăm sóc con trai thật tốt, đương nhiên Tần Thi Nghi không thể ly hôn, cô nguyện ý duy trì hình thức sống chung giữa nguyên chủ và Thịnh Hạo Hàm. Đồng thời cô cho rằng mình nhất định phải tạo mối quan hệ thân thiết hơn với Thịnh phu nhân. Thịnh phu nhân là người duy nhất quan tâm, gần gũi với cô. Tình cảm đúng chỗ, về sau nếu phát sinh biến cố gì, mẹ chồng cô chắc chắn sẽ không đến mức bỏ mặc không quen.

Tuy rằng Tần Thi Nghi nổi tiếng là học bá (học hành chăm chỉ nên điểm cao), nhưng không phải loại một sách, gia cảnh nhà cô không tốt, đôi khi khó khăn còn không đủ tiền nộp học phí. Cho nên từ nhỏ cô đã biết lấy lòng các thầy cô giáo, làm các thầy cô giáo yêu thích cô, giúp đỡ cô, thỉnh thoảng là giúp cô kéo dài thời gian, để ba mẹ cô có thể gom đủ học phí, thỉnh thoảng lại giúp cô tranh thủ học bổng hay quỹ phúc lợi. Tần Thi Nghi lấy lòng thầy cô giáo cũng không có bí quyết gì đặc biệt, chỉ hai điều: Nghe lời và nỗ lực. Nguyên nhân là vì chỉ khi bản thân cô ngoan ngoãn nghe lời lại hết lòng học tập, thầy cô giáo thấy cô xứng đáng mới thương yêu, đồng ý tận lực giúp đỡ cô.

Trăm khoan anh vẫn quanh một điểm, hiện tại muốn lấy lòng Thịnh phu nhân, Tần Thi Nghi cảm thấy mình nên dùng cách giống như lấy lòng thầy cô giáo.

Vậy nên Thịnh phu nhân muốn cô gọi điện thoại cho Thịnh Hạo Hàm, cô không thể bằng mặt không bằng lòng.

Sau khi Thịnh phu nhân đón Thịnh Dục Kiệt rời khỏi phòng bệnh, Tần Thi Nghi ngồi nhìn di động phát ngốc suốt nửa tiếng, rốt cuộc nên gọi cuộc điện thoại này hay không đây, thật là vấn đề khiến người ta đau đầu.

Cứ tính là trong đầu cơ thể này còn ký ức của nguyên chủ, Tần Thi Nghi vẫn cảm thấy không được tự nhiên, trước đây cô trừ bỏ đọc sách thì chỉ lo kiếm tiền, không hề nghĩ tới chuyện yêu đương, ngoài anh cả và anh hai cô chưa từng tiếp xúc nhiều với bất kỳ người đàn ông trẻ tuổi nào, nên bảo cô một mình gọi điện thoại cho Thịnh Hạo Hàm, giữa hai người còn có tầng quan hệ kia, tha thứ cho Tần Thi Nghi cô thật sự không dám đi bước đầu tiên.

Tần Thi Nghi nhìn chằm chằm danh bạ điện thoại rồi rầm rĩ mà không xuống tay được, cô dứt khoát tắt máy ném sang một bên, vừa lúc đó tiếng gõ cửa vang lên: "Tam thiếu phu nhân."

"Mời vào." Cửa bị đẩy ra, một người phụ nữ trung niên xách theo hai cái cặp lồng giữ nhiệt cực lớn bước vào, theo sau bà ấy là một cô gái trẻ cỡ tầm hai mươi tuổi.

Hai người này đều là bảo mẫu của Thịnh gia, người phụ nữ trung niên gọi là thím Lưu, tài nghệ nấu nướng vô cùng tốt, đã sống ở Thịnh gia vài chục năm, Thịnh phu nhân căn bản không thể rời khỏi tay nghề nấu nướng của bà ấy. Cô gái trẻ là bảo mẫu do nguyên chủ thuê, nguyên chủ gọi cô ấy là Tiểu Trương. Tần Thi Nghi phát hiện nguyên chủ không chỉ mê sắc đẹp cuồng ma, mà còn thuộc hội yêu dung nhan, cô thường xuyên đòi bảo mẫu, tất cả đều là những cô gái trẻ thanh tú. Nguyên chủ thường lý luận với bạn bè, bảo mẫu cùng cô sớm chiều ở chung, quá già quá xấu đều dễ gây ảnh hưởng tới tâm trạng.

Tiểu Trương chẳng những trẻ tuổi, khuôn mặt trái táo cười khanh khách vô cùng đáng yêu, mà còn là bảo mẫu toàn năng được đào tạo tại trường học chính quy, thành thạo cả kỹ năng của hộ lý.

Hơn nữa, phòng bệnh VIP có ba nữ y tá trực luân phiên. Bởi vậy, Thịnh phu nhân mới không tìm thêm hộ lý cho Tần Thi Nghi.

Nhưng Tần Thi Nghi cảm thấy Tiểu Trương đã theo nguyên chủ hơn nửa năm, thật đúng là sớm chiều ở chung, chỉ sợ còn hiểu nguyên chủ hơn cả người trong Thịnh gia. Khi cô vừa tỉnh lại, trái tim luôn đắm chìm trong cảm giác bị thương, không còn tâm tư che giấu người khác. Vì an toàn, cứ mỗi lần Tiểu Trương đến bệnh viện cô đều tìm lý do tống cổ cô ấy trở về. Giờ Tiểu Trương chỉ một ngày ba bữa cơm mới đi theo thím Lưu qua đây đưa cơm cho Tần Thi Nghi ăn.

"Tam thiếu phu nhân, cháu ra bàn ăn hay vẫn ăn ở trên giường?" Lưu thăm hỏi.

"Cháu ra bàn ăn ạ." Tần Thi Nghi vừa dứt lời, Tiểu Trương và thím Lưu liền nhanh nhẹn mở nắp cặp lồng giữ nhiệt, từng món ăn tinh xảo và canh được bày lên bàn, mùi thơm mê người lập tức toả ra khắp phòng bệnh.

Tần Thi Nghi thấy thế, đang định xuống giường xỏ dép, thì di động vừa mới bị cô tiện tay ném ở gối đầu thành linh vang lên, Tần Thi Nghi không phòng bị, giật mình, tí nữa thì hất văng di động bay luôn. Chờ thấy rõ tên người hiện trên màn hình di động, Tần Thi Nghi càng thêm hối hận vì sao ban nãy mình không thuận tay hất văng di động đi chứ? Đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, cô vừa quyết định giả vờ quên, kết quả đối phương lại gọi qua đây trước.

Không phải nói tình cảm vợ chồng lạnh nhạt, quanh năm suốt tháng không gọi tới hai cuộc điện thoại sao? Giờ thế nào mà lại tích cực thế?

Nhạc chuông vang lên một lúc lâu, Tần Thi Nghi mãi không bắt máy, thím Lưu rút cuộc không nhịn được, nhắc nhở: "Tam thiếu phu nhân, cháu không nhận điện thoại sao?"

Tần Thi Nghi rối rắm, cuối cùng không đành lòng vứt chiếc điện thoại di động xin như vậy xuống đất. Tuy giờ cô không thiếu tiền, nhưng thói quen từ nhỏ không cho phép cô làm thế, cần kiệm tiết kiệm là đức tính tốt không thể bỏ. Tần Thi Nghi hạ quyết tâm, mang theo khí thế anh dũng hy sinh, trước khi đi động ngất kết nối, đúng lúc ấn nghe, đưa di động tới bên tai nhưng lời trong miệng lại không cách nào nói ra.

Người ở đầu dây bên kia bật cười trước, tiếng cười trầm thấp tự nhiên, mang theo chút giọng mũi, gọi cảm không thuốc nào cứu chữa nổi.

Tần Thi Nghi giờ đã biết cái gì gọi là tiếng cười khiến lòng người mê luyến, lỗ tai yên lặng đỏ ửng, môi gât gao mím chặt không lên tiếng.

Người ở đầu dây bên kia lại cười thêm một tiếng, chủ động hỏi thăm: "Là Thi Nghi sao? Máy ngày nay gọi di động cho em đều không kết nối, giờ tình hình em thế nào rồi? Muốn anh trở về không?"

Nghe thấy câu cuối, Tần Thi Nghi rung mình, nhớ đến lời buổi sáng Thịnh Hạo Nhiên dặn dò mình, cô cơ hồ buột miệng thốt lên: "Không cần, em rất khoẻ!"

Dứt lời, Tần Thi Nghi cũng ý thức được giọng mình cứng nhắc, đành nhỏ giọng, chậm rãi nói: "Em nghe anh cả nói, giờ anh ở bên đó rất bận, không cần có ý trở về gặp em đâu." Sau câu nói đầu tiên, Tần Thi Nghi thả lỏng hơn rất nhiều, không hề ngậm chặt miệng nữa, đầu dây bên kia hỏi cô bên này liền trả lời. Thoáng cái đã hơn mười phút, thím Lưu thấy vậy thì mỉm cười, cao giọng nhắc: "Tam thiếu phu nhân, cháu có muốn ăn cơm trước không? Đồ ăn sắp nguội hết rồi."

Tuy là ngày mùa hè, nhưng trong phòng bật điều hoà nhiệt độ thấp. Bên kia không biết nói gì đó, Tần Thi Nghi nhẹ nhàng thở ra, bị động nói một câu "Hẹn gặp lại", rồi mới tắt máy, gấp gấp ném di động lên giường, liền vội vàng đứng dậy.

Thím Lưu cười tiến lên đỡ Tần Thi Nghi, một mặt hỏi: "Tam thiếu phu nhân, là Tam thiếu gia gọi điện thoại cho cháu hả?"

Kỳ thật thím Lưu vừa hỏi thừa, tiếng loa di động của Tần Thi Nghi rất tốt, phòng bệnh lại yên tĩnh, giọng người ở đầu dây bên kia vang ra bà đều nghe thấy, chỉ là không nghe rõ hai người đang nói gì. Bởi vì biết ai gọi điện nên bà mới dám mở miệng cắt ngang cuộc trò chuyện. Bà là bảo mẫu lâu năm ở Thịnh gia, mấy thiếu gia đều do bà nhìn lớn lên, tình cảm khỏi phải nói.

Tần Thi Nghi không biết thím Lưu đang cười cái gì, co quắp gât đầu, lòng hơi nghi hoặc, trong trí nhớ quan hệ của nguyên chủ và Thịnh Hạo Hàm rất lạnh nhạt, vừa rồi cô cũng cư xử dựa theo thái độ của nguyên chủ, sao Thịnh Hạo Hàm lại lôi kéo cô nói chuyện lâu như vậy? Có phải lỗi ở phân đoạn nào không?

Đây là do Tần Thi Nghi không hay lên mạng, nếu cô mà tra tên "Ông xã" của mình, chắc chắn sẽ không còn nghi hoặc nữa, người ta chính là ảnh đế đó, kỹ thuật diễn xuất đỉnh cao, đóng vai một ông xã tốt, chu đáo, săn sóc không phải chỉ dễ như lật tay sao? Cho nên Tần Thi Nghi không biết rằng, kỳ thật điều cô nên thật sự quan tâm hẳn là vì sao "Ông xã" lại thay đổi thái độ trước kia, bắt đầu diễn với cô mới đúng.

Thời gian Tiểu Trương làm việc ở nhà Tần Thi Nghi tính ra vẫn hơi ngắn, chưa từng gặp Thịnh Hạo Hàm, càng không hiểu quan hệ của Thịnh Hạo Hàm và Tần Thi Nghi, cô ấy chỉ biết quan hệ giữa cô chủ của mình và ông xã rất kỳ quái, giờ khó gặp cơ hội thấy cô chủ và ông xã gọi điện thoại, liền đi theo bát quái: "Tam thiếu phu nhân và Tam thiếu gia tình cảm thật tốt, gọi điện thoại hàn huyên gần hai mươi phút, còn là điện thoại quốc tế đường dài đó!"

Thím Lưu gât đầu mỉm cười, thầm nghĩ trở về nhất định phải đem tin tức tốt này nói cho phu nhân, để phu nhân yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Ảnh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thịnh Dục Kiệt

Biết tin Tần Thi Nghi và Thịnh Hạo Hàm nói chuyện điện thoại với nhau gần hai mươi phút, Thịnh phu nhân đúng là rất vui mừng, chỉ hận không thể lập tức gọi điện thoại hỏi con trai xem có phải nó đã nguyện ý chung sống hoà hợp với bà xã rồi hay không?

May mà thím Lư kịp thời ngăn cản, khuyên nhủ Thịnh phu nhân: "Phu nhân à, bên mình giờ mới giữa trưa, vậy bên Tam thiếu gia chẳng phải đã nửa đêm rồi hay sao? Tầm này, chán hẳn Tam thiếu gia đã ngủ rồi."

"Nói cũng đúng," Thịnh phu nhân cắt điện thoại, về mặt đau lòng nói: "Hạo Hàm ở bên đó bận rộn lắm. Mấy ngày nay thằng bé gọi cho tôi cứ chưa nói được hai câu đã tắt máy. Hôm trước tôi gọi điện thoại hỏi Tiểu Ngõ, Tiểu Ngõ nói khoảng thời gian này Hạo Hàm đang cố đuổi kịp tiến độ quay. Đạo diễn David cái gì đó yêu cầu cao, còn không cho phép dùng diễn viên đóng thế, cảnh treo dây cáp, đu nhay này đó đều do Hạo Hàm tự mình thực hiện hết. Tiểu Ngõ nói ngày nào Hạo Hàm cũng phải quay đến hơn nửa đêm mới xong."

Tiểu Ngõ mà Thịnh phu nhân nhắc đến tên đầy đủ là Ngõ Triết, người đại diện của Hoắc Lăng, đồng thời cũng là người đại diện kim bài (người đại diện xuất sắc) đại danh đỉnh đỉnh trong giới giải trí. Qua lời kể của Thịnh phu nhân liền thân thiết biến thành Tiểu Ngõ, phần nhiều do mối quan hệ giữa Ngõ Triết và Hoắc Lăng.

Mười năm trước, Hoắc Lăng còn chưa nổi tiếng, Ngõ Triết cũng là người trẻ tuổi mới ra nhập xã hội, hai người ăn nhip với nhau, mấy năm nay ở trong lĩnh vực của mình hồ mư gọi gió.

Thịnh phu nhân quan tâm con trai, nên thường xuyên tiếp xúc với cộng sự của con. Bởi vậy khi nhắc tới Ngõ Triết, giọng Thịnh phu nhân cũng mang theo nhiều tia thân thiết.

"Đúng vậy, Tam thiếu gia đóng phim hành động nhất định sẽ phải chịu khổ. Đừng nói đạo diễn David cái gì đó có cho dùng diễn viên đóng thế không. Trước giờ Tam thiếu gia đóng phim, cũng rất hiếm khi sử dụng diễn viên đóng thế. Mấy năm trước Tam thiếu gia quay bộ phim võ hiệp, hai cổ tay đều bị dây cáp cọ rách da, mãi mới khỏi..." Thím Lư xem như nhìn Thịnh Hạo Hàm lớn lên, đối với anh ít nhiều có chút đau lòng. Nhưng nhìn sang thấy sắc mặt Thịnh phu nhân sau khi nghe mình nói trở nên càng thêm lo lắng sốt ruột, bà ấy vội đổi hướng câu chuyện, an ủi: "Phu nhân đừng quá lo lắng, Tam thiếu gia có bao giờ để bản thân chịu thiệt chưa? Hiện tại đóng phim hơi vất vả một chút, không phải vẫn còn cậu Ngõ chăm sóc hay sao?"

Thịnh phu nhân lắc đầu, thở dài: "Tiểu Ngõ nói với tôi công ty có việc, khả năng cuối tuần này Tiểu Ngõ sẽ về nước."

"Cậu Ngõ về nước? Vậy khi nào cậu ấy quay lại chỗ Tam thiếu gia?"

"Cái này mới phiền toái, Tiểu Ngõ nói lần này trở về, nhanh thì mười ngày nửa tháng, chậm thì không nói trước được."

Thím Lư nghe thế cũng lo lắng sốt ruột theo: "Vậy phải làm sao bây giờ, Tam thiếu gia vốn không quen ăn đồ ăn bên ngoài, huống chi đang ở nước ngoài. Tay nghề nấu nướng của cậu Ngõ không tồi, có cậu ấy ở đó còn yên tâm chút. Giờ cậu ấy về nước, chỗ Tam thiếu gia chỉ còn hai thanh niên trẻ tuổi, sao giải quyết được chuyện này đây?"

"Thế nên trong khoảng thời gian này, chúng ta phải chọn gấp đầu bếp có tay nghề tốt đưa sang đó." Mặt Thịnh phu nhân lộ vẻ bất đắc dĩ: "Thím biết rồi đấy, khẩu vị của Hạo Hàm cực kỳ kén chọn, đưa người tay nghề không tốt sang tôi sợ thằng bé không chịu."

Thím Lư lại nhắc nhở: "Phu nhân, tay nghề chỉ là thứ yếu, quan trọng hơn là phải nghe lời, chúng ta hiểu rõ căn bản mới được, phu nhân quên lần trước suýt chút nữa đã gây ra chuyện lộn xộn rồi sao?"

Thịnh phu nhân nghe lời này, lập tức nghiêm túc, gật đầu nói: "Thím nói đúng, tốt nhất nên chọn người chúng ta quen thuộc. Thím Lư, nhà chúng ta có ai học qua tay nghề nấu nướng của thím không? Không cần ngon như thím, chỉ cần bằng nửa thím là tốt lắm rồi."

Thím Lư cân nhắc kỹ, chần chờ lắc đầu: "Thật ra đám người Tiểu Tần tôi đều dạy qua, nhưng mấy cô gái này ít tuổi, chỉ sợ đưa bọn họ tới chỗ Tam thiếu gia sẽ gây chuyện, hơn nữa tay nghề của bọn họ còn không đuổi kịp Tiểu Trương bên cạnh Tam thiếu phu nhân đâu."

"Tiểu Trương?" Ánh mắt Thịnh phu nhân sáng rực, bà vốn đang lười biếng dựa vào sô pha, lúc này bỗng ngồi thẳng lên, nhìn thím Lư hỏi, "Cô gái Tiểu Trương này thím thấy thế nào?"

"Mấy ngày này tôi và Tiểu Trương phụ trách đưa cơm cho Tam thiếu phu nhân, tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng nhìn ra được Tiểu Trương là người hiểu rõ bốn phận, bằng không Tam thiếu phu nhân sẽ không giữ cô ấy hơn nửa năm. Chỉ là..." Thím Lư bỗng chuyển đề tài: "Hôm nay ở chỗ Tam thiếu phu nhân, thời điểm nói về Tam thiếu gia tôi thấy hình như Tiểu Trương không biết Tam thiếu gia là ai. Hơn nữa cô ấy còn độc thân, chỉ sợ sẽ gây ra chuyện lộn xộn giống như lần trước."

Thịnh phu nhân rất tán đồng lời của thím Lư, nhưng bà cân nhắc một lát, từ từ nói: "Thím nói nếu để Thi Nghi và Tiểu Trương cùng qua đó có ổn không?"

Thím Lư sững sốt, Thịnh phu nhân bắt đầu phân tích: "Dù sao hai đứa cũng là vợ chồng, Thi Nghi ở bên cạnh có thể giúp Hạo Hàm chặn đường một số kẻ không có mắt, thuận tiện chăm sóc Hạo Hàm. Hạo Hàm một thân một mình ở nước ngoài, người duy nhất có thể nói chuyện cùng là Tiểu Ngõ thì sắp về nước, thằng bé khó tránh khỏi cô đơn. Mà Thi Nghi ở bên này, tôi thấy trong lòng con bé vẫn rất tự trách, không phải chúng ta an ủi vài câu là tốt lên ngay được, chỉ bằng để con bé ra nước ngoài giải sầu. Thời gian qua đi, tự nhiên sẽ tốt hơn. Hơn nữa, hai đứa đã kết hôn, tôi hy vọng chúng nó vui vẻ chung sống. Trước kia vợ chồng son không có cơ hội ở chung, giờ tìm được cơ hội này, nói không chừng có thể gia tăng tình cảm."

Không cần thím Lư phụ họa, Thịnh phu nhân càng nói càng hưng phấn, cảm thấy chủ ý này vô cùng tốt, nếu con trai không thể về nước, vậy đem con dâu đóng gói ra nước ngoài là được mà?

Thím Lư vẫn luôn biết tâm tư của Thịnh phu nhân, nên không có ý kiến gì, chỉ nhắc nhở: "Ý tưởng của phu nhân tất nhiên rất tốt, nhưng phải để Tam thiếu gia và Tam thiếu phu nhân tự mình đồng ý."

Thịnh phu nhân gật đầu, cân nhắc nói: "Chỗ Thi Nghi tôi nghĩ không có vấn đề, con bé mê ăn mê chơi, nhưng tôi nói thì vẫn nghe."

Thím Lưu mười phần tán đồng, lòng nghĩ Tam thiếu phu nhân không ngốc, tình cảm với Tam thiếu gia không tốt, trong nhà này chỉ dựa được vào phu nhân, nên Tam thiếu phu nhân khẳng định sẽ không ngỗ nghịch ý của phu nhân. Bà ấy làm việc ở Thịnh gia, nói thế nào Tam thiếu nhân cũng là chủ, thím Lưu chắc chắn sẽ không nói ra những lời bố trí chủ, bà ấy chỉ nghĩ thầm vậy thôi: "Tuy nói thế, nhưng phu nhân đừng quên tính tình Tam thiếu gia, mấy năm nay phu nhân muốn tác hợp Tam thiếu gia và Tam thiếu phu nhân bao nhiêu lần, chẳng phải đều bị Tam thiếu gia từ chối hay sao? Lần này vẫn nên hỏi ý Tam thiếu gia trước thì hơn."

"Hạo Hàm bận rộn như vậy mà hôm nay còn dành thời gian rất lâu gọi điện thoại hỏi thăm Thi Nghi. Tôi nghĩ chắc hẳn tình cảm của thằng bé với Thi Nghi đã khác trước." Thịnh phu nhân mười phần lạc quan, nhưng nói tới đây lại hơi chần chờ, sửa chủ ý cười nói: "Thôi, đừng quyết định vội, buổi chiều tôi đưa Tiểu Kiệt qua bệnh viện, đúng lúc hỏi thăm Thi Nghi xem Hạo Hàm gọi điện thoại nói gì. Nếu Hạo Hàm thật sự quan tâm tình trạng của Thi Nghi, chắc sẽ không phản đối Thi Nghi đến chỗ nó giải sầu."

Nhưng thực tế lúc ấy Tần Thi Nghi mơ màng hồ đồ, bị Thịnh Hạo Hàm nắm mũi dắt đi, gấp gấp không chờ nổi muốn kết thúc cuộc gọi, nào nhớ rõ mình đã hàn huyên cái gì với Thịnh Hạo Hàm. Cô chỉ nhớ cả quá trình vẫn luôn là Thịnh Hạo Hàm hỏi, cô trả lời.

Tần Thi Nghi thấy rất Thịnh phu nhân đầy chờ mong, không muốn làm bà thất vọng, liền hơi trau chuốt một chút, uyển chuyển nói: "Cũng không có gì ạ, anh ấy chủ yếu hỏi thăm tình hình vết thương của con thôi."

Giờ cô đang nằm viện, đối phương gọi điện thoại tới, trừ bỏ hỏi thăm sức khỏe chắc không còn đề tài khác đâu - Tần Thi Nghi không dám xác định.

Trên mặt Thịnh phu nhân lộ rõ vẻ vui mừng, cười tủm tỉm gật đầu: "Mẹ đoán không sai mà, tuy Hạo Hàm ít nói nhưng thằng bé vẫn rất quan tâm tới con đó. Giữa trưa gọi qua đây cho con, bên chỗ nó đã là nửa đêm rồi. Có lẽ vừa quay phim xong liền gọi ngay cho con."

Tần Thi Nghi xấu hổ gật đầu, lòng thầm nghĩ cô không cần được quan tâm như vậy đâu. Thấy Thịnh phu nhân vui vẻ, đáng vẻ như vừa quyết định điều gì đó. Tiềm thức Tần Thi Nghi có chút bất an, vội chuyển đề tài, dời đi lực chú ý của Thịnh phu nhân: "Mẹ, buổi sáng con quên thương lượng với mẹ, cơ thể con chỉ bị thương nhẹ, tình dưỡng vài hôm là khỏe. Tiểu Kiệt ở bệnh viện với con cả ngày, nơi này không có gì chơi rất nhàm chán. Con nghĩ về sau mỗi ngày đưa Tiểu Kiệt vào thăm con một lát thôi là đủ rồi, không cần ở đây cả ngày đâu. Khó lắm mới có dịp nghỉ hè, nên để Tiểu Kiệt vui chơi, đợi vào học rồi sẽ không được tự do như vậy nữa."

Tuy rằng Thịnh Dục Kiệt vẫn đang đi học mẫu giáo, nhưng thời buổi hiện đại phụ huynh đều chú ý giáo dục con từ nhỏ. Trong trí nhớ của Tần Thi Nghi, Thịnh Dục Kiệt học ở trường mẫu giáo tư nhân, không chỉ có chương trình học bình thường, mà thậm chí còn bắt đầu phải học cưỡi ngựa, đàn dương cầm, bơi lội,... Và nhiều chương trình học khác nữa. Tuổi nhỏ nhưng thực sự rất bận rộn.

Thịnh phu nhân nghe vậy liền nhìn sang Thịnh Dục Kiệt ngồi bên cạnh, tất nhiên bà đau lòng cháu trai. Chưa đề cập tới chuyện khác, chỉ riêng việc bệnh viện toàn mùi thuốc sát trùng, lạnh như băng, phòng bệnh nhỏ lại trống vắng, so sánh với nhà bọn họ, điều kiện của bệnh viện có thể nói là gian khổ. Cháu trai bảo bối của bà mỗi ngày chỉ ở chỗ này mấy tiếng thôi, bà cũng cảm thấy xót.

Mẹ Tiểu Kiệt ngoại trừ tai nạn xe cộ, còn chịu đủ kích nằng nề về tinh thần, tính tình thay đổi lớn. Bà mới đưa cháu trai đến bệnh viện ở chung với mẹ để an ủi phần nào. Giờ thấy mẹ Tiểu Kiệt khá hơn nhiều, biết thương con trai, chủ động đưa ra đề nghị không cần để Tiểu Kiệt ở bệnh viện lâu. Thịnh phu nhân đương nhiên cầu không được. Nhưng bà không biểu hiện mình gấp không chờ nổi, khiến lòng mẹ Tiểu Kiệt không thoải mái, mà uyển chuyển cười nói: "Tiểu Kiệt, cháu nghe thấy mẹ cháu nói không? Về sau cháu và bà nội mỗi ngày tới thăm mẹ cháu một lần thôi, được chứ?"

Thịnh phu nhân cảm thấy trẻ con đều không thích bệnh viện, cháu trai do được giáo dục tốt, lại hiểu thuận, mới không chủ động đưa ra ý kiến không muốn tới bệnh viện. Hiện tại bà hỏi như vậy, hẳn sẽ thuận thế gật đầu. Ai biết Thịnh Dục Kiệt mím môi, không lên tiếng.

Tần Thi Nghi không hiểu cậu nhóc có ý gì, nhưng Thịnh phu nhân một tay nuôi cháu trai lớn gần này sao lại không rõ, đáy lòng hơi phức tạp, thờ dãi. Trước kia mẹ Tiểu Kiệt không có đáng về người mẹ, bà đau lòng cháu trai, muốn tình cảm mẹ con hai người tốt hơn một chút. Bây giờ mẹ Tiểu Kiệt xảy ra tai nạn xe cộ, Tiểu Kiệt cả ngày ở đây làm bạn, ngăn ngừa mấy ngày liền dưỡng ra tình cảm, bà bỗng có chút không thoải mái, bà nuôi nhiều năm như vậy, so ra vẫn kém mẹ ruột. Nhưng Thịnh phu nhân không phải loại người thích gây rối vô cớ, chỉ là nhất thời không quen Thịnh Dục Kiệt thân thiết với Tần Thi Nghi hơn bà mà thôi, rất nhanh lấy lại lý trí. Bà hiểu rõ tình hình cứ tiếp tục diễn ra như thế này thì càng tốt, cháu trai bà ngoan ngoãn, đáng yêu, biết thương mẹ, con dâu bà trở thành người mẹ có trách nhiệm, biết quan tâm yêu quý con mình. Bà nên vui mừng.

Nghĩ vậy, Thịnh phu nhân sờ đầu Thịnh Dục Kiệt, cười nói: "Vậy cháu cứ ở đây với mẹ cháu đi. Bác sĩ nói quan sát thêm mấy hôm nữa là mẹ cháu có thể làm thủ tục xuất viện về nhà rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hai mẹ con

Tần Thi Nghi nghe Thịnh phu nhân nhắc đến vấn đề xuất viện, trong lòng lập tức vừa chờ mong vừa thấp thỏm. Cô chờ mong mình có thể trải qua một cuộc sống mới, khác biệt hoàn toàn với cuộc sống trước kia của cô.

Bởi vì hoàn toàn khác biệt, bởi vì chưa hiểu rõ, nên khó tránh khỏi thấp thỏm.

Tần Thi Nghi không biết tương lai đang đợi cô thăm dò, rốt cuộc như thế nào.

Chủ ý của Thịnh phu nhân đã quyết, vừa về đến Thịnh gia, bà liền gọi thím Lưu tới giao phó: "Thím gọi điện thoại kêu Tiểu Trương qua đây. Từ hôm nay trở đi cô ấy sẽ ăn ở tại nhà chúng ta, mấy ngày sắp tới thím hãy dạy Tiểu Trương nấu nướng, quan trọng nhất là phải hợp khẩu vị của Hạo Hàm."

Thím Lưu vừa nghe liền biết Thịnh phu nhân đã quyết, không khuyên bảo gì thêm mà trực tiếp gật đầu, nhắc nhở Thịnh phu nhân: "Phu nhân, có cần bảo Tiểu Trương ký một bản cam kết không?"

Hào môn giống như Thịnh gia, nhất cử nhất động đều bị người khác nhìn chăm chăm, tất nhiên sẽ hành sự cẩn thận, để tránh gặp phiền toái không cần thiết. Người giúp việc ở Thịnh gia bắt buộc phải ký một bản cam kết bảo mật thông tin. Làm việc ở Thịnh gia lương cao hơn hẳn bên ngoài, công việc nhẹ nhàng, nhưng một khi vi phạm cam kết, sẽ phải trả cái giá rất lớn, có khi bọn họ làm cả đời cũng không gánh nổi cái giá này. Vì tránh phiền toái, Thịnh gia không thường xuyên đối người giúp việc, mà người trong Thịnh gia cũng không khó hầu hạ, phúc lợi đãi ngộ lại tốt, bình thường người giúp việc ở Thịnh gia rất ít đi ăn máng khác, giống thím Lưu đã gắn bó ở đây hơn nửa đời người.

Con người đều là động vật cảm tính, ở chung lâu ít nhiều sẽ nảy sinh tình cảm. Tình cảm của thím Lưu đối với Thịnh gia có thể nói là rất sâu sắc. Vì vậy mà chuyện lớn chuyện nhỏ gì bà ấy cũng đặt mình vào lập trường của chủ để suy xét. Thím Lưu cân nhắc, Tiểu Trương ngay cả thân phận thật của Tam thiếu gia cũng không biết, chỉ sợ chưa được Tam thiếu phu nhân tín nhiệm. Nếu ký cam kết tốt nhất nên thêm một vài điều khoản nữa, miễn cho lúc gặp Tam thiếu gia Tiểu Trương lại sinh ra tâm tư khác.

Chuyện có lợi đối với nhà mình, đương nhiên Thịnh phu nhân không phản đối, lập tức gật đầu nói: "Bảo quản gia chuẩn bị một bản cam kết, chờ Tiểu Trương qua đây thì hãy kêu cô ấy ký đi."

Tần Thi Nghi còn chưa biết tính toán của Thịnh phu nhân, lúc trưa tâm tình cô vì cuộc gọi của Thịnh Hạo Hàm mà trở nên vô cùng phức tạp, không ngủ nổi. Giờ ôm Thịnh Dục Kiệt đọc hai câu chuyện cổ tích, liền bắt đầu mơ màng buồn ngủ. Nhưng cuối cùng Tần Thi Nghi không ngủ, bởi vì di động nhận được một tin nhắn ngoài dự liệu: "Tam thiếu phu nhân, tôi là trợ lý Ngô. Người nhà họ Dương đã mang theo tro cốt của cô Dương Dung trở về nhà. Cô không cần lo lắng, tôi đã đưa phương thức liên lạc của cô cho người nhà họ Dương. Số điện thoại của người nhà họ Dương lát nữa tôi sẽ gửi sang di động cho cô sau. Ở tập đoàn còn một số việc, nên tôi không thể qua chỗ cô được."

Tin nhắn trợ lý Ngô viết mười phần thực lòng. Nhưng Tần Thi Nghi biết bình thường trợ lý Ngô chính là nhân tài tinh anh của tập đoàn, thân làm trợ lý đặc biệt, trình độ bản lĩnh không kém gì Thịnh tổng. Thịnh Hạo Nhiên phái nhân tài như vậy đi xử lý chút chuyện nhỏ của cô, hoàn toàn là đại tài tiểu dụng. Hiện tại trợ lý Ngô xem như thành công rút lui, tự nhiên không cần thiết tới bệnh viện nữa làm gì.

Nghĩ xong, Tần Thi Nghi gắt gao nhìn chăm chăm tin nhắn, trước mắt không khỏi mờ mờ. Trở về rồi, thật tốt, tro cốt cũng được mang về, có thể coi như lá rụng về cội. Cuối cùng chỉ mình cô biết, cô không thể trở về nữa rồi.

Đã nói tạm biệt quá khứ, nhưng Tần Thi Nghi vẫn có chút không cảm lòng được. Đúng lúc cảm xúc Tần Thi Nghi rơi xuống đáy vực, thì một đôi tay mềm mại ấm áp bỗng nhiên chạm vào mặt cô, giọng nói trẻ con mềm mại vang lên bên tai: "Mẹ, đừng đau lòng."

"Được." Tần Thi Nghi gật đầu thật mạnh, nhưng lòng càng chưa xốt hơn, cô đem mặt vui vào cổ con trai, nỗ lực nâng khóe miệng gọi lên một tia ý cười: "Bảo bối ngoan như vậy, sao mẹ lại đau lòng chứ."

Mới Thịnh Dục Kiệt mập mạp, rõ ràng mẹ đang khóc nức nở mà, tưởng mình không biết mẹ đang ý vào việc mình còn nhỏ tuổi để lừa gạt sao.

Bởi vì ngày thường hay được Thịnh Hạo Nhiên dạy bảo, nên tính cách của Thịnh Dục Kiệt giống bác cả nhất, có nề nếp, trong mắt không chứa nổi hạt cát. Vốn bị mẹ lừa gạt, cậu nhóc rất không vui. Nhưng đây là lần đầu tiên mẹ ôm cậu nhóc chặt như vậy, còn gọi cậu nhóc là bảo bối, tuy rằng giọng mang theo tiếng khóc nức nở, nhưng vào tai lại quá đôi ngọt ngào.

Nghĩ vậy, vành tai nhỏ trắng nõn của Thịnh Dục Kiệt bỗng nhiễm một tầng đỏ ửng, lông tơ tinh tế trên mặt nhẹ nhàng rung động. Thịnh Dục Kiệt cúi đầu nhìn tay mình, cuối cùng chậm rãi nâng lên, ôm vòng lấy cổ Tần Thi Nghi.

Một ngày liền trôi qua yên bình như vậy.

Buổi sáng ngày hôm sau, con trai chưa tới, nhưng Tần Thi Nghi vốn có thói quen dậy sớm, thời điểm đi học vì học bổng nên cô thức khuya dậy sớm học bài, bởi sau giờ lên lớp cô còn muốn vừa học vừa làm. Sau khi thực tập ở tập đoàn Thịnh Thị, đáng lẽ Tần Thi Nghi không cần tiếp tục dậy sớm học bài, nhưng mà ngày đầu tiên tới tập đoàn, cô liền nghe đồng nghiệp nói, tuy nghiệp vụ giống nhau, nhưng tính ra bình quân tiền lương ở chi nhánh nước ngoài cao hơn bọn họ gần gấp đôi. Phúc lợi cao, đãi ngộ cao, làm cho các đồng nghiệp muốn đánh nhau vỡ đầu để giành cơ hội chen chân ra nước ngoài.

Nhưng mà chi nhánh nước ngoài của tập đoàn yêu cầu rất cao, nhất định phải thông qua kỳ thi chứng chỉ BEC cao cấp (*). Mục tiêu cuộc sống lúc đó của Tần Thi Nghi chính là kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền, để người nhà trôi qua những ngày tháng thoải mái. Do vậy cô nỗ lực hướng tới mức lương cao ở chi nhánh nước ngoài. Khó cái nếu xét riêng khoản viết thi thành tích tiếng Anh của Tần Thi Nghi không tồi, nhưng BEC không đơn giản chỉ thi viết, mà còn bao gồm cả thi nghe và nói, Tần Thi Nghi là người cầm tiếng Anh điển hình. Đừng nói tiếng Anh, Tần Thi Nghi là đứa trẻ từ trong núi ra, khi vừa đến thủ đô, một câu tiếng Trung phổ thông cơ bản cô phát âm còn chẳng đúng chuẩn, không biết chọc cười bao nhiêu người. Thời gian đó Tần Thi Nghi tức nghẹn, ngày ngày bắt đầu dậy sớm, tìm góc khuất trong vườn trường tự luyện tiếng phổ thông. Sáng nào loa ở vườn trường cũng phát bản tin, Tần Thi

Nghi kiên trì đọc theo, cuối cùng qua vài năm cô đã luyện được tiếng phổ thông giọng thủ đô chính tông. Thời điểm cô mới vào tập đoàn rất nhiều đồng nghiệp cho rằng cô là dân thủ đô. Tần Thi Nghi là người rất cố nghị lực, cô muốn ra nước ngoài, nên sau khi đi làm một thời gian liền bắt đầu khổ luyện tiếng Anh. Mỗi ngày dậy sớm cầm đi động mới mua bật bài nói tiếng Anh, tự mình luyện đọc theo, đến giờ mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi làm.

Hiện tại cô không cần kiếm tiền nuôi cả nhà, thậm chí không cần cố gắng học tập, sáng sớm thức dậy Tần Thi Nghi bỗng không biết làm gì. Cơ thể của cô phục hồi không tồi, đã có thể tự do vận động, Tần Thi Nghi liền đứng ở cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu phát ngốc.

Mùa hè mặt trời mọc sớm, lúc này đã đuổi kịp ánh bình minh, dưới sân bệnh viện, rất nhiều bệnh nhân đang tản bộ, có người được người nhà đẩy hoặc đỡ, có người lại dúi dúi khoan ngồi yên trên thảm cỏ phơi nắng.... Tất cả giống như bức tranh bùng bùng hơi thở sự sống, đối lập hoàn toàn với những dãy hành lang và phòng bệnh lạnh như băng.

Nữ y tá kiểm tra phòng bệnh như thường lệ, thấy Tần Thi Nghi đứng bên cửa sổ xuất thần nhìn phía xuống dưới, ánh mặt trời từ cửa kính chiếu vào gương mặt cô, nửa gương mặt tựa như đang toả ra vàng sáng, đẹp đến mức khó tưởng tượng. Nữ y tá cảm thấy hôm nay bệnh nhân thoát nhìn không giống mọi ngày. mấy ngày hôm trước có thể do vừa mới tỉnh lại, bệnh nhân tuy vẫn luôn ở trong phòng bệnh trầm mặc, nhưng lại tạo cảm giác hơi nóng này, khi thì như cái xác không hồn.

Hôm nay hoàn toàn khác, cô lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nói một lời, liền an tĩnh giống hệt một bức tranh thủy mặc, thản nhiên, thanh khiết, giúp lòng người thanh tĩnh theo.

May mắn là miệng vết thương trên mặt bệnh nhân không thâm, kết vảy xong sẽ ổn, không lưu lại vết sẹo. Bằng không mỹ nhân tinh xảo có khí chất như vậy, trên mặt mà bị sẹo, không biết sẽ khiến bao người thổn thức, tiếc nuối.

Đột nhiên nữ y tá ý thức được mình bị mù mịt nhọc lòng linh tính. Bệnh nhân này giá trị con người đừng nói trên mặt có sẹo, kể cả bị huỷ dung, thì cuộc sống vẫn nằm ở vạch đích, không tới phiên hạt cát như mình lo xa.

Nghĩ vậy, nữ y tá vội xoá hết tâm tư, nhẹ giọng kiến nghị với Tần Thi Nghi: "Cô Tần, nếu cô cảm thấy hứng thú, có thể xuống dưới tản bộ, việc này có lợi cho quá trình phục hồi cơ thể."

Tần Thi Nghi đang nhàm chán đến nhàm chán, liền đồng ý, nữ y tá chuyên chăm sóc bệnh nhân phòng VIP nên không cần thông báo ai, chào hỏi qua với đồng nghiệp rồi trực tiếp đưa Tần Thi Nghi xuống tầng tản bộ.

Ở dưới đi lại khoảng nửa tiếng, Tần Thi Nghi hơi mệt, mấy ngày cô nằm trên giường hầu như không nhúc nhích, hơn nữa bản thân nguyên chủ là người yếu đuối, đương nhiên thể lực kém nữ hán tử cô ngày xưa. Tần Thi Nghi không cậy mạnh, nhận thấy chân mình hơi run, liền nói với nữ y tá bên cạnh: "Chúng ta về phòng thôi."

"Được." Nữ y tá cười khanh khách đỡ Tần Thi Nghi trở về phòng bệnh.

Tần Thi Nghi vừa nằm xuống, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ, cô mời người gõ cửa vào. Tần Thi Nghi thấy nữ y tá vừa mới ra ngoài đi cùng một nữ bác sĩ trung niên cô chưa từng gặp qua.

Nữ y tá giới thiệu: "Cô Tần, đây là chủ nhiệm Phương, bà ấy đến để kiểm tra tình hình phục hồi của cô."

Tần Thi Nghi thấy nhiều nên quen, từ sau khi cô tỉnh lại, số bác sĩ kiểm tra cho cô đếm một bàn tay không hết, bình quân mỗi ngày sẽ có hai ba người. Bởi vậy, cô mười phần bình tĩnh mỉm cười, nhẹ nhàng tiếp đón vị chủ nhiệm Phương này.

Chủ nhiệm Phương không giống các bác sĩ khác, bà ấy cười khanh khách, thoạt nhìn rất hiền lành, sau khi tiến vào cũng không vội vàng kiểm tra cho Tần Thi Nghi, ngược lại kéo ghế dựa ngồi xuống đối diện cô, cùng cô trò chuyện câu được câu không.

Tần Thi Nghi đang nhàm chán. Ở trước mặt người quen nguyên chủ, Tần Thi Nghi chưa bao giờ dám làm càn, tuy cô biết rằng loại chuyện không thể tưởng tượng kiểu này thật sự nói ra cũng chẳng ai tin, nhưng trong lòng vẫn chột dạ, sợ bị người khác phát hiện manh mối, đến lúc đó cô không thể biến về chính mình, lại không thể tiếp tục làm Tần Thi Nghi, vậy mới đúng là tiến thoái lưỡng nan. Giờ gặp chủ nhiệm Phương vốn không quen nguyên chủ lại nhẹ nhàng tâm sự chuyện nhà với cô, Tần Thi Nghi thả lỏng, hàn huyên với chủ nhiệm Phương một lúc lâu.

Hai người trò chuyện với nhau rất vui, mãi sau chủ nhiệm Phương mới cười ha hả rời đi, chỉ là trước khi đi bà ấy nói một câu khiến Tần Thi Nghi cảm thấy hơi kỳ quái: "Xem trạng thái của cô không tệ, không cần làm kiểm tra nữa."

Tần Thi Nghi nhìn cánh cửa một lần nữa bị đóng lại, nhìn không được miên man suy nghĩ, chẳng lẽ chủ nhiệm Phương này y thuật xuất thần nhập hóa, nói chuyện phiếm thôi mà nhìn ra được bệnh tình của cô?

Chín giờ sáng, Thịnh phu nhân đứng giờ dẫn Thịnh Dục Kiệt tới phòng bệnh, bởi vì phải xách bữa sáng cho Tần Thi Nghi, nên tài xế cũng đi theo lên đây.

Trong trí nhớ của Tần Thi Nghi, Thịnh phu nhân rất bận rộn. Bởi vì địa vị của Thịnh gia nên Thịnh phu nhân không tránh được việc xã giao. Hiện tại Thịnh Hạo Nhiên chưa kết hôn, dù cô hay nguyên chủ đều chưa đủ năng lực gánh vác phương diện này, không có cách nào giúp Thịnh phu nhân phân ưu. Kết quả giờ Thịnh phu nhân vì chuyện của cô, mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, so với đi làm còn chuyên cần hơn. Tần Thi Nghi liền có chút băn khoăn nói với Thịnh phu nhân: "Mẹ, con biết ngày thường mẹ rất bận, đừng vì con mà chậm trễ chính sự. Lần tới mẹ bảo thím Lưu đưa đón Tiểu Kiệt là được rồi."

"Chạy qua chạy lại một hai lần thôi, chút thời gian này mẹ vẫn có, con cứ an tâm dưỡng thương cho mau khoẻ."

"Cơ thể con khoẻ nhiều rồi. Ban nãy vừa có chủ nhiệm Phương tới, bà ấy nói chuyện với con một lát, bảo trạng thái của con không tệ, chưa kiểm tra gì cho con đã đi rồi."

Tần Thi Nghi nhắc chuyện này vì muốn thuyết phục Thịnh phu nhân, không ngờ Thịnh phu nhân vui vẻ, truy hỏi cô: "Chủ nhiệm Phương thật sự nói vậy hả con?"

Tần Thi Nghi không chần chờ gật đầu, Thịnh phu nhân cười nói: "Mẹ đã bảo tâm lý con rất ổn mà, chỉ là bị kích thích một chút thôi. Chờ cơ thể con khoẻ mạnh, ra ngoài giải sầu, thời gian dài khẳng định sẽ khôi phục. Tại Hạo Nhiên cứ nghĩ linh tinh, một hai phải tìm bác sĩ tâm lý giúp con khai thông tư tưởng. Đề lát mẹ gọi cho Hạo Nhiên, bảo nó không cần an bài bác sĩ tâm lý cho con nữa." Thịnh phu nhân thật sự rất vui vẻ, Tần Thi Nghi không cần gặp bác sĩ tâm lý, vậy sẽ không lo truyền ra lời đồn đại bất lợi đối với nhà bọn họ. Mặt khác, cũng tỏ rõ con dâu bà không chịu đá kích quá lớn, rất nhanh có thể bình phục, đương nhiên đây là chuyện tốt.

Tần Thi Nghi không ngờ chủ nhiệm Phương hoá ra là bác sĩ tâm lý, trong lòng cả kinh, thiếu chút nữa đổ hết mồ hôi lạnh. May mà cô cẩn thận, vẫn dựa theo thói quen trong trí nhớ của nguyên chủ nói chuyện, không bị đối phương phát hiện manh mối, bằng không nhất định sẽ trở thành bệnh tâm thần.

Chuyện này khiến Tần Thi Nghi hơi không vui, cô biết mình không thể trách Thịnh phu nhân và Thịnh Hạo Nhiên, bọn họ đều vì cô mà suy xét. Nhưng như vậy, cô càng không thể thả lỏng cảnh giác, vạn nhất cô lại có chỗ nào biểu hiện không thích hợp, bị đưa đến gặp bác sĩ tâm lý, cô không dám cam đoan mình có thể bình yên lừa dối cho qua thêm lần nữa.

Thịnh phu nhân không chú ý thái độ của Tần Thi Nghi, bà dặn dò Thịnh Dục Kiệt mấy câu. Thời điểm ăn cơm sáng với cô, bà còn tranh thủ gọi điện thoại cho Thịnh Hạo Nhiên, tất nhiên là để huỷ bỏ chuyện tìm bác sĩ tâm lý.

Thịnh Hạo Nhiên bên kia chắc hẳn cũng nhận được tin của chủ nhiệm Phương, nên đối với yêu cầu của Thịnh phu nhân không có dị nghị gì.

Tần Thi Nghi một bên ăn cơm, một bên dựng lỗ tai lắng nghe, thấy Thịnh phu nhân vừa lòng tắt máy, lòng cô cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi, động tác ăn cơm dần nhanh hơn.

Chờ Tần Thi Nghi cơm nước xong, Thịnh phu nhân liền muốn đi, chủ Lâm tài xế thu dọn bát đĩa, xách hộp cơm đi theo Thịnh phu nhân ra ngoài.

Phòng bệnh chỉ còn hai mẹ con, Tần Thi Nghi nhớ lại thói quen của nguyên chủ, cẩn thận lau miệng, rửa tay, rồi súc miệng, xong xuôi mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Anh bạn nhỏ ngồi ngay ngắn trên sofa, nhìn cô không chớp mắt. Thấy bộ dạng đáng yêu của cậu nhóc, Tần Thi Nghi không nhịn được mỉm cười, vậy Thịnh Dục Kiệt rồi giang hai tay. Thịnh Dục Kiệt mỉm cười, dường như có chút khó xử, chần chờ mấy giây, mới cúi đầu từ trên sofa tụt xuống đất, bước chân ngắn nhỏ lộc cộc chạy về hướng Tần Thi Nghi, thời điểm được Tần Thi Nghi bế lên, cậu nhóc dụi đầu vào bả vai cô, chỉ lộ hai vành tai nhỏ hồng hồng. Đoán chừng cậu nhóc còn đang thẹn thùng đây.

Mấy ngày nay Tần Thi Nghi không phải ngồi không, cô đại khái biết tính tình con trai giống núi băng nhỏ, chỉ là so với BOSS Thịnh Hạo Nhiên thì chưa tu luyện thành công. Trên mặt thoạt nhìn rất nghiêm trang, đáng vẻ sếp nhỏ, kỳ thật dễ trêu chọc, đùa đặc biệt vui.

Nghĩ vậy, Tần Thi Nghi một bên nâng mông đầy thịt của cậu nhóc đứng lên, một bên dịu dàng hỏi: "Để mẹ xem hôm nay bảo bối mang theo cái gì nào, hôm nay chúng ta đọc sách gì đây?"

Tần Thi Nghi bế Thịnh Dục Kiệt tới chỗ sofa ngồi xuống, cũng không buông cậu nhóc ra, mà đặt cậu nhóc ngồi lên đùi mình, đôi tay vòng qua cơ thể nhỏ xách ba lô lên. Chờ mở khóa kéo, Tần Thi Nghi mới phát hiện hôm nay cậu nhóc đổi ba lô, so với ba lô ngày thường thì to hơn, còn đựng đầy đồ. Tần Thi Nghi từ bên trong lấy ra một bộ đồ ngủ hoạt hình của trẻ con, tò mò nhìn Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, con mang đồ ngủ tới bệnh viện làm gì?"

Thịnh Dục Kiệt từ trên vai Tần Thi Nghi ngẩng đầu lên, nghe được câu hỏi của cô vành tai nhỏ lại đỏ hồng, nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn cứ cố tỏ vẻ nghiêm túc, từng câu từng chữ trả lời: "Con nói với bà nội, hôm nay con muốn ngủ trưa cùng mẹ."

(*) Chứng chỉ BEC: Cambridge English: Business Certificates, còn được gọi là Business English Certificates là một bộ gồm ba chứng chỉ tiếng Anh thương mại quốc tế:

- BEC Preliminary: B1 Business Preliminary Cấp độ B1 CEFR: Chứng chỉ tiếng Anh thương mại trình độ Sơ cấp
- BEC Vantage: B2 Business Vantage Cấp độ B2 CEFR: Chứng chỉ tiếng Anh thương mại trình độ Trung cấp
- BEC Higher: C1 Business Higher Cấp độ C1 CEFR: Chứng chỉ tiếng Anh thương mại trình độ Cao cấp

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Giao lưu hữu hảo

Tuy khuôn mặt nhỏ của cậu nhóc tinh bơ, ngay cả khi được Tần Thi Nghi bế, thì thoát nhìn vẫn có vẻ khó thân cận (gần gũi, thân thiết), nhưng thật ra nội tâm vô cùng tinh tế. Từ lúc Tần Thi Nghi tỉnh lại đến bây giờ, tất cả ầm ập cô nhận được đều từ trên người Thịnh Dục Kiệt truyền sang.

Tình cảm thật phải thông qua quá trình bồi đắp qua lại, Tần Thi Nghi coi Thịnh Dục Kiệt là trách nhiệm của mình, nhưng nếu không có Thịnh Dục Kiệt chỉ sợ cô sẽ không thể phục hồi và chấp nhận đối mặt với cuộc sống mới nhanh như vậy.

Tần Thi Nghi càng thêm luyến tiếc không muốn buông anh bạn nhỏ mềm mại như bông trong lòng xuống. Giờ đang là mùa hè, phòng bệnh bật điều hoà mát mẻ, hai mẹ con ôm nhau cũng không nóng.

Tuy rằng Thịnh Dục Kiệt rất hiếm khi thân cận với người khác, nhưng năng lực thích ứng cực mạnh, chỉ hơi cứng đờ một lát, rồi tự tìm vị trí thoái tựa vào ngực Tần Thi Nghi, cầm gác lên cánh tay cô. Đúng là đặc biệt giỏi thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Hai mẹ con cứ như vậy ôm nhau dựa lưng vào sofa, Tần Thi Nghi dùng một tay kéo ba lô của Thịnh Dục Kiệt, dễ dàng lấy ra một quyển sách: "Được, vậy giờ mẹ con mình đọc sách."

Bởi vì biết Thịnh Dục Kiệt luôn hành động theo kế hoạch, sách trong ba lô đều do cậu nhóc tự chọn và sắp xếp. Quyển sách để trên cùng tất nhiên sẽ là quyển sách đầu tiên cậu nhóc chuẩn bị đọc. Tần Thi Nghi cầm quyển sách, không đọc tiêu đề mà trực tiếp mở trang thứ nhất, nhìn kỹ, tươi cười trên khoe miệng liền cứng đờ, có chút khó tin hỏi: "Sao lại là sách tiếng Anh, con không mang nhầm chứ?"

Thời điểm cô đi học, đến tận sơ trung (trung học cơ sở ở Việt Nam) mới bắt đầu được học tiếng Anh đó, bây giờ Thịnh Dục Kiệt mới mấy tuổi chứ!

Thịnh Dục Kiệt vốn đang ung dung tựa đầu vào ngực Tần Thi Nghi, nghe được lời này cơ thể nhỏ bỗng nhiên ngồi thẳng tắp, nhận lấy quyển sách trong tay Tần Thi Nghi không nói một câu.

Nếu lúc đó Tần Thi Nghi cúi đầu, chắc hẳn sẽ nhìn thấy cậu nhóc mím môi, tuy rằng mặt thoát nhìn vẫn không biểu tình, nhưng lại hoàn toàn bất đồng với lúc trước.

Nhưng mà Tần Thi Nghi không kịp chú ý, cô vừa hỏi dứt lời, giấy tiếp theo trong đầu chọt loé qua vài hình ảnh, đó là các gia sư của Thịnh Dục Kiệt. Nhưng vì nguyên chủ không quan tâm đến con trai, nên trong trí nhớ của Tần Thi Nghi không biết cụ thể Thịnh Dục Kiệt mời gia sư học những môn gì.

Có điều Tần Thi Nghi nhớ em gái Thịnh phu nhân đã di dân sang Anh, tình cảm của hai người rất thân thiết. Mỗi năm Thịnh phu nhân sẽ qua chỗ em gái ở mấy tháng, thường dẫn cả Thịnh Dục Kiệt theo làm khách, nên anh bạn nhỏ bắt đầu học tiếng Anh cũng không kỳ quái. Chỉ là Tần Thi Nghi vẫn cho rằng Thịnh Dục Kiệt còn nhỏ, khả năng tiếng Anh chắc sẽ có hạn, nhiều lắm là nhận ra vài từ đơn, loại sách truyện thể này có lẽ đọc không hiểu, cần người lớn trợ giúp.

Sau khi cô vào tập đoàn, liền liều mạng học Tiếng Anh, luyện khẩu ngữ, trình độ hiện tại so ra kém những tình anh trong tập đoàn, nhưng dạy anh bạn nhỏ chắc hẳn không thành vấn đề? Tần Thi Nghi theo bản năng thấy may mắn, vừa định nhìn kỹ xem sách này viết cái gì, thì phát hiện không biết Thịnh Dục Kiệt cầm lại sách từ khi nào.

Tần Thi Nghi vốn muốn cầm sách về, lại phát hiện cậu nhóc ngồi sổng lưng thẳng tắp, tay nâng quyển sách nghiêm túc đọc. Cô ngừng động tác, cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn nhẹ giọng hỏi: "Bảo bối, sách này con đọc hiểu sao?"

Thịnh Dục Kiệt dừng một chút, mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi, rõ ràng chỉ là ánh mắt rất bình thường, nhưng Tần Thi Nghi không hiểu sao lại thấy chột dạ. Bỗng sinh ra loại ảo giác muốn quỳ xuống nhận sai, thành khẩn khai báo một trăm lý do phạm tội không coi trọng cảm xúc của bảo bối.

Dù trì độn tới đâu Tần Thi Nghi cũng nhận ra cậu nhóc đang giận dữ với cô. Cô không trách Thịnh Dục Kiệt, nguyên chủ không hiểu tí gì về con trai, thậm chí chả thèm quan tâm. Đối với người mẹ vô trách nhiệm như vậy, mà cậu nhóc không hề trở mặt gây rối, vẫn quan tâm, chăm sóc cô, thật sự rất khó gặp. Suy cho cùng, không thể lấy đạo hiểu ra ước thúc anh bạn nhỏ, trẻ con có trái tim thuần túy, ai tốt với chúng, chúng sẽ tốt lại. Kiểu mẹ như nguyên chủ, đổi một đứa trẻ khác, đoán chừng sẽ chẳng thêm nhận người mẹ này.

Tần Thi Nghi cảm thấy, nếu Thịnh Dục Kiệt không giống những đứa trẻ khác, vậy cô nên điều chỉnh phương thức ở chung của hai mẹ con. Hiện tại cậu nhóc không vui là trách nhiệm của cô. Dễ dàng? Không nên coi cậu nhóc thành đứa trẻ không hiểu chuyện để dễ, không bằng thử bình đẳng giảng đạo lý với cậu nhóc xem sao?

Dù sao cũng là lần đầu tiên làm mẹ, Tần Thi Nghi không dám bảo đảm phương pháp này hữu dụng, cho nên cô chần chờ rất lâu, thẳng đến khi phát hiện cơ thể cậu nhóc trong ngực mình càng ngày càng cứng đờ, Tần Thi Nghi mới quyết định thử một lần, cô dịu dàng gọi: "Dục Kiệt!"

Đây là lần đầu tiên Tần Thi Nghi gọi tên cậu nhóc, bình thường cô toàn gọi theo Thịnh phu nhân là "Tiểu Kiệt", hoặc gần đây đổi thành "Bảo bối".

Thịnh Dục Kiệt đại khái cũng phát hiện giọng mẹ mình không giống ngày thường, rút cuộc dời mắt khỏi quyển sách, ngẩng đầu nhìn Tần Thi Nghi.

Đôi mắt cậu nhóc ngập nước, con ngươi trong suốt hiện rõ hình ảnh ngược của Tần Thi Nghi, cô thậm chí từ trong mắt con nhìn ra một tia uỷ khuất.

Nhưng Tần Thi Nghi không động, cô thu lại nụ cười thường ngày, tất nhiên không xì mặt. Tần Thi Nghi dùng vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ nhàng nói: "Mẹ có việc muốn nói với con, chúng ta tạm thời bỏ sách xuống được không?"

Thịnh Dục Kiệt vẫn không nói chuyện, cậu nhóc tính tình không nhỏ, nhưng rất nghe lời người lớn, ngoan ngoãn gấp sách vào, đặt lên sofa.

Ngoan đến mức khiến người khác đau lòng.

Tần Thi Nghi nhìn xuống xúc động muốn sờ đầu cậu nhóc, trong lòng sắp xếp từ ngữ một chút, chậm rãi nói: "Mẹ muốn xin lỗi con, trước kia mẹ thật sự rất vô trách nhiệm. Bởi vì một số nguyên nhân, hơn nữa ba con hàng năm không ở nhà, mẹ luôn coi mình là người độc thân, xem nhẹ con, cũng xem nhẹ cái nhà này. Nhưng lần này xảy ra tai nạn, mẹ phát hiện nếu rời khỏi thế gian, người mẹ không yên lòng nhất chính là con, con là bảo bối mẹ mang thai chín tháng mười ngày. Trước kia mẹ không suy nghĩ nhiều đến vấn đề này, nhưng trong lòng mẹ con thật sự là người quan trọng nhất, cũng là người thân thiết nhất của mẹ trên thế giới này."

Lông mi cong vút như cánh bướm của Thịnh Dục Kiệt rung động, mắt rung rung, môi nhỏ hồng nhuận khẽ mở, cảm động gọi: "Mẹ..."

Rốt cuộc là anh bạn nhỏ, chưa trải qua qua trường hợp như vậy.

Tần Thi Nghi đặt tay lên vai Thịnh Dục Kiệt, hơi cúi đầu, cố gắng để tầm mắt nhìn thẳng cậu nhóc: "Bây giờ mẹ đại nạn không chết, trong lòng người muốn xin lỗi nhất chính là bảo bối. Mẹ muốn trở thành một người mẹ có trách nhiệm, mẹ sẽ học cách quan tâm bảo bối, yêu quý bảo bối,... Hy vọng bảo bối có thể giống những bạn nhỏ khác ý lại mẹ. Bảo bối có thể cho mẹ cơ hội thay đổi không?"

Vừa mới dứt lời, Thịnh Dục Kiệt liền nhào vào ngực Tần Thi Nghi, tay nhỏ gắt gao ôm eo cô. Tuy rằng cậu nhóc vẫn không mở miệng, những động tác làm nũng, đã biểu lộ hết thảy. Tần Thi Nghi mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ về anh bạn nhỏ.

Một căn phòng ấm áp.

Một lát sau, đại khái do then thùng, Thịnh Dục Kiệt vành tai nhỏ đỏ hồng rời khỏi vòng ôm của Tần Thi Nghi. Tiếc là cậu nhóc cúi đầu nên Tần Thi Nghi không rõ vẻ mặt của cậu nhóc.

Nhưng Tần Thi Nghi không vui vẻ được lâu, cậu nhóc bỗng xoay người lại đáng vẻ khoan khoái dựa lưng vào ngực cô, cầm sách để trên sofa nhét vào tay cô.

Tần Thi Nghi chưa kịp chuẩn bị, sững sốt một chút, mới thử hỏi: "Muốn mẹ đọc cho con nghe sao?"

Anh bạn nhỏ vui sướng gật đầu.

Tần Thi Nghi thì không vui sướng như vậy, cô theo bản năng nghĩ, nếu cậu nhóc học tiếng Anh từ sớm, lấy tài lực của Thịnh gia, khẳng định sẽ mời giáo viên chuyên ngữ chính tông nhất. Loại gà mờ như cô, chỉ sợ sẽ kéo chân cậu nhóc.

Nhưng mà hai người vừa mới tiến hành một cuộc trò chuyện vui vẻ thoải mái, Tần Thi Nghi lập lời thề son sắt tỏ về mình sẽ nỗ lực trở thành một người mẹ có trách nhiệm, giờ cô không thể từ chối yêu cầu đầu tiên của cậu nhóc được. Tần Thi Nghi lo lắng thấp thòm, cuối cùng vẫn cầm sách lên bắt đầu đọc.

Sau khi mở miệng, Tần Thi Nghi lại muốn quỳ. Trời ạ, cảm giác như miệng không còn thuộc về mình nữa, phát âm tiếng Anh lưu loát thông thuận tựa như vừa mở khoá vòi nước vậy.

#Mẹ ơi! Có yêu quá!#

Sau khi suy xét kỹ càng Tần Thi Nghi mới chợt nhớ ra nguyên chủ sinh sống và học tập ở nước ngoài từ nhỏ, tuy không phải người cầu tiến, nhưng ở môi trường sử dụng ngoại ngữ mười mấy năm, tất nhiên mưa dầm thấm đất. Trong một đêm, cô từ người câm tiếng Anh, biến thành ABC, có thể tùy ý sử dụng, loại cảm giác không làm mà hưởng này thật sáng khoái.

Trải qua cuộc giao lưu nghiêm túc mà hữu hảo (thân thiện, thân mật), bầu không khí giữa Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt có chút thay đổi, cụ thể ở chỗ nào thì khó chỉ rõ. Nhưng cách hai mẹ con ở chung, xác thực có điểm khác trước.

Giữa trưa, thím Lưu đúng giờ đưa cơm tới bệnh viện, hôm nay nhiều hơn một người, nên thím Lưu xách thêm một cặp lồng giữ nhiệt nhỏ, bà ấy còn tri kỷ mang theo bộ bát đĩa chuyên dùng của Thịnh Dục Kiệt. Bàn tay nhỏ nhỏ cầm bộ bát đĩa nhỏ nhỏ cho trẻ con, đáng yêu rồi tình rồi mù.

Thịnh gia gia giáo rất tốt, Thịnh Dục Kiệt không cần nhờ người lớn xúc cơm, cậu nhóc tự đeo yếm vào cổ, cầm bộ bát đĩa của mình ngồi xuống đối diện Tần Thi Nghi. Thịnh Dục Kiệt bỗng nhiên gấp một miếng thịt đưa về phía Tần Thi Nghi, mắt to toả sáng lấp lánh nhìn cô.

Tần Thi Nghi khoa trương há to miệng cắn miếng thịt, cười tủm tỉm nói: "Thịt bảo bối dứt cho mẹ ăn thật là ngon!"

Thịnh Dục Kiệt nhấp môi, cúi đầu bắt đầu ăn cơm, khuôn mặt nhỏ thiếu chút nữa vùi cả vào bát, lộ ra vành tai nhỏ phẩn hồng, mười phần đáng yêu.

Thím Lưu đứng bên cạnh thấy một màn này, nhìn không được cảm thán: "Tình cảm của Tiểu thiếu gia và Tam thiếu phu nhân thật tốt. Tiểu thiếu gia có thói quen sạch sẽ, nên ngày thường phu nhân và mọi người trong nhà ít khi được ăn đồ tiểu thiếu gia gấp."

Thím Lưu nuốt xuống đoạn sau, khó trách phu nhân cả ngày nhắc mãi, rốt cuộc là thân sinh, ai so ra cũng kém. Trước kia Tam thiếu phu nhân không quan tâm đến Tiểu thiếu gia, giờ mới ở chung vài ngày Tiểu thiếu gia liền bắt đầu dính lấy Tam thiếu phu nhân.

Tần Thi Nghi chỉ cười, không nói tiếp, hai mẹ con ăn cơm xong, thím Lư liền thu dọn bàn, xách theo cặp lồng giữ nhiệt ra về.

Cửa vừa mới đóng lại, Thịnh Dục Kiệt lập tức từ trên ghế trượt xuống, bước chân ngắn nhỏ lon ton chạy đến bên sofa. Tần Thi Nghi vừa định hỏi con muốn tìm cái gì, cậu nhóc đã ôm đồ ngủ chạy vào nhà vệ sinh.

Nhìn con trai bộ dạng gấp gáp không chờ nổi, trong lòng Tần Thi Nghi cũng buồn cười, rốt cuộc không yên tâm đi qua gõ cửa nhà vệ sinh, dịu dàng hỏi: "Bảo bối, có muốn mẹ giúp con thay quần áo không?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Gọi điện thoại

"Không cần ạ, con sẽ tự mặc." Thịnh Dục Kiệt trả lời.

Tần Thi Nghi nghĩ đừng nhìn cậu nhóc còn nhỏ tuổi, bình thường rất có chủ kiến, nếu cậu nhóc không đồng ý vậy cô không nói thêm gì nữa, lẳng lặng đứng chờ ở bên ngoài.

Thực tế anh bạn nhỏ thông minh, nhưng động tác mặc quần áo lại vụng về. Thịnh Dục Kiệt tự đóng cửa ở trong nhà vệ sinh mất mấy phút, cuối cùng cửa cũng mở, Thịnh Dục Kiệt ôm quần áo mình thay ra, mái tóc ngắn rối bù, vừa định bước chân ra khỏi nhà vệ sinh, thì nhìn thấy Tần Thi Nghi lẳng lặng đứng ngoài cửa, cậu nhóc hơi sững sốt.

Từ khuôn mặt nhỏ không biểu tình của con trai Tần Thi Nghi thần kỳ phát hiện ra một tia quần bách, nhưng cô không nói gì, đưa tay xoa đầu cậu nhóc lại thấy tay đầy mồ hôi. Chắc do ở trong nhà vệ sinh thay quần áo, bị nóng đến toát mồ hôi.

Nghĩ vậy, Tần Thi Nghi đơn giản khom lưng, bế cậu nhóc lên. Tuy rằng có chút cố hết sức, nhưng mà phòng bệnh nhỏ, hai ba bước liền tới sofa, ôm con trai ngồi xuống, Tần Thi Nghi cười nói: "Vừa mới ăn cơm xong, tốt nhất nên chờ khoảng nửa tiếng để thức ăn tiêu hóa đã rồi hãy ngủ. Mẹ con mình xem hoạt hình một lát nhé."

Vừa mới dứt lời, Tần Thi Nghi rõ ràng cảm nhận được cậu nhóc lại cứng đờ. Làm bộ không biết gì, cô mở ra TV, bật phim hoạt hình xem cùng cậu nhóc.

Đại khái vì có con trai ở chung, nên hơn nửa tinh lực của Tần Thi Nghi đều đặt trên người Thịnh Dục Kiệt, hai mẹ con mỗi ngày dính lấy nhau, thời gian trôi qua rất nhanh.

Thời điểm một lần nữa nhận được điện thoại của Thịnh Hạo Nhiên, Tần Thi Nghi vừa mới tắm rửa, thay quần áo cho Thịnh Dục Kiệt xong, cậu nhóc cả người thơm ngào ngào lon ton đi theo sau Tần Thi Nghi, hai mẹ con tính toán xuống tầng đi dạo vài bước rồi về phòng. Chưa kịp ra cửa, tiếng nhạc chuông điện thoại để trong phòng bỗng vang lên, hai mẹ con dừng bước quay sang nhìn nhau.

Tần Thi Nghi hơi ngạc nhiên, sau khi mở nguồn di động hai ngày đầu số cuộc gọi đến thực sự rất nhiều. Toàn là bạn bè của nguyên chủ tìm cô rủ ra ngoài chơi. Có thể do gia thế của Thịnh gia không bình thường, nên chuyện cô xảy ra tai nạn giao thông ngoại trừ người trong Thịnh gia, thì đến cả Tần gia bên kia cũng chưa được thông báo.

Lần trước Tần Thi Nghi còn bóng gió hỏi thím Lư xem tại sao nhà mẹ đẻ nguyên chủ không tới thăm cô. Thím Lư nói ba mẹ nguyên chủ đang ở nước ngoài, tạm thời chưa về. Nhắc về những người khác trong Tần gia, thím Lư liền giả vờ hàm hồ, chỉ nói Thịnh phu nhân không muốn nháo lớn, nên không thông báo cho Tần gia.

Tần Thi Nghi có thể lý giải, Thịnh gia gia đại nghiệp đại, Tần gia vốn trèo cao, nếu không phải do thế hệ trước có ước định, lúc ấy thái độ của Thịnh lão gia từ cường ngạnh, thì hôn sự này đã sớm vì biến đổi bất ngờ nào đó mà hủy bỏ. Tần gia vất vả leo lên Thịnh gia, giống như chó thấy xương, hận không thể nhào lên cắn một miếng thịt lớn, giúp bọn họ cả đời không lo ăn uống. Căn cứ vào trình độ khó chơi của người trong Tần gia, Thịnh phu nhân bình thường thấy phiền nhất là khi theo chân bọn họ giao tiếp, gặp mặt đi đường vòng còn không kịp, nào có thể chủ động cho bọn họ cơ hội dính líu tới nhà mình. Tần gia mà biết Tần Thi Nghi nằm viện, không chừng một ngày đến thăm bệnh năm ba lần, chỉ chờ tóm được người để dây dưa không rõ với Thịnh gia.

Bởi vậy vì bất việc, hơn nữa Tần Thi Nghi bị thương không nặng, nên Thịnh gia cố ý không thông báo cho Tần gia cũng là điều bình thường. Cộng thêm nguyên chủ từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, ba mẹ mình cô còn chẳng thân, huống chi Tần gia, xa càng thêm xa. Trừ bỏ Tết nhất bắt buộc phải thăm hỏi, bình thường nguyên chủ thấy người nhà mẹ đẻ hơn nửa là trốn tránh.

Nếu ngay cả Tần gia cũng không biết Tần Thi Nghi nằm viện, thì những người bạn ngày thường cùng cô uống trà, mua sắm, làm đẹp lại càng không biết. Ban đầu bọn họ còn gọi điện thoại rủ Tần Thi Nghi đi tham gia đủ các loại hoạt động, nhưng cô đều nhất nhất từ chối. Cô không nói mình xảy ra tai nạn giao thông, chỉ nói giờ cô không rảnh thời.

Gọi là bạn bè, thật ra toàn những người sau khi nguyên chủ kết hôn, thỉnh thoảng ngẫu nhiên tham gia vài buổi tiệc rượu, chậm rãi làm quen. Đều là người trong một vòng tròn, xem như biết rõ gốc rễ, ngày thường buồn chán thì gặp nhau vui chơi giết thời gian. Chứ bạn bè chí cốt để tâm sự đúng là hoàn toàn không có.

Bởi vậy Tần Thi Nghi không muốn ra ngoài, bên kia cũng không miễn cưỡng, quay đầu liền hẹn người khác. Hơn nữa nhiều lần từ chối, đối phương dường như đoán được thái độ của Tần Thi Nghi, mấy ngày gần đây căn bản không tiếp tục tìm cô nữa. Hàng ngày không có tiếng nhạc chuông điện thoại quấy rầy, tại Tần Thi Nghi thanh tịnh hơn không ít.

Chỉ là giờ này ai còn tìm cô? Tìm cô có chuyện gì?

Trong lòng Tần Thi Nghi thấy kỳ quái, xoay người dắt Thịnh Dục Kiệt ra bàn cầm di động lên, kết quả vừa nhìn tên người gọi hiện trên màn hình di động, cô giật mình thiếu chút nữa trượt tay.

Thịnh Dục Kiệt tròn mắt, thăm dò nhìn thoáng qua, giọng khăng định nói: "Là ba!"

Tần Thi Nghi chớp mắt, tay cầm di động tay dắt Thịnh Dục Kiệt đi đến sofa ngồi, cười tủm tỉm nói: "Bảo bối, chúng ta cùng gọi ba nhé."

Không đợi Thịnh Dục Kiệt trả lời, Tần Thi Nghi đã chuyển kết nối, nói nhanh với đối phương: "Tiểu Kiệt muốn trò chuyện cùng anh, em đưa điện thoại cho con."

Thịnh Dục Kiệt mơ hồ, mình chỉ gọi ba thôi mà, con mắt nào của mẹ nhìn thấy mình muốn cùng ba trò chuyện.

Chẳng qua cuối cùng anh bạn nhỏ vẫn nguyên ý thân cận với ba mẹ. Hơn nữa, so với nguyên chủ Thịnh Hạo Hàm làm ba coi như hết phận sự (phần việc phải làm thuộc trách nhiệm). Công việc của Thịnh Hạo Hàm khiến anh không có biện pháp sống chung với con trai giống như những cặp ba con bình thường, anh không thể đưa đón con đến trường, không thể mang con tới công viên giải trí,... Thậm chí vì phải đi khắp nơi trên thế giới làm việc, mà thời gian ở cạnh con cũng không có. Nhưng Thịnh Hạo Hàm sẽ dùng phương thức khác quan tâm con trai, anh luôn dành thời gian cố định để gọi điện thoại, gọi video cho con, nên Thịnh Dục Kiệt cũng rất thân thiết với ba.

Tuy rằng không chuẩn bị trước nhưng mà nghe được giọng người ở đầu kia điện thoại, cậu nhóc không tự giác cong môi, lộ ra nụ cười vui vẻ, ngọt ngào gọi: "Ba ơi."

Tần Thi Nghi nhìn mà chua xót, cô nỗ lực nhiều như vậy, mới khiến cậu nhóc buông vẻ lạnh lùng ban đầu, trở nên ý lại cô. Kết quả Thịnh Hạo Hàm chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, liền nhận được nụ cười vui vẻ của cậu nhóc, không công bằng.

Thịnh Hạo Hàm nghe được giọng con trai thì dừng một chút, rõ ràng rất ngoài ý muốn, cao giọng hỏi: "Tiểu Kiệt? Giờ con đang ở bệnh viện cùng mẹ sao?"

"Vâng ạ." Cậu nhóc ngoan ngoãn gật đầu nhỏ, "Ngày mai mẹ xuất viện, nên hôm nay con ở lại cùng mẹ."

"Thật sao?" Tần Thi Nghi nghe giọng đối phương đã khôi phục độ trầm thấp, dường như rất bình tĩnh tiếp nhận giả thiết của con trai, không tiếp tục dây dưa vấn đề này, ngược lại hỏi: "Ngày mai mẹ con xuất viện, vậy hai mẹ con đã có dự định gì chưa?"

"Có ạ!" Thời điểm nói lời này, giọng cậu nhóc cũng đề cao hơn một đề-xi-ben, vui mừng lộ rõ trên nét mặt: "Ngày mai con và mẹ sẽ đi xem phim, ăn cơm. Ngày kia sẽ đi Disneyland chơi."

"Xem ra Tiểu Kiệt rất vui nha. Nếu đi chơi thì hãy chơi cho thật vui vẻ, nhớ chụp nhiều ảnh chút gửi cho ba xem. Có điều mẹ vừa mới ra viện, cơ thể chưa hoàn toàn phục hồi, Tiểu Kiệt nhớ đừng tùy hứng, ham chơi phải nhắc mẹ nghỉ ngơi, biết không?"

"Con biết rồi ạ." Cậu nhóc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi, căn môi kiên định trả lời: "Con sẽ chăm sóc mẹ thật tốt."

Tần Thi Nghi nghe xong lời này, rốt cuộc không nhịn được duỗi tay xoa đầu nhỏ tóc xù của Thịnh Dục Kiệt, cậu nhóc cúi đầu không nhìn cô, đáng vẻ không dao động, chỉ là vành tai nhỏ bị tóc che đỏ rực. Hành động nhỏ siêu đáng yêu, Tần Thi Nghi nhìn không tự giác cười khẽ ra tiếng.

Người nghe điện thoại ở đầu kia cũng cười, nói thêm với Thịnh Dục Kiệt hai câu, rồi kêu Thịnh Dục Kiệt đưa điện thoại cho Tần Thi Nghi.

Lúc này Thịnh Hạo Hàm gọi điện thoại cho Tần Thi Nghi, chẳng qua do mẹ nhắc nhở, bà xã sắp xuất viện đến nơi, lần trước anh gọi điện thoại hỏi thăm một tiếng rồi mất hút, bây giờ dù bận rộn cũng nên bớt thời gian quan tâm. Nhưng anh thật sự không ngờ mới mấy ngày ngắn ngủi, mà quan hệ của con trai và bà xã đã tốt như vậy. Cậu nhóc rõ ràng có thói quen sạch sẽ, vậy mà đồng ý đến bệnh viện đầy mùi thuốc sát trùng ở. Tuy là phòng bệnh VIP, nhưng hoàn cảnh so ra kém hơn ở nhà.

Song anh tự xưng là người ba khai sáng, từ lúc con trai còn nhỏ, anh không chăm con được mấy ngày, đương nhiên hiện tại sẽ không khắp nơi gò bó con, cậu nhóc vui vẻ là được. Tuy rằng còn chút không yên tâm, nhưng chuyện liên đến cháu trai bảo bối mà mẹ anh không ý kiến gì, nói vậy tất cả đều đã thu xếp ổn thỏa.

Đúng như Tần Thi Nghi dự liệu, Thịnh Hạo Hàm đã hàn huyên hơn mười phút với Thịnh Dục Kiệt, cái gì muốn biết đều đã biết. Đến khi Tần Thi Nghi nhận điện thoại, ngoại trừ theo phép thăm hỏi hai câu, lại thêm vài câu quan tâm Thịnh Dục Kiệt liền không còn gì để nói.

Tần Thi Nghi linh quang chợt lóe, giọng điệu quan tâm hỏi: "Bên chỗ anh hình như là sáng sớm đúng không? Sớm vậy đã quay phim? Nếu vội anh mau đi đi, đừng để bị muộn."

Mắt đào hoa của Thịnh Hào Hàm lập loè, cuối cùng như Tần Thi Nghi mong muốn, giọng điệu càng thêm ôn hoà nói: "Vậy anh đi trước đây, rảnh sẽ gọi điện thoại cho em."

Tần Thi Nghi hận không thể quỳ xuống cầu xin anh không cần phải quan tâm đến cô, nên làm cái gì thì làm đi.

Không hiểu sao, cô thích ứng với thân phận hiện tại rất tốt, chỉ khi nhắc tới ông xã trên danh nghĩa này toàn thân cô đều có cảm giác kỳ cục. Trạng thái lúc trước của nguyên chủ và Thịnh Hào Hàm, cô không định thay đổi điều gì, tốt nhất cả đời cứ tường an (tốt đẹp, an bình) như vậy.

Lung tung qua được một lần Tần Thi Nghi ném điện thoại lên sofa, tâm tình vui sướng dặt tay Thịnh Dục Kiệt: "Đi tản bộ thôi."

Mà cùng thời khắc đó, người nghe điện thoại ở đầu kia không hề buông đi động xuống, mà dùng ngón tay thon dài đùa nghịch qua lại giống như đó là món đồ chơi, đôi mắt đào hoa tinh xảo gọi lên những gợn sóng mờ mịt.

Đột nhiên, "Lạch cạch" một tiếng, cửa phòng bị vạy ra, một người đàn ông mặc âu phục đứng ở cửa, vừa định nói gì thì nhìn thấy dáng vẻ của Hoắc Lăng, hần nhủ mảy với kinh nghiệm hợp tác nhiều năm, một khi đối phương lộ ra nụ cười thần bí khó nắm bắt này, liền đại biểu sắp có chuyện xấu.

Trong lòng Ngô Triết hiện lên một tia dự cảm không tốt, chần chờ hỏi: "Cậu muốn làm gì mà cười thành như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Làm nũng nhỏ

Cuối cùng Hoắc Lăng buông đi động xuống, dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhả nhìn Ngô Triết: "Cậu đoán?"

Ngô Triết nhìn dáng vẻ này của anh, quả thật muốn quỳ, về mặt bắt buộc dĩ nhiên nói: "Lão đại rốt cuộc cậu muốn làm gì, mau nói để tôi còn chuẩn bị."

Hoắc Lăng vẫn khoan thai như cũ cười với hắn, giọng điệu trấn an nói: "Đừng khẩn trương, không phải đại sự gì."

Ngô Triết không dám thật sự yên tâm, hợp tác gần mười năm trực giác nói cho hắn biết, phiên toái lần này đoán chừng không nhỏ.

Tuy rằng Ngô Triết đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng thời điểm nghe Hoắc Lăng nói ra, vẫn không kiềm chế được, đứng phắt lên: "Tôi không đồng ý!"

Hoắc Lăng bên ngoài là hình tượng nam thần dịu dàng, không chỉ fans thích, mà người trong nghề cũng mười phần thương thức tính cách của anh, những đoàn đội từng hợp tác qua không ai không khen anh.

Hoàn toàn tương phản với người đại diện là Ngô Triết, hình tượng của hắn rất xấu, thường bị truyền thông điên cuồng chửi rủa, hắn lạnh nhạt lại độc miệng. Hoắc Lăng có người đại diện như hắn tuyệt đối là đại nạn, hầu hết fans của Hoắc Lăng đều từng dùng ánh mắt mẹ kế nhìn Ngô Triết. Thậm chí bây giờ còn có vài fans mới không rõ nội tình, coi Ngô Triết là người xấu chuyên áp bức nam thần của bọn họ, sau lưng mắng hắn tiểu nhân không biết bao nhiêu lần. Cơ hồ không ai biết, đằng sau, Ngô Triết mới là người hữu cầu tất ứng. Rốt cuộc người ta là Thiếu gia hào môn, một lòng một dạ cùng hắn tiến quân vào giới giải trí, thiếu chút nữa náo loạn với gia tộc. Cuối cùng trả giá bao nhiêu đại giới, chỉ cần xem điểm này, Ngô Triết nguyện ý nâng niu, trân trọng, dỗ dành, cung phụng (gốc cv: phụng hống cung) Hoắc Lăng.

Hướng chi so với những nghệ sĩ bình thường thích tạo scandal, nghệ sĩ nhà hắn thiên tư (tư chất) cao còn nỗ lực, dù trước hay sau khi thành danh đều giữ vững sự chuyên nghiệp trong công việc, sinh hoạt cá nhân đơn giản, giữ mình trong sạch, không có sở thích xấu, có thể nói là nghệ sĩ thiên sứ. Bởi vậy chỉ cần yêu cầu không vi phạm nguyên tắc, Ngô Triết có thể đồng ý đều đồng ý.

Nhưng lần này hắn thật sự không thể đáp ứng, không đơn giản vì sự nghiệp diễn xuất của nghệ sĩ nhà mình. Hợp tác nhiều năm như vậy, bọn họ sớm đã trở thành bạn bè thân thiết, sao hắn có thể nhìn bạn tốt đi đến con đường đen tối chứ!

Ngô Triết không ngừng lắc đầu: "Cậu đừng nghĩ không thông thể, chỗ bác gái tôi tới ứng phó, không cần cậu nhọc lòng."

Người đại diện nhà mình hình như rất lâu rồi không cường ngạnh như vậy? Hoắc Lăng nhìn hắn, mảy kiếm hơi nhíu, lộ ra một tia khó hiểu: "Cậu đối với Thiếu phu nhân của tôi... Có ý kiến?"

"Đó chính là Thịnh gia Tam thiếu phu nhân, tôi nào dám!" Ngô Triết quả thực cạn lời, lòng hắn gào thét nhiều năm như vậy số lần hắn gặp mặt Tam thiếu phu nhân đếm qua không vượt quá năm ngón tay: Nghệ sĩ nhà hắn kết hôn, hai lần sinh nhật Tiểu Dục Kiệt. Giống hệt người xa lạ không tiếp xúc quá nhiều, hắn lấy đâu ra ý kiến?

Chẳng qua nhìn thấy tia ý cười ở khoe miệng nghệ sĩ nhà mình, Ngô Triết hết chỗ nói, nghệ sĩ kỹ thuật diễn quá đỉnh cũng là gánh nặng, hại hắn thường

xuân bị lừa.

Tập mãi thành thói quen Ngô Triết không kịp tức giận, nghiêm mặt nói: "Cậu nghiêm túc một chút! Tôi nói thật, nếu thật sự không được thì tôi gọi em họ tôi tới hỗ trợ. Đúng lúc con bé vừa nghỉ hè, nhiều lắm là nửa tháng, trước khi con bé khai giảng tôi chắc chắn sẽ trở về. Chung quy so với đề Thiếu phu nhân của cậu tôi đây ôn hơn, cô ấy cũng không phải kiểu người sẽ chăm sóc người khác, tôi đây ngoại trừ gia tăng phiền toái, còn có thể làm gì?"

Hoắc Lăng thu hồi vui đùa, lắc đầu nói: "Phiền toái em họ cậu cũng không tốt, người ta là cô gái nhỏ độc thân, sao lại để con bé ở chỗ tôi nửa tháng?"

"Nhưng lần trước cậu không phải nói như vậy." Ngô Triết rất kỳ quái, lúc trước Thịnh phu nhân hưng phấn gọi điện thoại theo chân bọn họ thương lượng việc này, hai bọn họ rõ ràng đã thống nhất trí ý kiến, sao bỗng nhiên lại sửa chủ ý?

Nghĩ đến khi mình bước vào bạn tốt đang cầm di động, Ngô Triết nhủ mảy mòi: "Cậu gọi điện thoại cho bên kia?"

Thấy Ngô Triết hỏi đến điểm mấu chốt, Hoắc Lăng cũng không úp mở, cười tủm tỉm nói: "Bà xã ngày mai xuất viện, Tiểu Kiệt còn biết đêm nay ở bệnh viện cùng mẹ, ngấm lại ông xã như tôi hình như không tận chức, giờ chỉ có thể cố gắng bồi thường."

"Tôi sắp tin chuyện ma quỷ của cậu." Nếu không phải bận tâm hình tượng, Ngô Triết thật muốn trợn trắng mắt với người đối diện. Hắn biết thừa tính cách của bạn tốt, nếu đã quyết định, dù mình tận tình khuyên bảo đối phương cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Ngô Triết chưa bao giờ cùng Hoắc Lăng cứng đối cứng, sự kiện lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ. Huống chi hắn không có lý do cường ngạnh, nói đến cùng đây vẫn là việc cá nhân của bạn tốt.

Cẩn thận sắp xếp từ ngữ, Ngô Triết mới chậm rì rì nói: "Tôi phản đối chuyện này không phải đứng ở lập trường công ty, tuy rằng bây giờ không phải thời điểm hoàn hảo để công khai, nhưng nếu thật muốn công khai, đối với cậu ảnh hưởng cũng không đến mức quá lớn, nhiều lắm chúng ta phải gia tăng lượng công việc mà thôi. Tôi suy xét chính là cậu, Hoắc Lăng, năm đó nếu không phải vì đóng phim, cậu không cần kết hôn sớm như vậy. Giờ đã là thời đại nào rồi, sớm không thịnh hành ép duyên, nếu cậu và cô Tần hoà hợp, tôi chả buồn nói, nhưng hai người kết hôn sắp tám năm rồi, nói thật quan hệ của cậu với cô Tần, còn không thân quen bằng em họ tôi đâu, vậy tính là cái gì?"

Ngô Triết đã trực tiếp xưng hô Tần Thi Nghi là cô Tần, thái độ mườì phần rõ ràng: "Tôi luôn không đồng ý để cậu công khai, bởi vì nghĩ thời gian qua đi, nhà cậu, cậu và cô Tần, chắc hẳn đều có thể suy nghĩ cẩn thận, thấy rõ, dưa hấu xanh không ngọt. Hai người còn trẻ, thật sự không cần thiết cột lấy nhau cả đời, lại nói vạn nhất về sau cậu gặp được người thích hợp? Giờ không công khai, nếu muốn tan, ảnh hưởng không đến mức quá lớn. Quan trọng nhất chính là Tiểu Dục Kiệt, cậu nhóc thân thiết với người nhà cậu hơn, cô Tần hầu như mặc kệ cậu nhóc, về sau cậu thật sự muốn tái hôn, đối với cậu nhóc ảnh hưởng không lớn, chỉ cần không bị truyền thông đào ra cậu nhóc là con người trước..."

Ngô Triết bên này đào tìm đào phổi vì Hoắc Lăng tính toán, ngay cả đường lui đều nghĩ kỹ rồi, Hoắc Lăng nghe được một nửa liền bắt đầu xoa tay: "Nghĩ cái gì đâu? Nếu đã kết hôn, tôi liền không nghĩ tới việc ly hôn. Cậu nhọc lòng."

"Hai người không có tình cảm việc gì phải cột chung vào nhau?"

"Hôn nhân không tình cảm có rất nhiều, không thiếu một đôi như hai chúng tôi. Lại nói chuyện kết hôn là chính tôi gặt đầu. Dù lúc ấy là do có nguyên nhân, giờ chung quy không thể đạt được mục đích thì qua cầu rút ván?"

Nội tình năm đó, Ngô Triết vẫn biết một chút, liền không phục nói: "Đây cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của cậu, thuyết phục được bác trai, bác gái đồng ý cho cậu đóng phim có rất nhiều lý do. Nếu cô Tần bên kia đồng ý giải trừ hôn ước, cậu đã không cần bồi thường cuộc hôn nhân của chính mình."

Hoắc Lăng mím môi, lắc đầu nói: "Không thể lấy điều đó ra để trách cô ấy. Ý tứ của Tần gia bên kia, chính cô ấy cũng không làm chủ được."

Lời nói là nói như vậy, nhưng đứng ở trên lập trường bạn bè, Ngô Triết đối với Tần Thi Nghi không có hảo cảm gì: "Nhưng cô ấy cùng cậu kết hôn nhiều năm như vậy, đừng nói là một bà xã đủ tư cách, chính Tiểu Dục Kiệt cô ấy còn mặc kệ, tôi xem cô ấy cũng không phải muốn an tâm chung sống."

Đừng nhìn Ngô Triết đắm thân ở giới giải trí phồn hoa, quan niệm của hắn rất truyền thống, yêu cầu đối với bà xã nhất định phải là hiền thê lương mẫu, bằng không thân là người đại diện kim bài, không thiếu tiểu minh tinh, tiểu mỹ nữ muốn nhào vào ngực hắn. Ngô Triết đều không dao động, tìm người ngoài giới là nhân viên công vụ làm bạn gái, yêu hai ba năm, đang bàn chuyện cưới hỏi.

Hoắc Lăng bật cười nói: "Yêu cầu của tôi và cậu không giống nhau, không được cừ ản tề mị, có thể tường an không có việc gì cũng không tôi. Gia đình như chúng tôi, kết hôn rồi sẽ không ly hôn, bây giờ còn có con trai, càng không cần thiết lán lộn."

"Nói thì dễ nghe, vậy sao cậu không duy trì hiện trạng, còn lâm thời thay đổi chủ ý, đồng ý đề nghị của bác gái?"

"Nhất thành bất biến (*) qua ngày quá lâu rồi, chung quy phải có điểm nước hoa."

Nhìn Hoắc Lăng đáng vẻ nghiêm trang, Ngô Triết lại không tiếc vạch mặt, nguyệt một tiếng: "Tôi thấy cậu ghen lâu quá, tịch mịch khó nhịn."

Hoắc Lăng mắt đào hoa lập loè, sâu kín nói: "Rốt cuộc tôi không giống cậu, còn có thể thỉnh thoảng bay về nước..."

"Đó là tôi trở về xử lý chính sự!" Ngô Triết lườm anh, cầm di động đứng dậy, nghệ sĩ bộc phát ý tưởng, hắn phải an bài trước cho tốt, vạn nhất bị bại lộ, cũng chiếm thể chủ động, không đến mức bị người khác bôi đen quá thâm.

Tần Thi Nghi bế cơ thể nhỏ thom tho mềm mại của con trai, hiện tại còn không biết ông xã trên danh nghĩa của cô đã quyết định một chuyện khiến cô trở tay không kịp.

Tần Thi Nghi bế con lên tầng để về phòng bệnh, nữ y tá lo lắng theo ở phía sau, sợ cơ thể bệnh còn chưa hoàn toàn bình phục, hơn nữa ngày thường vừa nhìn liền biết Tần Thi Nghi là Thiếu phu nhân hào môn sống trong nhung lụa chưa từng chịu khổ, nên muốn đưa tay ra hỗ trợ: "Cô Tần, cần tôi giúp không?"

Nghe lời này, Tần Thi Nghi còn chưa phản ứng, tay nhỏ của Thịnh Dục Kiệt đang ôm cô bỗng nhiên buộc chặt, đầu nhỏ chôn trên bả vai cô. Tần Thi Nghi biết con trai cô đây là không tiếng động kháng nghị, tay cô nâng mông cậu nhóc lên, vui tươi hơn hớn, cười nói: "Cảm ơn, không cần đâu, bế con trai tôi vẫn làm được."

Vừa dứt lời, Tần Thi Nghi cảm giác được cậu nhóc nghiêng mặt cọ vào cổ cô, làn da trẻ con mềm mại, cọ vào tựa như lông chim phất qua đáy lòng, khiến người ta mềm lại.

Khoẻ miệng Tần Thi Nghi tươi cười càng thêm sáng lạn, nghĩ thầm hôm nay đáp ứng để cậu nhóc ở lại bệnh viện, hơn nữa dẫn cậu nhóc xuống dưới tầng bộ, thật đúng là đáng giá.

Lúc này Thịnh Dục Kiệt muốn Tần Thi Nghi bế, không phải bởi vì đi mệt, mà là khi bọn họ tản bộ ở dưới sân, thật nhiều người bệnh cùng người nhà cũng tới tản bộ, trong đó không thiếu những đứa trẻ tầm tuổi Thịnh Dục Kiệt, bọn họ hầu như đều được ba mẹ bế, chỉ có mình Thịnh Dục Kiệt là được mẹ đất tay.

Tiểu hài tử không tránh khỏi đua đòi, dù Thịnh Dục Kiệt trưởng thành sớm, nhưng cũng khó tránh khỏi hâm mộ các bạn nhỏ khác thân cận với ba mẹ như vậy.

Thần sắc này vừa vắn rơi vào mắt Tần Thi Nghi, cô một lòng một dạ muốn đối tốt với con trai không nói hai lời, bế cậu nhóc lên. Ban đầu cậu nhóc còn giãy giụa một chút, nhìn bạn nhỏ khác được bế thì hâm mộ, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy bị mẹ bế, chàng trai nhỏ không tránh khỏi thẹn thùng, nhưng mà giãy giụa vô ích, cậu nhóc chỉ có thể thỏa hiệp ôm lấy cổ mẹ, chôn mặt vào bả vai mẹ không cho người khác thấy.

Nhưng mấy động tác nhỏ đó, đều bị Tần Thi Nghi coi thành làm nũng, tâm tình cô vô cùng tốt. Lúc này mới mấy ngày, con trai đã làm nũng với cô, không phải chứng minh cô làm mẹ cũng không tệ lắm sao.

(*) Nhất thành bất biến: Đã hình thành rồi thì giữ nguyên, không thay đổi, không đổi mới.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xuất viện

Hai mẹ con thân mật trở về phòng bệnh, Tần Thi Nghi bế Thịnh Dục Kiệt tới chỗ sofa, mở TV cho con, dặn dò nói: "Bảo bối, con xem phim hoạt hình một lát nhé. Mẹ đi tắm cái đã."

Thịnh Dục Kiệt ôm cổ Tần Thi Nghi cọ một chút, rồi mới trượt từ trên người cô xuống, ngoan ngoãn ngồi trên sofa, gật đầu nói: "Mẹ mau đi."

Nói xong, đã mở to mắt theo dõi TV.

Quả nhiên là trẻ con ngày thường dù thông minh hay trưởng thành sớm, thì cũng không trốn thoát được sự dụ hoặc của phim hoạt hình. Tần Thi Nghi nghĩ vậy, tâm tình vui sướng cầm đồ ngủ vào phòng tắm.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Tần Thi Nghi ôm con trai ngủ qua đêm, Thịnh Dục Kiệt cũng là lần đầu tiên theo mẹ mình ngủ buổi tối, hai mẹ con đều có cảm giác vô cùng mới mẻ. Mới mẻ đến mức buổi tối Tần Thi Nghi cái gì cũng chưa làm, chỉ dựa vào sofa cùng con trai xem phim hoạt hình gần một tiếng rưỡi, mà không cảm thấy nhàm chán, ngược lại chưa đã thèm.

Nhưng Thịnh Dục Kiệt đã bắt đầu ngáp, chắc hẳn ngày thường đến khoảng thời gian này sẽ đi ngủ. Tần Thi Nghi cân nhắc, đứng dậy vỗ vỗ cậu nhóc: "Bảo bối, tắt TV thôi, chúng ta rửa mặt đi ngủ."

Thịnh Dục Kiệt ngoan ngoãn ấn điều khiển từ xa, màn hình TV tối đen, cậu nhóc cất điều khiển từ xa xong, liền định trượt từ trên sofa xuống dưới đất.

Tần Thi Nghi nhìn bàn chân trắng trắng mềm mềm của cậu nhóc, bỗng nhiên nghĩ đến: "Bảo bối, có phải con đã quên mang dép lê đến đây rồi không? Con xuống là phải rửa lại chân đó."

Thịnh Dục Kiệt nhớ đến đồ dùng cá nhân là do mình tự sắp xếp, bà nội cũng chưa xem qua, kết quả quên mất mang dép lê. Khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lên, thiếu chút nữa đuối đầu vào trước ngực.

"Vậy cứ để mẹ bế con đi rửa mặt nhé." Tần Thi Nghi cười tủm tỉm nói xong, không đợi cậu nhóc phản ứng, liền tiến lên bế người đi luôn.

Tần Thi Nghi rửa mặt cho Thịnh Dục Kiệt trước, đem anh bạn nhỏ thom tho mềm mại đặt lên giường. Thời điểm cô chuẩn bị đi rửa mặt, nhạc chuông điện thoại bỗng vang lên, bởi vì tình mắt nhìn thấy tên Thịnh phu nhân, Tần Thi Nghi trực tiếp nhận cuộc gọi.

"Mẹ."

Thịnh phu nhân ở đâu kia điện thoại giọng điệu tràn đầy không yên tâm, hỏi: "Thư Nghi à, đã hơn chín giờ, Tiểu Kiệt ngủ rồi sao?"

"Con vừa mới rửa mặt cho cháu xong, đang chuẩn bị ngủ."

"Vậy là tốt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng để Tiểu Kiệt chơi muộn quá, đồng hồ sinh học rối loạn mai không dậy được." Thịnh phu nhân còn chưa yên tâm, tình tế dặn dò: "Đúng rồi Thi Nghi, Tiểu Kiệt trước khi ngủ phải uống một cốc sữa bò, sữa bột để trong ba lô, con pha cho thằng bé một ly, uống sữa bò sẽ ngủ ngon hơn."

"Con biết rồi ạ." Tần Thi Nghi quay đầu, nhìn cậu nhóc nằm trên giường dùng chăn tự bọc mình kín mít, đôi mắt to ngấn nước nhìn cô, Tần Thi Nghi cười nói: "Mẹ không dặn dò gì nữa, vậy con đi pha sữa bò trước. Mẹ và Tiểu Kiệt nói chuyện một lát nhé?"

Thịnh phu nhân vội không ngừng nói: "Được được, con cứ đi đi, để mẹ tâm sự với Tiểu Kiệt, không nghe thấy thằng bé gọi bà nội, mẹ thật đúng là không ngủ được."

Tần Thi Nghi đưa điện thoại cho Thịnh Dục Kiệt, rồi ra chỗ ba lô của cậu nhóc tìm sữa bột, đun nước sôi, pha sữa bột, chờ sữa bột nguội bớt. Thịnh phu nhân ở đầu bên kia mới lưu luyến không rời cúp điện thoại, Tần Thi Nghi đưa cốc sữa bột độ ấm vừa đủ cho Thịnh Dục Kiệt, sau đó mới đi rửa mặt.

Rửa mặt xong đi ra, đã thấy cậu nhóc uống sạch cốc sữa bò, Tần Thi Nghi cười cầm lấy cái cốc, không hề phiền toái bưng một cốc nước ấm tới, lần này trực tiếp đưa đến bên miệng cậu nhóc: "Vừa mới uống sữa bò, con xúc miệng đi rồi hãy ngủ."

Thịnh Dục Kiệt xinh đẹp tính xảo tựa như búp bê sứ, mặc người khác bài bố. Tần Thi Nghi quả thực yêu đến tận xương, ở chung với Thịnh Dục Kiệt thời gian càng dài, lòng cô càng thêm bình tĩnh, trên người cậu nhóc có một loại không khí khiến người ta cảm giác rất an tâm. Đại khái là do cuộc sống mới đã có mục tiêu, nên trong lòng cô không còn canh cánh mãi quá khứ nữa, gia đình và những ngọn núi, thật sự giống như kiếp trước của cô.

Một đêm ngon giấc, thời điểm Tần Thi Nghi tỉnh dậy, Thịnh Dục Kiệt còn đang ghé vào ngực cô ngủ, vẻ mặt rất ngọt ngào. Cơ thể trẻ con ấm áp, dễ chịu tựa như cái bếp lò nhỏ dán lên người Tần Thi Nghi. Cũng may phòng bệnh mở điều hoà bằng không cả người cô nhất định sẽ bị nóng đỏ mồm hôi. Nhưng mùa đông mà ôm cậu nhóc ngủ thật đúng là không tồi, đáng cấp làm ấm giường này không phải dạng đùa đâu.

Nghĩ vậy, Tần Thi Nghi không nhịn được duỗi tay, vuốt mái tóc vì ngủ mà rối bù của Thịnh Dục Kiệt, thuận tiện sờ soạng cái trán bóng loáng một phen. Vừa thu tay về, liền phát hiện hàng lông mi dài cong vút của cậu nhóc hơi rung động, cô mỉm cười lẳng lặng nhìn. Quả nhiên giây tiếp theo, Thịnh Dục Kiệt mở mắt.

Anh bạn nhỏ vừa mới tỉnh dậy đôi mắt không trong trẻo giống thường ngày mà phủ một lớp sương mù mênh mông, chắc chưa hoàn toàn tỉnh ngủ. Lúc cậu nhóc nhìn thấy Tần Thi Nghi bộ dạng hình như rất kinh ngạc miệng nhỏ mở thành nửa hình tròn, mắt tròn tròn không chớp nhìn cô. Siêu đáng yêu, nếu không phải biết tính cậu nhóc sẽ diện bị cười to ngay trước mặt, cậu nhóc nhất định sẽ thẹn quá hoá giận, thì Tần Thi Nghi đã sớm không nhịn được cười ha ha.

Không muốn chọc con trai bảo bối nhà mình xù lông, Tần Thi Nghi vát và nhin cười, cúi đầu hôn lên khuôn mặt của cậu nhóc: "Chào buổi sáng bảo bối, chúng ta nên dậy thôi. Chờ lát nữa bà Lưu và mọi người sẽ qua đây xử lý thủ tục xuất viện."

Mới vừa tỉnh ngủ phản ứng của Thịnh Dục Kiệt rõ ràng chậm hơn nửa nhịp so với ngày thường. Chẳng những không chú ý việc mẹ mình tươi cười quá sáng lạn, thậm chí khi nghe mẹ nói, còn nghiêng nghiêng đầu, ngây thơ hỏi: "Bà Lưu qua đây xử lý thủ tục xuất viện, tại sao chúng ta lại phải dậy sớm?"

Bộ dạng cậu nhóc quá đáng yêu làm Tần Thi Nghi hận không thể nâng con trai bảo bối thom vài cái. Nhưng cô nhịn xuống, kiên nhẫn giải thích với cậu nhóc: "Chúng ta dậy sớm một chút, vậy sẽ có thời gian dọn dẹp đồ đạc thoải mái. Chờ bà Lưu và mọi người tới, chúng ta có thể trực tiếp trở về nhà, không cần để bọn họ đợi lâu."

Lúc này Thịnh Dục Kiệt mới gật gật đầu.

Tần Thi Nghi rút cuộc không nhịn nổi, vịn vào đầu nhỏ tóc tai lộn xộn của cậu nhóc một phen, cười tủm tỉm nhắc nhở: "Đừng bảo con quên rồi nhé. Hôm nay chúng ta định ra ngoài ăn uống, dạo phố, xem phim. Xuất viện sớm một chút, liền có thể đi chơi nhiều hơn một lát, đúng không nào?"

Mắt Thịnh Dục Kiệt rõ ràng sáng lên, Tần Thi Nghi vén chăn xuống giường, bế con trai vào nhà vệ sinh rửa mặt trước, sau đó đặt cậu nhóc ngồi xuống sofa rồi Tần Thi Nghi mới tự đi rửa mặt.

Lúc cô quay lại thấy cậu nhóc vẫn đang ngồi ở chỗ pha không nhúc nhích, mặt ngơ ngác đáng yêu. Mắt Tần Thi Nghi sáng lên, cầm lấy quần áo của cậu nhóc, cười tủm tỉm đồ: "Bảo bối, mẹ thay quần áo cho con nhé?"

Thịnh Dục Kiệt gật đầu theo thói quen, không đợi Tần Thi Nghi hành động, cậu nhóc bỗng lập tức phản ứng, nhanh chóng cầm quần áo trong tay mẹ, gấp không chờ nổi nói: "Mẹ, con sẽ tự mặc!"

Tần Thi Nghi bóp cổ tay, sớm biết vậy đã không hỏi ý kiến cậu nhóc trước, dựa vào biểu tình ngơ ngác đáng yêu vừa rồi cô khẳng định mình nhất định có thể muốn làm gì thì làm.

Tuy trong lòng tiếc nuối nhưng trên mặt Tần Thi Nghi vẫn duy trì vẻ mặt người mẹ hiền lành dịu dàng, mỉm cười dặn dò: "Vậy bảo bối tự thay quần áo nhé. Mẹ vào nhà vệ sinh thay quần áo."

Đứng thấy Thịnh Dục Kiệt tuổi còn nhỏ, lại xuất thân hào môn, gia giáo của cậu nhóc không kém chút nào, năng lực tự gánh vác vô cùng mạnh. Chẳng những tự mình mặc quần áo, mặc xong còn biết gấp gọn quần áo đã thay ra, tuy nhỏ nhưng rất để ý hình tượng.

Tần Thi Nghi thay quần áo xong, vừa mở cửa nhà vệ sinh liền thấy Thịnh Dục Kiệt đứng ngoài, mắt trông mong nhìn cửa nhà vệ sinh, chờ cô ra. Phòng bệnh không tiện bằng ở nhà, chỉ trong nhà vệ sinh mới có gương.

Lúc này Thịnh Dục Kiệt rất sốt ruột, Tần Thi Nghi vừa mới bước một chân ra, cậu nhóc liền chui ngay vào nhà vệ sinh. Trong lòng Tần Thi Nghi tò mò nên không vội vã đi ra ngoài, mà ung dung đứng ở cửa xem con trai muốn làm cái gì, nào biết cậu nhóc vừa đứng trước gương, nhìn thấy kiểu tóc mới rồi bù của mình thì sợ ngây người, đáng vẻ như vừa chịu đá kích lớn. Tần Thi Nghi vội tiến lên an ủi: "Không sao bảo bối, chúng ta xả ướt tóc, dùng máy sấy thổi một lát, con sẽ lại biến thành anh bạn nhỏ đẹp trai."

Vì thế thời điểm thím Lưu và mọi người qua đây đón Tần Thi Nghi xuất viện, liền nhìn thấy Tần Thi Nghi cầm máy sấy, cẩn thận sấy tóc cho Thịnh Dục Kiệt.

Thím Lưu tò mò: "Tam thiếu phu nhân buổi sáng gọi đầu cho Tiểu thiếu gia sao?"

"Không đâu." Tần Thi Nghi ngẩng đầu nhìn bà ấy, bất đắc dĩ trả lời: "Tiểu Kiệt ngủ tóc bị rối, nên cháu sấy vào nếp cho gọn gàng thôi."

Lưu thẩm càng kinh ngạc hơn: "Bình thường Tiểu thiếu gia ngủ rất ngoan, cả đêm ít xoay người, sao hôm nay ngủ lại bị rối tóc?"

Tần Thi Nghi vừa định trả lời, bỗng chú ý thấy tai con trai mình chuyển thành màu hồng phấn từ khi nào, vội đem lời muốn nói nuốt xuống, chỉ nhún vai với thím Lưu.

Thím Lưu cũng không truy hỏi kỹ càng, chỉ cười nói: "Tam thiếu phu nhân, có phải tất cả đồ đạc đều để ở trên bàn không? Thím bảo chú Lâm mang xuống trước."

"Đồ đạc thu thập xong cả rồi, cứ mang xuống thôi ạ." Tần Thi Nghi một bên giúp con trai sấy tóc, một bên hỏi: "Đúng rồi, làm xong thủ tục xuất viện chưa ạ?"

"Làm xong rồi, cháu rời đi lúc nào cũng được."

"Vậy sấy tóc xong liền đi." Tần Thi Nghi nói, lại cúi đầu hỏi Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối con có đói bụng không?"

Thịnh Dục Kiệt lắc đầu. Thím Lưu cười nói: "Tam thiếu phu nhân, ở nhà đã nấu cơm sáng, phu nhân đang chờ hai người về ăn!"

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Tần Thi Nghi biết ngoại trừ thời điểm mang thai và cho bú, cô mới sống ở biệt thự của Thịnh gia, Thịnh Dục Kiệt vừa dứt sữa cô liền dọn ra ngoài ở. Vốn tưởng rằng lần này cô xuất viện, cũng là về nhà của mình, không ngờ Thịnh phu nhân muốn cô về biệt thự chính, đây là ý gì? Hay bởi Thịnh Dục Kiệt ở chỗ này, nên mới đưa bọn họ về biệt thự của Thịnh gia trước?

Lòng Tần Thi Nghi hoài nghi, nhưng vẫn không chút để ý hỏi: "Đúng rồi, sao hôm nay Tiểu Trương không tới, không phải cô ấy lười biếng chứ?"

"Tam thiếu phu nhân có điều không biết, phu nhân thừa dịp mấy ngày nay cháu nằm viện, bảo thím dạy Tiểu Trương nấu nướng. Tiểu Trương trẻ tuổi, tay nghề kém hơn với thể hệ trước như chúng ta, dạy tốt, về sau sẽ chăm sóc các cháu càng tốt hơn."

Tần Thi Nghi tự động đem "Các cháu" mà thím Lưu nói trở thành cô và Thịnh Dục Kiệt, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, liền ra vẻ tùy ý nói: "Như vậy cũng tốt, chỉ là Tiểu Trương mỗi ngày ở bên chỗ mẹ, không biết trong nhà có dọn dẹp sạch chưa nữa."

Thím Lưu cười nói: "Tam thiếu phu nhân, phu nhân nói, hai ngày này cháu cứ ở biệt thự chính của Thịnh gia. Dù sao thứ hai phải bay sang Mỹ rồi, nên lười chuyển đến dọn đi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Có sắp xếp

Tần Thi Nghi hoàn toàn sợ ngây người: "Bay sang Mỹ? Ai nói cháu muốn bay sang Mỹ?" Tại sao chính cô không biết?

Hiện tại Tần Thi Nghi chưa liên tưởng gì đến ông xã miễn phí, cô đơn thuần chỉ vì trước nay chưa ra nước ngoài nên đối với việc này vừa kinh ngạc lại vừa thấp thỏm.

Không ngờ biểu hiện của thím Lưu so với Tần Thi Nghi còn kinh ngạc hơn: "Gi cơ? Chẳng lẽ tối qua lúc phu nhân gọi điện thoại cho cháu, chưa nhắc đến việc này sao?"

Đầu Tần Thi Nghi quả thực đầy mờ mịt, trong lòng cô có dự cảm không tốt, chung quy cô cứ cảm giác hình như mình bị mẹ chồng miễn phí bán đi.

Quả nhiên, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh những năm gần đây. Bỗng Tần Thi Nghi nghe thấy thím Lưu cười híp mắt nói: "Đại khái phu nhân đã quên mất. Hôm qua Tam thiếu gia gọi điện thoại cho phu nhân nói muốn cháu qua Mỹ ở một thời gian. Thứ nhất là để cháu giải sầu, miễn cho mỗi ngày ở nhà buồn chán nghĩ đến chuyện không tốt. Thứ hai là cậu Ngô phải về nước xử lý chút sự tình, ít nhất phải rời khỏi một tháng. Cháu cũng biết Tam thiếu gia không thích ở bên cạnh người xa lạ, cháu qua đó còn có thể chăm sóc Tam thiếu gia một thời gian."

Trong lòng Tần Thi Nghi điên cuồng lắc đầu, cô không biết đâu, chẳng phải chức Thiếu phu nhân này chỉ là danh hiệu thôi sao, rõ ràng không khác gì người xa lạ mà? Nhưng nhìn biểu tình đương nhiên của thím Lưu dù chưa hỏi ý kiến của cô, thì cô biết chắc mẹ chồng miễn phí và ông xã miễn phí đã quyết định, không cần thông qua sự đồng ý của cô. Đã kết hôn quả nhiên không phải chuyện gì tốt, tự do cũng mất, đáy lòng Tần Thi Nghi thở dài thật sâu, thái độ cương ngạnh của Thịnh gia chứng minh tất cả, cô cao già không có quyền lên tiếng, cho nên việc này cô không thể trực tiếp cự tuyệt, chỉ có thể tìm lý do khác, đường cong cứu quốc.

Tần Thi Nghi vừa nghĩ ngợi, vừa thất thần sờ đầu Thịnh Dục Kiệt, phát hiện tóc cậu nhóc đã khô. Tần Thi Nghi đang chuẩn bị cắt máy sấy, bỗng nhiên trước mắt cô sáng ngời, khom lưng bế Thịnh Dục Kiệt lên, nói với thím Lưu đứng bên cạnh: "Thím Lưu, cháu mang Tiểu Kiệt vào nhà vệ sinh sửa sang lại đầu tóc một chút, thím cứ lên xe trước chờ chúng ta đi."

Bởi vì ban nãy Tần Thi Nghi không trực tiếp cự tuyệt, nên thím Lưu cũng không nghĩ cô đánh chủ ý khác. Nhìn Tiểu thiếu gia ngoan ngoãn ôm cổ Tam thiếu phu nhân, trong lòng bà ấy lại một lần nữa cảm khái quả nhiên là mẹ con ruột thịt. Tiểu thiếu gia lạnh nhạt trước giờ chưa từng dính ai nhiều như vậy.

Thím Lưu thức thời, không quấy rầy hai mẹ con ở chung, gật đầu đáp: "Vậy thím ở bên ngoài chờ hai người."

Tần Thi Nghi ôm Thịnh Dục Kiệt vào nhà vệ sinh, sợ thím Lưu ở bên ngoài nghe thấy tiếng nói, liền đóng cửa nhà vệ sinh lại. Xong đâu đấy, cô mới thần bí cười hi hi ngồi xổm xuống trước mặt con trai, nhìn thẳng vào mắt cậu nhóc, dùng giọng điệu thương lượng, nhẹ nhàng nói: "Bảo bối, giờ mẹ có chuyện muốn con phối hợp."

Thịnh Dục Kiệt nháy mắt, nhìn cô ngoan ngoãn gật đầu.

"Tuy rằng ba con một mình ở nước ngoài rất cô đơn, nhưng mà bảo bối khó khăn lắm mới được nghỉ hè, mẹ muốn ở nhà với con, chờ khai giảng, bảo bối sẽ không có nhiều thời gian ở cùng mẹ. Cho nên, lát nữa khi về nhà, mẹ và bà nội sẽ thương lượng việc này, đến lúc đó con làm nũng với bà nội nói luyên tiết mẹ rời đi có được không?"

Mắt Thịnh Dục Kiệt lóe lóe, cũng không lập tức tỏ thái độ.

Tần Thi Nghi nghĩ đến ông xã miễn phí là ba ruột của cậu nhóc. Hiện tại có khả năng là cậu nhóc lo cho ba, nên vội vàng nói thêm: "Bảo bối không cần lo lắng cho ba. Ba con là người trưởng thành rồi, sẽ biết tự chăm sóc bản thân. Hơn nữa nhà mình có rất nhiều dì, đến lúc đó liền gửi vài người qua chăm sóc ba con."

Thịnh Dục Kiệt vẫn cứ chuyên chú nhìn chằm chằm Tần Thi Nghi, biểu tình nghiêm túc. Tần Thi Nghi thiếu chút nữa cho rằng con trai mình từ nhỏ ánh mắt đã cao thâm khó đoán, không tránh khỏi chột dạ, anh bạn nhỏ sẽ không nhìn ra dụng ý của cô chứ? Xong rồi nên làm thế nào đây...

Chính tại thời điểm cô thấp thỏm, Thịnh Dục Kiệt rốt cuộc nói chuyện, chỉ đáp một chữ ngắn gọn có lực "Được!", Tần Thi Nghi vui mừng lại yên tâm, dùng sức ở trên mặt cậu nhóc hôn một cái, mới đứng dậy giúp cậu nhóc sửa sang đầu tóc, dặt tay cậu nhóc rời khỏi phòng bệnh.

Bởi vì chút chậm trễ này, lúc về đến Thịnh gia đã hơn chín giờ, cha con Thịnh Hạo Nhiên sớm rời đi, chỉ còn Thịnh phu nhân ngồi ở sofa nhón chân mong chờ. Rốt cuộc nhìn thấy cháu trai bảo bối, Thịnh phu nhân vội vàng đứng dậy, "Các con đã trở lại? Tiểu Kiệt, tới chỗ bà nội nào, một ngày chưa gặp cháu, bà nội nhớ muốn chết!"

Thịnh phu nhân ôm cậu nhóc tinh tế đánh giá, thấy khuôn mặt trẻ con của cháu trai vẫn trắng trắng mềm mềm, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt sáng trong, thoạt nhìn không tệ lắm, lúc này mới yên tâm. Một bên nắm tay cháu trai bảo bối, một bên nói với Tần Thi Nghi: "Chắc con đói bụng rồi? Đi ăn cơm trước thôi, đã sớm chuẩn bị xong."

Tần Thi Nghi đang không dấu vết đánh giá này toà biệt thự hoa lệ, nghe thấy Thịnh phu nhân nói, vội vàng thu hồi tầm mắt, cười đáp: "Con vẫn ổn, con xin lỗi vì làm mẹ dợi lâu, mẹ đừng để mình bị đói bụng."

Kể từ khi gặp cháu trai bảo bối Thịnh phu nhân vẫn luôn cười không khép được miệng, vui sướng nói: "Không đói, không đói, không nhìn thấy Tiểu Kiệt sao mẹ nuốt trôi cơm được?"

Tần Thi Nghi nhìn bánh bao nhỏ biểu tình bình tĩnh, trong lòng nghĩ tuy rằng mẹ chồng miễn phí nói hơi khoa trương, nhưng nghe lời này vẫn rất đắc ý, con trai cô mị lực thật lớn!

Bởi vì không biết quy củ Thịnh gia, nên thời điểm ăn bữa sáng Tần Thi Nghi không dám tùy tiện mở miệng. Nhưng thật ra Thịnh phu nhân mãi chăm sóc cháu trai bảo bối mới rời đi một ngày mà đối với Thịnh phu nhân dường như một năm, bà liên tục gấp đồ ăn cho cậu nhóc, sợ cậu nhóc một ngày không về nhà liền thấy mới lạ. Cũng may bởi vì tất cả lực chú ý của Thịnh phu nhân đều đặt trên người Thịnh Dục Kiệt, nên Tần Thi Nghi nhẹ nhàng thờ ra. Lúc mới ngồi vào bàn cô khần trương đến mức sống lưng đều cứng còng, cả người căng chặt như sắp lên chiến trường - kỳ thực không tệ, nói thế nào Thịnh phu nhân cũng là người tiếp xúc với nguyên chủ nhiều nhất trong Thịnh gia, tất nhiên cũng là người hiểu nguyên chủ nhất. Chỉ cần có thể biểu diễn hoàn mỹ sự thân thiết của nguyên chủ với bà, về sau chắc chắn sẽ không bị bất cứ ai hoài nghi. Con trai giúp cô phân tán lực chú ý của Thịnh phu nhân, Tần Thi Nghi thả lỏng, an tâm ăn bữa sáng hào môn phong phú mà mỹ vị.

Stịnh phu nhân yêu hoa, nên Thịnh gia xây một hoa viên rộng hơn trăm mét vuông, mời vài người làm vườn chuyên phụ trách chăm sóc. Giữa mùa hè hoa nở rộ lãng mạn lại rực rỡ. Tần Thi Nghi nhìn biển hoa đua sắc, không kịp phân biệt.

Đi một lúc lâu, Tần Thi Nghi mới nhớ tới chính sự, trong lòng đang cân nhắc nên mở miệng thế nào thì tương đối tốt. Bỗng thấy Thịnh phu nhân quay đầu lại nói với cô: "Đừng rồi Thi Nghi, sắp tới chỗ Hạo Hàm bận rộn, mẹ muốn con qua đó chăm sóc nó một thời gian, thuận tiện giải sầu. Định thứ hai bay, thế nào?"

Lời Thịnh phu nhân tuy rằng dễ nghe, nhưng chưa từng cho Tần Thi Nghi cơ hội từ chối. Mặt ngoài là dò hỏi cô khi nào đi, nhưng Tần Thi Nghi đã từ chối thím Lư biết được Thịnh phu nhân tính toán thứ hai để cô bay qua, nên đây không phải câu nghi vấn. Rốt cuộc là phu nhân hào môn, Thịnh phu nhân ngày thường nhìn đáng vẻ dễ nói chuyện, cũng mang theo uy quyền không chấp nhận lời từ chối.

Tần Thi Nghi nghĩ vậy, trong lòng càng cẩn thận vài phần, trước cười nói: "Con nghe thím Lư nói qua, hình như là Ngô tiên sinh phải về nước, không ai chăm sóc Hạo Hàm?"

Nói đến đây, Tần Thi Nghi lộ ra nụ cười ngượng ngùng: "Đương nhiên con muốn giúp đỡ, chỉ là mẹ biết đấy, con bản thân mình còn chưa chăm sóc xong, con đi sợ khiến Hạo Hàm thêm phiền. Lần trước anh cả cũng nói, Hạo Hàm đang ở thời kỳ mấu chốt, con nên hiểu cho anh ấy."

"Bản thân lão đại thích độc thân, còn tưởng rằng ai cũng giống nó. Con không cần để ý đến nó, hiện tại nó chỉ chú ý sự nghiệp thôi." Thịnh phu nhân cười nói tiếp: "Lại nói cho con đi chăm sóc Hạo Hàm, nơi nào thật sự kêu con động thủ? Nhà như chúng ta, người giúp việc vẫn mời được. Mẹ thấy con thuê Tiểu Trương không tồi, mẹ cũng xem trọng cô ấy, mẹ đã bảo cô ấy ký cam kết, đến lúc đó trực tiếp cùng con qua Mỹ."

Trong lòng Tần Thi Nghi gào thét không cần cô làm cái gì, vậy gọi cô qua đó làm gì?

Còn chưa kịp hỏi, Thịnh phu nhân tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của cô, giải thích: "Người giúp việc chỉ có thể xem cách làm việc, cách làm người như thế nào chúng ta không thể hiểu rõ. Nếu nháo ra chuyện gì, ảnh hưởng đến sự nghiệp của Hạo Hàm thì không tốt. Cho nên kêu con cùng qua đó chủ yếu để nhìn chăm chăm những người bên cạnh Hạo Hàm, thuận tiện giải sầu."

Tần Thi Nghi gật đầu, lại chần chờ nói: "Mẹ nói đúng, nhưng con sợ đến lúc đó người giúp việc không xảy ra việc gì, ngược lại quan hệ của bọn con bị bại lộ."

Stịnh phu nhân lập tức bật cười, dễ dàng nhìn ra được kỳ thật bà còn gấp không chờ nói: "Bại lộ thì bại lộ, các con giấu diếm nhiều năm như vậy, Tiểu Kiệt đã lớn, cũng nên công khai. Việc này chính Hạo Hàm gật đầu, con không cần lo lắng."

Tần Thi Nghi biết nếu mình tiếp tục từ chối, Thịnh phu nhân chẳng những không đáp ứng, chỉ sợ còn không vui, đành ngậm miệng, không dấu vết nhìn thoáng qua con trai.

Tất cả dựa vào con, con trai!

Stịnh Dục Kiệt rất ấn ý, nhận được ánh mắt ám chỉ của mẹ mình, hiếm khi kéo tay áo Thịnh phu nhân đáng yêu nói: "Bà nội, cháu không muốn tách khỏi mẹ."

Lời này hình như có chỗ nào không đúng? Tần Thi Nghi hơi nghi hoặc, nhưng không nghĩ quá nhiều, lập tức tiếp lời con trai, ngượng ngùng nói: "Mẹ, trước đây... Con thiếu quan tâm tới Tiểu Kiệt, giờ ngẫm lại con và Tiểu Kiệt thật sự chưa từng ở chung với nhau. Hiện tại vừa đúng dịp nghỉ hè, con muốn nhân thời gian này chăm sóc Tiểu Kiệt, bù đắp thiếu sót trước đây."

"Thật tốt." Thịnh phu nhân cười tủm tỉm, không thấy khó khăn gì, bàn tay vung lên liền nói: "Mẹ vốn định đưa Tiểu Kiệt đi Anh nghỉ hè. Nếu con đã nói thế, vậy dứt khoát để Tiểu Kiệt cùng con sang Mỹ. Dù sao năm nào cũng đi Anh, không thiếu lần này, nên để thời gian cho một nhà ba người các con ở chung thì hơn."

Tần Thi Nghi rốt cuộc ý thức được không đúng ở chỗ nào!

Stịnh gia chính là hào môn, anh bạn nhỏ xuất ngoại là chuyện quyết định chỉ một giây, khổ không, giờ anh bạn nhỏ không những không thể thành công giúp cô ở lại, ngược lại hai mẹ con cùng chịu vận mệnh bị đóng gói tiễn đi.

Chẳng qua bóp cổ tay thờ dài cũng vô dụng, Tần Thi Nghi không phản kháng nổi, chỉ có thể nhận mệnh, tốt xấu tranh thủ mang được cả con trai theo, miễn cưỡng đáng giá an ủi.

Tần Thi Nghi mang theo tinh thần AQ (*), không chú ý tới anh bạn nhỏ đang cảm thấy mỹ mãn cười tươi.

Thượng lương chính sự xong, Thịnh phu nhân dặn dò một ít việc nhỏ: "Vậy quyết định bay chuyến sáng thứ hai, thừa dịp Tiểu Ngộ còn ở đó, có thể dàn xếp ổn thỏa trước cho các con đỡ lo lắng cuống tay chân. Tiểu Kiệt bên này mẹ sẽ bảo người thu xếp hành lý. Hành lý của con nếu không có yêu cầu thì để Tiểu Trương về bên kia thu xếp cho con. Hai ngày này con cứ ở nhà, chăm sóc Tiểu Kiệt, dì Lâm sẽ giảng cho con một ít thói quen của Tiểu Kiệt, dì Lâm không đi cùng các con, nhiều người quá ngược lại không tiện."

Tần Thi Nghi ngoan ngoãn nghe, chờ Thịnh phu nhân dặn dò xong mới nói: "Đội lát nữa đưa Tiểu Kiệt đi dạo phố xong, con sẽ về bên kia dọn dẹp trước, rồi mang hành lý về bên này luôn."

Thịnh phu nhân có chút kinh ngạc: "Hai mẹ con còn muốn đi chơi?"

Tần Thi Nghi nhìn ánh mắt chờ mong của cậu nhóc, kiên định gật đầu: "Con đã đáp ứng với Tiểu Kiệt rồi. Ngày mai con còn muốn dẫn Tiểu Kiệt đi Disneyland chơi nữa. Mẹ muốn đi cùng bọn con không ạ?"

"Đem bộ xương già như mẹ đi thì chơi được cái gì? Với lại mẹ không có thời gian, gần đây rất nhiều người hẹn." Thịnh phu nhân xua tay cười nói: "Đúng rồi, xe con còn đang ở xưởng sửa chữa, con cứ dùng chiếc xe Hạo Hàm để ở nhà đi... Thôi, tạm thời con đừng lái xe, để chú Lâm đưa hai mẹ con đi."

Tần Thi Nghi vốn nghe đến lái xe cũng hơi do dự, cô chưa từng lái xe, bởi vì có thêm ký ức của nguyên chủ khi xảy ra tai nạn giao thông, nên giờ cô đối với việc lái xe có chút bóng ma tâm lý. Hiện tại nghe Thịnh phu nhân an bài, đương nhiên vội vàng gật đầu không ngừng: "Con cảm ơn mẹ."

(*) AQ (Adversity Quotient): Là chỉ số vượt khó. Chỉ số AQ là đại lượng đo khả năng xoay sở trước các tình huống khó khăn của mỗi người, khi họ phải đối mặt với những áp lực, những thay đổi bất lợi trong cuộc sống. Nói tóm lại, chỉ số AQ cho thấy khả năng đương đầu trước nghịch cảnh của mỗi người.

Tinh thần AQ: Giống như trạng thái tự thỏa mãn với những gì mình có. Mỗi người sẽ hiểu tinh thần AQ theo những cách riêng. Người thì cho rằng đó là lối suy nghĩ càn, ngông cuồng và ấu trĩ. Số khác lại nghĩ theo hướng tích cực để giúp mình tự vượt qua khó khăn trong mọi tình huống, nhìn đời bằng con mắt lạc quan nhất. (Sưu tầm)

P/s của Mon: Để hiểu hơn về tinh thần AQ các bạn hãy thử đọc tác phẩm "AQ chính truyện" của tác giả Lỗ Tấn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Đi dạo phố

Thịnh gia có tài xế, nhưng đều là tài xế cố định, Thịnh Đồng và Thịnh Hạo Nhiên công tác nghiệp vụ bận rộn, tài xế hầu như đi theo bọn họ mọi thời tiết. Tài xế của Thịnh phu nhân là chú Lâm ở biệt thự Thịnh gia tùy thời đợi lệnh, thoạt nhìn nhàn nhai nhất, kỳ thật không hề, thời điểm Thịnh phu nhân phải ra cửa giao thiệp cũng rất nhiều.

Người quen thuộc với Thịnh phu nhân đều biết, cứ tháng □□ hàng năm Thịnh phu nhân sẽ đi Anh đến chỗ em gái nghỉ dưỡng, không sai biệt lắm phải đợi mùa thu mới trở về. Năm nay không biết vì nguyên nhân gì mà Thịnh phu nhân chậm lại thời gian đi nghỉ dưỡng, nhưng nhất định vẫn sẽ đi. Bởi vậy thừa dịp Thịnh phu nhân còn chưa rời đi, các quý phu nhân trong cái vòng luẩn quẩn này đang nóng ruột liên lạc cùng Thịnh phu nhân, chỉ sợ mấy tháng không gặp, Thịnh phu nhân xa cách với bọn họ.

Mấy ngày nay Thịnh phu nhân liên tiếp nhận được những lời mời tham gia hoạt động, bà nói với Tần Thi Nghi mình không có thời gian đi chơi cùng hai mẹ con cô, đúng không phải lấy cớ.

Vốn dĩ Thịnh phu nhân giống ông xã mình, sáng sớm đã phải ra ngoài tham gia hoạt động từ thiện, nhưng bởi vì chưa thấy cháu trai bảo bối trở về thì bà không yên tâm, nên mới muộn hơn một tiếng, chậm rì rì com nước, nói chuyện xong, ba người mới cùng nhau ra cửa.

Chú Lâm đã đánh xe lại đây, đang đợi ở cửa, thấy ba người cùng đi ra vội tới chào hỏi: "Phu nhân, Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia cùng đi sao?"

Nói xong, chú Lâm định mở cửa xe ghế sau cho bọn họ. Thịnh phu nhân vừa đi vừa lắc đầu, tự mình mở cửa ghế điều khiển ra, nói: "Để tôi tự đi. Chú Lâm, chú lấy xe của Hạo Hàm đưa Thi Nghi và Tiểu Kiệt ra ngoài chơi đi."

Tần Thi Nghi cảm thấy ngượng ngùng, có lý nào lại để trưởng bối nhân nhượng vẫn bố? Vội vàng nói: "Mẹ, để chú Lâm đưa mẹ đi trước, con và Tiểu Kiệt chờ một lát cũng không sao."

"Không phải con nói muốn xem phim sao? Sắp mười giờ tới nơi rồi, nếu không xuất phát, còn không bằng buổi chiều mới đi." Thịnh phu nhân xua tay, cười nói: "Được rồi, mau đi cùng chú Lâm đi, chơi vui vẻ nhé."

Thịnh phu nhân nói xong liền khởi động xe rồi đi, Tần Thi Nghi nhìn vài lần, phát hiện động tác lái xe của Thịnh phu nhân rất thuần thục, lúc này mới yên lòng.

Chú Lâm thấy thần sắc của Tần Thi Nghi, đứng một bên cười nói: "Tam thiếu phu nhân đừng nhìn phu nhân không thường xuyên lái xe. mấy năm trước phu nhân không thích gọi tài xế, các thiếu gia đến trường tan học đều do phu nhân tự mình lái xe đưa đón, giờ đi làm tan tầm cao điểm, dòng xe cộ đông người đông đúc, phu nhân chưa từng xảy ra sự cố, kỹ thuật rất tốt đó."

Nghe lời này, lòng Tần Thi Nghi càng yên tâm, cô thật sự sợ Thịnh phu nhân nhường tài xế cho cô, tự mình lái xe, vạn nhất trên đường ra chuyện gì, cô đúng là không thể giải thích với người trong Thịnh gia.

Chú Lâm nói xong cũng không trì hoãn, trực tiếp hỏi Tần Thi Nghi chìa khóa xe, nói: "Xe của Tam thiếu gia vài tháng không sử dụng, đang để ở bên trong gara. Chú đi lấy xe ra, Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia chờ một lát."

Tần Thi Nghi vội dặn dò: "Không vội, chú cứ chậm rãi thôi."

Không đầy một lát, chú Lâm lái một chiếc xe thể thao đường nét sắc bén chói lọi, dừng ngay trước mặt Tần Thi Nghi. Tần Thi Nghi bỗng thấy loá mắt, chờ chú Lâm xuống xe giúp bọn họ mở cửa ghế sau ra mới phục hồi tinh thần, choáng váng bế Thịnh Dục Kiệt ngồi vào xe.

Trong ấn tượng của cô... Hình như Thịnh Hạo Hàm là người rất điềm tĩnh, khiêm tốn? Tuy rằng lực lại ký ức của nguyên chủ không tìm được chiếc xe này, nhưng Tần Thi Nghi vốn đối với ánh mắt và phẩm vị của Thịnh Hạo Hàm rất tín nhiệm... Trăm triệu lần không ngờ... Thịnh Hạo Hàm cư nhiên thích kiểu xe phóng khoáng thậm chí là kiểu ngao như xe thể thao, dù cô không hiểu về xe, nhưng nhìn thiết kế này, vẻ đẹp này, cũng cảm nhận được sự sắc bén tinh tế ập vào mặt, rõ ràng thể hiện cá tính bất kham (không kiềm chế) của chủ nhân.

Thịnh Hạo Hàm có phẩm vị này, hình tượng có phải sắp hoàn toàn bị sụp đổ rồi không?

Tần Thi Nghi bỗng nhiên có chút thấp thỏm, làm sao bây giờ chung quy cô cảm giác ông xã trên danh nghĩa từ nam thần đại chúng biến thành quỷ súc (*)?

Vì nghĩ sắp gặp mặt nam thần quỷ súc, thậm chí sống chung hơn nửa tháng, cô muốn thấp cho chính mình ngọn nến.

Tần Thi Nghi đắm chìm trong trí tưởng tượng không thể quay đầu, tận đến khi hai má bị bàn tay nhỏ của con trai cô vỗ vỗ, mới phục hồi tinh thần, vẻ mặt khó tin nhìn con trai mình.

Vỗ hai má? Hình tượng của con trai cũng định sụp đổ sao?

"Mẹ?" Cậu nhóc bị cô nhìn mà không hiểu ra sao.

"Không có việc gì." Tần Thi Nghi vội thu hồi tâm tư, dịu dàng vỗ đầu cậu nhóc: "Con gọi mẹ làm gì?"

"Ông Lâm vừa mới hỏi mẹ muốn đi đâu, mẹ không trả lời."

"Xin lỗi, vừa nãy mẹ hơi thất thần." Tần Thi Nghi nói xong, liền ngẩng đầu, cười nói với chú Lâm đang ngồi ở vị trí lái: "Ngại quá chú Lâm, bọn cháu muốn đi xem phim, xem phim xong vừa lúc ăn cơm, dạo phố. Chú xem nơi nào thì tiện ạ?"

Chú Lâm biết thói quen của Tam thiếu phu nhân, ở bệnh viện lâu như vậy chỉ sợ nghẹn hồng rồi. Phần đi dạo phố phía sau mới là điểm chính, bởi vậy liền cười nói: "Không bằng đến Trung tâm Quốc Kim?"

Tần Thi Nghi theo bản năng nuốt nước bọt, cô biết Trung tâm Quốc Kim, ngay gần tập đoàn bọn họ, nghe nói nơi đó mới là thiên đường mua sắm chân chính. Tần Thi Nghi vốn nghe các đồng nghiệp nhắc mãi, còn cảm thấy rất hứng thú, ngo ngoe rục rịch ngóc đầu dậy muốn đi theo bỏ sung kiến thức một phen. Nhưng từ khi thấy một thực tập sinh vào cùng cô, không nhận nổi dụ hoặc, sau khi tan tầm cùng mấy nhân viên lâu năm trong tập đoàn đi dạo trung tâm thương mại một lần. Nghe nói sau chuyến đi này, tiền lương vừa đến tay liền bay mất hai phần ba khiến gần một tháng kế tiếp cô ấy không dám theo mấy nhân viên lâu năm kia ra ngoài ăn cơm, mỗi ngày theo Tần Thi Nghi đến nhà ăn, bởi vì nghèo. Bất gặp thảm trạng của đồng nghiệp, tâm tư của Tần Thi Nghi triệt để bị dọa cho không xót mẩu nào, quan trọng nhất là cô đồng nghiệp ấy tiêu xả như vậy mà chỉ đủ mua một cái váy hè và một đôi guốc đáng xăng đan, rất không đáng!

Hoàng sợ một lần, Tần Thi Nghi cũng coi như biết thêm chút kiến thức, ít nhất cô biết trung tâm thương mại này không phải nơi cô nên đi dạo. Cô đồng nghiệp kia mỗi ngày giống như thím Tường Lâm (**), ở bên tai cô không ngừng nhắc mãi, niệm hồi hận xong, lại niệm những gì trải qua ở trung tâm thương mại. Tần Thi Nghi không phân rõ được rốt cuộc cô ấy hồi hận nhiều hơn hay hưng phấn nhiều hơn. Chẳng qua nhờ phúc của cô ấy, sau này Tần Thi Nghi mới biết, nơi đó phần lớn là hàng hiệu xa xỉ, thiên đường của phụ nữ.

Khó trách đất đỏ như vậy.

Tần Thi Nghi cảm thấy mình không thể khuynh gia bại sản như vậy, vội vàng từ chối đề nghị của chú Lâm, lúc đầu nói: "Cháu chủ yếu muốn mua cho Tiểu Kiệt mấy bộ quần áo, nghe nói bên San Francisco nhiệt độ tương đối thấp, tốt nhất nên mang thêm quần áo mùa đông theo."

Lý do này, thật ra không phải nói cho chú Lâm nghe, Tần Thi Nghi nói xong không nhận được cúi đầu nhìn thoáng qua con trai, vừa đúng lúc bắt gặp cậu nhóc hai mắt sáng lấp lánh nhìn mình. Trong lòng cô buồn cười, quả nhiên là trẻ con đều thích được mua quần áo mới, vui vẻ thế đấy.

Khi cô còn nhỏ ngoại trừ đi học, vui sướng nhất chính là có quần áo mới để mặc, nhưng điều kiện gia đình cô không tốt, không phải mỗi năm đều có thể mặc quần áo mới. Không thể không nói đây là một tiếc nuối lớn. Nhưng Tần Thi Nghi cảm thấy, tiếc nuối này của mình, giờ hoàn toàn có thể bù đắp trên người con trai, chỉ cần con trai cô thích, đừng nói hàng năm mặc quần áo mới, mỗi ngày mua cho con cũng được. Dù sao hiện tại thành kê có tiền, tiền dùng trên người mình cô sẽ cảm thấy chột dạ, thật xin lỗi nguyên chủ, thật xin lỗi Thịnh gia nhưng tiêu xài trên người con trai cô lại không hề thấy áp lực. Dù sao tiền của nguyên chủ cũng đều đến từ Thịnh gia.

Tần Thi Nghi hạ quyết tâm lại không biết, Thịnh Dục Kiệt vui vẻ không phải vì muốn mua quần áo mới, mà đây là lần đầu tiên mẹ dẫn cậu nhóc đi mua quần áo. Lần đầu tiên luôn là làm người ta phá lệ hưng phấn, bình tĩnh như Thịnh Dục Kiệt, cũng không có biện pháp khắc chế hưng phấn của mình.

"Thì ra là thế." Chú Lâm cười gật đầu, vui mừng vì Tam thiếu phu nhân đã bắt đầu quan tâm Tiểu thiếu gia, xem bộ dạng là tính toán trở thành người mẹ tốt, ông bỗng nhiên bừng tỉnh, vừa nãy còn thắc mắc tại sao Tam thiếu phu nhân không có việc gì liền đi dạo phố mua sắm lại hỏi ông đi đâu? Nếu muốn mua quần áo cho Tiểu thiếu gia thì có thể lý giải, dù sao trước kia Tam thiếu phu nhân chưa từng mua quần áo cho Tiểu thiếu gia.

Chú Lâm cân nhắc rồi đề nghị: "Không bằng đến Bách hoá Tây Môn? Nơi đó có rất nhiều tầng bán hàng thời trang trẻ em, ăn com, xem phim cũng tiện."

"Được, vậy tới đó đi ạ." Tần Thi Nghi gật đầu xong, lại nhìn Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối cảm thấy thế nào?"

Thịnh Dục Kiệt cũng chớp mắt to gật đầu, thần thái sáng láng, phá lệ đáng yêu.

Thời gian này đã sớm qua giờ cao điểm buổi sáng, đúng lúc dòng xe cộ thưa thớt. Chú Lâm rất nhanh lái xe đến nơi đã định, trước khi xuống xe Tần Thi Nghi nói với ông: "Không cần ở chỗ này chờ chúng cháu đâu, chú Lâm cứ về trước đi, nói không chừng mẹ ở bên kia còn có gì phân phó."

Chú Lâm cười hỏi: "Khi nào Tam thiếu phu nhân về?"

"Chắc bọn cháu sẽ đi dạo đến khoảng hai ba giờ chiều, không muộn hơn đâu ạ. Tiểu Kiệt có thói quen ngủ trưa, đi dạo quá muộn cơ thể ăn không tiêu (khó chịu)." Tần Thi Nghi nói xong, lại bổ sung: "Nếu chú Lâm không rảnh thì không cần tới đâu ạ. Chúng cháu sẽ trực tiếp bắt xe trở về, cháu còn muốn qua căn hộ bên kia thu dọn chút quần áo. Tiểu Kiệt mà mệt quá, thì dứt khoát ngủ ở đó một giấc rồi mới trở về, thời gian cháu không nói trước được."

Tam thiếu phu nhân suy xét chu đáo, mọi chuyện đều vì chăm sóc Tiểu thiếu gia nhà mình trước tiên, đương nhiên chú Lâm không có ý kiến, vội vàng cười nói: "Không có việc gì, Tam thiếu phu nhân đợi lát nữa đi dạo mệt mỏi, cháu cứ gọi điện thoại cho chú trước nửa tiếng. Lúc đó chú lái xe đến chờ ở chỗ này."

"Cứ thế đi ạ."

Quyết định rồi, chú Lâm xuống xe mở cửa xe cho Tần Thi Nghi. Lúc lên xe là Tần Thi Nghi bế Thịnh Dục Kiệt lên, xuống xe cô cũng dứt khoát bế luôn cậu nhóc xuống, cô đặt cậu nhóc đứng vững trên mặt đất, cười tủm tỉm nói: "Bảo bối mau tạm biệt ông Lâm, chúng ta đi xem phim"

Thịnh Dục Kiệt ngoan ngoãn vẫy tay tạm biệt chú Lâm.

Trước khi lên xe chú Lâm nhắc nhở cô: "Tam thiếu phu nhân, rạp chiếu phim ở tầng năm, bên cạnh có thang máy trực tiếp đi lên."

Tần Thi Nghi gật đầu, nhìn chú Lâm lên xe, liền duỗi tay dắt Thịnh Dục Kiệt, dặn dò: "Bảo bối nhất định phải nắm chặt tay mẹ, nếu quá đông người thì ôm chân mẹ, ngàn vạn lần đừng buông ra nhé."

Bàn tay nhỏ mềm như bông của Thịnh Dục Kiệt lập tức nắm chặt tay Tần Thi Nghi. Tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng mà lực nắm tay khiến Tần Thi Nghi biết cậu nhóc nghe lọt lời cô, trên mặt Tần Thi Nghi lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, nói: "Bảo bối lên tầng xem phim thôi!"

Thịnh Dục Kiệt chớp mắt, khuôn mặt nhỏ giống Tần Thi Nghi lộ ra nụ cười y xì đức, càng thêm vẻ tinh xảo thanh tú. Tại bách hoá người đến kẻ đi, ngũ quan xuất sắc của hai mẹ con nhận được một đồng ánh mắt từ bốn phương tám hướng.

Chẳng qua hai mẹ con đều không để ý.

(*) Quỷ súc (鬼畜) Kichiku: Là từ dùng để chỉ cõi súc sinh và cõi ma quỷ (Hai trong sáu cõi luân hồi của Phật giáo). Mô tả những người độc ác giống như ma. Ngoài ra, quỷ súc còn để chỉ người có tâm lý biến thái, có khuynh hướng ngược đãi, bạo lực (SM). Và các khuynh hướng tình dục phi đạo đức.

Các bạn có thể tìm hiểu thêm tại đây:

http://m.baidu.com/sf_bk/item/鬼畜/5279?fi=kg_qa&ms=1&rid=8542977862874498782

(**) Thím Tường Lâm: Là nhân vật trong truyện ngắn "Lễ cầu phúc" của tác giả Lỗ Tấn. Thím là hiện thân của cái khổ đến cùng cực của người phụ nữ. Nếu kẻ khác một ách hai trông thì người đàn bà ấy bị đến ba bốn cái gông đeo lên cổ. Nào là chế độ cũ trọng nam khinh nữ, nào là chuyện thần minh xa xôi sẽ không tha thứ loại đàn bà có đến hai đời chồng. Rồi cái nghèo cái đói, miếng lưỡi xã hội độc địa... Thím Tường Lâm có lam lũ vất vả đến mấy rốt cuộc cũng không được tiếp nhận giữa làng xã còn nặng phong kiến, dẫu cho khi xưa thím là bị mẹ chồng bắt cóc bán cho người chồng mới đi chẳng nữa. Mở đầu và kết thúc tác phẩm "Lễ cầu phúc" đều là cảnh Lỗ Tấn tung bùng náo nhiệt, rộn ràng trong không khí chuẩn bị đón lễ cầu phúc, đón năm mới. Trong khi Lỗ Tấn tung bùng náo nhiệt chuẩn bị đón lễ cầu phúc thì nhân vật thím Tường Lâm phải sống trong cảnh ăn xin và thím đã chết giữa cảnh đó. Trong khi mọi người sống sung sướng thì thím Tường Lâm lại phải sống trong đau khổ. Trong khi mọi người được sống sum vầy sung túc thì thím Tường Lâm đã chết đói trong nỗi cô đơn. Cái chết của thím Tường Lâm trong đêm lễ cầu phúc cũng không dậy lên được chút ngọn sóng nào nơi những người đã từng hiểu hoàn cảnh của thím, biết rõ về thím. Đó chính là nghịch cảnh của xã hội mà Lỗ Tấn đã tái hiện khá chân thực. (Tổng hợp)

Chương 16: Xem phim

Đang trong kỳ nghỉ hè lại là cuối tuần, bách hoá đặc biệt đông người, không ít người đi xem phim, phía trước xếp hàng dài.

Tần Thi Nghi quét mắt màn hình tin tức, bởi vì là tháng bảo vệ phim trong nước (*), mà tình hình sản xuất phim hoạt hình trong nước rất âm ỉ, nên danh sách phim hoạt hình đang chiếu ở rạp một bộ phim cũng không có. Tần Thi Nghi không cần lựa chọn, trực tiếp quyết định xem bộ phim mới công chiếu về thiên nhiên hoang dã - thế giới động vật.

Trên màn hình lớn chính là hình tượng quốc bảo ngây thơ chất phác lẫn lộn, Thịnh Dục Kiệt nhìn mãi không chớp mắt, Tần Thi Nghi gọi một tiếng cậu nhóc mới phục hồi tinh thần, Tần Thi Nghi cười nói: "Chúng ta xem phim này nhé, đúng lúc hai mươi phút sau có một suất chiếu."

"Được ạ." Thịnh Dục Kiệt thu hồi ánh mắt, ngoan ngoãn đi theo Tần Thi Nghi đến xếp hàng phía sau mọi người.

Thịnh Dục Kiệt quả nhiên nghe lọt lời Tần Thi Nghi, cơ thể nhỏ đứng dính sát vào chân cô, có vẻ vừa ngoan ngoãn lại dính người.

Xếp hàng đằng trước là một đôi tình nhân nhỏ, lúc mua vé chàng trai còn tri kỷ mua cho bạn gái bắp rang bơ và coca cola. Thời điểm bọn họ mua xong đi ngang qua bên cạnh, Tần Thi Nghi liền thấy con trai ngửa đầu nhìn chăm chăm bắp rang bơ trong tay chàng trai. Tuy rằng phần lớn trẻ con đều tò mò với tất cả mọi thứ bên ngoài, nhưng Tần Thi Nghi biết con trai cô nhìn đồ trên tay người ta như vậy hơn nửa là vì cảm thấy hứng thú. Bất luận thoát nhìn trưởng thành sớm thế nào, chung quy đối với trẻ con đồ ăn vặt có lực hấp dẫn vô cùng lớn.

Tần Thi Nghi khom lưng hỏi cậu nhóc: "Bảo bối, có phải con muốn ăn bắp rang bơ hay không?"

Ánh mắt Thịnh Dục Kiệt sáng ngời, lại chột lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Con chưa ăn bao giờ, bà nội nói không thể ăn linh tinh, sẽ bị tiêu chảy."

Tần Thi Nghi cũng hơi khó xử, Thịnh phu nhân biết bọn họ tính toán ăn trưa ở bên ngoài, trước khi ra cửa còn dặn dò một đồng, dù sao thực phẩm rác rưởi là tuyệt đối không thể dẫn Thịnh Dục Kiệt đi ăn. Tần Thi Nghi sợ cậu nhóc ngày thường được nuôi kỹ quá, nếu đi theo cô ăn nhảm đồ bị hỏng, chỉ sợ cơ thể phải chịu tội, bởi vậy rất cẩn thận. Có điều cô không đành lòng nhìn bộ dạng thất vọng của cậu nhóc, Thịnh Dục Kiệt không khóc không nháo, tuy biểu cảm bình thường nhưng ánh mắt lại khó nén mất mát, Tần Thi Nghi càng thêm không đành lòng, cân nhắc, cuối cùng vẫn dung hoà một chút, cô ngồi xổm nửa người xuống thương lượng với Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, xem phim xong, chúng ta sẽ đi ăn cơm cho nên không thể ăn quá nhiều đồ ăn vặt, nếu không sẽ không còn bụng ăn cơm. Mẹ mua cho con một hộp bắp rang bơ, con nếm thử hương vị thôi nhé. Có thể đồng ý với mẹ chỉ ăn một chút không?"

Đôi mắt to của Thịnh Dục Kiệt bỗng sáng hơn, chớp mắt nhìn Tần Thi Nghi: "Con có thể ăn sao?"

"Ăn một chút không sao." Tần Thi Nghi nhìn bộ dạng nhỏ đáng yêu này, không nhịn được nheo má cậu nhóc, cười tủm tỉm nói: "Chúng ta không mua nước ngọt, chỉ mua hai chai nước lọc thôi được không?"

Thịnh Dục Kiệt nghiêm túc gật đầu, trong giọng nói khó tránh khỏi mang theo chút vui sướng: "Con cảm ơn mẹ."

"Thật ngoan." Tần Thi Nghi hôn một cái lên mặt cậu nhóc, rồi mới đứng lên, vừa đúng lúc phía trước mua xong, đến phiên bọn họ mua vé. Tần Thi Nghi một bên cùng cậu thanh niên bán vé chọn ghế, một bên nói với Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối giúp mẹ lấy ví tiền ở trong túi ra với."

Thịnh Dục Kiệt đỏ vành tai, linh hoạt mở túi của mẹ ra, tìm ví tiền đưa cho Tần Thi Nghi.

Tần Thi Nghi tiếp nhận ví, thuận tay bế cậu nhóc lên, chỉ vào màn hình trên quầy nói: "Chúng ta tới muộn, chỉ thừa ghế đằng trước này và ghế đằng sau này, ngồi đằng sau được không?"

Thịnh Dục Kiệt gật đầu không ý kiến.

Tần Thi Nghi đưa tiền cho cậu thanh niên bán vé, chờ lấy vé và bắp rang bơ, lại đùa với con trai: "Mẹ mua bắp rang bơ cho bảo bối, con hôn mẹ một cái có được không?"

Hai tay Thịnh Dục Kiệt ôm cổ Tần Thi Nghi, rất nhanh hôn má cô một cái, rồi ngượng ngùng xoay người đi. Đúng lúc cậu thanh niên bán vé đưa vé và tiền thừa qua, ngẩng đầu nhìn thấy cảnh này, không nhịn được cười: "Anh bạn nhỏ thật đáng yêu."

Cậu nhóc vốn đã ngượng ngùng, nghe thấy lời này liền trực tiếp đỏ mặt, đem đầu vùi ở cổ Tần Thi Nghi.

Tần Thi Nghi nhận tiền thừa, lại vỗ vỗ mông cậu nhóc, nói: "Cầm bắp rang bơ của con, chúng ta ra kia chờ phim chiếu."

Phim rất tuyệt, phong cảnh tuyệt đẹp, hoạ chất hoàn mỹ, động vật tình cảm, cùng với sinh mệnh ngoan cường và yếu ớt, đều đã động Tàn Thi Nghi rất sâu.

Ban đầu Tàn Thi Nghi chỉ rơi vài giọt nước mắt, sau càng xem phim mắt càng đỏ, thời điểm màn hình chuyển sang chiếu danh đề (**) cảm xúc của cô vẫn chưa thể hoà hoãn, thẳng đến khi Thịnh Dục Kiệt vốn được cô ôm trong ngực duỗi tay nhỏ lau mặt cho cô, sau đó đem khuôn mặt nhỏ dán vào người cô, nhẹ nhàng cọ. Lòng Tàn Thi Nghi một mảnh mềm mại, ấm áp, thoát khỏi dòng cảm xúc sa sút. Cô hôn hôn khuôn mặt nhỏ của Thịnh Dục Kiệt, dịu dàng nói: "Bảo bối, mẹ không sao, tại phim hay quá làm mẹ cảm động muốn chết."

Thịnh Dục Kiệt không nói chuyện, miễn cảm như cậu nhóc, tự nhiên liên tưởng đến việc sau khi xảy ra tai nạn giao thông tính cách của mẹ trở nên yếu ớt. Khi ở bệnh viện, mẹ khóc ngay trước mặt cậu nhóc rất nhiều lần rồi, trong lòng Thịnh Dục Kiệt đã dán cho mẹ mình cái nhãn mỏng manh yếu đuối. Nhưng bác hai có nói, thân là đàn ông cần nhường nhịn mỹ nữ, không thể trực tiếp phá đám, nếu không sẽ mất phong độ thân sĩ. Trước kia lúc mẹ cùng bà nội ra cửa, bạn bè của bà nội đều khen mẹ lớn lên trẻ tuổi xinh đẹp, hẳn là mỹ nữ theo lời bác hai nói đi? Cậu nhóc nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

Tàn Thi Nghi thấy Thịnh Dục Kiệt không nói tiếp, cân nhắc hỏi: "Bảo bối, trong phim con thích nhân vật nào nhất?"

Vấn đề này Thịnh Dục Kiệt không cần nghĩ, trực tiếp trả lời: "Con thích nhất là mẹ của Mỹ Mỹ."

Tàn Thi Nghi không nghe ra cậu nhóc có ý ngầm thổ lộ, cười tủm tỉm truy vấn: "Vì sao lại thích mẹ của Mỹ Mỹ hơn, Mỹ Mỹ cũng rất đáng yêu mà?"

Tàn Thi Nghi không hề có cảm giác, chỉ cho rằng cậu nhóc thật sự thích mẹ của Mỹ Mỹ, liền cười nói: "Xem ra bảo bối thật sự rất thích gấu trúc. Đáng tiếc thứ hai đã phải bay qua chỗ ba con, nếu không mẹ còn có thể cùng bảo bối tới tham quan công viên gấu trúc."

Thịnh Dục Kiệt bình tĩnh nhìn mẹ mình một lát, đằng sau khuôn mặt không biểu tình là một trận thổ dài và sốt ruột. Sao mẹ mình lại trì hoãn như vậy! Nhưng sốt ruột cũng vô dụng, tính cách cậu nhóc nội liêm, từ nhỏ đã mang theo khí thế tổng tài bá đạo, tự nhiên cũng có tính cách tổng tài bá đạo, gọi ý hai lần đều là phá lệ, muốn lộ liễu nói lời buồn nôn cậu nhóc không nói nên lời.

Cuối cùng, Thịnh Dục Kiệt hàm súc bị bại trận, không thể không theo mẹ chuyển dời đề tài đến chuyện khi nào đi xem gấu trúc.

Cơm trưa ăn ở nhà hàng Tân Phái, tay nghề không thể sánh bằng thím Lưu, nhưng đầu bếp của nhà hàng thắng ở cách chế biến mới mẻ, đặc sắc, ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng không tệ lắm.

Tàn Thi Nghi nhìn thấy bàn bên cạnh có một đĩa bánh bao hình heo nhỏ rất đáng yêu, liền kêu phục vụ lấy giúp mình một đĩa. Lúc đặt thêm đồ ăn lên tuy rằng Thịnh Dục Kiệt không nói gì, nhưng cậu nhóc không động vào cơm nữa, tám cái bánh bao nhỏ trong đĩa, một mình cậu nhóc giải quyết bốn cái. May là Tàn Thi Nghi nghĩ đến lượng cơm thường ngày Thịnh Dục Kiệt ăn, sợ bụng nhỏ không chịu nổi, không cho cậu nhóc ăn nhiều, cậu nhóc mới ngừng tay.

Ăn một bữa no nê, tráng miệng bằng đĩa hoa quả, nghỉ ngơi chút, hai mẹ con liền tinh thần no đủ kéo nhau đi mua sắm.

(*) **Tháng bảo vệ phim trong nước (The domestic film protection):** Năm 2004, Cục Điện ảnh Quốc gia (Trung Quốc) xem xét từ góc độ thúc đẩy phim nội địa, đã ban hành thông báo hy vọng các rạp chiếu phim Quốc gia hỗ trợ các bộ phim trong nước. Hàng năm từ tháng 6 - tháng 8 không khuyến khích giới thiệu phim nước ngoài. Khoảng thời gian này được giới truyền thông và ngành sản xuất phim gọi là "Tháng bảo vệ phim trong nước". Mục đích ban đầu của tháng bảo vệ là hoàn thành cổ phần phòng vé hàng năm của phim Quốc gia. (Baidu)

(**) **Danh đề (Credits):** Là danh sách những người đóng góp cho một bộ phim, có thể bao gồm diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất, hãng phân phối, âm nhạc,... Danh đề thường được chiếu sau khi bộ phim kết thúc. Danh đề có chứa âm nhạc chủ đề của bộ phim và là phần không thể thiếu trong một bộ phim khi kết thúc. Tuy danh đề là phần khán giả bỏ qua nhiều nhất nhưng nó cũng thể hiện công sức quý báu, sự biết ơn, kính trọng đối với các nhà sản xuất. (Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Quần áo ba, mẹ và con (Quần áo gia đình)

Tuy rằng Tàn Thi Nghi nói phải mua quần áo thu đông cho Thịnh Dục Kiệt mang sang Mỹ mặc, nhưng giờ đang mùa hè quần áo thu đông ngoài thị trường rất ít. Tàn Thi Nghi nhìn quần áo hè rực rỡ muôn màu: Áo ca rô cộc tay, quần yếm, áo sơ mi nhỏ, quần đùi bò,... Quần áo trẻ em nhỏ xinh tinh tế, Tàn Thi Nghi nhìn bộ nào cũng thấy đẹp, trong đầu tưởng tượng dáng vẻ của con trai mặc vào, sau đó liền không khống chế được dục vọng điên cuồng mua sắm.

Cô bán hàng nhìn anh bạn nhỏ ngoại hình xuất sắc, nhiệt tình lập tức tặng vạt cầm bốn năm bộ quần áo kiểu dáng mới nhất giới thiệu cho bọn họ.

Lúc này, thẩm mỹ của hai mẹ con liền xuất hiện sự khác biệt, cô bán hàng rất thích anh bạn nhỏ khuôn mặt tinh xảo, đề cử toàn kiểu dáng đặc biệt hợp

thời trang, hoặc có thể nói là sặc sỡ: Áo gile nhỏ tinh xảo phối hợp với T-shirt (áo thun) trắng, cô bán hàng còn giới thiệu thêm kính râm tào bạo, hoặc là T-shirt sọc vàng đen phối hợp với quần rách màu trắng, đeo chiếc thắt lưng tinh xảo, còn có quần áo phong cách hip-hop, quần áo nguy trang (rằn ri),... Tần Thi Nghi nhìn thoáng qua liền thích, hận không thể mỗi bộ đều để con trai thử mấy lần. Nhưng trước đây cũng nói, Thịnh Dục Kiệt tuổi còn nhỏ đã có khí thế tổng tài bá đạo, tự nhiên cũng có phẩm vị tổng tài bá đạo. Nói cách khác, cậu nhóc hoàn toàn học tập theo dáng vẻ của bác cả Thịnh tổng.

Tần Thi Nghi nghe nói Thịnh tổng là kiểu người ở nhà nghỉ ngơi, quần áo cũng phải chỉnh tề, âu phục gầy da, áo sơ mi luôn luôn cài từ nút đầu tiên, nghỉ ngơi khác lúc làm việc duy nhất ở điểm không đeo cà vạt, chẳng chặc đàng hoàng đến mức tận cùng liền biến thành cảm dục, vậy nên trong tập đoàn có rất nhiều nữ nhân viên trở thành đồng phục không (*) vì Thịnh tổng. Đương nhiên, phải xét cả khuôn mặt.

Thịnh Dục Kiệt tuổi còn nhỏ, chưa học tới trình độ âu phục phẳng phiu như bác cả, nhưng lại đem phẩm vị của hần học đủ cả mười phần. Mấy ngày nay Tần Thi Nghi nhìn con trai cô mỗi ngày thay một bộ quần áo, kỳ thật giống như không đổi, nghìn bài một điệu - áo sơ mi, khi thì áo sơ mi kẻ ca rô phối với quần jean, khi thì áo sơ mi kẻ sọc phối với quần huri nhân, cậu nhóc đến T-shirt cũng không mặc. Đôi khi Tần Thi Nghi hoài nghi từ quần áo của cậu nhóc chắc chỉ có mỗi mấy kiểu đáng đó.

Mặt đẹp cũng không chịu nổi bị đập hòng như vậy đâu!

Tần Thi Nghi tưởng tượng con trai thơm tho mềm mại của mình có xu hướng biến thành Thịnh tổng, liền muốn mềm chân. Con trai biến thành tổng tài bá đạo như Thịnh tổng, vậy cô làm mẹ còn khoái cảm gì nữa chứ? Tần Thi Nghi hạ quyết tâm, không màng đến mặt Thịnh Dục Kiệt giầy giụa, nhanh chóng quyết định lấy bộ quần áo phong cách hip-hop trong tay cô bán hàng - Là một chiếc quần thụng rộng thùng thình màu xám, chỗ đầu gối có in hình đầu thỏ màu đỏ, phía trên phối hợp với áo khoác có mũ màu đen đáng rộng, cô bán hàng cơ trí lấy đôi giày trượt ván màu trắng lại đây, kiến nghị: "Phối hợp với đôi giày này càng đáng yêu hơn."

Thịnh Dục Kiệt thấy thế, khuôn mặt nhỏ trực tiếp suy sụp, còn chưa kịp giầy giụa, đã bị mẹ bế lên đi thẳng về phía phòng thử đồ, mẹ cậu nhóc vừa đi vừa nói: "Bảo bối ngoan, mẹ giúp con thử quần áo mới."

Cơ thể nhỏ chính là không có nhân quyền, không muốn đi thì người lớn sẽ bế con đi.

Khuôn mặt nhỏ của Thịnh Dục Kiệt ửng đỏ, không rảnh từ chối nữa, giầy giụa từ trong ngực mẹ mình nhảy xuống, vội vàng lấy quần áo trên tay mẹ, ném lại một câu "Con sẽ tự mặc.", rồi chạy vào phòng thử đồ nhanh như chớp.

Nhìn dáng vẻ gấp không chờ nổi của cậu nhóc, Tần Thi Nghi vui mừng, quả nhiên cô đoán không sai, đứa trẻ nào không thích mua quần áo mới chứ! Xem con trai cô kia, ngoài miệng nói không thích, cơ thể lại rất thành thật, thử quần áo thôi mà vui sướng hơn bất cứ ai khác.

Trẻ con chính là trẻ con, chỉ hơi khó tính một chút.

Lúc chờ cậu nhóc thử quần áo, cô bán hàng cũng không nhàn rỗi, cùng Tần Thi Nghi đáp lời: "Mỹ nữ, anh bạn nhỏ là con trai của cô thật sao? Cô trẻ như vậy, vóc dáng lại đẹp, thoát nhìn không giống người đã từng sinh con!"

Không có người phụ nữ nào không thích được khen tặng, Tần Thi Nghi nghe được lời khen và hâm mộ trực tiếp, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười, ngoài miệng thì khiêm tốn: "Sinh con lúc còn trẻ, nên dáng người khôi phục tương đối dễ."

"Mỹ nữ giờ cô vẫn đang trẻ mà." Cô bán hàng cười nói: "Nhưng sinh con sớm thật tốt, thời điểm mẹ con đi dạo phố hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Mỹ nữ vừa dẫn anh bạn nhỏ bước vào, xung quanh không ít người nhìn hai người đó, mọi người đều hâm mộ! Trước kia tôi cũng nghĩ, nếu mình có con lớn như vậy thì tốt rồi, có thể mua thật nhiều bộ quần áo gia đình xinh đẹp, đi trên đường, tí lệ quay đầu rất cao."

Tần Thi Nghi nhướn mày: "Quần áo gia đình?"

Cô bán hàng trải chăn nhiều như vậy, tất nhiên là vì một câu này của Tần Thi Nghi, nghe vậy lập tức tinh thần tỉnh táo, giới thiệu nói: "Thời điểm cô và anh bạn nhỏ bước vào, tôi liền biết ngay hai người chắc chắn sẽ thích hợp với mẫu quần áo gia đình mới của chúng tôi! Là một bộ quần yếm, có thể phối hợp với T-shirt đơn giản, cô muốn xem thử không?"

Tần Thi Nghi nhìn cửa phòng thử đồ gật đầu, nghĩ con trai đã vào trong một hai phút hẳn là sắp ra đây, cô cũng không tiện đi đâu, liền nói với cô bán hàng: "Phiền cô mang qua đây cho tôi xem."

Cô bán hàng vui mừng rạo rức đi tìm quần áo. Đứng nhìn người mẹ trẻ đeo chiếc túi xách mẫu không thường thấy, dựa vào hoạ nhãn kim tinh của mình, cô bán hàng biết kia chính là mẫu túi xách phiên bản giới hạn của Versace dành riêng cho khu vực Châu Âu, không hề có mặt ở thị trường trong nước, bởi vì cô ấy là fans cuồng của nhãn hiệu này, nên mới nhận ra chiếc túi. Qua đó có thể thấy, cô ấy gặp trúng khách hàng bạch phú mỹ nếu coi trọng quần áo trong cửa hàng bọn họ, khẳng định sẽ tùy tiện quẹt thẻ. Cô bán hàng nghĩ đến doanh thu ngày hôm nay, trong lòng một mảnh lửa nóng, trực tiếp cầm quần áo gia đình của một nhà ba người mang qua cho Tần Thi Nghi xem. Cô bán hàng nghĩ tuy rằng ông xã của bạch phú mỹ không tới, nhưng mình có thể bán nhiều hơn bộ nào tốt bộ ấy.

Tần Thi Nghi đang giúp con trai sửa sang lại quần áo, rồi nắm tay cậu nhóc đến trước gương soi, không chút nào khiêm tốn nói: "Con trai mẹ thật là đẹp trai!"

Thịnh Dục Kiệt vốn dĩ có chút không được tự nhiên, nghe lấy lời này lại không nhịn được cong khóe miệng, rốt cuộc không tiếp tục nói không cần.

Cô bán hàng đứng lúc tới đây mạnh tiêu thụ: "Anh bạn nhỏ có muốn cùng mẹ mặc quần áo gia đình không? Đặc biệt đẹp trai đó! Đến lúc đó cháu cùng mẹ ra ngoài chơi, tất cả mọi người đều sẽ hâm mộ hai người. Ở đây có quần áo gia đình cho một nhà ba người, anh bạn nhỏ có thể mang một bộ về cho

ba, một nhà ba người mặc quần áo kiểu dáng giống nhau ra cửa, sẽ càng phong cách hơn."

Tần Thi Nghi không ngờ cô bán hàng thông minh như vậy, lập tức mở mồm từ chối: "Ba của cháu thì không cần chọn, cũng không có chỗ mặc loại quần áo này."

Cô bán hàng gật đầu, chuẩn bị buông bộ cho nam xuống, rồi cuộc khách hàng là thượng đế, dù trong lòng hơi thất vọng. Thịnh Dục Kiệt bỗng xoay người kéo tay áo Tần Thi Nghi, ngửa đầu nói: "Mẹ, mua cho cả ba nữa."

"Bảo bố muốn mua quần áo cho ba sao?" Tần Thi Nghi mắt tự nhiên cười hỏi, rất nhanh nghĩ ra lý do từ chối: "Nhưng mà chúng ta không biết kích cỡ của ba, để lần sau mua nhé?"

Thịnh Dục Kiệt không hề bị lừa dối cho qua, chỉ chỉ túi của Tần Thi Nghi nói: "Gọi điện thoại hỏi ba."

"Giờ đã quá trưa, bên chỗ ba con hẳn là rạng sáng, con không sợ ba ngủ rồi, quấy rầy ba nghỉ ngơi hay sao?"

Thịnh Dục Kiệt lắc đầu, nhắc tới ba đôi mắt cậu nhóc liền sáng lấp lánh: "Ba nói, buổi chiều trước hai giờ, có thể gọi điện thoại cho ba. Chắc chắn ba còn chưa bận xong."

Thấy bộ dạng và vẻ mặt chờ mong của cậu nhóc, Tần Thi Nghi rút cuộc không đành lòng làm con thất vọng, đành phải gật đầu, một bên lấy di động từ trong túi ra, một bên nói: "Vậy gọi đi, tự con nói với ba con. Chẳng qua giờ có khả năng ba đang bận, tốt nhất là con gọi cho chú Ngô đi."

Cậu nhóc nháy đôi mắt, đáng yêu lại mang theo chút hẹp hòi hỏi: "Chú Ngô nào ạ?"

Tần Thi Nghi néo néo khuôn mặt nhỏ của con, nói: "Đương nhiên là chú Ngô ở nước Mỹ cùng ba con."

"Nhưng mà mẹ làm gì có số điện thoại của chú Ngô."

"Được được, cứ gọi cho ba con đi." Tần Thi Nghi vẻ mặt chiều chuộng, trực tiếp đưa điện thoại cho Thịnh Dục Kiệt, bế cậu nhóc ra khu nghỉ, nghỉ ngơi trước một lát.

(*)???... không (Kiểm soát): Thêm từ "Không" sau những thứ bạn thích, thể hiện sở thích hoặc sở thích mạnh mẽ, đôi khi quá cực đoan sẽ mang lại cho mọi người cảm giác biến thái. Vì vậy, "Không" có phần nham hiểm. Nhưng ngay nay, mọi người đều gọi những người quá thích thứ gì đó là???... không, không mang ý xúc phạm. (Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mua sắm

Tần Thi Nghi ngại phiền toái nên đã bớt thời gian lên mạng tra cách xoá khoá vân tay, nguyên nhân một phần vì đôi khi anh bạn nhỏ nổi hứng muốn dùng di động của cô chơi lại phải tìm cô mở khoá. Hiện tại chỉ còn khoá mặt mã, anh bạn nhỏ trí nhớ tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể tự mình mở.

Thịnh Dục Kiệt nhận điện thoại, quen cửa quen nẻo bấm số điện thoại của ba mình, đầu dây bên kia rất nhanh đã kết nối, Tần Thi Nghi vừa mới ôm cậu nhóc ngồi xuống, liền nghe thấy cậu nhóc dùng giọng điệu vui sướng khác xa ngày thường gọi: "Ba ơi, ba ơi."

"Tiểu Kiệt?" Giọng nói ôn hòa ưu nhã truyền tới, đối phương tựa hồ biết Tần Thi Nghi ở bên cạnh nghe được tiếng anh nói chuyện: "Bạn rộn từ giữa trưa đến bây giờ, vừa mới chuẩn bị kết thúc công việc nên chưa kịp gọi điện thoại cho hai mẹ con, chắc mẹ xuất viện rồi nhỉ? Hai mẹ con đang làm gì thế?"

Thịnh Dục Kiệt nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi một cái, lại cúi đầu, mồm miệng lạnh lợi, trật tự rõ ràng trả lời: "Buổi sáng mẹ đã xuất viện rồi ạ. Sau đó con và mẹ đi xem phim, ăn cơm, giờ đang đi dạo phố ạ."

"Xem ra ngày hôm nay thật sự quá xuất sắc nhỉ." Hoắc Lăng ở đầu kia cười nói: "Tiểu Kiệt biết cùng mẹ đi dạo phố, thật hiểu chuyện."

Hoắc Lăng nói lời này không có ý gì khác, tuy rằng không thường xuyên ở chung với bà xã, nhưng mà kỷ lục tiêu phí của đối phương mỗi năm anh ít nhiều cũng biết một chút. Đây không phải vì giám thị, mà sau khi kết hôn, có người chuyên môn hỗ trợ vợ chồng bọn họ xử lý tài sản chung. Anh không hạn chế bà xã tiêu phí, nhưng ít nhất nắm được hướng cô chi tiêu, sau đó mỗi tháng hầu như hoá đơn của đối phương nhất thành bất biến chỉ có mua sắm, dần dà Hoắc Lăng hiểu rõ, anh cưới một bà xã cuồng mua sắm thế nào. Bình tĩnh xem xét, Hoắc Lăng không phản cảm việc bà xã anh mua sắm, bà xã anh không đi làm, không kiếm chuyện sinh sự, không tìm ra mục tiêu cuộc sống, vòng giao tế của mẹ anh cô không thích tham gia hay mở rộng, một mình sống trong căn hộ ở Nhà Các Tiểu Uyển ngày đêm điên đảo qua ngày, theo cách nói trên mạng chính là ăn no chờ chết. Nếu ngay cả chút hứng thú yêu thích cũng không có, chẳng phải sẽ thuộc tổ người cao tuổi sao? Tốt xấu gì cô không thích gây chuyện, bạn bè xã giao tuy rằng không đáng tin cậy, nhưng có Thịnh gia chống lưng, đám phụ nữ nhị thế tổ (đời thứ hai) kia không dám mang cô đến chỗ chướng khí mù mịt, càng không dám để cô lây dính nết tập tính bất lương, bớt việc lại bớt lo. Bởi vậy đối với việc cô dựa vào yêu thích mua sắm để giết thời gian, Hoắc Lăng coi như ủng hộ, không nói nhà anh có sản nghiệp, chính anh tiền mấy năm nay kiếm ra hoàn toàn chống đỡ được yêu thích của bà xã.

Kể từ khi xảy ra tai nạn giao thông nằm viện, chắc đã hơn nửa tháng bà xã anh không đi mua sắm, giờ không dễ dàng ra viện, chuyện thứ nhất chính là đi mua sắm, anh thật đúng là không kinh ngạc. Tốt xấu gì lần này bà xã anh tìm được đường sống trong chỗ chết, đại khái ý thức được sinh mệnh vô thường, thái độ đối với con trai bọn họ tốt hơn rất nhiều, không biết có tính là tâm huyết dâng trào hay không, ít nhất hiện tại có dáng vẻ người mẹ, đi mua sắm còn biết dẫn con trai theo. Không gặp cũng biết con trai anh vui vẻ, nói chuyện so với ngày thường có sức sống hơn nhiều, có thể thấy được con trai dù hiểu chuyện cũng cần tình thương của mẹ.

Hoắc Lăng nghĩ như vậy, nhưng mà bạn tốt của anh dường như không thể lý giải kiểu bà xã ngoài tiêu tiền cái gì cũng không làm, cưới về có tác dụng gì, ánh mắt lướt qua mười phần tiếc hận.

Ở trong lòng Ngô Triết, Hoắc Lăng không chỉ là nghệ sĩ, bọn họ có quan hệ cộng sự, lại là chiến hữu thân thiết. Người đàn ông này, vẫn luôn làm Ngô Triết vừa lòng, thường thức, thậm chí là tâm phục khẩu phục, nếu muốn bỏ phiếu bầu người đàn ông hoàn mỹ nhất, Ngô Triết đại khái sẽ mặc kệ áp lực bị fans trêu chọc là gay, thiết tình thực lòng bầu cho Hoắc Lăng một phiếu. Một người đàn ông xuất thân, diện mạo, năng lực và tính cách, cái nào cũng hàng đầu, là tình nhân trong mộng của phụ nữ cả nước, là đối tượng mà các nữ nghệ sĩ và phụ nữ trong vòng giải trí hướng tới, thậm chí không thiếu bạch phú nữ chất lượng cao, danh viện thực nữ ném cành ô liu về phía anh, cuối cùng cưới ngay người phụ nữ nửa điểm chẳng thêm chú ý tới anh. Không phải phạm của trời thì là cái gì?

Gần đây Ngô Triết sự nghiệp tình yêu đều gặt hái tốt đẹp, khó tránh khỏi vì người anh em nhà mình bất bình. Nhưng đối với loại tâm tình này của hắn, Hoắc Lăng chỉ nhún vai, bạn tốt không hiểu, đối với anh mà nói bà xã anh chỉ cần có thể an tĩnh làm bình hoa là đã cảm thấy mỹ mãn.

Tuy rằng Thịnh Dục Kiệt không biết biểu tình của ba mình ở đâu kia điện thoại, nhưng cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của ba, mím môi, cường điệu nói: "Mẹ chọn rất nhiều quần áo cho con!"

"Thật vậy chẳng?" Hoắc Lăng nghe được lời này, thật sự có chút ngoài ý muốn, bà xã anh đi dạo phố hoá ra là đi mua quần áo cho con trai, chưa chọn cho chính mình?

Chẳng qua Hoắc Lăng biết con anh cường điệu lời này là có dụng ý, đừng nhìn cậu nhóc còn nhỏ tuổi, mẫn cảm lắm.

Hoắc Lăng càng ngoài ý muốn vì đây là lần đầu tiên thấy con anh che chở một người như vậy. Tuy là mẹ con ruột thịt, nhưng mấy năm nay trong quá trình trưởng thành của con, bà xã anh nửa phần trách nhiệm cũng chưa hoàn thành, cảm tình đã sớm xa cách, muốn bồi dưỡng trở về không phải chuyện một chốc một lát. Hướng chỉ con trai anh, anh hiểu. Con anh tính chậm chạp, không phải tùy tiện tiện vài lần là có thể che mắt. Thái độ của con trai ít nhất tỏ rõ một vấn đề, mẹ của con trai anh đại khái không phải nhất thời tâm huyết dâng trào, ít nhất con trai cảm nhận được dụng tâm của cô, bằng không con trai sẽ không bảo vệ cô như vậy.

Hoắc Lăng ở bên kia phân tích, Tần Thi Nghi bên này hoàn toàn cảm thán, xem đi, con trai ngoài miệng nói không vui, kỳ thật rất thích những bộ quần áo cô chọn, đều khoe khoang hết với ba kia kia!

Độ nhiệt tình mua sắm cho con trai của Tần Thi Nghi đang tăng thêm tăng cao mới, bên tai tinh linh nghe được tiếng cậu nhóc nói: "Cũng chọn quần áo cho ba, nhưng không biết kích cỡ của ba."

"....." Tần Thi Nghi không hề phòng bị, nghe được lời này nháy mắt tròn mắt há hốc mồm nhìn con trai cô.

Bảo bối, chúng ta nói chuyện phải nói rõ ràng chủ ngữ chứ, con không đầu không đuôi như vậy thật dễ khiến người ta hiểu lầm đó! Quần áo là con muốn mua cho ba con, liên quan gì tới mẹ hả! Sớm biết vậy đã không giao cho anh bạn nhỏ gọi điện thoại, biết vậy Tần Thi Nghi chẳng làm.

Đầu kia điện thoại Hoắc Lăng xác thực rất kinh ngạc: "Chọn cả quần áo cho ba?"

Thịnh Dục Kiệt tiếp tục đào hố mẹ mình: "Là quần áo gia đình, chị bán hàng nói đặc biệt thích hợp với một nhà ba người chúng ta, mẹ thích lắm ạ."

Tần Thi Nghi tiếp tục tròn mắt há hốc mồm, không dám tưởng tượng người ở đầu kia điện thoại nghe xong lời này sẽ hiểu lầm thành cái dạng gì. Cô sâu sắc tự cảnh tỉnh, rốt cuộc là cô biểu đạt sai chỗ nào, làm anh bạn nhỏ hiểu lầm cô thật sự thích mặc quần áo gia đình cho một nhà ba người? Rõ ràng cô chỉ thích mình mặc cùng con trai thôi, ông xã miễn phí đi càng xa càng tốt!

Ở nơi Tần Thi Nghi không nhìn thấy, khoé môi Hoắc Lăng gọi lên một nụ cười, giọng càng thêm dịu dàng, báo kích cỡ của mình, rồi nói: "Tiểu Kiệt, nói với mẹ, nếu thích thì mua nhiều thêm mấy bộ quần áo gia đình cũng không sao."

"Vâng ạ!" Cậu nhóc ngoan ngoãn gật đầu, cùng ba mình tắt điện thoại, ngẩng đầu nói với mẹ: "Mẹ ơi, ba muốn mua nhiều thêm mấy bộ quần áo gia đình như vậy nữa."

Tần Thi Nghi đầu đầy hắc tuyến, con trai giáo hoạt, đừng tưởng rằng cô không nghe thấy ông xã miễn phí nói gì, rõ ràng không phải ý tứ này!

Chỉ là bất được hành vi cậu nhóc loạn truyền tin tức, Tần Thi Nghi cũng luyến tiếc mắng con. Rốt cuộc con trai còn nhỏ, muốn mua nhiều hơn mấy bộ quần áo mới thực bình thường, Tần Thi Nghi nhìn mắt con sáng lấp lánh, cuối cùng không nỡ từ chối, cắn răng nói: "Mua, con muốn mua bao nhiêu bộ thì mua bấy nhiêu!"

Cứ coi như mua quần áo gia đình cho ông xã miễn phí thì thế nào, phải xem anh có cơ hội mặc hay không!

Tần Thi Nghi nhanh chóng tự an ủi mình, lôi kéo con trai tiếp tục đổ máu, mua rất nhiều quần áo. Bởi vì muốn rời khỏi bách hoá nhất định sẽ đi qua đây,

nên Tần Thi Nghi thanh toán xong liền gửi túi mua hàng lại cửa hàng, đợi khi nào về thì qua lấy.

Hai mẹ con đi dạo thật sự tận hứng, thời điểm rời khỏi một cửa hàng nữa, Tần Thi Nghi nhìn thời gian, cúi đầu hỏi Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, có mệt không con?"

Thịnh Dục Kiệt lắc đầu, nhưng Tần Thi Nghi cân nhắc, vẫn nói: "Dạo nốt mấy cửa hàng phía trước xong, liền gọi điện thoại nhờ ông Lâm tới đón chúng ta, đến lúc đó bảo bối về nhà mẹ ngủ một lát, rồi về chỗ bà nội sau, được không?"

"Được ạ." Thịnh Dục Kiệt nắm tay Tần Thi Nghi, bởi vì ngón tay nhỏ, nắm bàn tay mẹ có chút cố hết sức, cậu nhóc chỉ găt gao nắm chặt ngón giữa và ngón áp út của Tần Thi Nghi, cùng dừng cùng bước theo cô.

Mới vừa đi chưa được hai bước, Tần Thi Nghi bỗng nghe có tiếng người gọi cô: "Thi Nghi?"

Tần Thi Nghi quay đầu lại, một phụ nữ trang điểm tinh xảo, bước chân hện không thể giấu lên trời cao đang đi về phía bọn họ, người còn chưa đến, đã có làn gió thơm đánh úp.

Người phụ nữ mang theo tươi cười vui vẻ hướng cô vẫy tay: "Khá lắm, cứ tưởng gần đây cô bận rộn cơ, thì ra là vội vàng dẫn con trai đi dạo phố. Thu hoạch thật đúng là không tồi nha." Nói xong, ánh mắt người phụ nữ nhìn lướt qua túi mua hàng Tần Thi Nghi xách, dấu đi sự kinh ngạc trong lòng, tiếp tục nhiệt tình cười nói: "Mua đồ cho Dục Kiệt xong rồi chứ? Mấy nhãn hiệu cô thích đều ra sản phẩm mới, cùng đi dạo nhé?"

Tần Thi Nghi ở trong đầu tìm tòi một chút, rốt cuộc tìm thấy tên người phụ nữ, cô lộ ra nụ cười tươi: "Thật trùng hợp, Ngừ Lâm cũng đi dạo phố ở đây à?"

"Chỉ dấu tôi vừa mới sinh cháu trai, mẹ tôi cao hứng. Một hai bắt tôi cùng bà ấy đi mua đồ tặng cháu trai." Người phụ nữ gọi Chung Ngừ Lâm vừa nói vừa nghiêng đầu ra dấu, Tần Thi Nghi theo đó nhìn qua, đúng lúc thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng trong cửa hàng châu báu chọn trang sức.

Tần Thi Nghi gật đầu, rồi mới trả lời câu hỏi trước của người phụ nữ: "Cô cùng bác gái đi dạo phố đi, tôi và Tiểu Kiệt đi dạo đủ rồi, đang tính dẫn thằng bé về nghỉ ngơi."

Kỳ thật ánh mắt của Chung Ngừ Lâm đã sớm không dấu vết quét lên Thịnh Dục Kiệt. Đây chính là Tiểu thiếu gia Thịnh gia đấy, quý giá lắm, ngày thường hay đi theo Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân tham dự một vài sự kiện, ngay cả người hiện tại cầm quyền tập đoàn Thịnh Thị, Thịnh tổng và phó Thịnh tổng đều đối với cháu trai này đặt trong mắt mà yêu thương. Tiểu thiếu gia có thể nói là trăm ngàn sủng ái tại một thân đó!

Chung Ngừ Lâm chơi với Tần Thi Nghi lâu như vậy, chưa từng gặp qua Tần Thi Nghi mang con trai ra cửa, càng không hay cùng Thịnh phu nhân tham gia các bữa tiệc, còn tưởng rằng vị Tam thiếu phu nhân này dù sinh con trai cũng không ngồi vững vị trí thiếu phu nhân hào môn. Cho nên gần đây Tần Thi Nghi liên tục từ chối tham gia hoạt động các cô tổ chức, các cô cũng không để trong lòng. Không chiếm được tình cảm của ông xã, không chiếm được sự coi trọng của mẹ chồng, con trai duy nhất thì không thân cận - Thịnh gia Tam thiếu phu nhân, giờ nhìn ngấn nấp toà sáng, không biết khi nào thì xuống đài đâu. Đối với việc Tần Thi Nghi xa cách, các cô ngược lại thấy vui mừng, thiếu một bà cô khiến các cô phải chăm sóc kính cẩn, thoải mái hơn nhiều!

Chỉ là không ngờ tới Tần Thi Nghi vô thanh vô tức, trở về lấy lòng con trai. Hơn nữa xem ra thành quả không tệ lắm.

Chung Ngừ Lâm từng gặp Thịnh gia Tiểu thiếu gia trong bữa tiệc một lần, một lần thì nhìn thấy từ phía xa, tiểu băng sơn không khác gì bác cả Thịnh tổng của cậu nhóc, rất lạnh nhạt. Hiện tại Tiểu thiếu gia găt gao nắm chặt tay Tần Thi Nghi, đứng dán vào chân Tần Thi Nghi, không dấu vết dính Tần Thi Nghi, không có điểm gì khác những đứa trẻ khác, nào còn phần trắng khí trước kia Chung Ngừ Lâm chứng kiến?

Thật sự khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn!

Trong lòng Chung Ngừ Lâm nghĩ vậy, lại không muốn ở trước mặt Tiểu thiếu gia biểu hiện quá tồi. Nếu Tiểu thiếu gia đối với Chung Ngừ Lâm cô có ấn tượng tốt, nói không chừng có thể mượn cơ hội này tiếp cận Thịnh tổng và phó Thịnh tổng, hai người kia chính là con rể rùa vàng có tiếng. Cứ coi như không tiếp cận được Thịnh tổng và phó Thịnh tổng, có thể ra vào Thịnh gia nhiều hơn hai lần cũng tốt, không chừng lọt mắt Thịnh phu nhân. Lúc trước có lời đồn đại, sở dĩ Tần Thi Nghi có thể gả vào Thịnh gia, chính là vì được Thịnh phu nhân thích.

Nghĩ đến đây, Chung Ngừ Lâm không thể không hâm mộ Tần Thi Nghi. Có vài người mệnh tốt, Tần Thi Nghi gia thế còn không bằng Chung Ngừ Lâm cô đâu, không biết giấu phải vận cứt chó gì, cư nhiên có thể gả cho Thịnh Tam thiếu gia. Theo lý thuyết kiểu nhà mẹ đẻ kém hơn nhà chồng nhiều giống Tần Thi Nghi, hẳn nên biểu hiện cho tốt, mau chóng đứng vững gót chân ở nhà chồng mới đúng. Cố tình Tần Thi Nghi to gan, không thích ở cùng người trong Thịnh gia, vừa mới kết hôn liền gấp không chờ nổi dọn ra ngoài. Thịnh phu nhân không quản, Tam thiếu gia hàng năm không về nhà, Tần Thi Nghi tự do nhưng không biết người ngoài đều đang chê cười, đoán đức hạnh này của cô, Thịnh gia có thể nhịn bao lâu. Kết quả người ta mệnh tốt, chưa đợi Thịnh gia không thể nhịn được nữa, người ta đã trực tiếp mang thai, một kích sinh ra Thịnh gia Tiểu thiếu gia, đây chính là cháu trai trưởng. Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân mong ngôi sao mong ánh trăng mong tới cháu, dựa vào con trai, Tần Thi Nghi ngồi vững chức Tam thiếu phu nhân.

Nói đến mà tức, vài người cầu thần bái phật, cầu mãi không được con trai, mà Thịnh Tam thiếu gia hàng năm ở nước ngoài, quanh năm suốt tháng, thời gian sống chung với Tần Thi Nghi có thể đếm trên đầu ngón tay, số lần cùng phòng chắc chỉ sợ một bàn tay đếm lại, nhưng người ta mang thai được, hơn nữa sinh con đầu lòng chính là con trai, tránh không ít tội!

Chỉ là vận khí tốt, cũng không chịu nổi người ta tự mình không quý trọng. Vốn dĩ sinh con trai, tình cảnh của Tần Thi Nghi hoàn toàn thay đổi, ở Thịnh gia đứng vững gót chân. Nhưng người phụ này không cầu tiến, con trai vừa dứt sữa liền không quan tâm dọn ra ngoài, vận sự phui tay không màng, không quản, ngày ngày trôi qua tiêu sái, người không quen không ai nhìn ra người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp vậy, cư nhiên đã kết hôn, sinh con!

Tần Thi Nghi ở bên ngoài tiêu sái, ở Thịnh gia thì không nhất định, vốn dĩ Thịnh tổng và phó Thịnh tổng đều là người đàn ông độc thân hoàng kim. Thịnh gia mới chỉ có Tần Thi Nghi là con dâu, Thịnh phu nhân đã lớn tuổi, dựa vào việc có sinh cháu trai trưởng của Thịnh gia, nhất định Thịnh phu nhân sẽ cầm tay dẫn con dâu duy nhất ra ngoài, chỉ cần Tần Thi Nghi có thể tiếp nhận công việc của Thịnh phu nhân, về sau cứ tính là Thịnh tổng kết hôn, Đại thiếu phu nhân cũng thấp hơn cô một cái đầu. Nhưng Tần Thi Nghi khen ngược, đừng nói tiếp nhận công việc của Thịnh phu nhân, đôi khi ngay cả Thịnh phu nhân tự mình tổ chức hoạt động, Tần Thi Nghi đều là đáng về thích thì đi, dần dà, Tam thiếu phu nhân như cô cũng không có cảm giác tồn tại gì. Nếu không phải đã sinh một đứa con trai, thì giờ cô có còn là con dâu Thịnh gia không, chưa biết được.

Ở trong cái vòng này, trước nay Chung Ngữ Lâm chưa gặp qua người phụ nữ nào không biết cố gắng như vậy, thời gian dài, các cô đều không thích ứng phó với loại không có trí tiến thủ. Kết quả không ngờ tới, Tần Thi Nghi tự nhiên nghĩ thông suốt, còn biết xuống tay từ Tiểu thiếu gia?

Trước kia Tần Thi Nghi không quan tâm Thịnh gia Tiểu thiếu gia, giống như đứa con trai này không phải do cô sinh, quan hệ của hai mẹ con rất lạnh nhạt. Đạo này mới biến mất chưa được bao lâu, đã một lần nữa đổ lòng Tiểu thiếu gia trở về?

Tâm tình Chung Ngữ Lâm không thể nói là không phức tạp, tâm nói nếu không phải biết người phụ nữ này chính là A Đầu đỡ không dậy nổi (*). Lúc này chỉ sợ phải bội phục, người biết sai liền sửa không ít, nhưng giống như Tần Thi Nghi, muốn sửa liền sửa, Chung Ngữ Lâm chưa từng gặp qua ai. Chẳng qua ý niệm này chỉ chợt loé. Chung Ngữ Lâm theo lời Tần Thi Nghi nói, ánh mắt tự nhiên rơi xuống người Thịnh Dục Kiệt, duỗi tay muốn sờ đầu cậu nhóc: "Dục Kiệt thật đáng yêu, di là bạn của mẹ cháu, cháu có thể gọi di là di Ngữ Lâm."

Thịnh Dục Kiệt tuổi còn nhỏ, nhưng cách đối nhân xử thế hoàn toàn không thành vấn đề, lập tức lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lễ phép chào hỏi: "Cháu chào di."

"Thật ngoan." Chung Ngữ Lâm định nói thêm gì, Tần Thi Nghi lại cẩn thận chú ý tới con trai cúi đầu, vội cười nói với Chung Ngữ Lâm: "Tiểu Kiệt đi dạo một vòng, tôi đang chuẩn bị dẫn thằng bé trở về nghỉ ngơi, nếu không chúng ta hẹn lần sau nhé?"

Tuy Chung Ngữ Lâm muốn tiếp cận hai người, nhưng cũng biết không thể chọc người ta khó chịu, nghe vậy vội gật đầu, tựa thật tựa giả oán giận nói: "Đây là do chính cô nói đó, mỗi lần gọi điện thoại rủ cô đều không đi. Lần tới hẹn gặp, không cho phép cô tiếp tục từ chối."

"Chỉ cần không bận, tôi chắc chắn sẽ đi." Tần Thi Nghi đồng ý không chút áp lực, dù sao hai ngày nữa cũng bay sang Mỹ, cô nào có khả năng rảnh.

Chung Ngữ Lâm nghe Tần Thi Nghi nói vậy, cứ tưởng rằng lần trước các cô xa cách, Tần Thi Nghi không để ý. Trong lòng không khỏi vui vẻ, giọng điệu càng thêm thân thiết hơn: "Lần sau nhớ dắt cả tiểu bảo bối nhà cô theo nhé. Tất cả mọi người đều muốn gặp đó."

"Được rồi, được rồi." Tần Thi Nghi luôn miệng đáp ứng, trong lòng nghĩ, chờ bọn họ từ nước Mỹ trở về, con trai cô đã khai giảng, nào có rảnh tham gia gặp mặt gì gì đó. Hiện tại cô chỉ muốn nghĩ cách mau chóng đuổi cô em đối diện đi thôi.

Chung Ngữ Lâm không ý thức được mình bị người ta có lệ cho qua, còn hỏi han: "Đúng rồi, gần đây cô sao thế? WeChat không lên, Weibo không đăng. Nếu không phải vẫn nhận điện thoại, chúng tôi đều cho rằng cô bốc hơi khỏi nhân gian rồi cơ."

Tần Thi Nghi nghe vậy trong lòng căng thẳng, ngấm kỹ một chút, hình như nguyên chủ xác thực rất mê các ứng dụng mạng xã hội. Cô dù muốn thay đổi, cũng phải từ từ, lập tức thay đổi, rất dễ khiến mọi người hoài nghi.

Nghĩ như vậy, Tần Thi Nghi mui phần thụ giáo gật đầu: "Đợt trước bận chút việc, không có tâm trạng đăng trạng thái, chẳng qua giờ ổn rồi."

Chung Ngữ Lâm lại muốn quan tâm tìm hiểu Tần Thi Nghi đã xảy ra chuyện gì. Nhưng lời chưa kịp hỏi ra miệng, Thịnh Dục Kiệt đã kéo kéo Tần Thi Nghi, dù hơi dè dặt giọng, nhưng âm lượng vẫn đủ để Chung Ngữ Lâm nghe rõ, nói: "Mẹ, có phải ông Lâm đã tới rồi không?"

Tần Thi Nghi hiểu rõ dụng ý của con trai, tự nhiên sẽ không huy đài của cậu nhóc, lập tức phụ họa: "Thiếu chút nữa quên mất đã gọi điện thoại kêu chú Lâm đến đây đón mẹ con tôi, giờ chắc chú ấy đang chờ ở bên ngoài. Cô cũng biết, chú Lâm là tài xế riêng của mẹ tôi, mẹ tôi không biết lúc nào phải dùng đến chú Lâm. Thật đúng là không tiện chậm trễ thời gian của chú ấy."

Cứ tính Chung Ngữ Lâm không biết chú Lâm là ai thì hiện tại cũng đã biết. Bố mẹ đẻ của Tần Thi Nghi đều ở nước ngoài, quanh năm suốt tháng không về nhà, mặc kệ con gái tự làm chủ. Giờ một câu "Mẹ", trừ bỏ Thịnh phu nhân thì còn ai?

"Vậy đừng để chú ấy đợi lâu, mau đi đi." Chung Ngữ Lâm che miệng, tự nhận là thấu hiểu lòng người kiến nghị nói: "Chẳng qua nếu cô không thích tự mình lái xe, cùng lắm thì thuê tài xế, nhà cô cũng không thiếu chút tiền ấy."

"Về sau rồi nói, hẹn gặp lại." Tần Thi Nghi vẫy tay, lại gọi Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, tạm biệt đi con con."

Thịnh Dục Kiệt nghe lời vẫy tay với Chung Ngữ Lâm, Chung Ngữ Lâm thấy vậy càng thêm hâm mộ ghen tị, mới bao lâu mà Tần Thi Nghi đã hoàn toàn đổ được Tiểu thiếu gia. Giờ Tiểu thiếu gia nghe lời, ý lại Tần Thi Nghi như vậy, về sau ai còn dám động vào vị trí của Tần Thi Nghi?

Bên này Chung Ngữ Lâm đưa mắt theo bóng dáng Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt càng lúc càng xa, đầu kia hai mẹ con cũng không muốn đi dạo nữa, Tần Thi Nghi cầm túi lớn túi nhỏ, còn muốn đến cửa hàng bán nây lấy đồ đã gửi, liền giao cho Thịnh Dục Kiệt nhiệm vụ gọi điện thoại cho chú Lâm. Chú Lâm nói mình ở nhà không có việc gì, nên đã đến bãi đỗ xe chờ hai mẹ con, sợ quấy rầy hai người đi dạo phố, mới không gọi điện thoại.

Thịnh Dục Kiệt nghe vậy, nhìn mẹ mình tay cầm nhiều quần áo, đáng về rất cố sức, liền nói với chú Lâm: "Ông Lâm ơi, ông có thể qua đây giúp chúng cháu cầm đồ không ạ? Mua hơi nhiều ạ."

Bình thường chú Lâm hay đưa đón Thịnh phu nhân đi dạo phố, tất nhiên biết sức chiến đấu của phụ nữ, lập tức cười trả lời: "Tiểu thiếu gia và Tam thiếu phu nhân tìm chỗ nghỉ ngơi trước, ông qua ngay."

Tần Thi Nghi đương nhiên nghe rõ đoạn đối thoại, liền nói với Thịnh Dục Kiệt: "Con bảo ông Lâm, chúng ta ở cửa hàng quần áo trẻ em chờ ông."

Thịnh Dục Kiệt trí nhớ tốt, không cần hỏi Tần Thi Nghi cửa hàng quần áo trẻ em tên gì, đã chuẩn xác báo tên, còn tóm tắt vị trí cụ thể cho chú Lâm. Bởi vì Tiểu thiếu gia báo địa chỉ rất đáng tin, chú Lâm tới rất nhanh, hai tay một nhấc, xách hết tất cả các túi quần áo, còn cười hả hả nói với Tần Thi Nghi: "Mua cho Tiểu thiếu gia nhiều vậy, sao Tam thiếu phu nhân không mua cho mình một ít?"

"Cháu nhiều quần áo lắm, không cần mua nữa." Tần Thi Nghi thấy chú Lâm rất khỏe, không cần cô xách đỡ, nên dứt khoát bế Thịnh Dục Kiệt lên, nâng mông đầy thịt của cậu nhóc đi theo sau lưng chú Lâm, một bên dịu dàng hỏi: "Bảo bối, đi dạo một vòng không con?"

Thịnh Dục Kiệt ôm cổ Tần Thi Nghi, lúc này mới gật đầu nhỏ: "Có một chút ạ."

"Ngoan, về nhà liền có thể ngủ." Tần Thi Nghi sờ đầu Thịnh Dục Kiệt, lại khẽ sát miệng vào lỗ tai cậu nhóc, nhỏ giọng hỏi: "Hiện tại không có ai, bảo bối bí mật nói cho mẹ nghe, có phải con không thích đi vừa này hay không?"

Vấn đề này, lúc đứng ở cửa hàng quần áo trẻ em chờ chú Lâm, thuận tiện nghỉ ngơi, Tần Thi Nghi đã hỏi qua, chỉ là phương thức không giống, kết quả cậu nhóc về mặt rồi rầm nói với cô, cô giáo dạy không thể nói xấu sau lưng người khác.

(*) A Đầu (阿斗): Là tiểu tự của Lưu Thiện (刘善), (207 - 271), thụy hiệu Hán Hoài đế (懷帝), hay An Lạc Tư công (安樂思公), vị hoàng đế thứ hai và cũng là cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Theo Tam quốc chí của sử gia Trần Thọ, Lưu Thiện là con trai của Hán Chiêu Liệt đế Lưu Bị, vua đầu tiên của nhà Thục Hán với người thiếp là Cam phu nhân. (Wikipedia)

A Đầu đỡ không dậy nổi: Thường được sử dụng để mô tả một người đáng thất vọng và không thể phát triển trong tương lai. Câu này ban đầu để chỉ con trai Lưu Bị - A Đầu, người chưa bao giờ tiến bộ từ khi còn nhỏ, mỗi ngày chỉ biết ăn, uống và vui chơi.

Sau khi Lưu Bị chết, Gia Cát Lượng không quên ủy thác của Lưu Bị, ông đã dùng hết sức mình để hỗ trợ A Đầu, nhưng A Đầu không đặt tâm trí lên sự nghiệp cai trị đất nước. Khi đất nước gặp nạn, A Đầu vẫn trầm mê trong ca hát, nhảy múa và sắc đẹp. Dưới sự dụ dỗ, nịnh hót của những kẻ phản bội, A Đầu suốt ngày phớt lờ tình hình an ninh quốc gia. Lúc kẻ thù bên ngoài xâm chiếm, A Đầu trực tiếp để Gia Cát Lượng đối phó, còn bản thân ngày đêm hưởng lạc. Tuổi của Gia Cát Lượng tăng dần, nhiều điều không thể thực hiện được. Trước một vị vua như vậy, cuối cùng Gia Cát Lượng không có cách nào ngoài tức giận và thương tiếc tương lai đất nước bị hủy hoại.

Những hành động của A Đầu bị lưu truyền rộng rãi, thậm chí trở thành trò cười cho muôn đời. Đến ngày nay, mọi người sẽ sử dụng câu: "A Đầu đỡ không dậy nổi" để mô tả những người không đủ khả năng, không thể hỗ trợ. (Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Ảnh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Làm bánh kem

Tần Thi Nghi nhắc lại chuyện cũ, nhưng thay đổi phương thức tiếp cận vấn đề. Lúc này, Thịnh Dục Kiệt không chán chờ, ôm cổ Tần Thi Nghi, học bộ dạng vừa rồi của cô, khẽ sát vào bên tai cô nhỏ giọng nói: "Trên người dì kia quá thơm."

"Thì ra bảo bối không thích ngửi mùi nước hoa." Tần Thi Nghi cười tùm tùm nheo mũi cậu nhóc: "Cái mũi nhỏ còn rất tinh." "

Thịnh Dục Kiệt đại khái ngượng ngùng, đem đầu vùi ở cổ Tần Thi Nghi, giọng rầu rĩ truyền ra: "Không phải không thích, mùi đừng quá nồng là tốt rồi."

Trên mặt Tần Thi Nghi vẫn cứ cười khanh khách, trong lòng lại nghĩ, may mà nguyên chủ không thích mùi nước hoa nồng đậm.

Chú Lâm đi phía trước đã mở cốp xe, cất hết đồ vào trong, thuận tiện quay đầu nhìn thoáng qua, bởi vì cách nhau khoảng vài mét nên ông không nghe thấy Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia đang thì thầm gì. Lông hơi cảm khái, chỉ khi ở trước mặt Tam thiếu phu nhân, Tiểu thiếu gia mới có chút đáng về giống trẻ con.

Chú Lâm lái xe đưa hai mẹ con đến Nhà Các Tiểu Uyển ở trung tâm thành phố, Tần Thi Nghi bế cậu nhóc đang mơ màng sắp ngủ bước ra, chú Lâm tiến lên hai bước hỏi: "Tam thiếu phu nhân, có cần chú đưa hai người lên không?"

"Đoạn đường vài bước thôi, không cần đâu ạ." Tần Thi Nghi vẫy tay tạm biệt chú Lâm: "Chú Lâm, chú nhớ 5 giờ qua đây đón chúng cháu là được rồi ạ."

Chú Lâm không miễn cưỡng, đứng ở xa nhìn theo hai mẹ con vào thang máy.

Tần Thi Nghi ấn thang máy, cảm nhận được Thịnh Dục Kiệt trong ngực cứ vịn vịn, liền đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng cậu nhóc, trấn an nói: "Không sao,

bảo bối ngủ đi, lập tức sẽ về đến nhà."

Thịnh Dục Kiệt không nhắm mắt, cảm giác lên vai mẹ, không chớp mắt nhìn chằm chằm cửa thang máy.

Tần Thi Nghi quay đầu, liền nhìn thấy bộ dạng thâm trầm của cậu nhóc, không nhịn được cười: "Nghiêm túc như vậy làm gì? Mẹ sẽ không đem con đi bán đâu."

Thịnh Dục Kiệt nâng mí mắt lên nhìn cô một cái rồi mới chậm rì rì trần thuật: "Đi đến nơi xa lạ, không thể tránh được căng thẳng."

Biểu tình của cậu nhóc thoát nhìn bình đạm, hàm ý trong lời nói lại khó nén lên án.

Tuy nguyên chủ mới làm việc thiếu đạo nghĩa, nhưng hiệp sĩ tiếp máu Tần Thi Nghi nghe được lời này cũng khó không chế áy náy dâng lên. Không sống chung với cha mẹ chồng không quan trọng, nhưng nguyên chủ sống ở bên ngoài nhiều năm như vậy, trước nay chưa từng nghĩ tới việc đón con trai tới ở chung, thậm chí anh bạn nhỏ lớn gần này còn chưa bao giờ tới nhà mẹ mình, thật sự rất quá đáng!

Tần Thi Nghi vội vàng an ủi: "Sau này rảnh, mẹ sẽ thường dẫn con qua đây ở được không?"

Thịnh Dục Kiệt nhấp môi, không lên tiếng.

Tần Thi Nghi biết cậu nhóc buồn bực, không phản đối chính là cam chịu, bởi vậy không miễn cưỡng cậu nhóc trả lời.

Nơi này dùng khoá mật mã, Tần Thi Nghi trực tiếp cầm ngón tay cậu nhóc, một bên ấn mật mã mở cửa, một bên cười nói: "Bảo bối phải nhớ kỹ mật mã mở cửa, đừng để lần sau nhà mình cũng không vào được đó."

Cậu nhóc gật đầu nhẹ đến mức khó phát hiện, không chớp mắt nhìn chằm chằm bàn phím khoá mật mã, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập nghiêm túc.

Thật nhanh mở cửa vào nhà, bởi vì Tiểu Trương mỗi ngày đều tới quét tước, dọn dẹp, mở cửa sổ thông gió. Tuy rằng hơn nửa tháng không ai ở, nhưng nhà vẫn còn hơi người, sạch sẽ sáng sủa, làm người ta nhìn đến là sung sướng, thoải mái. Đi vào phòng ngủ chính, chân mới vừa phơi nắng, mang theo mùi vị ánh mặt trời ập vào trước mặt. Tần Thi Nghi đặt Thịnh Dục Kiệt lên giường, lấy áo ngủ của cậu nhóc cô cất trong túi xách ra. Tần Thi Nghi sớm có chuẩn bị, cậu nhóc đi dạo lâu như vậy khẳng định sẽ mệt, nếu không ngủ trưa, buổi chiều qua đây chắc chắn phải ngủ bù. Mà trong trí nhớ, cô không tìm thấy bất kỳ đồ dùng nào của Thịnh Dục Kiệt ở căn hộ này, vì muốn con trai ngủ thoải mái hơn một chút, Tần Thi Nghi chỉ có thể mang theo quần áo ngủ của cậu nhóc. Cũng may mùa hè quần áo ngủ mỏng, gấp lại giống như chiếc khăn nhỏ, cất vào túi xách không chiếm bao nhiêu diện tích.

Thịnh Dục Kiệt nhận áo ngủ lại có chút ngoài ý muốn, giữa đầu, mắt to ngập nước ngơ ngác nhìn Tần Thi Nghi, nửa ngày không có động tác khác. Chắc đang suy nghĩ xem mẹ lấy quần áo ngủ của mình cất vào túi xách lúc nào?

Hiếm khi thấy vẻ mặt ngơ ngác đáng yêu của cậu nhóc, Tần Thi Nghi thuận thế nheo khuôn mặt đầy thịt một phen, mới cười nói: "Muốn mẹ thay cho con không?"

Thịnh Dục Kiệt lập tức phục hồi tinh thần, ôm quần áo nhảy xuống giường, lon ton chạy về phía nhà tắm trong phòng ngủ thay quần áo.

Tần Thi Nghi trải chăn ga gối đệm, kéo hết rèm cửa sổ vào, mở điều hoà phòng ngủ chỉnh nhiệt độ vừa phải không nóng không lạnh. Thịnh Dục Kiệt thay quần áo ngủ xong từ nhà tắm đi ra, còn chưa đi được hai bước, đã bị Tần Thi Nghi bế lên.

"Mẹ?" Cậu nhóc không hề chuẩn bị, hơi cong miệng, mắt to tràn ngập kinh ngạc, nhưng tay lại theo bản năng ôm lấy cổ cô.

Tần Thi Nghi giúp Thịnh Dục Kiệt cởi giày, một bên ôm cậu nhóc vào nhà vệ sinh, một bên nói: "Không có dép lê cho con đi, mẹ bế con đi rửa mặt mũi chân tay."

Thịnh Dục Kiệt đại khái mệt mỏi, thu thập sẵn sàng xong, Tần Thi Nghi vừa mới đặt cậu nhóc lên giường, tự mình vào nhà tắm thay quần áo ngủ, ra ngoài đã thấy cậu nhóc nằm trên giường, người đắp chăn mỏng, hô hấp lúc lên lúc xuống đều đặn có tiết tấu, thoát nhìn ngủ rất ngon. Tần Thi Nghi tay chân nhẹ nhàng đi đến mép giường, nghĩ đến lời Chung Ngừ Lâm nói, cô lấy di động ở đầu giường, hướng về phía giường chụp ảnh.

Căn phòng tối tăm, khiến thị giác có chút mơ hồ, thoáng ló ra sườn mặt và hình dáng trẻ con, cơ thể nhỏ nhỏ tạo thành đối lập với giường lớn. Tần Thi Nghi chụp ảnh không có kỹ xảo, đều dựa vào cảm giác, nhưng bức ảnh này góc độ chụp rất đẹp, tuy rằng bóng người mơ hồ, lại làm người ta cảm giác được sự an tĩnh của căn phòng, tâm cũng yên tĩnh theo.

Vô cùng vừa lòng với kỹ thuật của mình, Tần Thi Nghi mở WeChat, bắt chước giọng điệu của nguyên chủ, ở trong vòng bạn bè soạn một đoạn trạng thái.

Tần Thi Nghi: Một ngày bội thu, xem ra anh bạn nhỏ đã mệt mỏi, dính giường liền ngủ ngay.

Đính kèm ảnh Tần Thi Nghi vừa chụp.

Đăng WeChat xong, Tần Thi Nghi lại mở Weibo, ứng dụng này cô chưa từng sử dụng, phải nghiên cứu một lát. So sánh các bài đăng của nguyên chủ, trên cơ bản không khác trạng thái đăng ở WeChat lắm, liền yên tâm copy (sao chép) paste (dán) đoạn trạng thái, đăng một lần nữa.

Đại công cáo thành.

Tần Thi Nghi không chú ý động tĩnh WeChat và Weibo, dù sao nguyên chủ chơi cái này chỉ do nhảm chán, quyền địa tự mạnh (*), bạn bè hầu hết đều là người quen ngoài đời, sẽ không có bình luận gì đặc biệt. Tần Thi Nghi dường như hoàn thành xong nhiệm vụ, buông đi động, tay chân nhẹ nhàng bò lên giường. Thịnh Dục Kiệt có thể do quen với nhiệt độ cơ thể Tần Thi Nghi, cô vừa mới nằm xuống, cậu nhóc liền không tự giác lăn qua đây, vừa vịn tiến vào trong ngực cô.

Tần Thi Nghi ôm cơ thể nhỏ thom mềm, an ổn ngủ.

Trước khi chìm vào giấc mộng đẹp, Tần Thi Nghi sợ buổi chiều Thịnh Dục Kiệt ngủ lâu, buổi tối sẽ không ngủ được khiến đồng hồ sinh học rối loạn, nên đã đặt đồng hồ báo thức, ngủ một tiếng.

Đồng hồ báo thức làm hết trách nhiệm đúng giờ vang lên, Tần Thi Nghi không đánh giường, tắt đồng hồ báo thức, ôm Thịnh Dục Kiệt còn đang ngủ say ngồi dậy, dịu dàng gọi cậu nhóc: "Bảo bối, dậy thôi con, không phải muốn giúp mẹ sắp xếp đồ đạc sao? Muộn nữa sẽ không kịp đâu."

Thịnh Dục Kiệt mở đôi mắt to còn buồn ngủ, nhìn căn phòng tối tăm có chút mơ màng: "Mẹ ơi, trời tối rồi sao?"

"Chưa đâu con, tại mẹ kéo rèm thôi." Tần Thi Nghi cười sửa lại đầu tóc rối loạn vì ngủ của cậu nhóc, dịu dàng nói: "Nhưng nếu bảo bối không dậy, trời thật sự sắp tối đen."

Sau khi Thịnh Dục Kiệt hoàn toàn tỉnh ngủ, Tần Thi Nghi giúp cậu nhóc thay đổi quần áo, hai mẹ con ăn mặc chỉnh tề, tinh thần sáng láng kéo nhau ra phòng cất quần áo. Tần Thi Nghi bị phòng cất quần áo rục rờ muôn màu, bày hàng loạt quần áo, trang sức, giày dép, túi xách làm chấn kinh. Trong lòng nghĩ nhiều quần áo như vậy, đủ cho cô mặc cả đời. Chẳng qua Tần Thi Nghi rất nhanh phục hồi tinh thần, tìm vali hành lý, dưới sự trợ giúp của Thịnh Dục Kiệt bắt đầu sắp xếp quần áo.

Vốn dĩ Tần Thi Nghi mang Thịnh Dục Kiệt qua đây sắp xếp hành lý, chỉ để tạo thêm cơ hội cho hai mẹ con ở chung, chứ không trông cậy cậu nhóc giúp cô làm gì. Kết quả Tần Thi Nghi bị từng hàng quần áo rục rờ muôn màu dọa mất hồn, mà tương phản Thịnh Dục Kiệt rất có chủ trương, chỉ huy Tần Thi Nghi phối hợp một bộ lại một bộ xếp vào vali hành lý. Ban đầu Tần Thi Nghi còn để ý kỹ, sau phát hiện phẩm vị của con trai cô không tầm thường, khác hẳn mấy gã thẳng nam ngoài kia, liền mừng rỡ lười biếng, hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của con trai.

Hai mẹ con coi như hợp tác ăn ý, quần áo rất mau đã xếp xong.

Tần Thi Nghi nhìn chai, lọ, bình, hũ đầy trên bàn trang điểm, biết nguyên chủ thích trang điểm, cô cũng không thể không mang theo bất kỳ thứ gì, đành tùy tiện chọn một bộ mỹ phẩm dưỡng da, thêm vài món đồ trang điểm. Thấy thời gian không sai biệt lắm, Tần Thi Nghi đang tính đi lấy đi động gọi điện thoại cho chú Lâm qua đây đón hai mẹ con, đi động lại vang lên trước.

Đúng lúc Thịnh Dục Kiệt đứng ở cửa phòng cất quần áo, nghe thấy tiếng nhạc chuông, lập tức xoay người đi lấy đi động, người còn chưa quay lại, giọng cậu nhóc đã truyền tới tai Tần Thi Nghi trước: "Mẹ ơi, là bà nội gọi."

Vừa nghe là Thịnh phu nhân, Tần Thi Nghi vội đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Bảo bối, con giúp mẹ nhận điện thoại trước đi."

Thịnh Dục Kiệt thuận thực chuyển kết nối điện thoại, vốn định cầm điện thoại vào phòng cất quần áo, thấy mẹ đang đi ra, cậu nhóc dứt khoát đặt móng ngồi trên giường, hàn huyên với Thịnh phu nhân: "Bà nội."

Thịnh phu nhân ở đầu kia điện thoại dịu dàng hỏi: "Tiểu Kiệt, hôm nay đi chơi vui không? Đã tỉnh ngủ chưa?"

Thịnh Dục Kiệt nhất nhất trả lời, nghe bà nội hỏi hai mẹ con khi nào trở về, liền nói: "Mẹ vừa mới sắp xếp hành lý xong, đang chuẩn bị trở về ạ."

"Vậy là tốt rồi, để bà nội bảo ông Lâm qua đón hai mẹ con." Thịnh phu nhân hiền lành cùng cháu trai nói chuyện thêm một lát, rồi mới nói: "Tiểu Kiệt, đưa điện thoại cho mẹ cháu đi, bà nội có chuyện muốn nói với mẹ cháu."

Tần Thi Nghi vốn đứng bên cạnh, nghe thấy Thịnh phu nhân nói liền nhận điện thoại, vội vàng gọi một tiếng: "Mẹ, mẹ về nhà rồi ạ?"

"Tạm thời mẹ chưa về được. Buổi tối phải cùng ba con đi dự tiệc, nên định đến thăm mỹ viện một chuyến trước, các con có muốn đi cùng không?"

Tần Thi Nghi hơi chần chừ, nhìn thoáng qua Thịnh Dục Kiệt, rồi mới nói: "Mẹ đợi con một chút, con hỏi Dục Kiệt trước đã ạ."

Đưa điện thoại ra xa một chút, Tần Thi Nghi nhẹ giọng hỏi Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, con muốn đi hay không?"

Trên khuôn mặt nhỏ của Thịnh Dục Kiệt viết rõ rồi rầm, tâm tình Tần Thi Nghi nhẹ nhàng, vỗ đầu cậu nhóc: "Không muốn đi thì không đi." Thực tế cô đối với loại hoạt động này không có hứng thú.

Đưa đi động tới gần, Tần Thi Nghi trực tiếp từ chối Thịnh phu nhân: "Mẹ, Tiểu Kiệt hôm nay đi dạo mệt mỏi, con ở nhà cùng thằng bé nghỉ ngơi, mẹ vui về thư giãn ạ."

Thịnh phu nhân cũng không ngoài ý muốn, con dâu bà vẫn luôn lười nhác, tốt xấu gì giờ còn biết nhân nhượng con trai. Thịnh phu nhân rất vừa lòng, cười nói: "Vậy được, hai mẹ con nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn muốn ra ngoài chơi đó."

Tần Thi Nghi cũng rất vừa lòng, vốn dĩ Thịnh phu nhân bảo cô ở tại biệt thự Thịnh gia mấy ngày này, điều duy khiến cô lo lắng là không biết làm sao đối mặt với ánh mắt của Chủ tịch Thịnh và Thịnh tổng. Hôm nay Thịnh phu nhân và Chủ tịch Thịnh tham gia tiệc tối, chỉ sợ không đến nửa đêm thì chưa về. Thịnh tổng là tổng tài bá đạo đam mê tăng ca, sẽ không trở về quá sớm. Nói cách khác, chỉ cần cô đi ngủ sớm một chút, nửa đêm không chạy loanh quanh ra khỏi phòng, nhất định có thể hoàn mỹ tránh thoát tất cả các Boss.

Tần Thi Nghi quả thực vui mừng khôn xiết, nhận điện thoại của chú Lâm, liên tục nói vài tiếng không cần chú lên đón, một tay kéo vali hành lý, một tay nắm anh bạn nhỏ xuống tầng.

Không có nhóm Boss ở biệt thự Thịnh gia, thì đây chính là thiên hạ của mẹ con Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt. Vừa về đến nhà, thím Lư liền tới hỏi hai mẹ con buổi tối muốn ăn món gì, phòng bếp đang chuẩn bị nấu cơm.

Tần Thi Nghi tò mò hỏi: "Tiểu Kiệt ngày thường thích ăn món gì ạ?"

Ý cười nơi đáy mắt thím Lư càng sâu, trước kia tuy rằng Tam thiếu phu nhân làm mẹ không tận chức, nhưng giờ đã biết quan tâm Tiểu thiếu gia, còn nỗ lực tìm hiểu sở thích của Tiểu thiếu gia. Chỉ cần có tâm, sau này Tam thiếu phu nhân chắc chắn có thể trở thành người mẹ thành công. Như vậy nghĩ, thím Lư không tiếc công dạy bảo, chỉ điểm một đồng lớn về thói quen ẩm thực của Tiểu thiếu gia, cuối cùng tổng kết nói: "Kỳ thật so với Tam thiếu gia, Tiểu thiếu gia thật sự không kén ăn. Di Lâm phụ trách chăm sóc Tiểu thiếu gia xin nghỉ nửa ngày, chắc hẳn buổi tối mới trở về, đến lúc đó Tam thiếu phu nhân có thể hỏi lại di Lâm, di Lâm càng thêm hiểu rõ ràng thói quen của Tiểu thiếu gia."

Trước đó Thịnh phu nhân đã nói qua chuyện này với Tần Thi Nghi, hiện tại thím Lư thăm nhắc lại lần nữa, Tần Thi Nghi tự nhiên nhớ kỹ: "Vâng, đến lúc đó cháu lại nhờ di Lâm chỉ dạy thêm."

Thím Lư mỉm cười, nói: "Nếu Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia không yêu cầu gì, vậy thím dựa theo ngày thường chuẩn bị món ăn nhé?"

Tần Thi Nghi nhìn thoáng qua Thịnh Dục Kiệt, thấy cậu nhóc không có ý phản đối, tự nhiên gật đầu: "Thím Lư cứ làm đi ạ."

Lư thăm lại cười nói: "Thiếu chút nữa thì quên nói cho Tam thiếu phu nhân, ngày thường Tiểu thiếu gia thích ăn đồ ngọt, phu nhân sợ Tiểu thiếu gia ăn nhiều hỏng răng, nên không cho Tiểu thiếu gia ăn nhiều. Cùng lắm là sau bữa cơm trưa và chiều, cho phép Tiểu thiếu gia ăn một miếng bánh kem nhỏ."

"Thật ạ?" Tần Thi Nghi vô cùng ngoài ý muốn, không ngờ anh bạn nhỏ có tiềm chất tổng tài bá đạo, cư nhiên thích đồ ngọt?

Không nhịn được nhìn thoáng qua Thịnh Dục Kiệt một cái, thỉnh thoảng thấy vành tai cậu nhóc ửng đỏ, ánh mắt lập loè, Tần Thi Nghi biết ngay thím Lư nói không sai.

Đúng lúc chú Lâm lấy vali hành lý từ cốp xe ra, kéo tới chỗ Tần Thi Nghi, muốn hỏi cô có phải mang lên tầng luôn không để ông xách lên. Nghe thấy lời thím Lâm nói, chú Lâm vui cười hơn hờ cảm thêm một câu: "Lại nói, thím Lư làm đồ ngọt ngon, Tiểu thiếu gia thích ăn nhất, không biết mấy ngày nay Tiểu Trương học được chưa."

Tần Thi Nghi kéo tay Thịnh Dục Kiệt, cười nói: "Nếu Tiểu Kiệt thích, không bằng lát nữa thím Lư dạy cả cháu làm với được không ạ?"

Thím Lư hơi sững sốt, cười càng thêm vui sướng, thấy thái độ Tần Thi Nghi ôn hòa hơn so với dĩ vãng, cũng mừng rỡ thân cận cùng cô, giọng điệu mui phần nhẹ nhàng, mang theo chút ý trêu ghẹo: "Vậy Tam thiếu phu nhân cần phải học cho tốt đấy."

"Thím Lư cứ yên tâm đi. Trước kia là do cháu không thích vào phòng bếp, hiện tại có tâm, sao có thể không học tốt?"

Tần Thi Nghi nói mạnh mẽ là vì có căn cứ, trẻ con nhà nghèo trưởng thành sớm, ba anh em bọn họ từ nhỏ đã biết tự mình nấu cơm xào rau. Tuy rằng sau này bởi vì thành tích học tập của cô tốt, cả nhà đều rất ít cho cô làm này làm kia, nhưng tay nghề của Tần Thi Nghi so ra không kém mẹ cô nhiều lắm.

Nói xong, Tần Thi Nghi đơn giản bế Thịnh Dục Kiệt bên cạnh lên, tủm tỉm cười đùa: "Bảo bối, chúng ta cùng nhau học thím Lư làm bánh kem được không? Về sau đi nước Mỹ, hai mẹ con mình có thể tự làm."

Thịnh Dục Kiệt theo thói quen vui mặt vào cổ Tần Thi Nghi, chỉ ngọt ngào trả lời một từ "Vâng".

(*) Quyền địa tự mạnh: Một thuật ngữ thông dụng trên mạng có nghĩa là tự giải trí trong một vòng tròn nhỏ, nghiện sở thích riêng của mình và không muốn làm phiền người khác cũng không muốn bị người khác làm phiền. (Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bát quái (Buôn chuyện)

Biệt thự Thịnh gia cách âm cực hiệu quả, Tần Thi Nghi ngủ ở phòng ngủ tầng hai. Mới sáng sớm, người giúp việc ở Thịnh gia đã dậy, ở tầng dưới bận rộn kẻ tới người đi, còn quét dọn vệ sinh từ trên xuống dưới, mà không hề làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tần Thi Nghi.

Một đêm mộng đẹp, thời điểm Tần Thi Nghi tỉnh dậy, đại khái đã hơn tám giờ, phòng ngủ kéo rèm kín mít, chỉ chừa một khoảng nhỏ để quan sát ánh mặt trời.

Xem ra hôm nay thời tiết rất tốt.

Tần Thi Nghi như vậy nghĩ, duỗi thẳng chân, duỗi thẳng tay kiểm tra xung quanh, bỗng phát hiện không thấy con trai ở trên giường, Tần Thi Nghi bật dậy, muốn xuống giường tìm xem con đâu.

Đúng lúc Thịnh Dục Kiệt đang bám vào đuôi giường, muốn nhẹ chân nhẹ tay bò xuống giường, đại khái bị phản ứng của mẹ dọa sợ, quay đầu nhìn qua, nhưng không ngờ rằng tay túm chăn bị bắt trượt, cứ như vậy ngơ ngác ngã thẳng từ trên giường xuống.

Tần Thi Nghi đứng lúc nhìn thấy hình ảnh con trai cô ngã bịch xuống thảm, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu rên. Mở mắt ra đã thấy cảnh tượng như vậy, hình ảnh quá đẹp. Tần Thi Nghi sững sốt một chút, chờ phản ứng lại, cô định đứng dậy bế cậu nhóc lên, thì nhìn thấy cậu nhóc túm chăn tự đứng dậy, trên khuôn mặt nhỏ mang theo chút đỏ ửng.

Tần Thi Nghi sợ con trai bị ngã đau, vội vàng xuống giường lôi kéo kiểm tra một hồi: "Ngã đau không con? Để mẹ xem xem có bị thương không nào."

Thịnh Dục Kiệt rũ đầu lắc đầu.

Tần Thi Nghi nhanh nhẹn vén quần áo cậu nhóc lên, kiểm tra tay và chân, xác định chính xác con trai thật sự không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Ôm anh bạn nhỏ vào ngực, nói: "May mắn trong phòng trải thảm dày. Sau này phòng ngủ của bảo bối và hành lang cũng phải trải thảm, sẽ không sợ bị ngã đau nữa."

Đề nghị này nhanh chóng bị Thịnh Dục Kiệt từ chối: "Không cần đâu ạ, nay chỉ là ngoài ý muốn."

Mấy ngày nay cứ rảnh Tần Thi Nghi lại đọc sách tìm hiểu cách ở chung với anh bạn nhỏ, cô biết bé trai tuổi này hay tranh cường háo thắng, lập tức vuốt lông, nói: "Đương nhiên mẹ biết bảo bối rất lợi hại. Chỉ là mẹ lo lắng cho con, lần này không có việc gì, nhờ đâu lần sau không may ngã bị thương, mẹ sẽ rất đau lòng."

Thịnh Dục Kiệt mím môi, rốt cuộc không nói nữa.

Tần Thi Nghi coi như cậu nhóc cam chịu, đứng dậy kéo Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, chúng ta đi rửa mặt, hôm nay còn muốn đến công viên giải trí chơi đó."

Nói đến đề tài này, trên mặt cậu nhóc cũng lộ ra chút biểu tình nhảy nhót, nhẹ nhàng "Vâng." một tiếng.

Tối hôm qua lúc kéo Thịnh Dục Kiệt sang ngủ chung với cô, Tần Thi Nghi đã thuận tiện cầm cả kem đánh răng, bàn chải đánh răng và khăn lông lau mặt của cậu nhóc qua luôn.

Tuy rằng thời điểm ở bệnh viện, Tần Thi Nghi có giúp đỡ Thịnh Dục Kiệt rửa mặt, nhưng chỉ một lần hai lần, cậu nhóc tự có năng lực làm được, Tần Thi Nghi cũng không muốn nuôi con trai thành kẻ ỷ lại. Bởi vậy cô chỉ giúp cậu nhóc bóp kem đánh răng, rót nước súc miệng xong, liền đưa cho cậu nhóc tự xử lý: "Bảo bối tự vệ sinh cá nhân nhé, mẹ đi gấp chăn."

"Được ạ." Thịnh Dục Kiệt ngoan ngoãn tiếp nhận đồ mẹ đưa, thuần thục nhét bàn chải đánh răng vào miệng.

Bởi vì bồn rửa tay quá cao, cơ thể nhỏ của Thịnh Dục Kiệt chưa thể với tới, Tần Thi Nghi liền tìm cái chậu đặt lên bồn cầu, kêu cậu nhóc ra chậu đánh răng.

Lúc đi ra ngoài, Tần Thi Nghi còn cố ý quay đầu nhìn thoáng qua, thấy động tác của cậu nhóc không chút cẩu thả, mới yên tâm trở về phòng ngủ.

Gấp chăn, kéo rèm, mở cửa sổ, sửa sang lại phòng xong, cô lấy quần áo hôm nay hai mẹ con định mặc từ trong tủ ra đặt ở trên giường. Thời điểm cô vào nhà vệ sinh lần nữa, Thịnh Dục Kiệt đã rửa mặt xong, đang cầm khăn lông của mình khiêng chân gian nan mở vòi nước.

Tần Thi Nghi vốn nên tiến lên hỗ trợ, nhưng nhìn dáng vẻ cậu nhóc nỗ lực tự lập, lại khiến cô gọi lên thú vui tà ác nào đó, người mẹ vô lương đứng dựa vào cạnh cửa, quan sát toàn bộ quá trình con trai cô giặt khăn mặt, đợi anh bạn nhỏ cầm khăn lông vừa vắt khô xong xoay người, cô mới giả bộ vừa bước vào, kinh ngạc nói: "Bảo bối tự giặt sạch khăn lông lau mặt à? Quá tuyệt vời, con đi thay quần áo đi, mẹ đặt ở trên giường đó!"

Ban này Thịnh Dục Kiệt hết sức chăm chú chiến đấu với vòi nước, thật sự không biết mình bị vây xem. Tuy rằng giọng điệu của mẹ có chút trêu ghẹo, nhưng cậu nhóc không hề nghĩ nhiều, ngoan ngoãn ra ngoài thay quần áo.

Phần lớn phụ nữ đều yêu cái đẹp, trước kia do không có điều kiện, nên cô không có tâm tư quản mấy chuyện đó. Nhưng ngày hôm qua Tần Thi Nghi mang một bộ mỹ phẩm dưỡng da từ Nhà Các Tiểu Uyển sang đây, tự nhiên cô không có khả năng bỏ qua, rửa mặt xong cô liền an vị trước bàn trang điểm, cẩn thận bôi mỹ phẩm dưỡng da. Bởi vì hôm nay muốn ra ngoài chơi, cô lại bôi thêm kem chống nắng. Đối với Tần Thi Nghi mà nói đã là rất chú ý.

Định cứ như vậy ra khỏi phòng, nhưng Tần Thi Nghi rất nhanh nghĩ tới nguyên chủ. Nguyên chủ là bạch phú nữ dù ở nhà cũng phải bảo trì trang dung

tinh xảo, bộ dạng này của cô ra cửa có vẻ quá đối lập. Bản thân Tần Thi Nghi không trang điểm, nếu trang điểm không tốt cô sợ mình làm ảnh hưởng đến hình tượng của nguyên chủ. Suy nghĩ một chút, cuối cùng Tần Thi Nghi vẫn ngồi xuống bôi kem nền, đánh ít phấn phủ và má hồng, tô thêm son. Nguyên chủ đã phun xăm lông mày và mi mắt vĩnh cửu, không cần cô tiếp tục động thủ, thoát nhìn rất tinh xảo. Má bên trái có vết thương bình thường nhìn kỹ sẽ thấy rõ, giờ kem nền che đây, hoàn toàn không nhìn thấy gì.

Khuôn mặt tinh tế bóng láng, thể hiện khí sắc của chủ nhân rất tốt.

Tần Thi Nghi thường thức gương mặt trong gương một lát, thực vừa lòng với trình độ của bản thân. Bây giờ cô mới đứng dậy, kéo Thịnh Dục Kiệt vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi trên giường chờ mẹ, nói: "Chờ lâu thế có đói bụng không con?"

Cậu nhóc lắc đầu, báo thời gian chính xác: "Chỉ mới chờ mười năm phút, con không đói bụng."

Tần Thi Nghi nghĩ thầm con trai cô tuổi còn nhỏ đã có giác ngộ này, trưởng thành tuyệt đối là một thế hệ đại tình nhân trong mắt mọi người. Cô chỉ hy vọng, cậu nhóc đừng học tập theo bác hai của mình.

Không sai, Thịnh gia Nhị thiếu gia Thịnh Hạo Vũ, nổi tiếng là thiếu gia phong lưu, ông xã quốc dân trong mắt cư dân mạng.

Tần Thi Nghi nắm tay anh bạn nhỏ xuống tầng. Quả nhiên đúng như cô chờ mong, những người khác trong Thịnh gia đều đã đi làm, chỉ còn Thịnh phu nhân ngồi ở phòng khách cắm hoa.

Thịnh phu nhân ngẩng đầu nhìn hai mẹ con xuống cầu thang, thấy sắc mặt cả hai hồng nhuận, khí sắc thoát nhìn rất tốt. Thịnh phu nhân yên tâm, cười nói: "Mẹ nói mà hôm qua các con đi chơi mệt mỏi, hôm nay khẳng định sẽ dậy muộn hơn bình thường nên không cho người giúp việc gọi. Phòng bếp đã nấu xong bữa sáng, hai mẹ con chờ một chút, mẹ bảo đi Lâm mang qua đây."

Đi Lâm trong miệng Thịnh phu nhân chính là người phụ trách chăm sóc Thịnh Dục Kiệt.

Đi Lâm đứng ngay sau sofa Thịnh phu nhân ngồi, không biết cùng Thịnh phu nhân nói gì, nghe được phản phó, đầu tiên đi Lâm cười với Thịnh Dục Kiệt và Tần Thi Nghi, sau đó mới xoay người tới phòng bếp.

Tần Thi Nghi nắm tay Thịnh Dục Kiệt đến ngồi xuống bên cạnh Thịnh phu nhân, cười nói: "Tôi hôm qua ba mẹ về lúc nào vậy ạ? Con và Dục Kiệt đều không biết."

"Ba mẹ về muộn, hơn nửa đêm mới về. Các con chắc chắn đã ngủ từ sớm." Thịnh phu nhân vừa cúi đầu tiếp tục cắm hoa, vừa từ tốn nói: "Tôi qua ba con không ăn gì, đêm về đói bụng, vốn định gọi thím Lưu nấu hai bát mì thì nghe nói Tiểu Kiệt học thím Lưu làm bánh kem, còn thừa mấy miếng trong tủ lạnh. Một người không thích đồ ngọt như ba con, một hai đôi ăn hết bánh kem còn thừa, nằm trên giường cả đêm không ngủ được, chắc do no quá."

Tần Thi Nghi nghe vậy tròn mắt há hốc mồm, từ lúc cô sống lại đến bây giờ, cô còn chưa chính thức gặp mặt Boss Thịnh Đồng. Trăm triệu lần không ngờ, Chủ tịch Thịnh cư nhiên là như vậy... Bình dân?

Chẳng qua Thịnh phu nhân cũng bình dân không kém, sáng sớm đã lôi kéo cô bát quái.

Khiếp sợ qua đi, Tần Thi Nghi rất mau điều chỉnh tốt tâm thái. Hiện tại cô là con dâu Thịnh gia, là người nhà, nhìn thấy một mặt bình dân của Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân cũng là điều bình thường, không có gì phải kinh ngạc vì hiểu biết quá ít cả.

Cứ tự an ủi một lúc, Tần Thi Nghi mới miễn cưỡng bình tĩnh, mỉm cười trả lời: "Nếu ba mẹ thích, buổi chiều bọn con trở về sẽ nướng thêm một ít bánh kem."

"Vậy thì không cần, chờ các con đi chơi về, đoán chừng đã mệt mỏi, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai còn phải ngồi máy bay đường dài mà."

Tần Thi Nghi vừa nghe lời này, liền có chút sáng tỏ, hỏi: "Đêm nay ba mẹ có hoạt động ạ?"

"Nào được nghỉ ngơi đâu?" Nói tới đây, Thịnh phu nhân thở dài, nhà cao cửa rộng có bất đắc dĩ của nhà cao cửa rộng, cả nhà ai nấy đều bận xã giao, cả ngày chẳng thấy bóng dáng, muốn tụ họp cũng không đủ người: "May mà mấy ngày nữa mẹ với ba con đi Anh, miễn cưỡng coi như nghỉ xả hơi."

Trong ấn tượng của Tần Thi Nghi, hè mỗi năm Thịnh phu nhân đều sang Anh, trước kia hay mang cả Thịnh Dục Kiệt theo, ở đến khai giảng mới trở về. Lần này Thịnh Dục Kiệt không đi theo, không biết khi nào Thịnh phu nhân mới trở về.

"Tháng sau Tiểu Kiệt khai giảng, ba mẹ sẽ trở về trước chứ ạ?"

"Ba con ở vài ngày rồi sẽ trở về, nhưng mẹ thật ra muốn nghỉ ngơi thoải mái một thời gian. Dù sao hiện tại con mang Tiểu Kiệt theo, mẹ muốn ở lâu hơn chút."

Thịnh phu nhân ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt, thấu hiểu lòng người nói: "Đến lúc đó nếu con không muốn về bên này ở, con có thể mang Tiểu Kiệt qua căn hộ của con ở."

Kỳ thật Tần Thi Nghi vẫn luôn rối rắm vấn đề này, đương nhiên cô muốn ở cùng con trai, nhưng biệt thự Thịnh gia có nhiều Boss như vậy, cô sống không được tự nhiên. Không ngờ Thịnh phu nhân sẵn sàng đến thế, đồng ý cho cô mang theo con trai ở riêng. Tần Thi Nghi biết, Thịnh phu nhân xót cháu trai. Nếu không phải vì cô suy xét, đoán chừng sẽ không có quyết định này, lòng cô nhất thời dâng lên đầy cảm động.

Thịnh phu nhân thấy cô không trả lời, liền nhìn về phía Thịnh Dục Kiệt, cười hỏi: "Tiểu Kiệt muốn ở cùng mẹ không?"

Thịnh Dục Kiệt vẫn có chút rối rắm, tuy rằng mẫu tử thiên tính, nhưng mà Thịnh phu nhân rốt cuộc là người nuôi cậu nhóc lớn gần này. Nhất thời cậu nhóc khó có thể quyết định.

Tần Thi Nghi thấy dáng vẻ của cậu nhóc, chỗ nào không rõ? Cuối cùng không đành lòng nhìn anh bạn nhỏ khó xử, Tần Thi Nghi vẫn nói: "Mẹ, không cần phiền toái, về sau cứ ở đây đi ạ. Biệt thự lớn như vậy, không lo thiếu chỗ cho bọn con ở."

Thịnh phu nhân cười lắc đầu: "Các con trẻ tuổi thích tự do, mẹ hiểu. Sống ở đây sẽ không được tự nhiên, chẳng bằng ở riêng. Mẹ hỏi qua Tiểu Ngô, Hạo Hàm quay bộ phim điện ảnh này xong, trước khi tuyên truyền phim sẽ có kỳ nghỉ, có thể ở nhà khoảng một hai tháng. Hai vợ chồng con mấy năm nay không màng nhà cửa, cũng đến lúc nên tự mình chăm sóc con cái cho ra dáng ba mẹ."

Tần Thi Nghi nghĩ đơn độc sống chung với ông xã miễn phí càng xấu hổ, chẳng bằng sống ở biệt thự Thịnh gia còn hơn. Cô vừa định kiên trì thái độ của mình, bên kia Thịnh phu nhân hơi dừng lại một chút, rồi nói: "Mẹ biết con là đứa trẻ hiếu thuận, nếu nhớ đến ba mẹ, cuối tuần con nhớ dẫn Tiểu Kiệt về đây ở. Ngày thường Tiểu Kiệt đi học, ba mẹ thường xuyên xã giao, không có thời gian ở cùng cháu. Ở bên căn hộ của con vẫn là nhà cả, không có gì khác biệt."

Tuy rằng Thịnh phu nhân đứng trên lập trường của Tần Thi Nghi suy xét, nhưng vẫn như cũ mang theo cương quyết, không cho phép Tần Thi Nghi từ chối.

Trong lòng Tần Thi Nghi rõ ràng, nói đến nước này cô chỉ có thể đáp ứng, lòng cô còn thấy may mắn. May mắn Thịnh phu nhân là người phân rõ phải trái, xem như thật sự là một người mẹ chồng vì con dâu suy xét cẩn thận. Nếu đổi thành một người mẹ chồng ngang ngược vô lý lại cao ngạo cường thế, vậy cô mới khó chịu.

"Con cảm ơn mẹ." Tần Thi Nghi vẫn thực may mắn, đáp ứng ý tốt của Thịnh phu nhân.

"Chúng ta người một nhà, đừng nói lời khách sáo như người ngoài." Thịnh phu nhân ôn hòa cười nói: "Con gả vào nhiều năm như vậy, mẹ luôn coi con như con gái. Bởi vậy mẹ không có yêu cầu gì khác, chỉ cần con và Hạo Hàm chung sống hoà hợp, mẹ đã thấy mãn nguyện. Dù sao đều là ba mẹ cả rồi, không vì chính mình suy xét, cũng phải vì con cái mà cân nhắc."

Tần Thi Nghi gật đầu, vừa định phát biểu thái độ, di Lâm đã bùng bữa sáng qua đây, đặt lên bàn ăn gọi: "Tam thiếu phu nhân, Tiểu thiếu gia, ăn sáng thôi!"

Thịnh phu nhân cũng cầm hoa xong, rút khăn giấy đơn giản lau qua tay, dắt tay Thịnh Dục Kiệt ngồi bên cạnh, nói: "Tiểu Kiệt, bà nội dắt cháu đi ăn sáng."

Tần Thi Nghi đứng dậy đi theo.

Thịnh phu nhân đi được nửa đường, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cúi đầu nhìn cháu trai, rồi quay đầu nhìn Tần Thi Nghi, vui vẻ: "Mẹ mới phát hiện, hôm nay các con mặc quần áo rất có ý tứ nhé, hình như là giống nhau như đúc?"

Tần Thi Nghi cười nói: "Hôm qua con dẫn Tiểu Kiệt đi dạo phố, thấy có bán quần áo gia đình, cảm giác không tệ lắm, liền mua hai bộ, mẹ nhìn thử xem có đẹp không ạ?"

Thịnh phu nhân cười tủm tỉm kéo Thịnh Dục Kiệt đến gần Tần Thi Nghi, một lớn một nhỏ đứng sát nhau, mặc quần đùi yếm kết hợp với áo T-Shirt trắng giống nhau. Hai mẹ con diện mạo đều cực kỳ xuất sắc, thoát nhìn mười phần đẹp mắt.

Thịnh phu nhân càng nhìn càng thích, không ngừng gật đầu, cười nói: "Còn có loại quần áo như vậy sao? Có kiểu dáng khác không, ngay mai mẹ cũng mua mấy bộ để mặc giống Tiểu Kiệt."

"Lần sau nếu thấy bộ nào thích hợp, con sẽ mua cả cho mẹ."

Thịnh Dục Kiệt ngửa mặt nhìn Thịnh phu nhân, thỉnh thoảng nói: "Bà nội, còn mua cho cả ba nữa. Mẹ bảo ngày kia sẽ mang đi Mỹ, để ba mặc giống mẹ con cháu."

Tần Thi Nghi định giải thích không phải cô muốn mua là anh bạn nhỏ muốn mua cho ba. Nhưng Thịnh phu nhân cười càng thêm sáng lạn, phụ họa nói: "Hoá ra vậy, một nhà ba người cùng mặc, khẳng định rất xinh đẹp. Đến lúc đó cháu nhớ chụp ảnh gửi cho bà nội xem nhé."

Thịnh Dục Kiệt gật đầu, thiếu mỗi nước vỗ ngực bảo đảm: "Vâng ạ."

Tần Thi Nghi:...

Cô xác định con trai mình từ nhỏ đã biết đào hố mẹ.

Thịnh phu nhân chuyển tầm mắt hỏi Tần Thi Nghi: "Đây gọi là đồ gia đình à? Đợi hôm nào đi Anh, mẹ thử xem bên kia có bộ nào đẹp không?"

Bị mẹ chồng đại nhân nhìn như vậy, Tần Thi Nghi chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời: "Chắc là có ạ."

Thịnh phu nhân gật đầu, lại chỉ vào cô cười nói: "Chẳng qua con mặc bộ quần áo này ra ngoài chỉ sợ không ai tin tưởng các con là mẹ con, mà tưởng là chị em."

Tần Thi Nghi...

Cô còn có thể nói gì đây? Mẹ chồng đại nhân cao hứng là được.

Đội cháu trai ăn sáng xong, Thịnh phu nhân lại chuẩn bị ra cửa, Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt đúng lúc muốn tiêu thực, nên bảo chú Lâm cứ đưa Thịnh phu nhân đi trước, chờ lát nữa hãy trở về đón bọn họ.

Mùa hè ra cửa, mũ che nắng và kính râm là không thể thiếu. Hôm qua lúc mua quần áo gia đình, nhìn thấy cửa hàng bán cả phụ kiện phối hợp, hai mẹ con liền mua một đôi kính râm và mũ - Đương nhiên giống nhau như đúc.

Mũ cao bồi rộng vành, vừa có thể che nắng, vừa hợp với quần áo, kính râm thì không có kiểu dáng gì đặc biệt - Kính râm gọng vuông đơn giản màu đen. Nhưng khuôn mặt hai mẹ con đều nhỏ nhắn tinh xảo, làn da trắng như tuyết, nên dù là kính râm kiểu dáng đơn giản nhất cũng có thể mang lại cảm giác phong cách theo xu hướng.

Hai mẹ con mặc chỉnh tề xuống tầng chờ chú Lâm trở về liền xuất phát, kết quả chưa thấy chú Lâm đâu, đã đưa một đám người giúp việc trong biệt thự tới vậy xem.

Di Lâm và thím Lưu đều là người lớn tuổi làm việc lâu năm, Tần Thi Nghi vô cùng tôn trọng, hai người mở miệng trước.

"Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia trang điểm thật là đẹp, ra cửa kiểu gì cũng bị người khác tưởng nhầm là minh tinh." Nói chuyện là di Lâm.

Thím Lưu lại cười nói: "Minh tinh thì tính là cái gì? Tam thiếu gia nhà chúng ta là siêu sao quốc tế, nếu biết quan hệ của Tam thiếu gia với Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia nói không chừng fans và giới truyền thông còn vây chặt như nêm đây."

Tiểu Trương vì Tần Thi Nghi mới tới Thịnh gia, vốn tuổi trẻ, tính cách hơi hoạt bát, nên dám đùa giỡn với Tần Thi Nghi, lập tức tiến lên nói: "Tam thiếu phu nhân, hai người mặc vậy quá đẹp, có muốn tôi chụp cho hai người một bức ảnh không?"

Tần Thi Nghi cúi đầu, thấy mắt cậu nhóc sáng lấp lánh, liền không ý kiến. Tiểu Trương chụp mấy bức rồi mới hỏi: "Tam thiếu phu nhân có muốn tôi gửi ảnh chụp cho cô để đăng Weibo hay WeChat gì đó không?"

Tiểu Trương phục vụ nguyên chủ hơn nửa năm, đều là người trẻ tuổi, thỉnh thoảng nguyên chủ nhảm chán sẽ lôi kéo Tiểu Trương tâm sự. Nếu không phải vậy, lúc Tần Thi Nghi mới sống lại sẽ không chột dạ cổ tình cách ly Tiểu Trương.

Tiểu Trương là biết cô chủ của mình mê ứng dụng mạng xã hội. Tiểu Trương cũng trộm theo dõi Weibo của cô chủ. Lần trước bởi vì xảy ra tai nạn giao thông, chắc tâm tình cô chủ không tốt, nên dùng dùng một thời gian. Hôm qua vừa mới xuất viện liền đăng Weibo, hẳn muốn tái xuất giang hồ. Bởi vậy Tiểu Trương mới thực tri kỷ hỏi Tần Thi Nghi.

Tần Thi Nghi nghe Tiểu Trương hỏi, đương nhiên không dám từ chối, lập tức tỏ ra hứng thú bưng bưng, gật đầu nói: "Đăng, chắc chắn sẽ đăng. Nhưng mà chúng ta chụp hai cái bóng đi. Đăng Weibo không nên để lộ thẳng mặt."

Tiểu Trương nghĩ trước kia cô chủ nhà mình đăng Weibo không nhiều có kỹ như vậy, dù sao cũng là mỹ nhân thịnh thế, nên khoe thì khoe. Vì thế mà hấp dẫn một đám fans mê sắc đẹp. Gần đây cô chủ không đăng Weibo, rất nhiều fans vào bình luận khóc lóc.

Đáng tiếc cô chủ dùng Weibo chỉ để giết thời gian, không thích tương tác, xa cách với fans nên giờ mới chỉ có hai ba vạn fans, nếu chú tâm một chút chỉ sợ lượng fans đã sớm vượt qua sáu con số, ít nhất phải vớt được danh hiệu mỹ nhân thời trang.

Tiểu Trương cho rằng lấy mỹ nhân thịnh thế của cô chủ nhà mình mà muốn tiến quân vào giới vỹ công hồng (người nổi tiếng trên mạng), nhất định sẽ nỗ lực. Vì thế, Tiểu Trương còn tiếc nuối một thời gian dài, nghĩ nếu cô chủ nổi tiếng, cô ấy về sau chính là tâm phúc bên người cô chủ siêu thần bí! Khổ cái cô chủ là bạch phú mỹ chẳng nề hà gì chút tiền tài danh vọng ấy.

Chẳng qua từ khi cô chủ xảy ra tai nạn giao thông, nhà chồng cô chủ nổi lên mặt nước. Tiểu Trương bỗng chậm rãi hiểu rõ, người nổi tiếng trên mạng thì tính là cái gì? Ông xã của cô chủ là siêu sao quốc tế đấy, bác của con trai cô chủ, một người là người đàn ông độc thân hoàng kim, một người là ông xã quốc dân đó. Đây mới là các đại nhân vật nhé!

Giống như ké oai, Tiểu Trương đem tâm tư quay lại việc cô chủ đăng Weibo, nghĩ cô chủ nhất định là vì Tiểu thiếu gia suy nghĩ, sợ người có tâm sau khi nhìn thấy ảnh chụp của Tiểu thiếu gia sẽ lợi dụng, nên mới không chịu đăng ảnh chụp chính diện. Quả nhiên tình thương của mẹ đều vĩ đại!

Tiểu Trương nhin không được cảm thán.

Sau đó Tần Thi Nghi thu hoạch một loạt ánh mắt tán thưởng của đám người giúp việc trong biệt thự và ánh mắt cảm động của con trai. Cô tức khắc có chút chột dạ, cô chỉ là lo lắng ngày nào đó không cẩn thận bại lộ, bị bạn bè trên mạng phát hiện nhận ra rồi lộ da thôi, mọi người đừng bỏ não quá được chứ?

Chẳng qua nói đi thì phải nói lại, có phải cô nên tìm thời cơ thích hợp xóa sạch ảnh chụp của nguyên chủ đã đăng không?

Lúc chú Lâm trở về, Tần Thi Nghi đang ôm Thịnh Dục Kiệt ngồi trên sofa lướt Weibo, cô mới vừa đăng ảnh chụp lên, phía dưới đã có mấy fans bình luận, một cư dân mạng còn nói: "Ngày hôm qua cũng đăng ảnh chụp anh bạn nhỏ, xem ra nữ thần nhiều ngày không xuất hiện là đi sinh con, nháy mắt con đã lớn như vậy, cầu nữ thần chia sẻ kinh nghiệm."

Tần Thi Nghi đang nghĩ xem nên trả lời như thế nào, chú Lâm đã trở về đón hai mẹ con, liền không lướt xuống nữa, thoát Weibo đứng dậy.

Khoảng vài phút, Tần Thi Nghi không ngờ cô đã bỏ lỡ một đám cư dân mạng không biết từ đâu vọt tới bình luận ngay dưới Weibo của cô, thậm chí nhắn tin riêng hỏi hai mẹ con cô có phải người nhà của Thịnh Hạo Vũ không?

Không sai, thân là ông xã quốc dân, có một đám fans chẳng phân biệt nam nữ - Thịnh Hạo Vũ, vừa vắn lướt đến Weibo của Tần Thi Nghi, thuận tay like rồi chia sẻ, nội dung chia sẻ còn rất nhộn nhạo.

Tuy rằng Thịnh Hạo Vũ mới vừa chia sẻ liền ý thức được không đúng, lập tức xóa bỏ, lại bị cư dân mạng nhanh tay lẹ mắt chụp hình, trong vài giây ngắn ngủi, khứu giác nhanh nhạy của cư dân mạng sờ đến Weibo của Tần Thi Nghi, bỗng thần kỳ phát hiện cô gái này vô thanh vô tức, thế mà cùng Thịnh tổng và phó Thịnh tổng theo dõi lẫn nhau, thoát nhìn cũng là đại nhân vật!

Liên tưởng đến ảnh chụp Tần Thi Nghi đăng và chia sẻ Thịnh Hạo Vũ xóa, các cư dân mạng bắt đầu mở rộng hoạt động não, hơn nữa trực tiếp lao vào bình luận.

Đáng tiếc lần trước ở bệnh viện Tần Thi Nghi đã tắt tin báo nhắc nhở Weibo và WeChat sau đó không mở lại. Hơn nữa ở ngoài cô không thích dùng di động, vừa lên xe liền ngồi nói chuyện với Thịnh Dục Kiệt, tới công viên giải trí thì vội vàng xếp hàng mua vé, vì muốn chụp ảnh nên còn cố ý mang theo máy ảnh, hoàn toàn bỏ quên điện thoại di động không có tác dụng gì trong góc ba lô.

Bởi vì không có người gọi điện thoại tới, Tần Thi Nghi cũng không nhớ tới di động, vì thế thân là trung tâm của tin bất quải, cô hoàn toàn bỏ lỡ trận bất quải toàn dân này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hoang đường

Khoảng thời gian hạnh phúc nhất của bộ tộc đi làm không gì hơn cuối tuần, chỉ cần không cuồng tăng ca, ai không muốn nghỉ ngơi hai ngày thật thoải mái?

Trợ lý Ngô thật ra không phải cuồng tăng ca, người trẻ tuổi giống hần, chưa lập gia đình chưa con cái, không có áp lực và trách nhiệm gia đình, phần lớn đều biết cách hưởng thụ cuộc sống. Chỉ là rất không khéo, trợ lý Ngô hưởng thụ công việc một cách khác biệt, lấy việc kiếm tiền của ông chủ làm thú vui, cổ tình hần hiện đang là trợ lý đặc biệt ông chủ coi trọng nhất.

Trợ lý Ngô hiểu rõ, hần được ông chủ coi trọng như vậy, không đơn giản vì hần có năng lực cao. Thực tế ở tập đoàn thiếu gì nhân tài bằng cấp cao, năng lực cao. Tập đoàn toàn tinh anh hội tụ giống như bọn họ, thứ không thiếu nhất chính là nhân tài.

Tập đoàn từ trên xuống dưới, bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào vị trí này của hần. Ông chủ coi trọng hần, không phải bởi vì hần có năng lực nổi bật trong công việc, mà bởi vì dùng hần thuận tay. Suy cho cùng hần theo ông chủ nhiều năm như vậy, ăn ý nên bồi dưỡng đã sớm bồi dưỡng ra. Có thể nói toàn bộ tập đoàn người nắm chắc, chuẩn xác tâm tư ông chủ nhất chính là hần. Nhưng điều này không chứng tỏ hần có thể kê cao gối mà ngủ, thực tế đồng nghiệp trong văn phòng có khối người nghiền ngẫm tâm tư của ông chủ hơn hần, bọn họ chỉ thiếu một cơ hội tới gần ông chủ, chỉ cần cho bọn họ cơ hội vượt qua hần, chắc hần cũng chỉ còn nước chờ bị thay thế.

Đây là cạnh tranh để sinh tồn trong tập đoàn, cá lớn nuốt cá bé.

Chẳng qua trợ lý Ngô nếu có thể đi đến bước này, đâu dễ gì cho người khác có cơ hội thay thế mình?

Vì đuổi kịp bước chân của ông chủ, nhiều năm qua trợ lý Ngô luôn kiên trì, ông chủ tăng ca, hần liền theo tới tập đoàn, giặt gao đề phòng những kẻ yêu điểm, đồ đệ tiện bên ngoài. May mà ông chủ tương đối có nhân tính, nếu không phải có công việc rất quan trọng cần giải quyết, thứ bảy hoặc chủ nhật, ít nhất sẽ thả cho hần một ngày nghỉ ngơi.

Thứ bảy tuần này trợ lý Ngô cùng ông chủ tăng ca, chủ nhật liền tính toán nghỉ ngơi thả lỏng, ngủ một giấc đến giữa trưa, chậm rì rì rồi giường rửa mặt, chuẩn bị hẹn bạn tốt đến nhà hàng yêu thích ăn cơm. Cậu độc thân chính là đáng thương như vậy đấy, bên cạnh không có cô em nào, nên chỉ có thể hẹn hò với đực rựa.

Nhưng nay vừa mới mở WeChat trên di động, trợ lý Ngô bỗng phát hiện đồng nghiệp trong nhóm hơi náo nhiệt quá đà. Cuối tuần nhóm người này không

đi chơi, ôm đi động nói chuyện phiếm là ý gì?

Trợ lý Ngô nhất thời tò mò, liền click mở nhóm đồng nghiệp, tính toán xem bọn họ đang nói chuyện gì trước rồi mới gọi điện cho bạn tốt. Kết quả vừa nhìn, trợ lý Ngô bỗng không còn tâm tình thư giãn cuối tuần.

Nhìn các đồng nghiệp trong nhóm chia sẻ hàng loạt bức ảnh chụp, trợ lý Ngô gất gao nhăn mày. Ảnh chụp hẳn là chụp lén, chất lượng ảnh kém, hơn nữa người bị chụp đeo kính râm và mũ, mặt che kín mít, người không quen biết cơ hồ không nhìn ra ngũ quan của bọn họ. Nhưng tốt xấu nửa tháng trước hẳn còn vì Tam thiếu phu nhân ngày ngày chạy tới bệnh viện, gần như mỗi ngày đều gặp mặt, nơi nào có thể không nhận ra?

Lại nói, cứ tính hẳn không nhận ra Tam thiếu phu nhân, cũng không có khả năng không nhận ra Tiểu thiếu gia!

Bối cảnh trong bức ảnh rất hỗn loạn, xung quanh còn có người dắt tay trẻ con qua đường, tay cầm bay, thoạt nhìn giống công viên giải trí. Hẳn từng nghe tài xế của Thịnh tổng - Chủ Trịnh nói qua, Tam thiếu phu nhân bình phục rất khá, hình như hai hôm trước đã xuất viện. Tam thiếu phu nhân khỏi hẳn liền dẫn Tiểu thiếu gia đi công viên giải trí chơi không phải không có khả năng, lần này trải qua tai nạn giao thông, hẳn thấy Tam thiếu phu nhân thay đổi rất nhiều, quan hệ với Tiểu thiếu gia cũng hoà hoãn hơn.

Nhưng tại sao đồng nghiệp trong nhóm lại lan truyền ảnh Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia đi chơi?

Trong lòng trợ lý Ngô nghi hoặc lật lại lịch sử trò chuyện, nhưng bởi vì nội dung nói chuyện phiếm quá nhiều, hơn nữa nhiều tin nhắn thoại, nghe hết mấy cái mà không ra chân tướng, trợ lý Ngô cũng mất hết kiên nhẫn, trực tiếp nhắn tin vào nhóm hỏi.

Ngô trợ: "Mọi người ở trong nhóm tán gẫu cái gì vậy? Ảnh chụp ở đâu ra thế?"

Bởi vì nhân duyên của trợ lý Ngô ở tập đoàn không tồi, chủ yếu hẳn lớn lên đẹp trai, năng lực mạnh, tuổi trẻ đã có nhà có xe, quan trọng nhất là hiện tại hẳn vẫn còn độc thân!

So sánh với đoá hoa cao lãnh có muốn cũng không thể với như ông chủ, trợ lý Ngô ngược lại trở thành đối tượng được các nữ nhân viên trong tập đoàn tranh thủ tiếp cận nhất. Mà giờ trong nhóm này nữ nhân viên chiếm đa số, vừa thấy hẳn hỏi vậy, mọi người liền thay phiên phổ cập kiến thức.

"Ngô trợ không lướt Weibo sao? Nghe nói vị mỹ nữ và anh bạn nhỏ này là người nhà của phó Thịnh tổng chúng ta đấy."

"Nhưng mà tất cả mọi người đều biết phó Thịnh tổng còn chưa kết hôn, nói không chừng chính là con tư sinh."

"Người nhà? Con tư sinh?" Trợ lý Ngô càng thêm khó hiểu, sao Tam thiếu phu nhân lại nhắc lên quan hệ với phó Thịnh tổng?"

Không đợi trợ lý Ngô đặt câu hỏi, đồng nghiệp đã cơ trí gửi hình chụp màn hình qua.

"Ngô trợ mau xem, đây là tóm tắt tình hình! Sáng sớm phó Thịnh tổng chia sẻ Weibo của mỹ nữ, còn nhận nhạo gọi bảo bối, không biết là gọi người lớn hay người nhỏ. Ngô trợ đừng nhìn mỹ nữ hôm nay trang điểm không phải khẩu vị của phó Thịnh tổng, cư dân mạng đã đào ra ảnh chụp trước kia của mỹ nữ, thật sự là mỹ nhan thịnh thế. So với mấy cô bạn gái tin đồn trước đây của phó Thịnh tổng chất lượng cao hơn nhiều."

"Vốn đang cho rằng lại là bạn gái tin đồn, bình thường trạng thái Weibo của phó Thịnh tổng chỉ làm fans nháo nhác vài hôm thôi. Kết quả tìm ra Weibo của mỹ nữ, cư dân mạng phát hiện mỹ nữ và Thịnh tổng của chúng ta cũng theo dõi nhau, fans của phó Thịnh tổng mới ý thức được đại thể không ổn."

"Cổ tình hiện tại trên mạng nháo lớn như vậy phó Thịnh tổng lại giống như người không liên quan, không đứng ra giải thích. Tất cả mọi người đều suy đoán vị mỹ nữ này phỏng chừng sẽ thành công thượng vị. Bây giờ phóng viên giải trí nghe tin đều đã lập tức hành động, không biết có thể tìm ra tin tức gì hữu dụng không."

Trợ lý Ngô nghe đến đó liền không nhịn được cười ha hả, nghĩ thầm nếu thật sự tìm ra tin tức hữu dụng, không phải sẽ hù chết mọi người sao?

Tuy rằng đã biết chân tướng, trợ lý Ngô vẫn cảm thấy hoang đường như cũ, phó Thịnh tổng rốt cuộc chơi trò gì vậy?

Nhưng giờ không phải thời điểm nghĩ cái này, trợ lý Ngô lập tức hỏi tiếp: "Cho nên ảnh là di phóng viên giải trí chụp? Chụp lâu chưa?"

"Vậy thì không phải, đây là do cư dân mạng đi Disneyland vừa vận bất gặp hai mẹ con. Cảm thấy hai mẹ con lớn lên vô cùng xinh đẹp, khí chất xuất sắc, giống như minh tinh liền không nhịn được chụp lén, đăng lên mạng chia sẻ với mọi người. Cư dân mạng đăng ảnh chụp khoảng nửa tiếng trước, tôi đoán đối phương chắc hẳn vừa chụp xong thì trực tiếp đăng luôn."

Có nữ đồng nghiệp khừu giác nhanh nhạy, hỏi trong nhóm: "Ngô trợ hỏi kỹ càng tỉ mỉ như vậy, có phải quen vị mỹ nữ này không? Thật sự có quan hệ với phó Thịnh tổng sao?"

"Không có quan hệ, đừng loạn truyền. Mọi người cũng biết, Thịnh tổng ghét nhất nhân viên tập đoàn bát quái linh tinh." Trợ lý Ngô vội vàng gõ chữ rồi đăng xuất WeChat, trực tiếp gọi điện thoại cho ông chủ nhà mình.

Thịnh Hạo Nhiên đang ở tiệc rượu, nhận được tin báo của trợ lý Ngô, lập tức phân phó xuống: "Thứ nhất, thông báo cho các toà soạn báo giải trí, bảo bọn họ rút hết phóng viên phải ra về. Thứ hai, gọi điện thoại cho mẹ tôi, bảo bà kêu lái xe trong nhà đi đón người trở về, đừng để những kẻ không hiểu chuyện dọa sợ Dục Kiệt. Cuối cùng, cậu đến chỗ Thịnh Hạo Vũ ở một chuyến, mặc kệ nó giờ đang sống hay đã chết, lập tức kéo về biệt thự cho tôi!"

Trợ lý Ngô nghe mệnh lệnh liên tiếp của ông chủ nhà mình, không khỏi vì phó Thịnh tổng đồ mồ hôi. Lần này phó Thịnh tổng thật sự gây đại họa vang như sấm! May mà ông chủ nhà hẳn vẫn đáng tin như cũ, đúng là bớt việc. Hẳn chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của ông chủ là xong.

Trợ lý Ngô không thấp nể cho Thịnh Hạo Vũ thật, mà bắt đầu bận rộn công việc.

Thịnh Hạo Nhiên sắc mặt rất kém tất điện thoại, trở lại đại sảnh tiệc rượu nói vài câu với chủ nhân bữa tiệc, rồi vội vàng rời đi.

Chú Trịnh tài xế vừa thấy sắc mặt Thịnh Hạo Vũ đông lạnh, cũng có chút lo lắng: "Đại thiếu gia, xảy ra chuyện gì sao?"

Thịnh Hạo Nhiên lắc đầu, trực tiếp ngồi vào ghế sau, phân phó nói: "Về nhà."

Lúc sáng, Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt chơi chưa tận hứng. Bởi vì công viên giải trí thật sự quá đông người, trước mỗi hạng mục trò chơi chỗ mua vé đều xếp hàng dài. Khủng bố hơn là đại đa số mọi người đến đây vui chơi đều tính theo đơn vị gia đình, một nhà ba bốn người là ít, sợ nhất là già trẻ lớn bé đều xuất động, đặc biệt đồ sộ.

Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt bị hiện trường biển người tấp nập đã kích cho trở tay không kịp. Hai người đều là lần đầu tiên tới công viên giải trí, lúc vừa bắt đầu thật sự không quen, chờ chơi vài ba hạng mục trò chơi mới dần dần thích ứng.

Nhưng vừa mới chơi ra chút thú vị thì đến thời gian ăn cơm, Thịnh Dục Kiệt sinh hoạt theo quy luật, cơ thể trẻ con dễ đói, không có khả năng không ăn cơm mà đi chơi. Tần Thi Nghi quyết định ném các hạng mục trò chơi sang một bên, mang cậu nhóc đi ăn cơm trưa. Ăn cơm no xong, Tần Thi Nghi không dám cho Thịnh Dục Kiệt đi chơi ngay, liền dẫn cậu nhóc đi dạo khắp nơi, một bên tiêu thực, một bên thuận tiện chụp vài bức ảnh.

Cuối cùng chờ Tần Thi Nghi cảm thấy không sai biệt lắm có thể một lần nữa tái chiến, nắm anh bạn nhỏ ra chỗ mua vé hạng mục trò chơi xếp hàng. Cô miễn cảm phát hiện xung quanh có vài ánh mắt quá phận chú ý hai mẹ con với tiếng thì thầm khe khẽ. Bởi vì hiện trường ồn ào, Tần Thi Nghi không nghe rõ bọn họ ngầm nói cái gì, nhưng xuất phát từ trực giác phụ nữ, thời điểm khóe mắt cô liếc thấy cô gái đứng bên cạnh cầm đi động hướng về phía hai mẹ con, Tần Thi Nghi cong lưng bảo vệ Thịnh Dục Kiệt, ở bên tai cậu nhóc thương lượng nói: "Bảo bối, mẹ bỗng nhiên muốn đi nhà vệ sinh, con cùng mẹ đi một chuyến được không?"

Bởi vì nguyên chủ thân phận đặc thù, chủ yếu là giờ cô mang theo con trai. Tần Thi Nghi tình nguyện bản thân đại kinh tiểu quái, cũng không muốn chuyện ngoài ý muốn phát sinh trên người Thịnh Dục Kiệt.

Thịnh Dục Kiệt không nghi ngờ, nắm chặt Tần Thi Nghi tay gật đầu: "Mẹ, con nhìn thấy phía trước có nhà vệ sinh."

"Vậy xin mời bảo bối chỉ đường cho mẹ." Tần Thi Nghi nói xong, đem mấy ảnh đeo trên cổ mình đưa cho Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối bảo quản mấy ảnh cho tốt nhé, bên trong có rất nhiều kỷ ức vui vẻ của chúng ta đó."

Thịnh Dục Kiệt nâng niu mấy ảnh bảo bối, nghiêm túc gật đầu, giẫy tiếp theo cả người cậu nhóc bị mẹ bế lên.

Tần Thi Nghi không dấu vết kéo mũ của cậu nhóc thấp xuống, chỉnh vành nón, gần như che bớt nửa bên mặt của Thịnh Dục Kiệt. Lúc này Tần Thi Nghi mới yên tâm đi về phía đám người.

Mới vừa đi vài bước, Tần Thi Nghi cảm nhận được đi động sau lưng rung, cô vỗ mông nhỏ của Thịnh Dục Kiệt, nói: "Bảo bối, hình như đi động của mẹ kêu, con lấy giúp mẹ với."

Thịnh Dục Kiệt vươn tay nhỏ, linh hoạt thò vào ba lô tìm đi động, không đợi mẹ hỏi, lập tức nói: "Là điện thoại bà nội gọi!"

"Vậy bảo bối giúp mẹ kết nối điện thoại, rồi đặt bên tai mẹ nhé."

"Vâng ạ." Thịnh Dục Kiệt ấn kết nối, sau đó đưa đi động đến bên tai Tần Thi Nghi, cô vừa định chào hỏi, đầu bên kia điện thoại Thịnh phu nhân bình tĩnh ưu nhã lần đầu tiên có chút hoảng loạn: "Thi Nghi, các con hiện giờ đang ở đâu? Có ổn không?"

Nghe thấy câu hỏi của Thịnh phu nhân, Tần Thi Nghi lập tức ý thức được dự cảm của mình không sai, hẳn đã xảy ra chuyện gì, liền trả lời đúng sự thật: "Chúng con vẫn ở Disneyland, chỉ là thời điểm xếp hàng con phát hiện hình như có người chụp lên chúng con, con đang định dẫn Tiểu Kiệt vào nhà vệ sinh tránh một chút."

Thịnh phu nhân nhẹ nhàng thờ ra, nói: "Đừng vào nhà vệ sinh, nơi đó không an toàn. Con đến trung tâm phục vụ du khách trước, gặp chuyện gì cũng có nhân viên công tác hỗ trợ. Chú Lâm rất nhanh sẽ qua đón các con."

"Con đã biết." Tần Thi Nghi thay đổi phương hướng, nhanh chóng đi về phía trung tâm phục vụ du khách, một bên hỏi Thịnh phu nhân: "Mẹ, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Mẹ không rõ nữa, hình như người ngoài cho rằng các con và lão nhị có quan hệ. Con cũng biết mấy năm nay lão nhị ở trên mạng có chút nổi tiếng, phóng viên giải trí đều thích đuổi theo nó, lần này không biết náo nhiệt ở đâu? Rốt cuộc làm gì mà để người ta hiểu lầm, cứ phải đợi lão nhị trở về mới biết được." Thịnh phu nhân nói xong, lại trấn an Tần Thi Nghi: "Nhưng con đừng lo lắng quá, lão đại đang liên hệ người, tin tức sẽ rất nhanh bị áp xuống. Chúng ta chính là sợ cư dân mạng biết con và Tiểu Kiệt ở công viên trò chơi, vạn nhất chạy đến trước dọa sợ các con thì phải làm sao bây giờ."

Tâm tình Tần Thi Nghi, giống hệt như trợ lý Ngô lúc vừa mới biết cô và Thịnh Hạo Vũ nhắc lên quan hệ, quả thực là đầu má.

Cô còn tưởng rằng quan hệ giữa cô và Hoắc Lăng bại lộ nên đang nghĩ thăm quả nhiên giấy không thể gói được lửa, nghịch đại rồi có ngày lòi đuôi, kết quả hoá ra là cùng Thịnh Hạo Vũ.

Rốt cuộc vì sao lại nhắc lên quan hệ với Thịnh Hạo Vũ?!

Thịnh phu nhân không nghe thấy Tần Thi Nghi trả lời, lại trấn an một lúc: "Con đừng sợ, không phải chuyện lớn gì. Cuối cùng nếu thật sự không được, cùng lắm thì công khai, Tiểu Kiệt lớn như vậy cứ giấu mãi cũng kỳ cục."

Thịnh phu nhân đại khái là người duy nhất muốn thuận nước đẩy thuyền, Tần Thi Nghi không được bà trấn an, còn bị hoảng sợ. Vợ trấn an ngược lại Thịnh phu nhân: "Mẹ, con rất ổn, Tiểu Kiệt cũng không bị dọa sợ, mẹ đừng lo lắng. Con hiểu giờ sự nghiệp của Hạo Hàm đang ở thời kỳ mấu chốt, sẽ không gây phiền toái thêm cho anh ấy."

"Vậy được rồi." Thịnh phu nhân còn hơi thất vọng, nghĩ thầm nếu con dâu có thể càn quấy một phen, bà có thể nhân cơ hội thúc đẩy việc này, cố tình con dâu lại thấu hiểu lòng người như vậy, làm bà không lấy cớ được.

Thịnh phu nhân không biết mình nên may mắn hay khổ sở đây.

Tần Thi Nghi sợ Thịnh phu nhân lại có ý tưởng gì khác, vội vàng nói: "Mẹ, có chuyện gì chờ chúng con trở về rồi nói sau, con tắt máy trước ạ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ngoài ý muốn

Trước khi chú Lâm tới, Tần Thi Nghi không dám thiếu cảnh giác.

Đúng là sợ điều gì thì gặp ngay điều đó, rõ ràng cô và Thịnh Hạo Vũ chưa từng đơn độc tiếp xúc, thế nào lại nhắc lên quan hệ? Nói thật, Tần Thi Nghi cảm thấy nếu muốn ôn ào tai tiếng, thì thả ôn ào cùng Thịnh tổng còn tốt hơn với phó Thịnh tổng!

Quan hệ giữa phó Thịnh tổng và nguyên chủ vốn đã xấu hổ, người thiếu chút nữa kết hôn với nguyên chủ là phó Thịnh tổng. Cô rất sợ màn kịch này một khi ôn ào thì không có biện pháp kết thúc, cố tình cô còn chưa biết đầu đuôi câu chuyện đến tột cùng là như thế nào.

Đúng rồi, hình như Thịnh phu nhân nhắc tới trên mạng?

Tần Thi Nghi bỗng nhiên ngồi thẳng người, khiến Thịnh Dục Kiệt đang tựa vào người cô mơ màng sắp ngủ giật mình, Tần Thi Nghi vội vỗ nhẹ, trấn an cậu nhóc nói: "Không có chuyện gì, bảo bố ngủ đi."

"Vâng." Cậu nhóc mơ mơ màng màng lên tiếng, còn không tự giác cọ mặt vào người Tần Thi Nghi.

Máy massage phòng nghỉ của trung tâm phục vụ du khách mở điều hòa khá mát, hai mẹ con dính cạnh nhau cũng không cảm thấy nóng. Tần Thi Nghi vừa nghĩ vừa vuốt ve cái ót khô mát của Thịnh Dục Kiệt, cảm giác được cơ thể cậu nhóc thả lỏng, hô hấp đều đặn, lúc này cô mới nhẹ nhàng tay chân móm đi động ra.

Ban này thời điểm nhận điện thoại, bởi vì Tần Thi Nghi muốn bé Thịnh Dục Kiệt đi đường, nên di động là do Thịnh Dục Kiệt giúp cô lấy, nhận điện thoại xong tất nhiên cũng là Thịnh Dục Kiệt giúp cô cất vào ba lô. Tần Thi Nghi không hề biết trên màn hình xuất hiện nhiều biểu tượng Weibo đánh dấu thông báo chưa đọc như vậy, lúc mở di động ra thấy một màn này, lòng Tần Thi Nghi muốn nhảy dựng, tạm coi như hiểu rõ. Xem ra tin tức chính là từ trên Weibo ồn ào lên.

Tần Thi Nghi click mở Weibo, lại bị hoảng sợ, trên biểu tượng hiển số thông báo chưa đọc vượt qua hai chữ số, thống nhất biểu thị 99+. Tần Thi Nghi biết Thịnh phu nhân khẩn trương như vậy khẳng định sự tình không nhỏ, nhưng nhìn thấy thông báo những mấy vạn tag, mấy ngàn tin nhắn, cùng với hơn vạn bình luận. Người từ nhỏ đến lớn không có tiếng tăm gì như Tần Thi Nghi không nén được căng thẳng.

Đây đúng thật là nổi tiếng nhíp điệu (*) đó!

Lúc này Thịnh Hạo Vũ đã xóa bài viết tạo thành oanh động trên Weibo, chẳng qua cư dân mạng linh hoạt cắt đứt ý đồ. Tần Thi Nghi cũng là từ tin nhắn cư dân mạng gửi cho cô đọc được nguyên văn. Đối với câu "Bảo bối" kia Tần Thi Nghi thật sự có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, khó trách bị hiểu nhầm. Con mẹ nó nếu ngứa tay không nhịn được muốn chia sẻ Weibo, thì lúc chia sẻ không biết nói rõ ràng sao! Tần Thi Nghi không kìm được muốn bùng nổ chữ tục.

Thực tế Thịnh Hạo Vũ cũng rất oan ức, nay chính là cuối tuần, vất vả lắm mới thoát thân khỏi công việc bận rộn. Đêm qua không cẩn thận chơi high quá, chuẩn bị ôm bạn gái người mẫu mới ngủ thoải mái thích một ngày, kết quả bị trợ lý anh trai hấn phải tới đào từ trên giường đây.

Quả thực là phát rò!

Từ lúc bị trợ lý Ngô đào từ trên giường dậy, đến hết đường về biệt thự Thịnh gia, Thịnh Hạo Vũ vô số lần hối hận ngày trước mình miệng tiện, đem mặt mũi cửa nhà nói cho anh trai. Nếu miệng không tiện, hiện tại hẳn nhiều lắm là gối đầu nghe chuông cửa ngủ, vẫn có thể tiếp tục an giấc!

Chờ khi Thịnh Hạo Vũ về đến nhà, nhìn thấy anh trai hắn đưa máy tính qua, trên màn hình hiện bằng chứng hắn phạm tội khi mơ mơ màng màng, Thịnh Hạo Vũ nháy mắt bị dọa tỉnh ngủ: "Anh nghe em giải thích, lúc đây em ngủ mơ mơ màng màng còn tưởng rằng mình dùng đi động của Anny mới tiện tay chia sẻ. Em không biết sẽ gây ồn ào lớn như vậy đâu!"

"Anny? Tuần trước không phải là Emily sao?"

Khoé miệng Thịnh Hạo Vũ co giật, thêm một lần nữa oán hận ông trời bất công, đều là anh em giống nhau, anh trai đến tên người tiền nhiệm của hắn cũng có thể gọi, độ chính xác cực cao, không hề nhầm, so với bạn trai chính quy là hắn còn rõ ràng hơn.

Nhưng mặc kệ nội tâm Thịnh Hạo Vũ xấu hổ như thế nào, trường huynh như ba, vấn đề anh cả hỏi vẫn phải trả lời, Thịnh Hạo Vũ chỉ có thể uyển chuyển đáp: "Anh, Emily đã là quá khứ."

Thịnh Hạo Nhiên vừa mới liếc qua, phó Thịnh tổng ở bên ngoài phong lưu phóng khoáng, nhân mô cầu dạng (**), liền không nhận được ưỡn thẳng lưng, mắt nhìn thẳng, rất giống học sinh cá biệt bị giáo viên chủ nhiệm giáo huấn.

Đây là sự tình không cách nào thay đổi, nửa đời trước của phó Thịnh tổng: Ba hắn dốc lòng vào công việc, có thằng ba con trai muốn quản cũng chẳng quản hết được, mẹ hắn thì dễ đối phó, mỗi lần chỉ cần hắn miệng ngọt cần thận lấy lòng, mẹ hắn đều không nỡ nói nặng hắn. Vì không để em trai biến thành phế tài (bất tài vô dụng) nhị thế tổ, Thịnh tổng từ thời học sinh đã có phong phạm tổng tài bá đạo, nghĩa vô phần cố (***) nổi lên gánh vác trọng trách giáo dục em trai. Đại khái từ nhỏ đã bị giáo huấn nhiều, tâm lý tạo thành bóng ma, phó Thịnh tổng ở bên ngoài phong cảnh vô hạn (vô cùng nở mày nở mặt), khí phách không hề kém anh trai, nhưng cứ vừa đứng trước mặt anh trai liền chột dạ, không không chế được biến thành học sinh nhỏ nhận giáo huấn.

Chỉ không ngờ ánh mắt Thịnh Hạo Nhiên căn bản không dừng lại trên người Thịnh Hạo Vũ, mà trực tiếp lướt lên người trợ lý Ngô đứng bên cạnh.

Trợ lý Ngô ngầm hiểu, lập tức giải thích: "Phó Thịnh tổng cuối tuần trước chia tay với Emily, kết gian mười sáu ngày. Đêm hôm chia tay quen người mẫu tạp chí Anny, hơn nữa... Mang về nhà."

Thịnh Hạo Nhiên chau mày, Thịnh Hạo Vũ lập tức không nén được kinh hồn táng đảm, đang nghĩ ngợi nên dừng cảm thừa nhận sai lầm, tranh thủ xin xử lý nhẹ, hay vẫn như cũ thực hiện phương châm bị đánh không đánh lại, bị mắng không cãi lại. Thịnh Hạo Nhiên bỗng không hề báo trước mở miệng nói: "Xoá bài, đăng thanh minh lần nữa."

Thịnh Hạo Vũ hơi sững sốt: "Cái gì?"

Thịnh Hạo Nhiên mặt không biểu tình nhìn hắn.

Trợ lý Ngô đứng bên cạnh thiếu chút nữa không nhận được cười, lại sợ thật sự cười ra tiếng, về sau sẽ bị phó Thịnh tổng làm khó dễ, chỉ có thể cúi đầu chịu đựng. Nhắc nhở Thịnh Hạo Vũ bên cạnh: "Phó Thịnh tổng, bên truyền thông Thịnh tổng đã bảo tôi chào hỏi, bọn họ không dám viết loạn, phó Thịnh tổng ở đây chỉ cần xoá bài là được rồi."

Lúc này Thịnh Hạo Vũ mới phản ứng lại, đặt mông ngồi xuống sofa, móc di động ra, xoá bài Weibo trước rồi lộp độp gõ trạng thái mới, một bên gõ chữ một bên niệm: "Thật ngượng ngùng làm mọi người thất vọng rồi. Người mọi người gọi là người nhà kỳ thật là thân thích bên nhà ngoại, dựa theo bối phận anh bạn nhỏ xem như cháu trai tôi! Vì này mới là báo bối trong lòng mẹ tôi, mọi người xem nào nhiệt không quan trọng, thật sự doạ sợ anh bạn nhỏ rồi, liền luy tôi về nhà bị phạt quỹ bàn phím nữa! Chịu không nổi!"

Gõ chữ xong, Thịnh Hạo Vũ không vội đăng ngay mà ngẩng đầu trung cầu mệnh lệnh của Boss trước: "Có thể sao?"

Thịnh Hạo Nhiên gật đầu, Thịnh Hạo Vũ liền đăng Weibo mới, cơ thể cứng đờ vừa định thả lỏng, lại nghe anh trai hắn nói: "Tiểu Kiệt hôm nay ra ngoài chơi, bị chụp không ít ảnh, để công ty của em xử lý một chút, nên xoá đều xoá."

Thịnh Hạo Nhiên ám chỉ chính là công ty điện ảnh tính chất vé chơi kia của Thịnh Hạo Vũ, xử lý sự tình này đó trên mạng người chuyên nghiệp vẫn có biện pháp hơn.

Thịnh Hạo Vũ cũng không phải lần đầu tiên áp tin tức, gật đầu nói: "Anh bọn họ phát tán trên mạng em có thể gọi người liên hệ xoá bỏ, chỉ là bọn họ có lén tự mình để dành không, em không dám bảo đảm"

Thịnh Hạo Nhiên nhủ mảy, nhưng không miễn cưỡng: "Trước cứ đem sự tình áp xuống rồi lại nói, ngày mai Tiểu Kiệt sẽ sang chỗ Hạo Hàm, qua một khoảng thời gian mới trở về, khi đó chắc hẳn không ai nhớ rõ việc này."

"Cho nên không có việc gì đi?" Thịnh Hạo Vũ đường hoàng đứng lên, chuẩn bị rời khỏi: "Em đến công ty một chuyến bảo bọn họ không chế phương hướng dư luận."

"Ngồi xuống" Thịnh Hạo Nhiên nhàn nhạt nói: "Không phải đại sự gì, trực tiếp gọi điện thoại thông báo là được."

Thịnh Hạo Vũ vừa định nói gì, Thịnh Hạo Nhiên lại nói: "Chờ chút nữa Tiểu Kiệt và Thi Nghi trở lại, em chộc cho mẹ con họ phiền toái lớn như vậy, ở lại gặp mặt xin lỗi rồi đi."

Trợ lý Ngô biết Boss nhà mình không chỉ an bài người đi đón đương sự, ngay cả Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân cũng thông báo đúng chỗ sự tình liên quan đến Tiểu thiếu gia, giờ cứ tính Boss buông tha cho phó Thịnh tổng. Chủ tịch Thịnh đoán chừng sẽ không bỏ qua cho hắn. Tự cầu nhiều phúc đi phó Thịnh tổng. Trợ lý Ngô xoa bụng có chút đói, thành tâm thực lòng vì Thịnh Hạo Vũ thấp nển, nếu không phải phó Thịnh tổng gây chuyện, hắn đã chẳng cần đói bụng đến bây giờ.

Vì thế trong quá trình Thịnh Hạo Vũ thiết tình thực lòng chờ Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt trở về, hắn đã chờ được ba mẹ nổi giận dưng dưng trở lại. Mà ba hắn cũng một lần nữa dùng hành động chứng minh sự thật hắn quả nhiên là nhất được.

Tần Thi Nghi cũng thấy được thanh minh của Thịnh Hạo Vũ, thanh minh vừa đăng, ngay sau đó hướng gió trên mạng liền thay đổi, đề tài đều quay xung quanh địa vị gia đình phó Thịnh tổng, không ai quan tâm tới thân phận của cô và Thịnh Dục Kiệt nữa.

Nhìn đến đây, Tần Thi Nghi không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm Thịnh Hạo Vũ thật có lực ảnh hưởng, ngắn ngủn vài phút, chia sẻ đã quá ngàn, dễ như trở bàn tay đem đề tài hấp dẫn lên người mình, lực ảnh hưởng quả thực có thể so với minh tinh.

Tần Thi Nghi lại không biết, kỳ thật đây là hiệu quả phòng quan hệ xã hội công ty điện ảnh của Thịnh Hạo Vũ hạ cờ.

Đương nhiên cứ tính là biết, Tần Thi Nghi cũng sẽ không quá quan tâm, cô đúng lúc dựa vào cơ hội lần này, đem ảnh tự chụp và video ngắn nguyên chủ đăng, xoá bỏ hết tất cả.

Mới vừa xoá bài xong, Tần Thi Nghi nghe thấy có người gọi tên cô, ngẩng đầu liền nhìn thấy chú Lâm mang theo mấy vệ sĩ đi về phía mình. Tần Thi Nghi không nhịn được co rút khoé miệng, đây chính là vệ sĩ sống sờ sờ đó, trước kia cô chỉ thấy trên TV, về sau chẳng qua biến thành thỉnh thoảng nhìn thấy mấy bóng dáng đi theo Thịnh phu nhân. Mặc kệ như thế nào, Tần Thi Nghi vẫn luôn là người đứng xem, sắp hưởng thụ cảm giác vệ sĩ vây quanh một phen, cô giờ phút này chỉ có một tâm tình - hồi hộp.

Xem người khác mang vệ sĩ thì không cảm thấy gì, đến lượt mình, dáng vẻ giống như thật khoa trương, cảm giác ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô.

Trên thực tế đúng là như thế.

Nhóm vệ sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh, chú Lâm thì tập mãi thành thói quen, chỉ có Tần Thi Nghi cảm nhận được loại cảm giác không được tự nhiên từ đầu đến chân này, không nghĩ ngồi chờ chết, trước khi đoàn người đến trước mặt mình, cô bé Thịnh Dục Kiệt đứng lên.

Chú Lâm thấy thế, vội vàng bước nhanh tiến lên: "Tam thiếu phu nhân." Nói, liền duỗi tay phải giúp Tần Thi Nghi bế con trai.

Tần Thi Nghi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Cháu bé được, chú Lâm dẫn đường đi."

Chú Lâm thấy Tiểu thiếu gia nhà mình an ổn ngủ trong ngực Tam thiếu phu nhân, cũng không tiện miễn cưỡng, lo lắng nhìn thoáng qua Thịnh Dục Kiệt, mới thấp giọng dặn dò: "Còn cách một đoạn, nếu Tam thiếu phu nhân mệt nhất định phải nói nhé."

"Vâng." Tần Thi Nghi nhìn ra chú Lâm quan tâm, cười nói: "Hôm nay rất an toàn, chỉ là buổi sáng Tiểu Kiệt chơi nên hơi mệt mỏi, ban này ở công viên giải trí thì chưa cảm thấy, ngồi xuống nghỉ ngơi liền mệt rồi."

Lúc này chú Lâm mới cười gật đầu: "Thì ra là như thế."

Tần Thi Nghi và chú Lâm nói chuyện, bắt tri bắt giác đã ở dưới ánh mắt chăm chú của mọi người rời khỏi phòng nghỉ. Cho rằng sự tình đã hoàn toàn được giải quyết, Tần Thi Nghi vô cùng yên tâm, kết quả sau khi cô rào bước tiến vào cửa lớn biệt thự Thịnh gia, mới biết mình yên tâm quá sớm.

Cầu thần bái phật mới tránh gặp mấy Boss, lúc này tất cả đều tụ tập một chỗ, xem tư thế, dáng vẻ chính là đang đợi cô. Tần Thi Nghi quả thực khóc không ra nước mắt, muốn lui về sau đã không còn kịp rồi.

May mà thời điểm ở trên xe Thịnh Dục Kiệt đã tỉnh, cậu nhóc tung tăng nhảy nhót, giúp Tần Thi Nghi giảm bớt phần nửa sự chú ý của mọi người.

Thịnh phu nhân đại khái cũng biết Tần Thi Nghi và đám người Chủ tịch Thịnh ít tiếp xúc, trong lòng hồi hộp, vừa thấy hai mẹ con tiến vào, liền gọi trước: "Thi Nghi, Tiểu Kiệt, lại đây ngồi, đã ăn cơm chưa?"

Tần Thi Nghi dẫn Thịnh Dục Kiệt chào hỏi mọi người trước, chờ cậu nhóc nhất nhất chào xong, mới nắm Thịnh Dục Kiệt đến bên cạnh Thịnh phu nhân ngồi xuống, một bên gật đầu xem như trả lời Thịnh phu nhân, một bên nói với Thịnh Dục Kiệt: "Con nói cho ông nội, bà nội, bác cả, bác hai, giữa trưa chúng ta ăn cái gì ngon."

Thịnh Dục Kiệt mới vừa tỉnh ngủ không lâu, trên khuôn mặt trắng nõn còn mang theo đồ ửng, bắt đầu đếm đầu ngón tay số món hôm nay ăn, bộ dạng nhỏ đáng yêu, làm Thịnh phu nhân không nhịn được bế qua hôn.

Tần Thi Nghi vừa định thả lỏng một hơi, nào biết lực chú ý của Boss Chủ tịch Thịnh không có hoàn toàn bị cháu trai hấp dẫn, nhìn thẳng Tần Thi Nghi nói: "Nghe mẹ con nói, là con phát hiện điểm không thích hợp trước, đi phòng nghỉ tránh, phản ứng không tệ lắm."

Nghe thấy Boss khen mình, Tần Thi Nghi nhin xuống tâm tình nhảy nhót, khiêm tốn nói: "Ba đừng nói như vậy, con cũng đại kinh tiểu quái, chỉ là mang theo Tiểu Kiệt, nên không dám không cẩn thận."

Thịnh Đồng gật đầu, giọng điệu càng ôn hoà hơn trước: "Cuối cùng cũng có chút đáng về người mẹ."

Tần Thi Nghi xem thái độ này của Boss, không khỏi nghĩ lại mà sợ, tuy rằng trước kia Boss không thể hiện ra ngoài, nhưng thái độ đối với nguyên chủ hẳn là rất bất mãn, cũng không biết phần bất mãn này, còn có thể ẩn nhẫn tới khi nào mới phát tiết ra ngoài. Xem ra cô phải làm tốt mẹ bánh bao nhỏ, sau này không đơn giản chỉ thể hiện trước mặt Thịnh phu nhân, mà phải khiến Boss vừa lòng với cô. Không nói phần vừa lòng nhiều bao nhiêu, ít nhất đừng làm cho Boss sinh ra ý niệm đổi mẹ cho cháu trai.

Cân nhắc như vậy, Tần Thi Nghi càng đánh lên mười hai phần cẩn thận, đang nghĩ ngợi nên trả lời Boss như thế nào, Thịnh Hạo Vũ đã hướng cô nói: "Ngại quá Thi Nghi, tôi hôm nay chưa tỉnh ngủ, lấy nhầm đi động cũng không biết, làm cô khó xử."

Cứ tính ban đầu Tần Thi Nghi có điểm tức giận, hiện tại người trong Thịnh gia coi trọng như vậy, giải quyết tất cả mọi việc nhanh chóng công bằng, cô tức giận cũng không ổn. Hướng chi cô thừa nhận, Thịnh Hạo Vũ xuất phát từ ý tốt, thời điểm mơ mơ màng màng, nhìn thấy ảnh chụp cháu trai muốn chia sẻ cũng vì hẳn thích cậu nhóc. Nếu không để bụng với cậu nhóc mới chẳng cần thiết chia sẻ như vậy.

Nghi như thế, Tần Thi Nghi cười trừ nói: "Anh hai không cố ý, lại nói chúng em cũng không gặp phải chuyện gì."

Chủ tịch Thịnh lại lên tiếng không hề báo trước: "Lần này thời cơ không thích hợp, cho nên chưa thể công khai con và Tiểu Kiệt. Ba nói với lão tam, cho nó cơ hội lần này, nếu bản thân trộn lẫn không ra dạng gì, nhân lúc còn sớm lần trở về chăm sóc con trai!"

Tần Thi Nghi nghe được khoe miệng run rẩy, nghĩ thầm chỉ Boss mới có thể nói ra lời khí phách như vậy, ông xã trên danh nghĩa nói thế nào cũng là người thứ nhất, lần này chỉ cần có thể cầm cúp trở về, đó chính tạo ra lịch sử. Kết quả đến trong miệng Boss, liền thành bản thân trộn lẫn không ra dạng gì.

Đương nhiên Tần Thi Nghi biết, lời nói này của Chủ tịch Thịnh cũng vì trấn an cô.

Thực tế Tần Thi Nghi cầu mà không được, hôm nay tạm thời khách mời là một danh nhân, đã làm cô kinh hồn táng đảm, về sau nếu công khai thân phận, cô sẽ không còn tự do, nhiều dồn ép đau khổ đó.

Tần Thi Nghi lập tức tỏ thái độ nói: "Ba, Hạo Hàm cũng không dễ dàng, con vẫn luôn hiểu, chưa từng trách anh ấy. Ba đừng tạo cho anh ấy áp lực quá lớn. Đường phải đi từng bước, năm nay không được, còn có sang năm, năm sau. Hạo Hàm còn trẻ, bắt anh ấy từ bỏ thật sự rất đáng tiếc."

Lời nói này của Tần Thi Nghi tuyệt đối là thiệt tình thực lòng, phát ra từ tim phổi, ánh mắt hơn người của Chủ tịch Thịnh tự nhiên nhìn ra được, nội tâm xoay chuyển cũng vừa lòng. Ông vẫn luôn không chú ý cô con dâu này thế nào, hôm nay lần đầu tiên nhìn thẳng vào cô, thoạt nhìn không tệ lắm.

Boss có vẻ càng thêm bình dị gần gũi, lại khẳng định với Tần Thi Nghi một phen.

Bên này đang nói chuyện, bên kia Thịnh Dục Kiệt không biết khi nào đã từ tay Thịnh phu nhân chuyển đến trên đùi Thịnh Hạo Nhiên bên cạnh, dư quang khoe mắt Tần Thi Nghi vẫn luôn chú ý nơi đó, lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh tổng tài bá đạo dỗ trẻ con, vẫn là có chút hoảng hốt.

Thịnh Hạo Nhiên bế cháu trai ngồi trên đùi, nâng máy ảnh hỏi: "Ảnh chụp khi đi công viên giải trí?"

Cậu nhóc gật đầu, giọng nói không dấu được đắc ý: "Tất cả đều là mẹ chụp cho cháu."

"Bác nhìn xem" Thịnh Hạo Nhiên cúi đầu mở máy ảnh, Thịnh Dục Kiệt thò đầu lại gần, nói cho hắn biết bức ảnh này chụp ở nơi nào, bức ảnh kia chụp ở nơi nào.

Một lớn một nhỏ nói chuyện náo nhiệt, cái này không chỉ Tần Thi Nghi chú ý, mà Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân đều nhin không được ngời qua: "Cho chúng ta xem nữa, đây là lần đầu tiên Tiểu Kiệt đi công viên giải trí chụp ảnh đó."

(*)???... nhịp điệu(???...的节奏): Một thuật ngữ mạng không có ý nghĩa cụ thể, thường được sử dụng khi muốn diễn đạt tình huống khiến bạn điên cuồng, phát điên (mệt mỏi). (Baidu)

(**) Nhân mô câu dạng: Mô tả một người có phong cách, hình ảnh bên ngoài đáng hoàng, nghiêm túc thực tế đều là giả vờ (bao gồm ý châm biếm và hài hước). (Từ điển Trung Quốc hiện đại)

Danh tính là con người, nhưng cách mô tả giống như một con chó. Được sử dụng để chế giễu. Ở phương ngữ Bắc Kinh, nó có thể mang ý mặc quần áo có chủ ý và trông rất trang trọng khác bình thường. (Baidu)

(***) Nghĩa vô phản cổ (Không có gì để quay lại): Từ quan điểm đạo đức, chỉ sự can đảm đi về phía trước, không hề ngần ngại xem xét. Làm việc nghĩa không được chùn bước, đạo nghĩa không cho phép chùn bước. (Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Đánh cầu lông

Cục diện tam đường hội thẩm (*) không kéo dài lâu lắm, Thịnh gia đều là người bận rộn, ngắn ngủi nửa giờ, điện thoại của mọi người đã vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Chủ tịch Thịnh nhận mấy cuộc điện thoại cuối cùng không thể không đứng dậy nói: "Hẹn mấy người lão Lâm đánh golf, phải xuất phát."

"Vậy anh còn không mau ra cửa, tính tình lão Lâm, nhất định còn gọi điện thoại thúc giục." Thịnh phu nhân nói, vỗ vỗ Thịnh Dục Kiệt bên cạnh: "Tiểu Kiệt nói tạm biệt ông nội đi."

Thịnh Dục Kiệt liền ngẩng đầu nhìn Chủ tịch Thịnh nói: "Tạm biệt ông nội."

Thịnh Đồng cười sờ đầu Thịnh Dục Kiệt rồi lại nhìn về phía Thịnh phu nhân hỏi: "Không cùng đi?"

Thịnh phu nhân lắc đầu: "Buổi chiều em cũng có hẹn."

Lúc này Chủ tịch Thịnh mới đi ra ngoài, Boss lớn vừa đi, ngay sau đó Thịnh tổng và phó Thịnh tổng cũng đứng dậy: Thịnh Hạo Nhiên nói muốn xử lý công việc, Thịnh Hạo Vũ muốn đi gặp bạn bè, hai anh em kết bạn rồi đi.

Nhìn theo mấy người ra cửa, Thịnh phu nhân bắt đầu cười nói: "Ba con mấy người này thật đúng là không chịu ngồi yên."

Tần Thi Nghi cười cười, cô là người ăn không ngồi rồi nhất Thịnh gia, anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt so với cô còn bận hơn, ít nhất anh bạn nhỏ mỗi ngày có nhiệm vụ đọc sách phải hoàn thành, thừa lại mỗi cô hàng ngày ăn no chờ chết. Tần Thi Nghi chợt dạ không dám nói tiếp vấn đề này, nhanh chóng chuyển chủ đề, cười nói: "Đúng rồi mẹ, nếu mẹ thích ảnh chụp của Tiểu Kiệt, hôm nào con in một phần gửi cho mẹ."

Thịnh phu nhân tất nhiên cười tủm tỉm gật đầu, dặn dò: "Chờ tới nước Mỹ, không có việc gì con hãy thường xuyên dẫn Tiểu Kiệt ra ngoài đi dạo, chụp nhiều ảnh vào."

Mẹ chồng con dâu hai người hàn huyên thêm một lát, Thịnh phu nhân nhìn đồng hồ, nói: "Sắp tới hai giờ rồi, mẹ cũng nên ra cửa, hẹn mấy người bạn uống trà chiều, lát nữa xong còn muốn đến thăm mỹ viện, con muốn đi cùng mẹ không?"

Thịnh phu nhân hỏi như vậy, bởi vì bà biết con dâu yêu cái đẹp bao nhiêu, khi mang thai ồn ào gây ra chê cười thì không nói, giờ mới vừa xuất viện, liền gấp không chờ nổi đánh phấn, đem vết thương do tai nạn giao thông che đến không sót một mảnh. Ngày mai phải bay sang Mỹ, lấy tính tình của cô, trước khi xuất phát chắc chắn muốn đến thăm mỹ viện một chuyến.

Không ngờ đề nghị lại bị cự tuyệt.

"Mẹ, lần này con không đi cùng mẹ." Tần Thi Nghi cũng tìm lý do rất đầy đủ: "Thời gian ở bệnh viện nhàm chán, con dưỡng thành thói quen ngủ trưa, một ngày không ngủ liền mệt rũ rồi. Con muốn ngủ bù một giấc trước, tránh cho ngày mai không có tinh lực (tinh thần + sức lực)."

Thịnh phu nhân cân nhắc, gật đầu nói: "Đúng thế, con mới ra viện cơ thể còn yếu, đến lúc đó bay sang Mỹ phải lập tức thích ứng cũng mệt, chỉ bằng ở nhà điều chỉnh chênh lệch múi giờ."

Tần Thi Nghi cười gật đầu, vừa định nói tiếp, Thịnh phu nhân lại dặn dò: "Nhưng mà đừng để Tiểu Kiệt ngủ nhiều, nếu không buổi tối không ngủ được."

"Con biết rồi ạ, mẹ cứ yên tâm." Tần Thi Nghi ngoan ngoãn đáp lời: "Con đặt đồng hồ báo thức, nhiều nhất cho cháu ngủ một tiếng."

Lúc này Thịnh phu nhân mới yên tâm, vẫy tay đứng dậy nói: "Vậy đi, các con lên nghỉ một lát, mẹ ra cửa đây."

Tần Thi Nghi nắm tay Thịnh Dục Kiệt đứng lên, cười nói: "Bảo bối, đi, chúng ta tiễn bà nội ra cửa."

Tiền nôt Boss cuối cùng rồi đi, tâm tình Tần Thi Nghi càng thêm nhẹ nhàng, dắt Thịnh Dục Kiệt đi về hướng phòng ngủ tầng hai, một bên nhỏ giọng hỏi: "Bảo bối hôm nay có phải con có chỗ nào không vui không?"

Tần Thi Nghi phát hiện từ sau khi trở về anh bạn nhỏ có điểm trầm mặc, cô đánh giá tâm tình cậu nhóc hơi giảm thấp.

Chẳng qua anh bạn nhỏ không chịu thừa nhận, nhấp môi, vẻ mặt giả vờ bộ dạng dường như không có việc gì lúc đầu: "Không ạ, hôm nay chơi thật sự rất vui về."

Tần Thi Nghi cười, không nói chuyện, thẳng tới khi vào phòng, đóng cửa lại, Tần Thi Nghi mới khom lưng bế Thịnh Dục Kiệt lên, đi đến chỗ ghé sofa ở ban công.

Ghế sofa bọc vải bố, ngồi xuống liền rơi vào mềm mại, Tần Thi Nghi thả lỏng dựa người vào chỗ tựa lưng sofa, đặt anh bạn nhỏ ngồi trên đùi, khẽ gật đầu với cái mũi nhỏ của cậu nhóc, rồi mới nghiêm túc nói: "Bảo bối, có lẽ từ khi con bắt đầu biết ghi nhớ sự việc, các trưởng bối vẫn luôn giáo dục con phải nghe lời hiểu chuyện, trở thành một đứa trẻ khiến người khác yên tâm. Không sai, mẹ cũng hy vọng bảo bối biết lễ phép, là nam tử hán nhỏ có trách nhiệm. Nhưng bây giờ con còn nhỏ nên hơi khác người trưởng thành, thời điểm nên hiểu chuyện thì phải hiểu chuyện, thời điểm muốn làm nũng cũng có thể làm nũng. Bởi vì mẹ sinh ra con, ở trước mặt mẹ con có quyền lợi tùy hứng."

Đối mặt với cái nhìn chăm chú của Tần Thi Nghi, anh bạn nhỏ chớp chớp mắt, trong đôi mắt long lanh là ánh ngược khuôn mặt cô, Tần Thi Nghi tiếp tục nói: "Quan trọng nhất chính là bảo bối nên để mẹ biết con thích cái gì, không thích cái gì, có suy nghĩ gì đều có thể trực tiếp nói với mẹ. Yêu cầu hợp lý mẹ sẽ nghĩ cách thực hiện cho con, cứ tính là không làm được hoặc là không nên làm, mẹ sẽ giải thích nguyên nhân cho bảo bối vì sao không nên làm. Được không?"

"Vâng ạ." Thịnh Dục Kiệt mềm mại gật đầu.

Tần Thi Nghi biết tính cách Thịnh Dục Kiệt, khóa học đầu tiên trong cuộc đời anh bạn nhỏ được dạy có lẽ chính thành tín (thành thật + tin tưởng), giờ tuổi còn nhỏ đã là người biết giữ lời hứa. Tần Thi Nghi cười cợt cợt trán cậu nhóc, hỏi lại: "Thế bảo bối nói cho mẹ nghe có phải hôm nay con không vui không? Vì sao không vui?"

Thịnh Dục Kiệt hơi chần chờ, cuối cùng mở rộng nội tâm với Tần Thi Nghi: "Hôm nay là lần đầu tiên đi công viên trò chơi với mẹ, chưa chơi được bao lâu đã phải về."

Tần Thi Nghi kéo anh bạn nhỏ vào ngực, cười giải thích: "Đúng vậy bảo bối, cuộc sống luôn có một ít tiếc nuối hoặc ngoài ý muốn, những việc đó không thể tránh, không nên vì nó mà canh cánh trong lòng. Đây là lần đầu tiên mẹ cùng con đi công viên trò chơi, về sau còn có rất nhiều lần đầu tiên, mẹ sẽ mang con đi du lịch, cùng con chơi trò chơi, đưa con đi học, cùng con tham gia hoạt động gia đình. Nhớ kỹ mọi chuyện trải qua là tốt rồi, không cần để ý là lần thứ mấy. Nếu lần này bảo bối chưa chơi tận hứng, công viên giải trí cũng sẽ không chạy mất, chúng ta có rất nhiều thời gian đi chơi, thậm chí là công viên giải trí ở các nơi trên thế giới, đều có thể đi chơi một lần, có phải hay không?"

Chẳng rõ là anh bạn nhỏ được Tần Thi Nghi an ủi tốt, hay là bị cô thao thao bất tuyệt một vòng làm cho hôn mê, tựa vào ngực cô ngoan ngoãn gật đầu, Tần Thi Nghi lại nói: "Bảo bối nếu con thích đi công viên giải trí, chờ tới nước Mỹ, chúng ta lại đi chơi."

"Vâng ạ." Anh bạn nhỏ đáp lời, hỏi thêm "Vậy đến lúc đó ba và mẹ có thể cùng dẫn con đi sao?"

Ý cười trên khoé môi Tần Thi Nghi cứng đờ, nghĩ thầm con trai cô đúng là biết cách gây mất hứng.

Chắc bởi vì hôm nay anh bạn nhỏ ở Disneyland, nhìn thấy rất nhiều bạn nhỏ tầm tuổi mình có cả ba lẫn mẹ dẫn đi chơi nên hâm mộ là điều rất bình thường. Nghĩ vậy, Tần Thi Nghi không đành lòng khiến cậu nhóc thất vọng, liền dịu dàng đáp: "Được chứ, bảo ba con cùng đi công viên giải trí với chúng ta."

Mọi tất nhiên là có thể, nhưng nghe nói vị ảnh đế nào đó bận tới nỗi mỗi ngày chỉ dành ba đến năm tiếng đồng hồ để ngủ, có thời gian cùng con trai đi công viên giải trí chơi hay không, thì không phải chuyện cô có khả năng quyết định.

Tần Thi Nghi không hề áp lực đem nan đề vớt cho ông xã miễn phí, ôm Thịnh Dục Kiệt đứng dậy: "Được rồi bảo bối, cùng mẹ ngủ thêm chốc lát nhé."

Thịnh Dục Kiệt ở trong ngực Tần Thi Nghi ngẩng đầu, khoé miệng dương rất cao, vui vẻ đáp ứng.

Tần Thi Nghi nói ngủ một tiếng thì chỉ ngủ đúng một tiếng, nhiều hơn một phút đồng hồ cũng không được. Đồng hồ báo thức vừa vang cô liền đào anh bạn nhỏ từ trên giường dậy, rửa mặt thay quần áo ngủ xong, hai mẹ con nắm tay nhau xuống tầng.

Vừa lúc nhìn thấy di Lâm phụ trách chăm sóc Thịnh Dục Kiệt đi ngang qua phòng khách, Tần Thi Nghi vội gọi bà lại: "Di Lâm chờ một chút."

Di Lâm nghe vậy dừng bước chân, ngẩng đầu mới nhìn thấy hai mẹ con đi dép lê, bước chân nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, đang đi từ trên tầng xuống, cười nói: "Tam thiếu phu nhân, Tiểu thiếu gia, ngủ trưa có ngon không?"

"Không tệ lắm, di Lâm đang định đi đâu vậy ạ?"

"Cũng không có việc gì làm, nên tính vào phòng bếp giúp thím Lưu một tay." Làm việc Thịnh gia lâu năm đều là người có khả năng, tháo vát, nhanh nhẹn, di Lâm là người Thịnh phu nhân tin nhiệm yên tâm giao cho việc chăm sóc trẻ con, tất nhiên không phải người ăn chay. Vừa nghe lời Tần Thi Nghi nói liền biết cô việc, mười phần tri kỷ hỏi: "Tam thiếu phu nhân có gì phân phó sao?"

Tần Thi Nghi cũng thẳng thắn nói: "Không phải ngày mai sẽ phải xuất phát sao, cháu định giúp Tiểu Kiệt sắp xếp hành lý, nhưng không biết ngày thường Tiểu Kiệt hay dùng món đồ gì nên muốn nhờ di Lâm ở bên cạnh chỉ điểm."

Di Lâm cười: "Tam thiếu phu nhân, sáng sớm phu nhân đã kêu di thu xếp hành lý rồi, cháu không cần lo lắng."

"Nhanh như vậy?"

Di Lâm gật đầu, Tần Thi Nghi cười nói: "Phiền toái cho di."

Nói xong, Tần Thi Nghi dắt Thịnh Dục Kiệt đến sô pha ngồi xuống: "Vậy buổi chiều có thể rảnh rồi. Hiện tại mới hơn ba giờ, bảo bố có việc gì muốn làm không?"

Thịnh Dục Kiệt lắc đầu.

Di Lâm cân nhắc sở thích ngày trước của Tam thiếu phu nhân, kiến nghị: "Nếu Tam thiếu phu nhân rảnh rồi không có việc gì, không bằng bảo chú Lâm đưa cháu đi trung tâm thương mại hoặc là thẩm mỹ viện?"

Tần Thi Nghi xua tay: "Không được, sự tình trên mạng còn chưa hoàn toàn bình ổn, lúc này cháu ít lộ mặt thì tốt hơn, ai biết có gặp phải người không hiểu chuyện không."

"Tam thiếu phu nhân nói đúng." Di Lâm cười nói: "Vẫn nên ở nhà với Tiểu thiếu gia."

Tần Thi Nghi bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, hỏi: "Di Lâm, ngày thường Tiểu Kiệt có hứng thú hay sở thích gì?"

Di Lâm trả lời: "Tiểu thiếu gia thích đọc sách nhất."

Tần Thi Nghi liền cúi đầu gõ gõ trán anh bạn nhỏ, cười nói: "Vậy không được, ngày ngày ôm sách vở, nhỡ nuôi thành một sách nhỏ ngốc nghếch thì hỏng."

Thịnh Dục Kiệt ngẩng đầu, mắt to không chớp nhìn cô.

Di Lâm dường như nghĩ tới cái gì, cười nói: "Đúng rồi, hình như nghe giáo viên ở nhà trẻ nói qua, Tiểu thiếu gia ở nhà trẻ tương đối thích đánh cầu lông với các bạn nhỏ. Chẳng qua giờ đang nghỉ hè, không có các bạn nhỏ chơi cùng Tiểu thiếu gia."

"Thật không?" Mắt Tần Thi Nghi sáng lên, cúi đầu nhìn Thịnh Dục Kiệt.

Thịnh Dục Kiệt về mặt bình tĩnh gật đầu.

Tần Thi Nghi liền hỏi di Lâm: "Trong nhà có vợt cầu lông không ạ? Bãi cỏ ở hoa viên rộng rãi, thích hợp để đánh cầu lông."

"Có, có." Di Lâm cười tủm tỉm gật đầu: "Tam thiếu phu nhân muốn chơi cùng Tiểu thiếu gia một lát sao?"

Lúc này mắt Thịnh Dục Kiệt cũng sáng lấp lánh nhìn Tần Thi Nghi, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập chờ mong.

Tần Thi Nghi cười nói: "Đoán chừng chỉ chơi được chốc lát, ngày thường cháu ít vận động." Nói xong lại vắn về gương mặt trẻ con mập mạp của cậu nhóc, cười tủm tỉm: "Vận nhất đánh không lại, bảo bố phải nhường mẹ đó."

Vốn dĩ đánh cầu lông là do Tần Thi Nghi nhất thời hứng khởi, nhưng chờ khi di Lâm mang vợt cầu lông qua đây, gần như hơn nửa người giúp việc trong biệt thự đều biết, bao gồm quản gia, thím Lưu và đám người Tiểu Trương, đoàn người vô cùng náo nhiệt vây xung quanh đảm đương vai trò đội cổ động viên.

Trong những người này, Tiểu Trương tuổi trẻ, tính cách hoạt bát có sức sống nhất. Trước kia bởi vì cô chủ trừ khi nhàm chán kéo cô ấy nói chuyện tào lao, mới có vẻ bình dị gần gũi một chút, thời gian khác đều rất lạnh lùng. Tiểu Trương thật sự không dám chơi đùa trước mặt cô chủ. Vậy mà sau khi xảy ra tai nạn giao thông, tuy rằng cô chủ trở về nhà ba mẹ chồng, nhưng tính tình cô chủ lại bình thân hơn trước rất nhiều, có lẽ người trải qua sinh tử ít hoặc nhiều sẽ có chút thay đổi, giờ Tiểu Trương ngược lại dám ở bên cạnh cô chủ vui đùa tí tẹo.

Đương nhiên, trước kia Tiểu Trương không biết gia thế của cô chủ, cơ hồ cô chủ là một người độc lai độc vãng, không liên hệ gì với nhà. Nếu không phải ngón tay cô chủ đeo nhẫn cưới, Tiểu Trương cũng không biết cô chủ đã kết hôn, càng không biết cô chủ có con trai lớn như vậy, khiến cho người khiếp sợ nhất chính là cô chủ cư nhiên là Thiếu phu nhân Thịnh gia! Đây chính là hào môn trong hào môn đó.

Ban đầu khi biết tin tức này, trình độ kinh ngạc của Tiểu Trương không thua gì chuyện cô ấy trúng năm trăm vạn, lập tức đề ra mục tiêu, phải nắm chắc cơ hội lần này, phục vụ bên người cô chủ thật tốt. Chỉ cần hoàn thành tốt công việc, khoảng cách cô ấy thăng chức tăng lương, ngày tháng nghênh đón cao phú soái không còn xa xôi nữa.

Suy cho cùng trước kia Tiểu Trương xem quá nhiều tin tức bất quái, quy củ con dâu gả vào Thịnh gia chỉ cần sinh con trai là có thể hưởng một bộ phận cổ phần với bao nhiêu sản nghiệp. Năm được cổ phần tập đoàn Thịnh Thị trong tay, giá trị con người ít nhất là mấy ngàn vạn. Huống chi cô chủ sinh ra Tiểu thiếu gia đầu tiên của Thịnh gia, xem đáng về Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân đều đối với cháu trai trưởng này thương yêu có thừa, chắc chắn cô chủ không thiếu chỗ tốt.

Còn nữa hiện tại Tiểu Trương đã biết ông xã của cô chủ cư nhiên nam thần mình hâm mộ từ nhỏ - Hoắc Lăng! Ôi trời ơi quả thực là xuất sắc giống hệt tiểu thuyết, bảo sao lần đầu tiên Tiểu Trương gặp Tiểu thiếu gia chung quy cứ cảm thấy Tiểu thiếu gia thoát nhìn có điểm quen mắt. Làm fans nào tàn đáng tin của nam thần, vấn đề giá trị con người của nam thần Tiểu Trương nhất định có quyền lên tiếng, nam thần có vài đại ngôn (người đại diện, phát ngôn cho một nhãn hàng, thương hiệu) toàn cầu thương hiệu xa xỉ, chú ý nhé, là hình tượng người phát ngôn toàn cầu, càng miễn bàn trong nước hầu như giá quảng cáo đều cao đến tận trời. Tuy rằng nam thần không thích nhận quảng cáo, nhưng nếu nhận đều là tinh phẩm, chỉ riêng phí quảng cáo, phí đại ngôn mỗi năm, nhảm tính cũng phải hơn ngàn vạn.

Và lại nam thần cũng là con cưng của giới thời trang, tuy công việc chính không phải cái này, nam thần cũng không thích lẫn lộn trong vòng người mẫu, nhưng thân là người mẫu ngưng đọng của hai nhà thiết kế lớn hàng đầu. Mỗi năm tới tuần lễ thời trang, không thể tránh né việc đi show catwalk, phí sản khấu đồng dạng giá trên trời.

Tất cả chỉ là nghề phụ, thực tế trong giới nam thần được xem là đại bài không thích phát triển nghề phụ nhất, nhìn ra được anh chỉ muốn thanh thản ổn định đóng phim, các fans thường lấy đó làm tự hào, cảm thấy nam thần nhà mình nhập vòng nhiều năm như vậy, vẫn không quên sơ tâm, đúng là mười phần khó khăn. Tuy rằng đôi khi cũng bị antifans lấy điều này ra để công kích, nói nam thần của bọn họ giả vờ, dối trá, trước mặt người khác biểu hiện chỉ đóng phim không bàn chuyện tiền bạc, giống như thật sự ngại thừa tiền, kỳ thật sau lưng kiếm được nhiều hơn bất cứ ai, rõ ràng là hai mặt.

Hiện tại ngẫm kỹ, nam thần chắc hẳn không phải ngại tiền nhiều, mà trong nhà đã đủ tiền rồi, không cần thiết giống đa số các minh tinh khác, hồng liền diễn cuồng vớt tiền. Nam thần thật sự muốn kiếm tiền, làm cái gì chẳng được, dưới cờ tập đoàn Thịnh Thị có nhiều công ty như vậy, anh không đảm nhận chức cao phía dưới cũng có người liều mạng giúp anh kiếm tiền. Ngược lại thân phận này của anh tiến vào giới giải trí chỉ sợ chịu áp lực không nhỏ.

Nếu không phải thực sự yêu đóng phim, ai bắt anh tự làm bản thân khó xử như vậy?

Đối với đóng phim, nam thần cũng không giống các đại bài khác, nam thần bên ngoài siêu sao bên trong là chiến sĩ thi đua. Luôn duy trì tiết tấu mỗi năm ít nhất một bộ phim anh đóng được công chiếu, đôi khi còn yêu cầu trát hí (**), có thể nói là chuyên nghiệp làm hết phận sự.

Sau lưng làm nam thần chiến sĩ thi đua, mặt trước lại là diễn viên có thù lao đóng phim cao nhất trong giới —— thù lao đóng phim cao không ai sánh nổi. Đã có thời điểm đạo diễn mời anh đóng phim thậm chí không ghi nổi mức thù lao đóng phim. Điều này cũng có thể lý giải, ai nấy đều biết từ khi đoạt giải ảnh đế đầu tiên, ở rất nhiều liên hoan phim sau đó anh chưa từng thất thủ qua, đương nhiên địa vị trong giới sẽ rất cao. Nghe nói đoàn đội (ekip) của nam thần ánh mắt đặc biệt tốt, kịch bản nhận cho nam thần, sau khi phim công chiếu doanh thu phòng vé đều không quá kém. Loại tình huống này trực tiếp làm cho phim thương mại muốn tìm nam thần diễn vì đánh mạnh vào kỷ lục phòng bán vé, phim văn nghệ muốn tìm nam thần diễn vì muốn tăng khả năng đoạt giải thưởng.

Có vài kịch bản thật sự không tồi, đạo diễn không ghi ra mức thù lao đóng phim, nam thần cũng đồng ý nhận, lấy phương thức chia hoa hồng làm thù lao đóng phim để gia nhập. Dù sao cuối cùng phim công chiếu doanh thu phòng bán vé đều không kém, loại hình thức thu vào tổng hợp này so với thù lao đóng phim đơn thuần cao hơn nhiều.

Có thể đoán, thù lao đóng phim mỗi năm nam thần thu về không hề thấp.

Tiểu Trương không phải thiên vị nam thần nhà mình, cô ấy cảm thấy giá trị con người hiện tại của nam thần, nhất định không kém hơn người đang nắm quyền Thịnh gia - Thịnh tổng.

Giá trị con người của cô chủ nhà mình không thấp, còn có ông xã biết kiếm tiền như vậy, cứ tính Tiểu Trương không để ý nam thần, chỉ đơn thuần xem xét ở vấn đề tiền bạc thôi, cô ấy cũng muốn làm việc thật tốt, tranh thủ sớm ngày thăng chức tăng lương, trở thành người chiến thắng trong cuộc sống.

Tóm lại một câu, hiện tại Tiểu Trương vì thực hiện mục tiêu cuộc sống, mà đang nỗ lực khiến cô chủ nhà mình vui vẻ.

Tần Thi Nghi muốn cùng con trai đánh cầu lông, Tiểu Trương liền ở bên cạnh làm cổ động viên hâm nóng bầu không khí, kiêm chức bình luận viên: "A, vận động viên của chúng ta đã vào sân, đầu tiên mời mọi người xem tuyến thủ của hai đội..."

Nghe tiếng Tiểu Trương "Thuyết minh", Tần Thi Nghi rất phối hợp dơ tay vẫy. Tiểu Trương lấy sức lực năm đó theo đuổi thần tượng hét lên hai tiếng, sau đó nháy mắt khôi phục thần sắc, nghiêm trang giải thích: "Xem ra vận động viên của chúng ta rất được ủng hộ."

Bộ dạng đạu bì (ngốc, nhà quê, đụt) lại tan thân phân liệt này khiến mọi người cười ha ha, ngay cả Thịnh Dục Kiệt đứng đối diện Tần Thi Nghi đã chuẩn bị tự thể sẵn sàng đều không không nhìn được cong cong đôi mắt.

Tuy rằng trận thế lớn nhưng hai đời Tần Thi Nghi đều là phế tài, đời trước cô lập chí phải làm học bá, rồi khỏi núi, sau đó thay đổi vận mệnh cả nhà, mọi người trong nhà gần như không cho cô làm việc để cô dành nhiều thời gian đọc sách. Đời này còn không bằng đời trước, nguyên chủ là chủ nhân sống trong nhung lụa, gần đây Tần Thi Nghi lại không thể không nằm viện hơn nửa tháng, không yếu tới trình độ gió thổi bay đã không tồi rồi. Sau khi đánh với Thịnh Dục Kiệt mấy hiệp phế tài Tần Thi Nghi đỏ mặt hỏi đàm địa kêu "Dừng".

Môn thể dục ở đại học của Tần Thi Nghi có chuyên đề đánh cầu lông. Lần đầu tiên không có kinh nghiệm, lúc đánh cô vui sướng tràn trề kết quả mấy ngày kế tiếp toàn thân đau nhức thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự. Lấy cảnh giới của Tần Thi Nghi muốn rèn luyện cơ thể phải tuân tự tăng dần, cô không muốn ăn khổ thêm lần nữa.

Kêu "Dừng" xong, thấy cậu nhóc đối diện vẻ mặt còn hứng thú bưng bưng, Tần Thi Nghi liền vẫy tay với Tiểu Trương vui vẻ ồn ào nhất bên ngoài: "Tiểu Trương lại đây đánh với Tiểu Kiệt một lát, tôi không kiên trì nổi."

Tổ chất cơ thể Tiểu Trương tốt hơn Tần Thi Nghi rất nhiều, hơn nữa phản ứng nhanh nhẹn. Tuy rằng có ý nhường Thịnh Dục Kiệt, nhưng cậu nhóc đánh với cô ấy vẫn có chút cố hết sức, không giống lúc đánh với mẹ, hoàn toàn là thể lực ngang nhau.

Tần Thi Nghi chú ý thời gian, thấy trôi qua nửa tiếng, lại kêu "Dừng", vẫy tay nói với Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, chơi vậy thôi. Trở về tắm rửa đã lần sau chúng ta lại chơi."

"Vâng ạ." Thịnh Dục Kiệt ôm vọt cầu lông, chạy về hướng Tần Thi Nghi, anh bạn nhỏ mới vừa vận động xong, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, đôi mắt đen lấp

xinh đẹp càng thêm tỏa sáng.

Thời điểm cậu nhóc chạy đến trước mặt Tần Thi Nghi, cô làm bộ tránh sang bên cạnh, xua tay nói: "Ôi, người toàn mồ hôi, giờ Tiểu Kiệt biến thành đứa trẻ hôi rồi!"

Thịnh Dục Kiệt không giống đứa trẻ khác, để người lớn tùy ý trêu chọc, cậu nhóc cũng làm bộ tiến lên, sau đó học theo dáng vẻ Tần Thi Nghi bịt mũi, xua tay nói: "Mẹ cũng là mẹ hôi."

Khiến mọi người không dùng được cười.

(*) Tam đường hội thẩm Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công. Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử, hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là "Tam đường hội thẩm". Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành "Tam Pháp Tĩ", là cơ quan xét xử tối cao, thường là "Tam Pháp Tĩ" tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là "Tam đường hội thẩm". (Chú thích truyện "Công chúa cầu thân" - Yuuri dịch)

(**) Trát hí (扎戏): Trong phương ngữ Nam Xương "Trát hí" đề cập đến việc vội vàng đến, vội vàng. "Trát hí" của diễn viên đề cập đến: Tham gia các bộ phim khác nhau trong cùng thời kỳ, đôi khi là thể hiện các cảnh quay liên tục và nguy hiểm (Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xuất phát

Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt thay phiên tắm xong. Thời điểm xuống tầng đúng lúc nghe thấy thím Lư và quản gia thảo luận về thực đơn bữa chiều, nhìn dáng vẻ trịnh trọng của hai người, Tần Thi Nghi có dự cảm không lành, không nhịn được hỏi: "Quản gia, thím Lư, chiều nay ba mẹ về ăn cơm sao?"

Quản gia và Lư thẩm đồng loạt quay đầu lại, cười với hai mẹ con. Quản gia gật đầu trả lời: "Bình thường cuối tuần nếu lão gia và phu nhân không có kế hoạch nhất định sẽ về nhà ăn cơm. Tầm này còn chưa gọi điện thoại về chắc hẳn không có kế hoạch khác."

Tần Thi Nghi nỗ lực lờ ra nụ cười tự nhiên, không ngừng nói với bản thân đây là chuyện rất bình thường, hiện tại cô sống ở biệt thự Thịnh gia, suy cho cùng không có khả năng khiến Boss không trở về nhà? Thực tế cô đã xem như rất may mắn, qua buổi tối hôm nay, ngày mai sẽ bay sang Mỹ, Thịnh phu nhân đã đáp ứng với cô, sau khi trở về nước cô có thể dẫn bánh bao nhỏ ra ngoài ở. Sau này cơ hội chính diện đối đầu với nhóm Boss không nhiều lắm, không cần quá căng thẳng, hơn nữa sáng nay cô thể hiện không tồi. Chỉ cần cô chăm sóc con trai chu đáo, khẳng định sẽ không thành vấn đề.

Tự an ủi bản thân xong, cảm xúc của Tần Thi Nghi cũng dần bình tĩnh hơn. Bên kia quản gia thương lượng với thím Lư, rồi hỏi ý kiến hai mẹ con: "Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia có muốn ăn món gì không?"

Tần Thi Nghi theo thường lệ đem vấn đề giao cho Thịnh Dục Kiệt, anh bạn nhỏ cũng không kén ăn, ngẩng đầu nói với bọn họ: "Món gì cũng được ạ, cháu cảm ơn."

Tuy đã quen dáng vẻ đẹp trai đáng yêu của Tiểu thiếu gia nhà mình, nhưng thím Lư vẫn buồn cười, híp mắt hỏi: "Hôm nay Tiểu thiếu gia có yêu cầu gì với điểm tâm ngọt không?"

Thím Lư thẩm vừa nói, Tần Thi Nghi liền nhìn thấy khuôn mặt anh bạn nhỏ mới vừa rồi còn bình bình, bỗng chốc sinh động hẳn lên, đôi mắt sáng lấp lánh, đáp án vẫn giống như cũ, nhưng Tần Thi Nghi cảm thấy ý những lời này của anh bạn nhỏ có thể dịch lại là: "Điểm tâm ngọt bà Lư làm ăn đều ngon."

Tần Thi Nghi không nhịn được cười, vân vê gương mặt đầy thịt của anh bạn nhỏ: "Con thích đồ ngọt đến vậy à?"

Quản gia nghiêm trang tạo cảm giác quá trọng khuôn phép, thỉnh thoảng nói: "Khi còn nhỏ Tam thiếu gia cũng rất thích đồ ngọt."

Thím Lư bừng tỉnh, cười nói: "Đúng vậy, thói quen thích ăn đồ ngọt của Tiểu thiếu gia giống Tam thiếu gia khi còn nhỏ như đúc, đều thích nhất các loại bánh kem."

Tần Thi Nghi không quan tâm lắm ông xã miễn phí thích ăn cái gì, chẳng qua nếu tất cả mọi người đều nhắc tới đề tài này cô cũng không thể biến hiện quá lạnh nhạt, liền lễ phép lên tiếng: "Vậy ạ? Không biết bây giờ anh ấy còn thích ăn đồ ngọt không?"

"Thích thì có ăn được đâu." Thím Lư lắc đầu, vẻ mặt không đành lòng: "Gần đây thím dạy Tiểu Trương nấu cơm, cậu Ngô bên kia có gửi tư liệu về thực

đơn và món Tam thiếu gia thích ăn đến. Món Tam thiếu gia ăn, lượng dầu khi nấu phải không chế chặt chẽ, các loại thịt nhiều năng lượng hoàn toàn không thể chạm vào. Thiếu phu nhân nói xem Tam thiếu gia không thể ăn hết tất cả những món mình muốn ăn, vậy còn ý nghĩa gì?"

"Đúng vậy, thật là không dễ dàng." Về mặt Tần Thi Nghi chân thành phụ họa, trong lòng lại không thực sự để ý, ông xã miễn phí ăn được hết món ngon hay không chẳng quan trọng, cô và bánh bao nhỏ ăn được là tốt rồi, cô không nhìn được liền dặn dò: "Đó là do Hạo Hàm không có cách nào khác, công việc yêu cầu duy trì dáng người. Nhưng thím Lưu đừng quên dạy Tiểu Trương mấy món sở trường nhé, cháu sợ Tiểu Kiệt qua Mỹ ăn không quen."

Thím Lưu mặt mày hớn hơ vui vẻ nói: "Tam thiếu phu nhân yên tâm đi, cái gì nên dạy mấy ngày nay thím đều dạy cho Tiểu Trương rồi."

Tần Thi Nghi cười tủm tỉm gật đầu: "Vậy là tốt rồi, quán gia và thím Lưu bận rộn thì cứ đi trước đi ạ."

Quán gia cùng thím Lưu từng người vội vàng rời đi, Tần Thi Nghi dắt anh bạn nhỏ ra sofa. Cậu nhóc vừa mới mở TV lên, cô bỗng nhiên nghĩ đến lời nói hồ sáng của Thịnh phu nhân, liền nghiêng đầu nhìn Thịnh Dục Kiệt, hỏi: "Bảo bối, hiện tại chúng ta có hai lựa chọn: Một là xem TV, hai là vào phòng bếp học làm bánh kem, con muốn chọn cái nào?"

Thịnh Dục Kiệt nghe được lời này, tay đang cầm điều khiển từ xa lập tức buông xuống, căn bản không cần lựa chọn, làm bánh kem so với xem phim hoạt hình quan trọng hơn nhiều.

Thím Lưu chân trước vừa mới bước vào phòng bếp, sau lưng đã thấy Tần Thi Nghi cùng Thịnh Dục Kiệt theo vào, bà ấy hơi nghi hoặc: "Tam thiếu phu nhân, Tiểu thiếu gia, hai người có chuyện gì sao?"

"Không có gì, đúng lúc nhàn rỗi không có việc nên vào đây cùng thím Lưu học làm bánh kem." Tần Thi Nghi cười híp mắt nói: "Mẹ kể đêm qua ba ăn hết sạch bánh kem còn thừa. Nếu ba mẹ thích bánh Tiểu Kiệt làm, vậy thừa dịp trước khi sang Mỹ dứt khoát làm lại một lần."

Hiện tại đây là phương thức duy nhất Tần Thi Nghi có thể nghĩ ra để lấy lòng Boss.

Tất nhiên thím Lưu tất không có ý kiến, cười nói: "Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia có lòng."

Vì thế Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt bắt đầu trát phòng bếp, so với học làm bánh kem để thể hiện trước mặt Boss rõ ràng khi đến tay Tần Thi Nghi phần lớn thời gian chơi đùa chiếm đa số. Hôm nay toàn bộ quá trình thím Lưu không hề giúp đỡ mà đứng bên cạnh chỉ huy: Tách lòng trắng và lòng đỏ trứng gà, đánh bông trứng và đường, trộn bột mì, phết bơ, thêm nguyên liệu này đó đều do Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt tự động thủ.

Hai mẹ con làm bánh kem giống như chơi đùa, thích nhảy cóc trình tự, trộn bột mì do Thịnh Dục Kiệt làm, anh bạn nhỏ không cẩn thận hất xì một cái, mặt hai mẹ con đều bám đầy bột mì.

Mấy người ở phòng bếp xem mà buồn cười, Tần Thi Nghi không thấy mặt mình, nhìn anh bạn nhỏ chỉ lộ ra cái mũi, đôi mắt và miệng, liền không nhìn được vừa cười to vừa nói: "Bảo bối trang điểm đẹp đấy, có thể trực tiếp lên sân khấu hát tuồng."

Thịnh Dục Kiệt lập tức mở miệng đáp lại: "Vậy mẹ cũng có thể lên sân khấu." Mặt anh bạn nhỏ nhiều bột mì hơn so với Tần Thi Nghi, mở miệng phát là bột mì rơi là tả xuống, chú ý tới màn này anh bạn nhỏ nhanh chóng ngậm miệng, môi mím chặt biểu hiện tâm tình anh bạn nhỏ cuối cùng không thể giữ nổi bình tĩnh.

Lưu thẩm thấy thế, vội vàng rút khăn giấy giúp hai mẹ con lau mặt, một bên cười nói: "Chờ bánh kem nướng xong, Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia lại phải đi thay quần áo."

Đang cười đùa, mọi người bỗng nghe thấy phòng khách có tiếng động, thím Lưu liền nói: "Chắc là lão gia và phu nhân đã về."

Lòng Tần Thi Nghi không nhìn được nhảy dựng, hỏi: "Ba mẹ cháu về sớm vậy sao?"

"Không còn sớm đâu, chưa tới một tiếng nữa là giờ cơm rồi."

Tần Thi Nghi gật đầu, vẫn cảm thấy các Boss trở về hơi sớm, nói không chừng là vì muốn chơi cùng cháu trai nhiều hơn.

Nghĩ vậy, Tần Thi Nghi lộ ra nụ cười tự nhiên, vỗ vỗ Thịnh Dục Kiệt bên cạnh: "Bảo bối, con ra chào ông nội, bà nội đi. Nói cho ông bà nội biết chờ con làm bánh kem xong sẽ cùng ông bà nội xem TV."

Thịnh Dục Kiệt gật đầu, phui tay nhỏ rồi lon ton chạy ra ngoài. Chẳng mấy chốc Tần Thi Nghi nghe được tiếng Chủ tịch Thịnh bình thường ở trước mặt người khác mười phần nghiêm túc giờ phút này lại đang trêu ghẹo cháu trai: "Tiểu Kiệt vào phòng bếp lần hả? Cả người toàn bột mì giống hệt ông già nhỏ."

Lời của Chủ tịch Thịnh không có gì không đúng, giọng nói tràn đầy tình yêu thương với cháu trai. Chỉ là Tần Thi Nghi không có cách nào tưởng tượng Boss nghiêm túc hoá ra biết nói đùa.

Cũng không biết anh bạn nhỏ nói gì với ông nội, bà nội. Đại khái sau khoảng hai ba phút, Thịnh Dục Kiệt mặt đỏ bừng chạy vào phòng bếp, Tần Thi Nghi hướng cậu nhóc vẫy tay nói: "Tiểu Kiệt mau tới giúp mẹ thêm đường, muốn đánh kem bơ."

Thịnh Dục Kiệt nghe thế dưới chân chạy càng nhanh như quả pháo nhỏ vừa đốt vọt thẳng tới trước mặt Tần Thi Nghi, có thể nhìn ra anh bạn nhỏ rất tích cực với nhiệm vụ này.

Nướng bánh kem, Tần Thi Nghi thành công né tránh tiếp xúc với hai vị Boss, cô hận không thể ở phòng bếp đợi cho đến khi ăn cơm mới ra ngoài ——
Đương nhiên điều này không có khả năng, tuy vậy Tần Thi Nghi có thể dùng lý do quan sát nhiệt độ, ở tại phòng bếp chờ bánh kem nướng xong.

Tần Thi Nghi lấy cớ để bản thân ở phòng bếp, nhưng không chút do dự đẩy con trai ra ngoài: "Bảo bối, con nhờ bà nội giúp con thay bộ quần áo sạch sẽ đi."

Thịnh Dục Kiệt vốn ở sạch, hoặc có thể nói là có thói quen sạch sẽ. Anh bạn nhỏ thơm tho sáng sủa đối với bộ dạng bẩn thỉu của mình không có cách nào tiếp nhận. Nếu không phải nhiệt tình làm bánh kem lớn hơn thói quen, chỉ sợ anh bạn nhỏ đã sớm đi thay quần áo sạch sẽ.

Chẳng qua Thịnh Dục Kiệt vẫn ngẩng đầu hỏi Tần Thi Nghi trước: "Mẹ không đi thay quần áo sao?"

"Mẹ muốn ở chỗ này nướng bánh kem, chờ tới nước Mỹ, không có bà Lưu hỗ trợ, toàn bộ quá trình đều sẽ do mẹ con mình tự làm." Tần Thi Nghi nói, không nhìn được lại vẫn về khuôn mặt anh bạn nhỏ, trên tay cô còn dính bột mì, vừa sờ cái, khuôn mặt bóng loáng của anh bạn nhỏ liền xuất hiện dấu vết.

Ánh mắt Tần Thi Nghi sáng lên, thừa dịp Thịnh Dục Kiệt không phát hiện manh mối, cô đổi tay vẫn về bên mặt kia của anh bạn nhỏ, thành công biến cậu nhóc sạch sẽ xinh đẹp thành một con mèo hoa nhỏ. Sau khi Thịnh Dục Kiệt rời đi không bao lâu, Tần Thi Nghi liền nghe được phòng khách truyền đến tiếng Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân cười to không màng tới hình tượng.

Trong lúc đợi bánh kem nướng xong Tần Thi Nghi cũng không nhàn rỗi, thím Lưu và mọi người đang chuẩn bị bắt đầu xào rau, Tần Thi Nghi còn đứng ở bên cạnh học, thậm chí công hiến một món ăn.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là thời gian cần để nướng bánh kem quá ngắn, dù Tần Thi Nghi muốn cọt cọt lui, lò nướng cũng sẽ không chiều theo ý của cô kéo dài thời gian. Tần Thi Nghi chỉ có thể lưu luyến không rời bước ra khỏi phòng bếp. Thời điểm cô đi ngang qua phòng khách, Thịnh Dục Kiệt đã thay quần áo sạch sẽ, ngồi giữa Thịnh phu nhân và Chủ tịch Thịnh xem TV, tất nhiên là nhường cậu nhóc xem phim hoạt hình.

"Ba, mẹ, đã về rồi à?"

Thịnh phu nhân cười gật đầu: "Bánh kem làm xong rồi sao? Con lên tầng thay quần áo đi, thế nào mà giống hệt Tiểu Kiệt vậy, làm cả người toàn bột mì."

Tần Thi Nghi nghe lời này không có cảm giác gì, anh bạn nhỏ ngồi cạnh Thịnh phu nhân mắt lại loe loe, nỗ lực tỏ vẻ như không có việc gì.

Tần Thi Nghi lên tầng thay quần áo xong, cũng không dám tìm cớ khác, ngoan ngoãn xuống tầng ngồi bên cạnh Thịnh phu nhân. May mà Thịnh Dục Kiệt đang xem phim hoạt hình, Boss chắc hẳn không muốn quấy rầy hứng thú của anh bạn nhỏ nên không nói gì. Tần Thi Nghi mừng rỡ giả bộ tập trung xem phim hoạt hình.

Hơn 6 giờ chiều, thím Lưu bày đồ ăn xong, qua đây mời: "Mời lão gia, phu nhân, Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia ra ăn cơm."

"Được." Nói chuyện chính là Boss Chủ tịch Thịnh, ông vỗ đầu Thịnh Dục Kiệt: "Tiểu Kiệt, đừng xem nữa cháu, đi ăn cơm thôi."

Tuy rằng Thịnh Dục Kiệt xem phim hoạt hình, nhưng trước nay chưa từng thấy cậu nhóc quá trầm mê, Tần Thi Nghi không rõ rốt cuộc là cậu nhóc thích xem hay không thích xem nữa.

Vừa nghe Thịnh Đồng nói như vậy, anh bạn nhỏ liền không nói hai lời đứng lên.

Tần Thi Nghi đi theo phía sau Thịnh phu nhân ngồi xuống.

Thím Lưu giúp Thịnh Dục Kiệt kéo ghế dựa, cậu nhóc không cần người lớn bế, tự mình phối hợp chân và tay bò lên trên ghế dựa, thím Lưu vẫn luôn đứng bên cạnh chăm sóc, chờ cậu nhóc ngồi vững, mới cười nói: "Tiểu thiếu gia, món trứng gà chưng cà chua này là do Tam thiếu phu nhân tự tay nấu, lát nữa Tiểu thiếu gia phải ăn nhiều một chút, cổ vũ cho Tam thiếu phu nhân nhé."

Thịnh Dục Kiệt mím môi, khuôn mặt nhỏ tràn ngập rồi rầm. Tuy rằng Thịnh Dục Kiệt xem như đứa trẻ không kén ăn, nhưng có mấy món rau dưa khiến cậu nhóc căm thù đến tận xương tủy, cà chua chính là một trong số đó.

Bây giờ món đầu tiên mẹ nấu chính là cà chua, cậu nhóc không ăn dường như rất có lỗi với mẹ, nhưng bản thân cậu nhóc thật sự rất không thích ăn cà chua. Anh bạn nhỏ rồi rầm một lúc lâu, cuối cùng tình yêu với mẹ vẫn chiến thắng cà chua đáng ghét, anh bạn nhỏ mặt đầy bi tráng gật đầu.

Thịnh phu nhân nghe xong cũng rất ngoài ý muốn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi: "Thi Nghi con học được cách nấu ăn khi nào vậy?"

"Không có, không có ả." Về mặt Tần Thi Nghi ngượng ngùng: "Thím Lưu khoa trương, con chỉ dùng xẻng đào vài cái, vẫn là thím Lưu ở bên cạnh cầm tay dạy bảo."

Thím Lưu cười tiếp lời: "Thím nào có cầm tay Tam thiếu phu nhân, nhiều lắm là động mồm động mép, không phải Tam thiếu phu nhân tự nấu sao?"

"Hai người đừng khen lẫn nhau nữa." Thịnh phu nhân cười nói: "Lần đầu tiên xuống bếp có thể nấu thành như vậy, xem ra Thư Nghi vẫn có chút thiên phú."

Đây chỉ là nhạc đệm nhỏ trước bữa cơm, sau khi bắt đầu ăn cả nhà không ai nói chuyện, yên lặng dùng bữa.

Ăn cơm xong, ăn bánh kem xong, Tần Thi Nghi dắt tay anh bạn nhỏ, theo nhóm Boss đi tản bộ.

Thực tế Tần Thi Nghi cẩn thận với nhóm Boss, nhóm Boss cũng không hiểu Tần Thi Nghi nhiều lắm. Đề tài phần lớn xoay xung quanh Thịnh Dục Kiệt, ngẫu nhiên hướng về phía Tần Thi Nghi xả hai câu, cô đều ứng phó được.

Tản bộ xong, Tần Thi Nghi nhẹ nhàng thở ra, xin chỉ thị của nhóm Boss: "Ba mẹ, nên dẫn Tiểu Kiệt trở về đọc sách, hôm nay Tiểu Kiệt chơi cả ngày rồi không thể bỏ lỡ việc học."

Chủ tịch Thịnh và Thịnh phu nhân đều không có ý kiến. Chủ tịch Thịnh thậm chí còn mở miệng khen ngợi Tần Thi Nghi một phen: "Không tồi, trẻ con phải kết hợp giữa vừa học vừa chơi."

Tần Thi Nghi không ngờ mình cẩn thận để tránh phạm sai lầm, cư nhiên còn có thể nhận được lời khen của Boss, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Buổi sáng ngày hôm sau thức dậy, Tần Thi Nghi nghĩ là thứ hai đầu tuần lấy trình độ bận rộn của nhóm Boss vào cuối tuần, thứ hai chắc chắn vừa sáng sớm liền đến tập đoàn, nhiều lắm thì còn Thịnh phu nhân ở nhà không ra cửa sớm. Vì thế Tần Thi Nghi yên tâm rời giường, rửa mặt dọn dẹp xong cũng đã hơn 8 giờ rồi, yên tâm dẫn theo anh bạn nhỏ xuống tầng, lại bị cảnh tượng ở phòng khách dọa cho sợ hãi.

Chủ tịch Thịnh, Thịnh phu nhân, Thịnh tổng và phó Thịnh tổng đều ngồi ở phòng khách không thiếu một ai, đây là tiết tấu gì vậy?

Tần Thi Nghi quả thực tròn mắt há hốc mồm. Nhưng tất cả mọi người đều là Boss, chỉ có cô là tiểu lâu la, khiếp sợ cũng phải căng da đầu đi xuống.

Muộn một chút, Tần Thi Nghi chào hỏi rồi ngoan ngoãn nhận sai: "Ngượng ngừng, bọn con ngủ quên mất."

Thịnh phu nhân xua tay, cười nói: "Giờ chưa muộn, ăn sáng xong, bọn họ vẫn kịp đến tập đoàn."

Thịnh Dục Kiệt không nghĩ nhiều giống mẹ, lễ phép chào mọi người xong liền mở to mắt không chớp nhìn Thịnh Hạo Vũ: "Sao bác hai lại ở đây?"

Cậu nhóc hỏi đúng nghi hoặc trong lòng Tần Thi Nghi, cô cũng muốn biết sao phó Thịnh tổng lại tới xem náo nhiệt, Chủ tịch Thịnh và Thịnh tổng thì thôi dù sao cũng sống ở đây, tối qua cô đã gặp nên dễ hiểu. Còn phó Thịnh tổng, cô nghe thám Lư nói qua từ lúc tốt nghiệp đại học phó Thịnh tổng đã không sống ở biệt thự nữa, nhiều lắm lúc Tết nhất theo yêu cầu của trường bồi mới trở về sống ở đây mấy hôm. Thám Lư bảo trong ba anh em, phó Thịnh tổng là người không thích bị quản nhất, từ nhỏ thói quen cá nhân đã xấu, ví dụ như ngày đêm điên đảo, ba bữa cơm không theo quy luật, buổi tối thích la cà hộp đêm toàn quây (high) đến rạng sáng mới về. Mà cổ tình những người khác trong nhà sinh hoạt thật sự rất đúng quy luật, đặc biệt là anh cả Thịnh tổng, cực kỳ nghiêm túc đáng về em trai chơi đùa quá độ, gặp một lần liền mắng một lần. Phó Thịnh tổng vì muốn bên tai yên tĩnh, dứt khoát dọn ra khỏi biệt thự. Vậy nên, Tần Thi Nghi cảm thấy phó Thịnh tổng thói quen sinh hoạt cực kỳ không theo quy luật đến thám Lư còn biết, sáng sớm chạy đến biệt thự Thịnh gia chắc chắn không đơn thuần chỉ để kẻ bữa sáng. Hơn nữa ngay cả con trai cô phản ứng đầu tiên cũng là cảm thấy kỳ quái, có thể chứng minh rằng trước nay phó Thịnh tổng chưa từng làm như vậy.

Vì thế hai mẹ con, một người thể hiện ra mặt, một người giấu ở trong lòng chờ Thịnh Hạo Vũ trả lời.

Thịnh Hạo Vũ bị cháu trai dùng đôi mắt trong vắt sáng rõ nhìn, da mặt khó tránh khỏi cảm giác xấu hổ, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Đang đợi Tiểu Kiệt cùng ăn bữa sáng, Tiểu Kiệt có đói bụng không?"

Thịnh Dục Kiệt lắc đầu, lại tung thêm một vấn đề: "Tối hôm qua bác hai ở nhà ạ?"

Thịnh Hạo Vũ hoàn toàn tắt điện, cháu trai chưa lớn bao nhiêu đã biết hấn đức hạnh gì. Từ lúc cha sinh mẹ đẻ lần đầu tiên Thịnh Hạo Vũ cảm thấy không có chỗ dung thân.

"Tiểu Kiệt." Tần Thi Nghi nhấp môi, vỗ vai cậu nhóc, cười nói: "Bác hai muốn ở đâu thì ở thôi, con hỏi giống như tra hộ khẩu vậy? Xem con hỏi đến độ bác hai không trả lời nổi kia."

Tính cách Thịnh Dục Kiệt nghiêm túc, tuy rằng bị mẹ trêu ghẹo đến ngượng ngừng, nhưng vẫn trả lời: "Bởi vì có điểm kỳ quái."

Thịnh Hạo Vũ hoàn toàn mất hết mặt mũi, sao hấn cứ cảm thấy hai mẹ con nhà này cố ý song ca chèn ép hấn nhỉ?

Quả nhiên nghe được cháu trai nói, giây tiếp theo, Thịnh tổng đang đọc báo ngừng đầu, lườm em trai một cái: "Ngay cả Tiểu Kiệt cũng biết em ngày thường đức hạnh gì, em hay nhỉ?"

Thịnh Hạo Vũ đối mặt với ánh mắt hận sắt không thành thép của anh trai đã sớm miễn dịch, giờ hấn chịu đủ đả kích là bởi vì hấn vẫn luôn cho rằng hình tượng của mình ở trước mặt cháu trai đóng gói rất khá, là hình tượng vô cùng cao lớn vĩ đại. Kết quả cư nhiên trong lòng cháu trai nhỏ nghĩ về hấn như vậy? Phó Thịnh tổng phóng đảng không kèm chế, lần đầu tiên cảm nhận được thế giới độc ác, bị cháu trai nhỏ nhìn thấu, cảm giác xấu hổ giống như kiểu bị con trai ruột nhìn thấu —— Tuy rằng hiện tại hấn còn chưa có con trai, sau cũng chưa chắc đã có.

Không ai thêm đề ý đến cảm thụ trong lòng phó Thịnh tổng, Thịnh phu nhân thấy con trai bình thường không đành lòng giờ phút này bày ra dáng vẻ chịu đả kích lớn, buồn cười nói: "Cuối cùng cũng có người trị được con, nhắc nhở con mãi mãi mỗi mồm còn không bằng Tiểu Kiệt nói một câu!"

Nói xong, Thịnh phu nhân đứng dậy dẫn đầu mọi người ngồi xuống bàn ăn sáng, đồng thời giải đáp nghi hoặc của Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt: "Không cần để ý nó, thằng nhóc này hôm qua phạm sai lầm, bị ba con phạt mấy tháng tới sống ở nhà theo anh trai nó học cách tu thân dưỡng tính."

"Ra vậy." Tần Thi Nghi gật đầu, không dấu vết nhìn thoáng qua Thịnh Hạo Vũ, tuy rằng hắn đã khôi phục bình tĩnh, nhưng Tần Thi Nghi phảng phất thấy được mặt phở Thịnh tổng đứng kiểu sống không còn gì lý thú.

Tần Thi Nghi vui sướng khi người gặp họa, nhóm Boss Thịnh gia thái độ đối với cô đều không tồi, không thân thiết nhưng cũng không thể hiện ra có điều gì bất mãn, bao gồm cả ông xã miễn phí Thịnh Hạo Hàm. Cổ tình Thịnh Hạo Vũ - Người chỉ có vài lần giao tiếp ít ỏi mà suốt ngày bày bộ dạng cô thiếu hẳn mấy chục vạn, thái độ mười phần tồi tệ. Có lẽ đích xác nguyên chủ và Thịnh Hạo Vũ có chút mâu thuẫn, nhưng gần đây cô mới là người bị đối đãi không khách khí, trong lòng tất nhiên không thoải mái. Đối phương là phó tổng tập đoàn, nếu lúc trước cô không xảy ra tai nạn giao thông hẳn sẽ ôn hòa trở thành người lãnh đạo trực tiếp của cô. Cứ tính là nguyên chủ đối mặt với thái độ bất thiện của Thịnh Hạo Vũ cũng không có biện pháp phản kháng. Vì thế nên thời điểm Tần Thi Nghi tóm được cánh hán ăn mệ, ở trong lòng cô liền lên lút vui sướng khi người gặp họa.

May mắn xong, Tần Thi Nghi cân nhắc rồi ngượng ngùng hỏi Thịnh phu nhân: "Ba, anh cả và anh hai muộn như vậy mà còn chưa đến tập đoàn, không phải do chờ con và Tiểu Kiệt ăn sáng chứ?"

Thịnh phu nhân cong mắt liếc Chủ tịch Thịnh, cười nói: "Ba con nói sắp tới sẽ rất lâu không được gặp Tiểu Kiệt, không cùng Tiểu Kiệt ăn sáng, chung quy cảm thấy không yên lòng."

Thịnh Hạo Nhiên cũng nói với Tần Thi Nghi: "Buổi sáng muốn mở cuộc họp hội đồng quản trị, không có cách nào tiễn hai mẹ con ra sân bay, đến lúc đó hai mẹ con hãy tự chú ý."

Tần Thi Nghi không ngờ sẽ nhận được sự quan tâm từ Chủ tịch Thịnh và Thịnh tổng, quả thực thụ sùng nhược kinh, vội vàng nói: "Có Tiểu Trương đi theo, đến San Francisco cũng có người đón ở sân bay, sẽ không xảy ra vấn đề."

Thịnh phu nhân gật đầu nói: "Con thường xuyên xuất ngoại, cả nhà rất yên tâm. Trước kia lo lắng vì con mang Tiểu Kiệt theo, chẳng qua giờ cũng chẳng có gì phải lo nữa."

Boss nói cùng cháu trai ăn sáng, thật đúng là chỉ ăn sáng, ăn xong ba con ba người liền vội vàng ra cửa.

Tần Thi Nghi có thể lý giải, tốt xấu gì cô cũng từng làm việc ở tổng bộ tập đoàn Thịnh Thị, tuy rằng chỉ là thực tập sinh nho nhỏ dưới tầng chót nhất nhưng đối với cuộc họp hội đồng quản trị mỗi tháng một lần vẫn có hiểu biết nhất định: Từ Chủ tịch Thịnh đến quản lý, ngày này đều phải đúng giờ tham dự, có thể thấy được tầm quan trọng của cuộc họp này. Cuộc họp hội đồng quản trị luôn bắt đầu lúc chín giờ sáng, bây giờ Chủ tịch Thịnh, Thịnh tổng và phó Thịnh tổng mới ra cửa, ít nhất phải hơn chín giờ mới đến công ty, cuộc họp hội đồng quản trị tất nhiên sẽ bị chậm lại.

Có thể vì cậu nhóc làm tới bước này, Chủ tịch Thịnh bọn họ coi như rất dụng tâm.

Sau khi tiễn mấy người rời đi, Thịnh phu nhân xoay người nói với Tần Thi Nghi: "Vé máy bay đặt chuyến mười hai giờ trưa, chúng ta không vội ra cửa, đi tản bộ trước đã."

Tần Thi Nghi gật đầu, vừa nghe lời này cô liền biết Thịnh phu nhân muốn tiễn mẹ con cô ra sân bay nên cười nói: "Nếu mẹ có việc bận thì cứ đi đi ạ. Con cũng không phải lần đầu tiên ra nước ngoài, có thể chăm sóc tốt cho Tiểu Kiệt."

"Vậy không được." Thịnh phu nhân nắm tay Thịnh Dục Kiệt, cười híp mắt nói: "Chuyện gì cũng kém quan trọng hơn cháu trai mẹ."

Tần bộ nửa tiếng mới về, Thịnh phu nhân nói luôn: "Thời gian không sai biệt lắm, trước lên xem hành lý đã sắp xếp chỉnh tề chưa, kiểm tra coi có bỏ sót thứ gì không. Kiểm tra xong, chúng ta cũng nên xuất phát."

Kiểm tra hành lý xong, khoảng mười giờ rưỡi bọn họ xuất phát, tầm này dòng xe cộ trên đường không đông đúc lắm, chủ Lâm lái xe một đường thông suốt, mười một giờ đến sân bay.

Nguyên chủ thường xuyên bay ra nước ngoài, sớm thăng cấp quyền hạn khách quý có thể đến phòng nghỉ khách quý chờ đăng ký. Chẳng qua lần này bởi vì Tần Thi Nghi không chỉ đi cùng Thịnh Dục Kiệt mà còn cả Tiểu Trương, không thể dẫn theo nhiều người như vậy vào phòng khách quý, đành đến sân bay làm thủ tục trước rồi đến phòng nghỉ khoang hạng nhất chờ.

Không sai, Thịnh phu nhân đặt cho bọn họ khoang hạng nhất, nhìn đến tin đăng ký Tần Thi Nghi và Tiểu Trương đều chấn kinh.

Thịnh gia tài đại khí thô, xót cháu trai ngồi máy bay mười mấy tiếng chịu khổ đặt khoang hạng nhất cho hai mẹ con họ thì rất bình thường, nhưng Tiểu Trương là nhân viên đi theo đặt khoang hạng nhất cho cô ấy có điểm quá mức thổ hào, khoang này ít cũng phải đắt hơn khoang phổ thông một hai vạn, đều là tiền cả đó.

Đối với an bài ngoài dự đoán của mọi người, Thịnh phu nhân giải thích: "Ồ trên máy bay mười mấy tiếng, mẹ sợ Thi Nghi một mình chăm sóc Tiểu Kiệt sẽ bất tiện, an bài Tiểu Trương ngồi cùng các con cũng dễ chăm sóc lẫn nhau."

Tốt thôi, tất cả đều vì phục vụ bánh bao nhỏ. Tần Thi Nghi gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, nhưng vẫn không nhịn được vân vê mặt bánh bao nhỏ, cười nói: "Bà nội an bài tri kỷ như vậy, Tiểu Kiệt còn không mau cảm ơn bà nội? Con chào tạm biệt bà đi, chúng ta phải đi kiểm tra an ninh."

Thịnh Dục Kiệt nghe lời tiến lên ôm Thịnh phu nhân: "Bà nội hẹn gặp lại."

Thịnh phu nhân cuối cùng không nhịn nổi, ngồi xổm xuống ôm cháu trai hôn hôn, lưu luyến nói: "Từ khi Tiểu Kiệt sinh ra đến bây giờ chưa từng rời khỏi bà nội lâu như vậy, bà nội thực sự có chút không quen."

Chú Lâm gửi hành lý cần vận chuyển xong, qua đây an ủi Thịnh phu nhân: "Khoảng hơn nửa tháng thôi là Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia sẽ trở lại."

Tần Thi Nghi biết Thịnh phu nhân chuẩn bị đi Anh ở nhiều hơn một thời gian, sợ rằng không chỉ tách ra nửa tháng, liền cười nói: "Nếu mẹ nhớ Tiểu Kiệt thì gọi điện thoại hoặc gọi video trò chuyện đều rất tiện."

"Cũng đúng." Thịnh phu nhân gật đầu, lưu luyến không rời buông Thịnh Dục Kiệt ra, đứng lên hỏi chú Lâm: "Mấy giờ rồi?"

"Mười một giờ hai mươi."

"Nên vào thôi." Thịnh phu nhân mím môi, lôi kéo mẹ con Tần Thi Nghi đem những dặn dò đã nói ở trên xe lặp lại lần nữa, cuối cùng nói: "Tối Mỹ, nhớ rõ gọi điện thoại báo bình an cho mẹ, máy bay sắp khởi hành rồi."

Lúc trước Tần Thi Nghi có tra qua thời gian chuyến bay xuất phát và hạ cánh, hơi khó xử nói: "Lúc máy bay hạ cánh, chỗ mẹ đoán chừng đã nửa đêm, con sợ quấy rầy..."

Không đợi Tần Thi Nghi nói xong, Thịnh phu nhân mười phần kiên định nói: "Mặc kệ mấy giờ đến cứ gọi điện thoại cho mẹ, bằng không buổi tối mẹ không ngủ được, mà ngủ cũng không an tâm."

Đã nói đến mức này, Tần Thi Nghi chỉ có thể đồng ý, lôi kéo anh bạn nhỏ tạm biệt Thịnh phu nhân, nhận visa và vé máy bay chú Lâm đưa qua, xoay người bước qua cửa an ninh. Tiểu Trương kéo một vali hành lý nhỏ theo sát phía sau, bên trong đều là đồ được phép mang lên máy bay gồm: Gối đầu, chăn lông và áo khoác. Thịnh phu nhân sợ Thịnh Dục Kiệt ở trên máy bay lạnh, lại lo lắng chăn mà bên hông hàng không cung cấp không sạch sẽ, nên nhắc mang thêm. Đồng thời còn bảo ba người cầm theo áo khoác, máy bay sẽ hạ cánh ở San Francisco lúc chín giờ sáng giờ địa phương - Nhiệt độ buổi sáng bên đó chỉ khoảng 10 - 20 độ C, không chuẩn bị áo khoác giữ ấm cẩn thận, chỉ sợ vừa xuống máy bay liền đông lạnh thành cầu.

Tiểu Trương giống như người mộng du gặt gao theo sát Tần Thi Nghi, hiện tại cô ấy cảm thấy mình thật đúng là mệnh tốt, lần đầu tiên đi máy bay chính là xuất ngoại, lại còn ngồi khoang hạng nhất. Khi biết được ra nước ngoài Tiểu Trương đã trộm tra qua giá vé máy bay, một vé máy bay khoang hạng nhất tương đương với vài tháng tiền lương của cô ấy đó. Thịnh gia quả nhiên tài đại khí thô, quyết định ban đầu của cô ấy thật sự quá đúng đắn, chỉ cần chăm sóc tốt cho cô chủ, thăng chức tăng lương, ngênh đón cao phú soái không phải giấc mơ!

Lúc này Tiểu Trương quả thực nhiệt tình sôi trào, quyết thể chăm sóc cô chủ cẩn thận tỉ mỉ, nhất thời không khống chế được âm lượng lớn giọng nói: "Tam thiếu phu nhân nơi này có cơm trưa, tôi đi lấy cho Tam thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia một chút nhé?"

Người nghỉ ngơi ở phòng khoang hạng nhất không nhiều lắm, tốp năm tốp ba ngồi lác đác, đều nhỏ giọng nói chuyện. Đột nhiên nghe Tiểu Trương lớn tiếng, một đám người ngẩng đầu nhìn sang. Mỹ nữ dẫn đầu tiến vào không khống chế được nụ cười hoàn mỹ, khoe miệng co giật khả nghi.

Tần Thi Nghi cảm thấy xấu hổ, xấu hổ không phải vì Tiểu Trương lớn tiếng, mà vì cách cô ấy tùy tiện xưng hô với bọn họ trước mặt người khác. Người nước ngoài thì thôi không nhắc, nhưng người trong nước nghe hiểu lời Tiểu Trương nói trong lòng khẳng định đang chê cười. Thực tế thời điểm lần đầu tiên nghe xưng hô kiểu này, Tần Thi Nghi có loại cảm giác mình hoá thân vào nhân vật phim truyền hình vỡ vụn, thậm chí đến bây giờ cô cũng không có biện pháp nào quen với cách xưng hô kiểu này. Ban đầu Tần Thi Nghi còn uyển chuyển nhắc nhở thím Lưu và mọi người sửa cách xưng hô, nhưng mà thím Lưu không tiếp thu đề nghị, hơn nữa hướng Tần Thi Nghi tỏ vẻ, quy củ xưa nay của Thịnh gia là vậy. Tần Thi Nghi lập tức không dám nhắc lại, nghĩ thâm nếu quy củ như thế, nguyên chủ chắc đã sớm quen, cô bỗng nhiên tỏ vẻ không quen, rất dễ dàng khiến cho mọi người hoài nghi.

Không thay đổi được mọi người, Tần Thi Nghi chỉ có thể tự mình học cách tiếp thu, điểm này cô đúng là bội phục Tiểu Trương, trong trí nhớ lúc Tiểu Trương chăm sóc nguyên chủ vẫn còn rất bình thường, xưng hô đều là "Tần tiểu thư", kết quả cùng thím Lưu thăm và mọi người lần lộn mấy ngày, liền há miệng ngậm miệng gọi cô "Tam thiếu phu nhân" một chút quá trình thích ứng đều không cần, tuyệt đối là nhân tài. Đương nhiên cũng có khả năng là thím Lưu đã làm tốt công tác tẩy não.

Ngày thường lúc ở Thịnh gia nghe được cách mọi người xưng hô với cô, tuy rằng trong lòng Tần Thi Nghi rất tự nhiên, nhưng bởi vì không có quần chúng ăn dưa không quen biết vậy xem cô còn miễn cưỡng nhịn. Nhưng mà bây giờ, cảm nhận ánh mắt từ bốn phương tám hướng nhìn chăm chú, Tần Thi Nghi không có cách nào nhịn nổi, vô đồng chí phục vụ nhiệt tình tặng vọt: "Tiểu Trương, tôi nói với cô chuyện này."

Hiện tại Tiểu Trương không sợ cô chủ sai sử chỉ sợ cô chủ có việc không tìm mình, cô chủ càng thích dùng mình, càng chứng tỏ mình làm việc khiến cô chủ vừa lòng. Giờ nghe cô chủ cần phân phó, Tiểu Trương lập tức vang dội đáp: "Tam thiếu phu nhân cứ phân phó!"

Tiểu Trương vừa mới dứt lời, Tần Thi Nghi nhận thấy ánh mắt dừng ở trên người cô hình như càng mãnh liệt, không nhịn được co giật khoe miệng, giờ cô không dám đoán quần chúng ăn dưa là dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân thần kinh hay ánh mắt gì khác nhìn bọn họ.

Tần Thi Nghi bắt đầu dĩ hướng Tiểu Trương nói: "Cô không cần kích động, tôi chỉ muốn cô đổi cách xưng hô mà thôi, ở bên ngoài... Không hay lắm"

Tiểu Trương cuối cùng ý thức được bản khoan của cô chủ, đề thấp giọng hỏi: "Muốn dựa theo cách xưng hô như trước kia sao?"

"Không cần." Tần Thi Nghi tưởng tượng cả ngày bị người khác gọi "Tiểu thư, tiểu thư" cũng có chút 爽, lại không phải người xa lạ. Căn nhắc, cô liền nói: "Về sau gọi chị Tần là được."

Ánh mắt Tiểu Trương rói rắm, không gật đầu cũng không lắc đầu mà chờ người nhìn Tần Thi Nghi nửa ngày, mới nghẹn ra một câu: "Tam thiếu phu nhân, tôi gọi không ra."

Tần Thi Nghi nhún mày, rất ngoài ý muốn khi nghe Tiểu Trương từ chối đề nghị của cô, chẳng lẽ quy củ của Thịnh gia thật sự khắc sâu vào lòng người như vậy sao?

Tiểu Trương giải thích: "Tam thiếu phu nhân nhìn trẻ tuổi hơn tôi nhiều, trước kia còn hay trang điểm già dặn, không đến mức trẻ hơn so với tuổi thật quá nhiều. Bây giờ Tam thiếu phu nhân chỉ trang điểm nhẹ, mặc quần áo cũng rất đơn giản nhẹ nhàng, thoát nhìn đặc biệt tràn đầy sức sống thanh xuân, nói Tam thiếu phu nhân vừa mới tốt nghiệp đại học sợ rằng mọi người đều tin sái cổ. Tôi gọi Tam thiếu phu nhân là chị, bị người khác nghe thấy chắc chắn sẽ chê cười tôi không biết xấu hổ."

Trong lòng Tần Thi Nghi có điểm khổ sở, không cần hoài nghi cô chính xác vừa mới tốt nghiệp đại học! Bị người lớn tuổi hơn mình gọi chị, kỳ thật trong lòng cô cũng không chịu nổi!

Suy nghĩ chung quy chỉ là suy nghĩ, Tần Thi Nghi không thể không thẹn với lương tâm nói: "Cô không phải không biết tôi còn lớn hơn cô tận năm tuổi, thế nào tôi không dám đương nổi một tiếng "Chị" của cô à?"

"Haizz." Tiểu Trương buồn rầu thở dài: "Tam thiếu phu nhân ba mươi tuổi tuổi mà giống như mới đầu hai mươi, tôi hơn hai mươi tuổi mà lớn lên giống như hơn ba mươi tuổi, ông trời thật là bất công."

Nếu không phải địa điểm không thích hợp, Tần Thi Nghi còn muốn ôm Tiểu Trương khóc rống nhưng vẫn phải nhịn, Tần Thi Nghi kéo chủ đề lại: "Tuy cô khen tôi nhưng cách xưng hô nên sửa vẫn phải sửa, tôi không muốn ra ngoài đường bị người khác nhìn giống như bệnh nhân tâm thần."

Tiểu Trương đang gãi gựa, Tần Thi Nghi lấy ra đòn sát thủ, vẻ mặt lạnh lẽo vô tình nói: "Đương nhiên nếu cô thích bị trừ tiền lương, không thay đổi thì thôi."

"Không, em sửa!" Trước mặt tiền tài, Tiểu Trương lập tức vứt bỏ cảm giác thẹn với lương tâm: "Chị Tần còn có điều gì phân phó?"

Tần Thi Nghi há miệng thở dốc, vừa định nói gì tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên, Thịnh Dục Kiệt mấy ngày nay bị huấn luyện thành thói quen vừa nghe tiếng chuông điện thoại liền tự động giúp mẹ tìm di động trong túi, tay nhỏ vô cùng linh hoạt vừa lật vài phen thì lấy được di động ra. Anh bạn nhỏ mắt sáng lấp lánh ngẩng đầu: "Là điện thoại của ba."

Nghe lời này, Tiểu Trương không kiềm chế được mắt bật lên sáng ngời, kích động trong lòng dâng lên, chưa nhìn thấy nam thần đã được nghe giọng nói sao?

Tiểu Trương kích động, không nhịn được nhắc nhở Tần Thi Nghi: "Tam... Chị Tần, Tam thiếu gia gọi điện thoại, chị không nhận sao?"

Tần Thi Nghi vốn đang định nhận, kết quả ngẩng đầu nhìn thấy mắt Tiểu Trương loé ra ánh sáng quá độ, biểu tình giống hệt các nữ nhân viên trong tập đoàn lúc bắt quai về việc phó Thịnh tổng phong lưu, quả thật không sai tạo nào, không nhịn được mà hiểu lầm, Tiểu Trương kích động như vậy làm gì? Có phải Thịnh phu nhân dặn dò cô ấy điều gì không, định xem giữa mình và ông xã miễn phí sống chung có tốt không à? Vậy nếu cô không nhiệt tình với ông xã miễn phí, chẳng phải Thịnh phu nhân cũng sẽ biết hay sao?

Tần Thi Nghi lập tức cảnh giác, hướng Tiểu Trương phẩy tay: "Đi giúp Tiểu Kiệt lấy chút đồ ăn qua đây."

"Vâng." Tiểu Trương khó nén thất vọng, nghe lời phục vụ, trong lòng nghĩ Tam thiếu phu nhân thật nhỏ mọn, không muốn mình nghe giọng nam thần.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đến nước Mỹ

Nhìn Tiểu Trương rời xa chỗ ngồi, Tần Thi Nghi mới chuyển kết nối điện thoại.

"Sao giờ mới nhận điện thoại, bên đó xảy ra chuyện gì à?" Giọng nói ở đầu kia điện thoại hơi khàn khàn, mang theo chút cảm giác câu nhân (câu dẫn, cảm dỗ, quyến rũ, dụ hoặc, như người khác).

Chẳng qua Tần Thi Nghi không có lòng trầm mê (chìm đắm say sưa không tỉnh ngộ). Thứ nhất do tế bào tình cảm của cô vốn không phát triển, thứ hai ngoại trừ Thịnh Dục Kiệt thì đối mặt với ai trong Thịnh gia cô cũng bị căng thẳng theo bản năng, toàn thân chỉ có một suy nghĩ —— biểu hiện thật tốt, lừa dối cho qua.

Loại trải nghiệm bị dụ hoặc này, chỉ sợ thời điểm thể xác và tinh thần cô thả lỏng mới cảm nhận được.

"Không có việc gì, ban nãy em nói chuyện với Tiểu Trương, nhờ cô giúp bọn em lấy chút đồ ăn tới đây." Tần Thi Nghi tóm tắt sơ lược. Ngược lại chú ý tới giọng đối phương khàn khàn, liền thuận miệng hỏi thăm một tiếng: "Giọng anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

"Không có." Người ở đầu kia điện thoại khẽ cười nói: "Mới vừa kết thúc công việc, có lẽ nghe hơi khàn. Còn chưa đăng ký đúng không? Khi nào đăng ký?"

"Chắc nhanh thôi, bay chuyến mười hai giờ."

"Vậy xác thực không sai biệt lắm. Chuyến bay số hiệu bao nhiêu? Để anh tính xem mấy giờ đến bên này."

Tần Thi Nghi trực tiếp báo số hiệu chuyến bay rồi nói: "Nếu không bị muộn, chắc khoảng chín giờ có thể tới nơi."

"Chín giờ à." Giọng người ở đầu kia điện thoại kéo dài, dường như có chút khó xử: "Ngày mai bây giờ đã bắt đầu quay, đáng ghét phim quay nửa đường không cho phép xin nghỉ..."

Lời Hoắc Lăng có ý gì, Tần Thi Nghi đương nhiên rõ ràng, thậm chí cầu mà không được, không đợi anh nói xong, liền thấu hiểu lòng người nói: "Không sao, công việc quan trọng. Tuy tiện kêu nhân viên công tác nào rảnh lại đây là được, anh không cần cố ý tới đón bọn em đâu."

Nói, không đợi Hoắc Lăng phản ứng, Tần Thi Nghi đã quay đầu nhìn về phía Thịnh Dục Kiệt, dịu dàng dỗ: "Bảo bối, ngày mai ba rất bận, không thể đến sân bay đón chúng ta, chúng ta đi cùng chú đi khác, được không?"

Lý giải của trẻ con đối với chuyện người lớn bận rộn khả năng có chút lệch lạc, rất nhiều đứa trẻ cảm thấy ba mẹ không ở cạnh mình chính là lén lút ra ngoài chơi, cho nên khóc nháo không thôi. Nhưng loại sự tình này chắc chắn sẽ không phát sinh trên người Thịnh Dục Kiệt, thực tế bánh bao nhỏ đã quen với chuyện người lớn bận rộn, không chỉ vì quanh năm suốt tháng cậu nhóc không gặp được mặt ba mẹ mấy lần, mà còn vì ông nội, bà nội, bác cả và bác hai đều là người bận rộn đến mức như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Xa cách với ba mẹ, cậu nhóc chỉ biết chờ một chỗ đợi ba mẹ định kỳ bớt thời gian ở cạnh mình. Hơn nữa, không phải là ít một lần ra sân bay đón sao, chờ cậu nhóc tới nước Mỹ rồi sẽ được ở chung một chỗ với ba mẹ, muốn gặp mặt thế nào cũng được, so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Cho nên, mặc kệ từ góc độ nào giải thích, Thịnh Dục Kiệt đối với truyền đạt của mẹ mình đều vô cùng bình tĩnh, mí mắt cũng không nâng, thẳng thắn gật đầu.

Tần Thi Nghi thấy thế, liền cười đem điện thoại đưa tới bên tai Thịnh Dục Kiệt: "Vậy tự con nói với ba, bảo ba yên tâm làm việc không cần lo lắng cho chúng ta."

Thành công giao nhiệm vụ trò chuyện đến tay Thịnh Dục Kiệt. Tần Thi Nghi thấy Tiểu Trương qua đây, vội thu dọn đồ mình để trên bàn cho Tiểu Trương có chỗ đặt khay.

"Tần... Chị Tần." Tiểu Trương gọi xưng hô mới của Tần Thi Nghi vẫn còn có chút ngớ ngẩn một đằng nói một nẻo: "Nữ nhân viên phục vụ quầy nói khoảng tầm mười phút nữa sẽ đăng ký, em không dám lấy quá nhiều, sợ ăn không hết."

"Được, phiền toái em."

"Không cần khách khí." Tiểu Trương vội vàng nở nụ cười, thuận thế đưa mắt nhìn Tiểu thiếu gia đang nghe điện thoại, nghĩ thầm chắc chắn là trò chuyện với nam thần, mười phần may mắn vì điện thoại chưa có cụp, không biết chờ cô lấy có chăm sóc Tiểu thiếu gia ăn cơm đến bên cạnh ngồi, có thể nghe thấy giọng nam thần không?

Kết quả Tiểu Trương mới vừa cân nhắc, thì nghe được giọng cô chủ nói: "Tiểu Kiệt, tạm biệt ba đi con. Chúng ta phải ăn một chút rồi chuẩn bị đăng ký."

Thịnh Dục Kiệt là bánh bao nhỏ nghe lời, dù cho còn có chút lưu luyến không rời, nhưng vẫn ngoan ngoãn truyền đạt ý của mẹ cho ba, kết thúc cuộc trò chuyện.

Tiểu Trương quả thật rất đau lòng, càng thêm xác định Tam thiếu phu nhân keo kiệt, đến giọng của nam thần cũng không cho mình nghe một chút. Chẳng qua đôi vị trí tự hỏi, nếu mình là Tam thiếu phu nhân có ông xã là nam thần quốc dân, đề phòng như vậy là bình thường.

Thân là fans nào tàn của Hoắc Lăng, Tiểu Trương không hề nghi ngờ ăn luôn logic này bỏ não, hoàn toàn bỏ lơ biểu hiện ngày thường của cô chủ mình, tích cực hướng về mặt chân ái (tình yêu chân thật) xả.

Thịnh Dục Kiệt cụp điện thoại xong, liền tự động cất điện thoại vào túi Tần Thi Nghi.

Tần Thi Nghi bụng đói ăn Tiểu Trương mang tới lên, bày ra tư thế chuẩn bị dứt cho Thịnh Dục Kiệt ăn.

Thịnh Dục Kiệt lập tức chần chờ, trên khuôn mặt nhỏ hiện lên tia rối rắm.

Tần Thi Nghi thấy thế liền giải thích: "Trong vali hành lý nhỏ không có quần áo để thay, nếu bảo bối tự ăn không cẩn thận làm bẩn sẽ không thể thay quần áo sạch, nên để mẹ dứt cho con nhé, được không?"

Tuy Thịnh Dục Kiệt quen tự mình ăn, nhưng rốt cuộc tuổi còn nhỏ, tứ chi chưa thể phối hợp, mỗi lần ăn cơm đều phải mang yếm đeo cổ mới không khiến quần áo bị bẩn, điểm này chính cậu nhóc cũng rõ ràng.

Anh bạn nhỏ ngưng ngưng, chỉ có thể gật đầu, mở miệng để mẹ dứt đồ ăn.

Tần Thi Nghi một bên dứt cơm, một bên nói với Tiểu Trương bên cạnh: "Em cũng tranh thủ thời gian ăn một chút đi."

Tiểu Trương hơi ngưng ngưng, hỏi: "Chị Tần, không cần em hỗ trợ dứt cho Tiểu thiếu gia sao? Chị cũng phải ăn cơm."

"Không sao, chị vừa dứt vừa ăn, đối người khác Tiểu Kiệt càng ngưng ngưng." Tần Thi Nghi nhìn anh bạn nhỏ nghiêm túc ban khuôn mặt nhỏ, biết cậu nhóc không hề giống hình tượng bên ngoài mà trong lòng áp lực rất lớn. Vì giúp cậu nhóc dời đi lực chú ý, cô một bên dứt cơm một bên hỏi: "Bảo bối vừa mới nói gì với ba thế?"

So với mặt than nhỏ Thịnh Dục Kiệt, nghe được lời này đôi mắt Tiểu Trương lại bật sáng lên, nghĩ thầm không nghe được giọng nam thần, nghe một chút đối thoại của nam thần với Tiểu thiếu gia cũng tốt, miễn cưỡng an ủi tâm hồn vừa mới bị thương của mình.

"Ba nói không có thời gian ra đón chúng ta. Khi nào chúng ta tới nước Mỹ, ba sẽ nhờ chú Ngô ra sân bay đón chúng ta ạ."

"Chú Ngô? Là Ngô Triết sao?" Tiểu Trương rốt cuộc không kìm nén được kích động hỏi, trong lòng không thể thất vọng chuyện nam thần không ra sân bay đón, vì Tiểu Trương vốn không nghĩ tới có thể nhận đãi ngộ cao như vậy.

Phải biết rằng nam thần ở nước ngoài cũng có mức độ nổi tiếng, xuất hiện ở sân bay người đến người đi, nói không chừng còn bị chụp lén. Nam thần của bọn họ hiển nhiên là không nghĩ công khai quan hệ ngay, không tới sân bay đón là điều bình thường.

Chỉ cần có thể gặp bạn tốt của nam thần đã rất vinh hạnh rồi, Tiểu Trương nằm mơ cũng chưa nghĩ đến một ngày kia mình sẽ được hưởng thụ đãi ngộ Ngô đại đại ra sân bay đón!

Tần Thi Nghi nghe vậy, hơi kỳ quái nhìn thoáng qua Tiểu Trương: "Em cũng biết Ngô Triết?"

Tiểu Trương nỗ lực đè nén tâm hồn mê muội để trả lời vấn đề của Tần Thi Nghi: "Trước kia... Có chú ý tới Hoắc, Hoắc Lăng, Ngô Triết là người đại diện, đặc biệt nổi tiếng, bởi vì Ngô Triết lớn lên trẻ tuổi đẹp trai, không giống phần lớn người đại diện khác, lại đi theo Hoắc Lăng, cùng Hoắc Lăng tiến lên vị trí cao hiện tại nên hấp dẫn một đám fans chú ý."

Không! Trong lòng Tiểu Trương rất muốn hò hét, rõ ràng mọi người chú ý Ngô đại đại, bởi vì Ngô đại đại là CP chính thức của nam thần đó! Tại sao mình phải nói chuyện che dấu lương tâm chứ?

"Phải không?" Tần Thi Nghi hỏi ngược lại như vậy không phải vì nghi ngờ Tiểu Trương, mà vì cô cảm thấy hơi khó lý giải, hiện tại ngay cả người đại diện cũng có fans?

Chẳng qua Ngô Triết không phải trọng điểm chú ý của cô, nên Tần Thi Nghi rất nhanh liền buông xuống, tiếp tục vừa dứt đồ ăn vừa dời đi lực chú ý của Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối biết vì sao ba bảo chú Ngô ra sân bay đón chúng ta không? Chỗ ba con hình như không thiếu chú Ngô được mà?"

Tần Thi Nghi dứt một miếng hơi đầy, Thịnh Dục Kiệt cố gắng nhai đồ ăn, khuôn mặt nhỏ hiện ra hai cái bánh bao rất giống sóc con ăn vụng hạt. Anh bạn nhỏ trả lời nghi vấn của mẹ: "Ba nói ngoại trừ ba thì chỉ có chú Ngô biết chúng ta."

Hai mẹ con, mẹ một miếng đồ ăn con một miếng đồ ăn, rất mau phòng nghỉ nhắc nhở đi đăng ký, đồ ăn cũng ăn được không sai biệt lắm. Mấy người liền đứng dậy thu dọn lại vali hành lý, chuẩn bị lên máy bay.

Khoang hạng nhất đăng ký không cần xếp hàng, rất nhanh đã xong.

Ghế dựa vô cùng thoải mái là loại to rộng, có thể ngồi có thể nằm, Tần Thi Nghi ban đầu còn rất vừa lòng, nhưng sau khi ngồi vào mới biết, ghế dựa thoải mái so ra vẫn kém giường ở nhà. Sau mười mấy giờ bay, Tần Thi Nghi quả thực eo đau lưng đau so với đánh nhau cùng người khác còn khó chịu hơn.

Toàn bộ hành trình trên máy bay Tần Thi Nghi gần như không thể nào chớp mắt. Nguyên nhân gần nhất là hoàn cảnh, tuy rằng nguyên chủ thường xuyên ngồi máy bay, nhưng với cô rốt cuộc đây là lần đầu tiên, hành trình bay lại dài, tưởng tượng mình treo ở trên không trung, Tần Thi Nghi liền không ngủ được. Thứ hai do cậu nhóc bên cạnh cô, Tần Thi Nghi không dám ngủ, vì sợ ngủ quên không chăm sóc được con trai.

Chuyến bay này quả thực chính là dây vô, thời điểm máy bay tới đích, Tần Thi Nghi thực sự gấp không chờ nổi muốn mau chóng mở đai an toàn phi xuống dưới.

Tiếp viên hàng không thông báo nhiệt độ, độ ẩm hiện tại dưới mặt đất, rất ấm áp nhắc nhở hành khách nhớ mặc thêm quần áo. Hành khách trong khoang sôi nổi đứng dậy mặc thêm quần áo, Tiểu Trương cũng qua đây giúp đỡ tìm áo khoác trong vali hành lý đưa cho Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt, sau đó cất chăn lông và gối nhỏ vào vali, rồi mới mặc thêm áo khoác cho mình.

Tần Thi Nghi giúp Thịnh Dục Kiệt mặc áo khoác và quần xong, ngẩng đầu thì thấy mắt Tiểu Trương có quang tâm, không nhận được hỏi: "Em không ngủ được à?"

"Em quá kích động, không ngủ được." Tiểu Trương ngượng ngùng cười, thấy sắc mặt Tần Thi Nghi không tốt, vội vàng hỏi thăm: "Thế nào vậy, chị Tần cũng không nghỉ ngơi tốt sao?"

Tần Thi Nghi định nói mình căn bản không ngủ, nhưng thấy anh bạn nhỏ không chớp mắt nhìn mình chăm chăm, mắt to tràn ngập quan tâm, liền nhất thời sửa miệng, hàm súc nói: "Nghỉ ngơi không tốt lắm."

Tiểu Trương cũng chú ý tới động tác Tần Thi Nghi nhìn Thịnh Dục Kiệt, không khỏi cúi đầu nhìn thoáng qua, cười nói: "Xem ra Tiểu thiếu gia nghỉ ngơi không tồi đâu."

"Tiểu Kiệt vừa lên máy bay liền ngủ, chị đoán chừng không cần đổi lại chành lệch giờ giấc luôn."

Mấy người nói nói cười cười, cửa khoang mở ra, Tần Thi Nghi nắm tay Thịnh Dục Kiệt đi phía trước, Tiểu Trương xách vali hành lý theo sau, một đường đi thẳng ra đại sảnh, người bỗng nhiên nhiều lên, trong đại sảnh chen đầy người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, đương nhiên có cả người da đen và người da vàng, nhưng thật sự là số ít, Tần Thi Nghi hậu tri hậu giác khẩn trương lên.

Hiện tại bọn họ đang ở một quốc gia xa lạ, đứng trên mảnh đất xa lạ.

Tần Thi Nghi không khỏi nắm chặt tay Thịnh Dục Kiệt, muốn xuyên qua đám người nhú nhút, tìm kiếm bóng dáng Ngô Triết. Trong trí nhớ cô vẫn nhớ mặt Ngô Triết, tuy rằng có chút mờ hồ, nhưng người đàn ông trẻ khoảng hai ba mươi tuổi, lại là người Châu Á thuần chủng, ở nơi này chắc sẽ không nhận nhầm.

Hiển nhiên ánh mắt của Ngô Triết tinh hơn đám Tần Thi Nghi rất nhiều. Thời điểm Tần Thi Nghi cùng Tiểu Trương mở to hai mắt tìm kiếm, bên tai đã nghe thấy vài tiếng gọi: "Tiểu thiếu gia! Tam thiếu phu nhân!"

Anh bạn nhỏ lỏ tai nhanh nhạy, sau khi nghe thấy tiếng gọi liền nhìn sang, liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi đang vẫy tay với bọn họ. Thịnh Dục Kiệt vội kéo tay áo Tần Thi Nghi, một bên học theo dáng vẻ của Ngô Triết hướng hân vẫy tay: "Chú Ngô."

Ngô Triết còn dẫn theo một nam thanh niên ngoại quốc tới đây, đại khái là biết đám Tần Thi Nghi nhiều hành lý nên gọi thêm người cùng nhau chuyển đồ. Mọi người thuận lợi gặp mặt, Ngô Triết lại giải thích với Tần Thi Nghi lần nữa: "Thật sự xin lỗi Tam thiếu phu nhân, sáng sớm Hoắc Lăng đã đi phim trường. Gần đây đạo diễn yêu cầu nghiêm khắc, thật sự không có biện pháp tới đón mọi người..."

"Không sao." Tần Thi Nghi vẫy tay cười nói: "Tôi còn bảo anh ấy tùy tiện tìm nhân viên công tác tới là được rồi, không ngờ lại phiền toái anh."

Ngô Triết nhún mày, lòng thầm nói Tam thiếu phu nhân này hình như không quá giống trước? Tuy rằng hân cùng vị Tam thiếu phu nhân này tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng nghe nói qua tính tình Tam thiếu phu nhân lạnh nhạt, rất hiếm khi nhìn thấy cô tươi cười. Kỳ thật không hoàn toàn vì tính cách lạnh nhạt, nghe nói Tam thiếu phu nhân yêu cái đẹp đến trình độ cuồng, ít khi nói cười do sợ tạo nhiều nếp nhăn, ảnh hưởng đến diện mạo xinh đẹp của cô. Tuy rằng nghe khá vớ vẩn, nhưng Ngô Triết biết cách nói này mức độ đáng tin rất cao. Suy cho cùng Tam thiếu phu nhân từng có tiền án, năm đó vì bảo trì dáng người còn muốn phá thai. Nếu không phải Thịnh phu nhân và mọi người gắt gao nhìn chăm chăm, không chừng thật sự đúng là gây ra chuyện rồi.

Người ít khi nói cười, giờ tự nhiên tươi cười sáng lạn? Hơn nữa không biết có phải hân bị ảo giác hay không, chung quy cảm giác Tam thiếu phu nhân tuy ý hơn trước kia tất nhiên, giống như lời khách sáo ban nãy, đổi lại vị đại tiểu thư trước kia, tuyệt đối đừng mong nghe được từ miệng cô.

Chẳng lẽ người trải qua tai nạn giao thông, tính cách thật sự có thể thay đổi lớn như vậy sao?

Ngô Triết không rõ nguyên do, nhưng vẫn cảm thấy nếu Tam thiếu phu nhân có thể tiếp tục duy trì tính cách thế này, ngược lại dễ sống chung hơn trước kia nhiều.

Dấu suy nghĩ xuống đáy lòng, tươi cười trên mặt Ngô Triết cũng chân thành hơn, nói: "Tam thiếu phu nhân khách khí, chuyện của Hoắc Lăng tương đương với chuyện của tôi. Xe dừng ở bên ngoài. Chẳng qua còn phải chờ một chút để lấy hành lý, mọi người lên xe trước, hay là?"

Tần Thi Nghi cười nói: "Không cần phiền toái, chờ lấy hành lý xong rồi cùng nhau ra ngoài đi."

"Cũng được." Ngô Triết cười ra dấu tay: "Chúng ta ra phía trước lấy hàng lý."

Ngô Triết dẫn đường, Tần Thi Nghi nắm tay Thịnh Dục Kiệt theo sau, anh bạn nhỏ còn nhớ rõ lời Thịnh phu nhân dặn dò khi ở sân bay, nhắc nhở Tần Thi Nghi: "Mẹ ơi, gọi điện thoại cho bà nội."

"Đúng rồi, suýt thì mẹ quên mất." Tần Thi Nghi vội vàng lấy di động trong túi ra, một bên gọi điện thoại cho Thịnh phu nhân, một bên vỗ đầu cậu nhóc: "Vẫn là Tiểu Kiệt trí nhớ tốt."

Ngô Triết nghe thấy đôi thoại của hai mẹ con, vừa đi vừa quay đầu lại cười nói với Thịnh Dục Kiệt: "Tiểu Kiệt trưởng thành rồi, cao hơn đẹp trai hơn. Chắc ba cháu cũng khó nhận ra."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Phim trường

Tần Thi Nghi rút cuộc biết vì sao Ngô Triết tới sân bay đón người còn dẫn một nam thanh niên ngoại quốc theo. Nam thanh niên ngoại quốc mở cửa chiếc xe chở hành lý, còn Ngô Triết lại mở cửa chiếc nhà xe (*) xa hoa, giương đã trải sẵn chăn ga gối đệm, trình độ chu đáo quả thực làm người ta không biết theo ai.

"Đây yêu cầu của A Lăng." Phòng chừng chính Ngô Triết cũng cảm thấy khoa trương, nhún vai, giải thích: "Từ sân bay đến nơi ở khoảng hơn một tiếng. Hiện tại đang là giờ cao điểm buổi sáng, đoạn đường đi vào nội thành có chút ứ tắc, nên sẽ mất thời gian lâu hơn. A Lăng sợ mọi người vừa mới xuống máy bay quá mệt mỏi, nên muốn tôi đem nhà xe cậu ấy mượn bạn qua đây đón, tiện cho mọi người nghỉ ngơi trên xe."

Hoá ra không phải xe ông xã miễn phí mua ở bên này à.

Tần Thi Nghi nghe vậy gật đầu, có chút xin lỗi nói: "Đi xa như thế à? Vậy chẳng phải mọi người xuất phát từ sáng sớm sao? Phiền toái quá rồi."

"Không sao." Thấy thái độ Tần Thi Nghi chân thành, đường cong trên mặt Ngô Triết cũng nhu hòa hơn. Tuy rằng không nói gì thêm, nhưng cuối cùng không còn thái độ xử lý việc theo phép công như ban đầu nữa.

Ngô Triết vẫn về khuôn mặt nhỏ đầy thịt của Thịnh Dục Kiệt, bế cậu nhóc vào trong xe trước rồi mới đứng ở cạnh cửa ý bảo Tần Thi Nghi cùng Tiểu Trương lên xe, một bên cười nói: "Tiểu Kiệt gần đây nặng hơn không ít nhé, giống hệt lợn con, nếu béo thêm nữa chú Ngô sẽ không bế nổi cháu mất."

Đại khái đây là lần đầu tiên cậu nhóc nghe thấy có người hình dung mình như vậy, vành tai lập tức đỏ ửng. Đúng lúc Tần Thi Nghi vừa ngồi xuống, Thịnh Dục Kiệt liền bỏ nhào vào ngực mẹ, quay móng về phía Ngô Triết rõ ràng tỏ vẻ mình không vui.

Tần Thi Nghi vỗ lưng cậu nhóc, cười trấn an: "Bảo bối, chú Ngô là sợ con cao quá nhanh, sẽ sớm vượt qua chú đó."

Ngô Triết sờ mũi, không tiếp tục trêu đùa anh bạn nhỏ, mà cầm di động lách cách gõ một đoạn tin nhắn, sau đó mới ngẩng đầu nói với mọi người trên xe: "Ngồi ổn rồi chứ? Tôi đóng cửa xuất phát đây."

Nhà xe chất lượng rất tốt, hơn nữa người lái xe kỹ thuật khá lụa, xe vững vàng chạy trên đường quốc, không hề cảm giác được tí xóc nảy nào.

Tần Thi Nghi xuống máy bay, một lần nữa cảm nhận được tư vị đặt chân xuống mặt đất, tâm tình đã thả lỏng. Lúc này ô tô đang đưa nhẹ nhàng, ngược lại càng giống như thổi miến, cô ôm cơ thể nhỏ thom tho mềm mại của con trai, bắt đầu mơ màng sắp ngủ.

Cùng lúc đó, ở phim trường nào đó nhân viên công tác của đoàn phim đang căng thẳng nhìn chăm chăm người đàn ông treo trên dây cáp, đặc biệt là các nữ nhân viên, một đám mắt nhìn thẳng, ánh mắt cơ hồ không có cách nào rời khỏi người đàn ông vì thực hiện cảnh hành động mà vạt áo trước ngực mở rộng. Có mấy cô gái thậm chí không kiềm chế được, dùng tiếng Anh nhỏ giọng thảo luận.

"Thượng đế ơi, Christ thật sự quá gọi cảm. Tôi sợ cứ xem tiếp sẽ không khống chế được yêu anh ấy."

"Bạn thân mến, ngàn vạn lần phải khống chế, nếu cô không muốn bị vị đại tiểu thư kia gây khó dễ. Chẳng qua nói đi thì phải nói lại, Christ thoát nhìn rõ ràng là đàn ông phương Đông gây ồm, cư nhiên có cơ ngực xinh đẹp như vậy, làm sao bây giờ muốn sờ thử quá đi..."

Giọng mấy cô gái rất nhỏ, lại trốn ở góc phòng thì thầm khe khẽ. Đạo diễn đang tập trung nên không hề nghe thấy.

Thực tế điều họ chú ý đều giống nhau, đạo diễn cũng gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông trên không trung, mắt thấy người đàn ông đem toàn bộ động tác thực hiện hoàn mỹ không khuyết điểm, quả thật giống như đúc cảnh tượng ông ấy giả thiết tưởng tượng vô số lần trong đầu. Đạo diễn vì công việc lu bù mà lời thôi lếch thếch rốt cuộc không nhận được nhảy từ ghế dựa ra, gào một câu vang dội "CUT". Nhân viên công tác liền gấp không chờ nổi thả dây cáp xuống, có mấy nhân viên công tác đi lên vây quanh, giúp anh mở khoá bảo hộ, giúp anh lau mồ hôi. Ngược lại trợ lý chân chính của Hoắc Lăng lại bị chen lấn đẩy ra ngoài, nhìn không được cao giọng gào: "Mọi người nhường đường một chút, tôi phải đưa quần áo giữ ấm trong tay cho Christ!"

Nghe thấy trợ lý hò hét, một đám nhân viên công tác nhiệt tình quá độ mới tản ra, trợ lý vội vàng tiến lên phủ thêm áo khoác cho Boss nhà mình, một bên không nhận được dùng tiếng Trung mọi người nghe không hiểu nói: "Những người này thật là càng ngày càng nhiệt tình."

Nói vậy lại không nhận được đặc chí: "Chẳng qua vẫn do anh Hoắc lợi hại, nhóm người này trước kia chưa từng khách khí đối với công dân ngoài Châu Âu đâu."

Hoắc Lăng nhận khăn lông trên tay trợ lý lau mồ hôi, đang định nói gì, bên tai bỗng truyền đến tiếng đạo diễn nhiệt tình gọi: "Christ! Christ, cảnh này quá tuyệt vời! Trời ơi, cậu quả thật là thiên tài..."

Đạo diễn quốc tế nổi tiếng lúc này đang hướng về phía Hoắc Lăng khoa tay múa chân, xúng vởi ông là bộ quần áo lời thôi lếch thếch, cùng dáng người lưng hùm vai gấu, rất giống một con tinh tinh lớn nhảy nhót, hoàn toàn không màng đến hình tượng bên ngoài của mình, càng nói khoa tay múa chân càng

hăng, xem ra hiệu tay hình như gọi Hoắc Lăng qua.

Hoắc Lăng lại không đi qua, mà nhỏ giọng hỏi trợ lý trước: "Mấy giờ rồi?"

"Sắp đến mười giờ."

"Di động của tôi có động tĩnh gì không?"

Trợ lý biết Boss đang hỏi cái gì, kỹ càng tỉ mỉ trả lời: "Khoảng nửa tiếng trước, anh Ngô có nhắn tin tới ạ."

Hoắc Lăng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, một bên duỗi tay về phía trợ lý, ý bảo hãy giúp mình cầm điện thoại qua đây, một bên ngẩng đầu trả lời đạo diễn: "Xin lỗi đạo diễn, giờ tôi có chút việc riêng." Hoắc Lăng vừa nói vừa giờ tay làm động tác nghe điện thoại.

Đạo diễn lập tức ngầm hiểu, cười tủm tỉm xoa tay: "Đi đi, chẳng qua khi về cậu nhớ thể hiện xuất sắc như cảnh trước đây, nếu không thì biết tay tôi."

Hoắc Lăng được đạo diễn cho phép, đúng lúc trợ lý đưa điện thoại qua, anh vừa mở khóa, vừa cầm di động đi ra ngoài. Trợ lý rất tri kỷ đuổi theo, chuẩn bị giúp Boss canh chừng.

Tuy rằng toàn bộ đoàn phim, không có mấy ai biết tiếng Trung, đại bộ phận là nhân viên công tác bọn họ mang đến, nhưng không chịu nổi phim trường nhiều người nhiều miệng. Gần đây không thiếu phóng viên giải trí ở bên ngoài như hồ rình mò, muốn vọt vào tìm tòi tin tức, vạn nhất phóng viên giải trí bất gặp cảnh Boss và bà xã gọi điện thoại, vậy đúng là đại nạn thế kỷ. Ngay cả nhân viên công tác cạnh Boss như bọn họ, hai ngày trước mới biết Bos đã kết hôn có con, tất cả đều khiếp sợ đến mức thiếu chút nữa hoài nghi cuộc sống.

Đây chính là nam thần quốc dân đó, đã nói cùng fans độc thân cả đời, thế nào lại lén lút đăng ký kết hôn!?

Hơn nữa quần chúng không rõ thì chưa tính, hẳn theo Boss đã hai ba năm, bình thường ông chủ lớn là anh Ngô có việc, hẳn sẽ toàn quyền phụ trách chăm sóc Boss, có thể nói ngoại trừ ông chủ lớn, hẳn chính là đồng nghiệp thân cận nhất với Boss, thế nào mà một chút dấu vết hẳn cũng chẳng phát hiện ra?!

Trợ lý chẳng những hoài nghi cuộc sống, mà còn không nhận được bắt đầu hoài nghi năng lực bản thân. Sáng sớm hôm nay, hẳn trợ mắt nhìn ông chủ lớn ra sân bay đón bà xã và con trai Boss, mới dần dần tiếp nhận sự thật này. Hẳn nghĩ chính mình còn khó có thể tiếp nhận, nếu không chuẩn bị trải chăn giấu xóc mà tin tức đã bị tuôn ra, chắc fans càng thêm không thể nào tiếp nhận nổi.

Làm trợ thủ tốt của Boss, trợ lý cảm thấy mình có nghĩa vụ giúp đỡ bảo vệ bí mật.

Hoắc Lăng không biết quyết tâm của trợ lý, anh đọc kỹ tin nhắn người đại diện nhà mình gửi tới —— [Được rồi, tôi thừa nhận mình bị và mặt. Đôi khi thay đổi không phải chuyện xấu.]

Đọc hai lần, Hoắc Lăng không nhận được nhướn mày, xem ra thay đổi có hơi lớn đấy.

Nghĩ vậy, Hoắc Lăng thoát khỏi giao diện tin nhắn, mở ra danh sách thông tin liên lạc gần nhất, mấy ngày nay đều cùng một cái tên.

Tần Thi Nghi đang nằm trên xe ngủ bù, nửa mơ nửa tỉnh thì nghe thấy tiếng chuông di động, cô sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Thịnh Dục Kiệt ở trên máy bay nghỉ ngơi không tỗi. Lúc này tinh thần phấn chấn, chỉ vì bị mẹ ôm nên mới không lộn xộn, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, liền vô cùng chủ động giúp mẹ tìm di động.

Kỳ thật không khó tìm, di động Tần Thi Nghi đặt ngay ở góc túi, anh bạn nhỏ vừa thò tay vào là thấy. Nhìn tên người gọi tới hiện trên màn hình, khuôn mặt nhỏ không dấu nổi vui vẻ, giọng giòn giã nói: "Mẹ ơi, ba gọi điện thoại."

Tần Thi Nghi vốn định để con trai giúp mình nghe điện thoại, lừa gạt cho qua. Không ngờ Tiểu Trương bên cạnh vừa mới ngủ mơ tưởng chết, nghe được lời này liền nháy mắt tỉnh táo như hồ rình mò nhìn cô. Tần Thi Nghi lập tức đem lời đến miệng nuốt trở lại bụng, một bên duỗi tay cầm di động, một bên buồn bực trong lòng, Tiểu Trương đối với Thịnh phu nhân đúng là trung thành tận tâm, ngại được mùi công việc, thì bay sạch con buồn ngủ. Không biết Thịnh phu nhân cho Tiểu Trương chỗ gì tốt, nếu mình đưa nhiều hơn Tiểu Trương sẽ làm phản chứ? Dù sao cô cũng không phải diễn viên chuyên nghiệp, giờ còn có thể miễn cưỡng che dấu tạm, đến lúc gặp người thật, có tình cảm hay không rất dễ bị đâm thủng? Hơn nữa Tần Thi Nghi càng lo lắng là vạn nhất cô thể hiện tốt để báo cáo cho Thịnh phu nhân, nhờ may khiến ông xã miễn phí hiệu nhằm thì làm sao bây giờ?

Tần Thi Nghi tâm bất cam tình bất nguyện chuyển kết nối điện thoại, còn không thể để Tiểu Trương nhìn ra suy nghĩ. Khi nghe thấy giọng người ở đầu kia điện thoại, cô không thể không trái lương tâm lộ ra tươi cười, kìm nén tính tình ứng phó với người ở đầu kia điện thoại: "Xuống máy bay lâu chưa à? Xuống lâu rồi, đã gặp Ngô tiên sinh, hơn nữa lên xe... Không phải anh đang quay phim sao?... Nghi ngơi giữa giờ à?... Vậy anh nghỉ ngơi cho khoẻ đi, giọng khàn hết rồi. Chỗ em tất cả đều thuận lợi, bao giờ về em sẽ điều chỉnh chênh lệch giờ giấc. Tiểu Kiệt ở trên máy bay ngủ ngon lắm, giờ đang tỉnh như sáo..."

Tiểu Trương nhìn chị Tần từ khi bắt đầu nhận điện thoại của nam thần, giọng dịu dàng hơn mọi khi hẳn mấy độ. Quan tâm nam thần không kém gì quan tâm Tiểu thiếu gia, nói chị Tần không có cảm giác với nam thần, sao có thể?! Quả nhiên xác minh suy đoán lúc trước của Tiểu Trương, thật đúng là không có người phụ nữ nào chống cự được sức quyến rũ của nam thần!

Hiểu làm cứ vậy mà sinh ra.

Đầu kia điện thoại trợ lý nhắc nhở Hoắc Lăng cúp máy, thời điểm đưa điện thoại cho trợ lý, khoé miệng Hoắc Lăng cong lên nụ cười càng thêm xinh đẹp, trong lòng còn cân nhắc đến tin nhắn người đại diện gửi.

Đây cũng là thay đổi sao?

Dáng vẻ hình như rất thú vị.

Trợ lý đi theo bước chân của Boss một lần nữa trở lại phim trường, trong lòng không nhận được hò hét, đàn ông sa vào tình yêu đều vậy há, vì sao Boss cũng học mọi người ngược cầu rồi!

(*) RV (Recreational Vehicle): Hay còn gọi là "nhà xe", bởi không gian trên xe được thiết kế như một ngôi nhà tiện nghi có thể di chuyển mọi nơi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Mì Ý sốt tiêu đen

Sau khi ông xã miễn phí cúp điện thoại, Tần Thi Nghi bỗng tỉnh cả ngủ, cuối cùng không cách nào ngủ lại được. Anh bạn nhỏ trong lòng về mặt tinh thần phần chần chừ nhìn cô, Tần Thi Nghi nghĩ thầm đoán chừng cậu nhóc chán chết rồi. Cô đơn giản ôm cậu nhóc ngồi dậy, hai mẹ con tựa đầu vào nhau, chen chúc đến cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài.

Ngô Triết đang lái xe, từ kính chiếu hậu nhìn thấy hai mẹ con chen chúc tựa đầu nhau ngồi nơi đó không biết thì thầm to nhỏ cái gì, hình ảnh này khiến hắn không khỏi buồn cười, lại thay đổi cách nhìn mới về Tần Thi Nghi, hắn khẽ cười hỏi: "Không ngủ một lát sao?"

"Giờ không buồn ngủ nữa, đợi khi nào về tới nhà rồi ngủ tiếp."

Ngô Triết liền cười nói: "Vậy để tôi giới thiệu cho hai người một chút, còn khoảng hai mươi phút nữa sẽ đến nơi, con đường này là..."

Đối với người nước ngoài mà nói, tất cả mọi thứ ở nước khác đều xa lạ khiến người ta tò mò. Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt chỉ nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ xe thôi cũng cảm thấy kinh ngạc cảm thán, hiện tại nghe Ngô Triết giới thiệu, hai mẹ con lập tức tập trung tinh thần lắng nghe.

Giống với Tần Thi Nghi tinh thần phấn chấn, lúc trước Tiểu Trương còn mệt mỏi thành cầu, sau khi đồng dạng bị cuộc điện thoại đánh thức thì không thể tiếp tục đi vào giấc ngủ. Fans nào tàn Tiểu Trương không thể làm được như Tần Thi Nghi nhanh chóng chuyển lực chú ý từ ông xã miễn phí sang phong cảnh nước khác. Hơn mười phút qua đi, Tiểu Trương vẫn còn đắm chìm sâu vào cuộc điện thoại ban nãy. Tuy rằng Tiểu Trương không nghe thấy gì, nhưng không chịu nổi cô ấy sẽ bỏ lỡ, chị Tần nhà mình từ khi nhận được điện thoại của nam thần tinh thần bỗng trở nên phấn khởi đến mức không cách nào ngủ tiếp, rất rõ ràng, đây chính là tình yêu!

May mắn hiện tại lực chú ý của Tần Thi Nghi đang phóng hết ra ngoài cửa sổ trước mặt, không hề quay đầu lại dù chỉ một cái. Nếu mà cô chú ý sẽ phát hiện giờ phút này Tiểu Trương đang cao thâm khó đoán, không chớp mắt nhìn mình chăm chăm giống như nghiên cứu vấn đề gì đó, thì nhất định sẽ nhảy dựng, hơn nữa càng kiên định suy đoán lúc trước của bản thân.

Rất nhanh đã tới nơi, xe dừng ở bãi đỗ xe. Thời điểm Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt xuống xe, nam thanh niên ngoại quốc lái xe theo sau bọn họ cũng đã tới. Ngô Triết đóng cửa xe, nói với bọn họ một tiếng: "Chờ một lát!", rồi nhanh chóng đi giúp nam thanh niên ngoại quốc cầm hành lý.

Tuy rằng Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt chỉ tính toán sống ở nơi này hơn nửa tháng, nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá một tháng, nhưng bởi vì mang theo trẻ con nên lúc đi Lâm hỗ trợ sắp xếp hành lý, liên hận không thể đem tất cả đồ đạc hàng ngày Thịnh Dục Kiệt thường xuyên dùng đóng gói mang theo. Trước khi xuất phát phu nhân kiểm tra hành lý một lần nữa lại nhét thêm không ít đồ. Hơn nữa Thịnh phu nhân còn đau lòng con trai ở nước ngoài đóng phim, lo lắng con trai ở bên ngoài ăn không đủ no, bảo thám Lưu chuẩn bị rất nhiều đồ ăn có thể qua cửa kiểm tra an ninh, muốn bọn họ mang hết sang đây.

Có thể tưởng tượng hành lý đám Tần Thi Nghi mang theo đồ sộ bao nhiêu.

Nếu không phải Tần Thi Nghi có thể khách quý, có thể gửi vận chuyển nhiều hành lý hơn, thì thiếu chút nữa đã không đủ cho bọn họ gửi vận chuyển.

Nếu giờ Ngô Triết không giúp nam thanh niên ngoại quốc một tay, nam thanh niên kia ít nhất phải chạy bộ hai ba vòng.

Tần Thi Nghi cảm thấy mình quá làm phiền mọi người, nên đặt Thịnh Dục Kiệt xuống mặt đất, một tay nắm anh bạn nhỏ, một tay tiếp nhận vali hành lý nhỏ trong tay Tiểu Trương, nói với cô ấy: "Em đi giúp bọn họ chuyển hành lý đi."

Tiểu Trương vô cùng muốn hướng về phía bạn tốt của nam thần. Chỉ là Ngô đại đại khí chất quá lạnh lùng, từ sân bay đến bây giờ, trừ bỏ lúc vừa gặp

chào tiếp đón, sau đó chưa từng cho cô ấy nửa ánh mắt. Tiểu Trương da mặt dày cũng ngượng ngừng dần lên, hiện tại được phân phó, liền tung ta tung tăng tiến lên hỗ trợ, được bạn tốt của nam thần cảm ơn một câu, Tiểu Trương thiếu chút nữa kích động nhảy dựng lên.

Ngô Triết nhìn dáng vẻ Tiểu Trương sinh động quá đáng, không nhịn được nhuộm mày. Trước đây hắn vẫn luôn lo lắng để bà xã của nghệ sĩ nhà mình sang Mỹ sẽ trở thành quyết định sai lầm, đến lúc đó bạn rận không giúp được gì đã đành, ngược lại còn khiến bọn họ thêm loạn.

Chẳng qua sau khi gặp mặt Tần Thi Nghi, Ngô Triết phát hiện bà xã của nghệ sĩ nhà mình tốt hơn trong trí nhớ rất nhiều, hắn mới thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ là vừa yên tâm chưa lâu, bên này lại phát hiện người Thịnh Tam thiếu phu nhân mang đến đường như không đáng tin cậy lắm, Ngô Triết muốn thờ dài, quả nhiên hắn có mệnh lao碌, yên tâm quá sớm.

Tiểu Trương không biết trong lòng Ngô đại đại cô ấy tâm tâm niệm niệm đang reo vang tiếng chuông cảnh báo, kéo hành lý tung tăng đi theo phía sau.

Tần Thi Nghi nắm tay Thịnh Dục Kiệt kéo hành lý đuổi kịp mọi người. Anh bạn nhỏ bước đi trên đường, vẫn luôn dùng dư quang ánh mắt bay về phía tay kia của cô, dường như rất muốn giúp đỡ mẹ kéo hành lý. Tần Thi Nghi tuy rằng không nói rõ, lại giống như vô tình lắc lắc bả vai, oán giận nói: "Ai nha, cái túi này đeo lâu rồi lưng ghê."

Thịnh Dục Kiệt nghe vậy mắt sáng lên, lập tức ngừng khuôn mặt nhỏ nói với Tần Thi Nghi: "Mẹ, để con giúp mẹ."

"Được." Tần Thi Nghi cười tủm tỉm cõi túi xuống, trình trọng giao vào tay Thịnh Dục Kiệt. Cô sờ đầu anh bạn nhỏ, vui vẻ rạo rục nói: "Bảo bối quả nhiên đã trưởng thành, có thể giúp mẹ chia sẻ."

Thành công giúp được mẹ, cậu nhóc cũng cười tươi, vẻ mặt đến là thoải mái.

Ngô Triết chờ thang máy xuống, dẫn đầu kéo hành lý vào tận góc trong cùng, mới nhìn Thịnh Dục Kiệt cười nói: "Tiểu Kiệt đã lớn, trở thành chàng trai mạnh mẽ rồi! Rất có năng lực!"

Thịnh Dục Kiệt nỗ lực nâng túi của mẹ, theo mẹ bước vào thang máy, nghe Ngô Triết trêu chọc, cái miệng nhỏ mấp máy, tuy rằng không lên tiếng, nhưng trên mặt lộ ra thần sắc đắc ý.

Ngô Triết trêu ghẹo Thịnh Dục Kiệt xong, lại hướng Tần Thi Nghi giới thiệu đơn giản căn hộ ở nơi này một chút, bao gồm: Kiến trúc phụ cận, siêu thị linh tinh,... rất nhanh thang máy dừng ở tầng hai sáu "Tinh" một tiếng, cửa thang máy mở ra, mấy người lục tục đi ra ngoài. Ngô Triết vừa ấn mặt mũi, vừa nói với Tần Thi Nghi: "Tầng này chỉ có một căn hộ, tôi ở tầng trên. Ngày kia tôi sẽ về nước, hai ngày này nếu có chuyện gì, tôi ở nhà thì có thể lên tìm tôi."

Tần Thi Nghi tò mò hỏi: "Anh không cần tới phim trường sao?"

"Đương nhiên, không có việc gì tôi đều thủ ở phim trường. Cô biết đấy A Lăng rất phiền toái, người bình thường không trị được cậu ấy." Ngô Triết khẽ cười nói: "Cho nên tình huống bình thường tôi ở nhà, A Lăng cũng sẽ ở nhà."

Tần Thi Nghi rõ ràng từ lời của Ngô Triết nghe ra ý trêu chọc, tức khắc liền không định nói tiếp, cũng không còn lời nào để nói.

Yên lặng đi theo Ngô Triết vào cửa, nhìn thấy tình hình bên trong căn hộ, Tần Thi Nghi sợ ngây người: "Cư nhiên là căn hộ hướng biển."

Vị trí cửa ra vào đối diện ban công vừa vặn nhìn thấy biển rộng xanh thẳm bên ngoài, gió biển lùa vào, thổi tóc Tần Thi Nghi rối tung.

"Trước tiên đóng cửa ban công lại đã, nếu không gió quá lớn."

Mấy người ngoan ngoãn đứng chờ Ngô Triết đóng cửa, quả nhiên cửa vừa mới đóng, gió biển cuồng loạn nháy mắt dừng lại. Tần Thi Nghi vừa chỉnh đầu tóc, vừa đi về hướng ban công xem thử. Không thể không nói cô quá chân động rồi, nghe giọng điệu Thịnh phu nhân và thím Lưu đứng kiểng cho rằng ông xã miễn phí sống trong nước sôi lửa bỏng, kết quả người ta sống rất tốt, ăn, mặc, ở, đi lại đều có người phụ trách, ngoại trừ nhiệm vụ công việc nặng, nơi khác có thể nói là hưởng thụ.

Tần Thi Nghi không cẩn thận viết hết suy nghĩ trong lòng lên mặt, Ngô Triết thấy vậy bất đắc dĩ nhún vai, không chút khách khí trêu chọc nghệ sĩ nhà mình: "Cậu ấy cũng không phải tới hưởng thụ? Đoàn phim cung cấp chỗ ở cậu ấy không chịu, sợ sống chung với nhiều diễn viên quá phiền. Tôi đi tìm khách sạn cho cậu ấy thì cái này không ưng cái kia không đồng ý. Sau vẫn là bạn cậu ấy tìm giúp chung cư gần biển, hoàn cảnh xác thật không tồi, an ninh đảm bảo, không cần lo lắng người lung tung rối loạn trà trộn vào. Tôi ở ngay tầng trên, có thể chiếu ứng (chăm nom, lo liệu, chiếu cố, chăm sóc) lẫn nhau."

Nói tới đây, về mặt Ngô Triết may mắn nói: "Tuy rằng hơi phiền toái, nhưng cũng coi như là đi theo cậu ấy cùng nhau hưởng phúc."

Tần Thi Nghi không ngờ Ngô Triết nhắc tới ông xã miễn phí liền giống như mở máy hát, thao thao bất tuyệt không ngừng. Cô chỉ có thể đứng bên cạnh ừ ừ à à gật đầu đáp lời.

Mà Tiểu Trương thì mở to hai mắt, máu bát quái từ cơ thể đến tâm hồn đều bị thiêu đốt. Trời ạ, Ngô đại đại rõ ràng chính là người/thê/thụ tốt sao!

Ngô Triết nói xong cũng ý thức được mình nói quá nhiều, không được tự nhiên ho khan một tiếng che dấu, nói: "Tôi không nói nhiều nữa, mọi người thu dọn xong rồi nghỉ ngơi sớm một chút, điều chỉnh chênh lệch giờ giấc. Lát nữa tôi phải đến phim trường."

Tần Thi Nghi gật đầu: "Anh vội thì cứ đi đi, ở đây tự chúng tôi sẽ thu dọn."

Ngô Triết chưa đi ngay mà tiếp tục dặn dò: "Tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn tươi mới, lát nữa đói bụng có thể tự nấu hoặc gọi com hộp đều tiện, số điện thoại và địa chỉ nhà hàng gần đây để tôi ghi lại cho cô..."

"Không cần đâu." Tần Thi Nghi cười nói: "Tiểu Kiệt không thể ăn quá nhiều đồ ăn bên ngoài. Dù sao ở nhà có đồ ăn, lát nữa chúng tôi tự nấu là được."

"Vây tốt rồi." Móc trong ví tiền ra một tấm thẻ, rồi nhận chìa khoá xe từ tay nam thanh niên ngoại quốc, cùng đặt cả lên bàn: "Nghe A Lăng nói cô có bằng lái quốc tế, vì thuận tiện nên đã chuẩn bị cho cô một chiếc xe. Đây là thẻ ngân hàng A Lăng nhờ tôi đưa cho cô, số tài khoản và mật mã lát nữa cậu ấy sẽ nhắn vào di động cho cô."

Thật đúng là chuẩn bị chu đáo, tay Tần Thi Nghi cầm chìa khoá xe có điểm run rẩy, đương nhiên không phải vì cảm động, cô đang nghĩ mình thật sự dám lái xe sao?

Ngô Triết dừng một chút, lại nói: "Dừng rồi, căn hộ này chỉ có hai phòng ngủ, vốn dĩ Tiểu Trương nên ở cùng hai người để tiện chăm sóc. Chỉ là tôi và A Lăng lo lắng cậu ấy thường xuyên nửa đêm mới kết thúc công việc trở về, ngủ chung sợ sẽ ảnh hưởng đến cô và Tiểu Kiệt nghỉ ngơi. Nếu không ngại, có thể cho Tiểu Trương đến chỗ tôi, tuy rằng hơi phiền toái nhưng ở tầng trên tầng dưới, lui tới cũng tiện."

Quan trọng nhất chính là hần còn chưa biết Tiểu Trương này rốt cuộc đáng tin hay không đáng tin, đem Tiểu Trương cách ly với nghệ sĩ nhà mình, ít nhất có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Đối với đề nghị này của Ngô Triết, Tần Thi Nghi quả thực vui mừng khôn xiết, không cần suy nghĩ nhanh chóng gật đầu. Cô vốn không muốn ngủ chung giường với ông xã miễn phí, tuy rằng hiện tại cô là bà xã trên danh nghĩa của Thịnh Hạo Hàm, nhưng thực tế bọn họ vẫn là người xa lạ, quan hệ quá thân cận bản thân Tần Thi Nghi rất khó tiếp thu.

Hơn nữa hiện tại Tần Thi Nghi đã đem Tiểu Trương trở thành tai mắt Thịnh phu nhân cài ở bên người cô để giám sát hình thức chung sống của cô và Thịnh Hạo Hàm. Nếu vài lần ngẫu nhiên, vì duy trì hình tượng ngoan ngoãn trước mặt Thịnh phu nhân, Tần Thi Nghi còn có thể miễn cưỡng ứng phó với Tiểu Trương một chút, nhưng nếu sống chung dưới một mái hiên, Tần Thi Nghi biết mình muốn lừa gạt cho qua là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Đề nghị của Ngô Triết, không nghi ngờ gì đã giải quyết vấn đề Tần Thi Nghi lo lắng nhất. Cô tự nhiên cầu mà không được.

Tần Thi Nghi nỗ lực nở nụ cười sáng lạn loại trừ một tia chân thành, nói cảm ơn với Ngô Triết: "Vây phiền toái anh."

"Không phiền toái." Ngô Triết cũng cười đến thật chân thành, nghĩ thầm nếu không làm như vậy, hần càng lo lắng xảy ra phiền toái lớn.

Hai người ăn ý quyết định, không hề hỏi ý kiến đương sự một chút.

Đương nhiên Tiểu Trương sẽ không phản đối, cô ấy hoa si nam thần, nhưng có đạo đức nghề nghiệp. Chị Tần mới là người phát tiền lương cho cô ấy, nên nghe ai trong lòng Tiểu Trương rõ ràng. Vả lại nam thần đã kết hôn, một nhà ba người ngọt ngào qua ngày, muốn cô ấy một hai phải thành bóng đèn đường □□ thì có ý nghĩa gì? Chỉ bằng sống chung căn hộ với Ngô đại đại, dù sao Ngô đại đại lớn lên đẹp trai không nói, vẫn còn là quý tộc độc thân điều kiện này so nam thần còn đáng động lòng người hơn.

Tiểu Trương gần như gấp không chờ nổi, thiếu chút nữa tung tăng đi theo Ngô Triết ra cửa. Ngô Triết kinh ngạc quay đầu nhìn cô ấy hỏi: "Không cần thu dọn đồ đạc sao?"

Lúc này Tiểu Trương mới tỉnh mộng, xấu hổ đứng tại chỗ.

Tần Thi Nghi đem Tiểu Trương sung quân lên tầng trên nên hơi chột dạ, cảm thấy áy náy với cô ấy. Bây giờ nhìn Tiểu Trương xấu hổ, Tần Thi Nghi vội vàng giúp cô ấy giải vây: "Không sao, tôi và Tiểu Kiệt phải nghỉ ngơi, ngủ một giấc rồi thu dọn cũng chưa muộn."

Ngô Triết nghe vậy, không ý kiến thêm: "Vây tôi mang Tiểu Trương lên tầng một chuyến, thuận tiện dặn dò chút sự tình."

Tần Thi Nghi cười tủm tỉm tiễn mấy người ra cửa, nhìn bọn họ bước vào thang máy, mới cửa đóng lại khoá kỹ, xoay người nói với Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối, mẹ giúp con tìm quần áo ngủ trước, sau đó con tự tắm rửa. Mẹ đi nấu chút đồ ăn, được không?"

Thịnh Dục Kiệt ngày thường chính là vua cô động, Tần Thi Nghi nói cái gì cậu nhóc cũng đồng ý. Nhưng mà lần này, cậu nhóc lại có chút chần chờ, mang theo rồi rầm, yếu ớt nói: "Mẹ, con không muốn ăn cà chua..."

Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng anh bạn nhỏ cẩn thận như vậy, Tần Thi Nghi không nhịn được phụt một tiếng bật cười, lập tức bảo đảm "Yên tâm, mẹ sẽ không nấu cà chua, lần này bảo đảm nấu món bảo bối thích ăn."

Thịnh Dục Kiệt không phải anh bạn nhỏ dễ bị lừa gạt, nghe vậy liền hoài nghi nhìn mẹ mình: "Mẹ sẽ nấu món gì ạ?"

"Con cứ yên tâm, mẹ đã mang theo thực đơn rồi." Tần Thi Nghi vì dấu tai mắt người khác nên mới mang theo thực đơn.

Nhưng Thịnh Dục Kiệt không biết trình độ của cô, vẫn hơi lo lắng. Nhưng nhìn dáng vẻ mẹ mình bưng bưng hứng thú, cuối cùng cậu nhóc không đành lòng đánh gãy hứng thú của mẹ, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra ánh mắt có thể nói bi tráng, gật đầu nói: "Mẹ muốn nấu món gì thì nấu món đó."

Chỉ cần không phải cà chua, mình nhịn một chút là được...

Tần Thi Nghi rõ ràng thấy ánh mắt như trắng sứ anh dừng hy sinh của anh bạn nhỏ, cô không giải thích mà hứng thú bưng bưng giúp anh bạn nhỏ tìm quần áo ngủ, xả nước vào bồn tắm, mặc kệ anh bạn nhỏ giãy giụa, nhanh chóng lột bỏ quần áo của cậu nhóc, thả bánh bao nhỏ trắng tròn tròn bóng vào bồn tắm xong, mới dặn dò: "Đi đường mệt con tắm rửa sạch sẽ trước, xong nhớ gọi mẹ, mẹ bế con ra. Thành bồn tắm này hơi cao, con đừng lộn xộn, cẩn thận kéo ngã."

Ngày thường ở nhà Thịnh Dục Kiệt đều tự tắm rửa, đó là bởi vì Thịnh gia có thiết kế bồn tắm chuyên dụng dành riêng cho trẻ con, kích cỡ nhỏ phù hợp với cơ thể, cứ tính cậu nhóc vừa tắm vừa nghịch trong bồn tắm thì cũng không dễ xảy ra nguy hiểm. Nhưng bồn tắm người lớn không giống vậy, nếu anh bạn nhỏ té, ngã quỵ xuống nước, bị uống vài ngụm nước là nhẹ.

Toàn bộ cơ thể nhỏ của Thịnh Dục Kiệt giấu dưới lớp bọt xà phòng trắng xoá, chỉ lộ ra khuôn mặt tinh xảo. Cậu nhóc thấy mẹ nghiêm mặt, ngoan ngoãn gật đầu: "Con biết rồi ạ."

"Bảo bối thật ngoan." Tần Thi Nghi hôn gương mặt cậu nhóc rồi mới đứng dậy rời khỏi phòng tắm. Cô sợ con trai ở trong bồn tắm có động tĩnh gì mình không nghe thấy nên không đóng cửa phòng tắm lại.

Tần Thi Nghi nhanh chóng đi vào phòng bếp, đầu tiên mở tủ lạnh tìm kiếm một phen, đúng như lời Ngô Triết nói bên trong tủ lạnh cất đầy nguyên liệu nấu ăn tươi mới, cơ hồ tất cả những thứ có thể mua được ở siêu thị như: Gà, vịt, thịt, cá, hoa quả, rau dưa,... đều có. Nhưng đối với Tần Thi Nghi những nguyên liệu này đồ hiệu suất sử dụng không cao, vì hiện tại người thân thiết đều biết cô tay chân không thành thạo, ngũ cốc không phân biệt được chính xác, miễn cưỡng có thể nấu món ăn sáng đơn giản, tuyệt đối không phải loại người am hiểu cao siêu.

Tần Thi Nghi mở tủ lạnh mấy lần, mới quyết thực đơn —— Mì Ý sốt tiêu đen.

Cũng do cô may mắn, tất cả nguyên liệu nấu món mì Ý sốt tiêu đen đều có sẵn trong phòng bếp. Không có người khác bên cạnh, Tần Thi Nghi liền không cần ngại trang, lưu loát bật bếp đun nước sôi thả mì Ý vào, trong thời gian chờ mì Ý chín cô không hề nhàn rỗi. Tần Thi Nghi thái nhỏ thịt bò, bỏ thêm hạt tiêu và dầu hào vào ướp, thuận đường rửa sạch ớt xanh và hành tây sau đó cắt nhỏ. Mì Ý chín cô vớt hết lên, thả vào bát nước đá làm lạnh rồi bắt đầu đặt chảo dầu lên bếp. Thịt bò, ớt xanh và hành tây lần lượt được cho vào chảo xào thơm, thêm các loại gia vị, đảo chín thật nhanh, mùi thơm lan toả khắp phòng bếp. Tần Thi Nghi thả mì Ý vào chảo đảo chung, từ từ bát tìm ra hai cái đĩa, cô đổ mì Ý sốt tiêu đen ra đĩa, trang trí thật xinh đẹp, cẩn thận đặt lên bàn ăn.

Cần nhắc, Tần Thi Nghi lại mở tủ lạnh lấy mấy quả cam ra, rửa sạch, không bỏ vỏ mà trực tiếp cắt thành miếng, bỏ vào máy ép nước hoa quả, thêm một muỗng mật ong và cắt mấy lát chanh nhỏ điều hoà vị. Vài giây sau, Tần Thi Nghi dùng hai cái ly xinh đẹp rót nước cam vào, đồng dạng đặt lên bàn ăn, rồi mới gọi anh bạn nhỏ đang tắm hăng say.

"Tiểu Kiệt, tắm vậy thôi, đứng lên đi con."

Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt ở trong bồn tắm ngượng ngùng "Vâng." một tiếng, giọng nói so với ngày thường nhỏ hơn nhiều.

Tần Thi Nghi cố nén cười, nghiêm trang nói: "Vậy mẹ vào nhé?"

"Vâng ạ." Giọng anh bạn nhỏ càng nhỏ hơn.

Tần Thi Nghi bế anh bạn nhỏ từ bồn tắm ra, vẫn như cũ mặc kệ anh bạn nhỏ giãy giụa, nhanh chóng giúp cậu nhóc lau khô người mặc quần áo ngủ. Lý do Tần Thi Nghi dùng rất chính đáng —— "Nơi này nhiệt độ thấp, đừng để bị cảm, mẹ giúp con mặc."

Thực tế không hoàn toàn như vậy, Tần Thi Nghi rõ ràng là khó lắm mới kiếm được cơ hội con trai mình không có sức phản kháng, nên không chịu dễ dàng bỏ qua, giờ trở bắt nạt con trai.

Chẳng qua động tác của người lớn cũng nhanh nhẹn hơn trẻ con nhiều. Tần Thi Nghi nhanh chóng mặc xong quần áo ngủ cho Thịnh Dục Kiệt, bế cậu nhóc đến bàn ăn dặn dò: "Bảo bối ăn trước đi, mẹ tắm rửa một cái đã, mẹ sẽ ra nhanh thôi."

Ánh mắt Thịnh Dục Kiệt dừng ở đĩa mì trước mặt mình không rời, mùi thơm mê người, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ khó tin. Cậu vốn chuẩn bị tốt tinh thần phải ăn món khó nuốt trôi, kết quả mì mẹ xào mùi còn rất thơm?

Đem thần sắc khiếp sợ của Thịnh Dục Kiệt thu vào đáy mắt, vân vê mặt cậu xong. Lúc này Tần Thi Nghi mới vừa lòng bước vào phòng tắm.

Cứ tưởng rằng anh bạn nhỏ sớm đói bụng sẽ ăn ngấu nghiến, kết quả chờ Tần Thi Nghi tắm rửa đi ra, lại thấy Thịnh Dục Kiệt ngồi nghiêm chỉnh, đĩa mì trước mặt căn bản chưa từng chạm qua.

Tần Thi Nghi nhướn mày, hỏi: "Sao Bảo bối không ăn? Do mẹ nấu không ngon sao?"

Thịnh Dục Kiệt vội vàng lắc đầu, mắt to bình tĩnh nhìn cô: "Con chờ mẹ cùng ăn."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ba con

Bay qua đại dương bốn ba mà đến, Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt đều đói bụng, đồ ăn trên máy bay suy cho cùng ăn không ngon và thoải mái bằng ở nhà. Huống chi bữa cơm này do Tần Thi Nghi nấu đối với Thịnh Dục Kiệt mà nói còn mang ý nghĩa đặc biệt - Đây là lần đầu tiên mẹ tự mình nấu cơm cho cậu nhóc, hơn nữa mì Ý xào thơm ngậy khiến người ta rất muốn ăn.

Đương nhiên Thịnh Dục Kiệt cũng nghi hoặc, ngày thường mẹ không nấu cơm, lần đầu tiên dựa theo thực đơn xào mì Ý mà có thể xào ngon như vậy. Song Thịnh Dục Kiệt còn nhỏ tuổi, nghi hoặc một chút liền bỏ qua, trong lòng phần lớn là cảm động và sùng bái mẹ.

Hai mẹ con vui đầu, ăn bữa này... Miễn cưỡng được coi là bữa trưa mì Ý.

Cơm nước xong xuôi Tần Thi Nghi xem thời gian thì hơi kinh ngạc: "Nhanh thật đấy, thoáng cái đã hơn mười một giờ rồi."

Thịnh Dục Kiệt cố gắng ăn nốt sợi mì cuối cùng, bụng nhỏ phồng phồng, một bên nâng ly nước cam, một bên nhìn Tần Thi Nghi hỏi thăm: "Mẹ mệt mỏi sao?"

Anh bạn nhỏ nhớ rõ trên máy bay mẹ mình ngủ không thật sự ngon giấc.

Vì mãi bận rộn Tần Thi Nghi quên mất cả buồn ngủ, giờ bánh bao nhỏ nhấc nhở, quả nhiên con buồn ngủ lại tràn tới, cô ngáp một cái, cố gắng kéo ánh mắt buồn ngủ về, lắc đầu nói: "Vừa mới ăn no, đợi nửa tiếng nữa rồi ngủ."

Lúc nghe Tần Thi Nghi nói chuyện, miệng nhỏ của Thịnh Dục Kiệt khi đóng khi mở như trục bánh xe tốc biến nhanh chóng uống hết sạch ly nước cam. Về mặt cậu nhóc thỏa mãn đặt cái ly không lên bàn, ly nước cam cơ hồ sạch sẽ đến mức không thừa một giọt.

Tần Thi Nghi trợn mắt há hốc mồm, lần đầu tiên cô phát hiện con trai mình ăn khỏe như vậy. Không chỉ uống sạch bát ly nước cam, mì Ý trên đĩa cũng ăn xong không sót sợi nào, trừ bỏ ớt xanh không chạm vào, đến cả hành tây cũng bị anh bạn nhỏ nhặt ăn luôn. Tuy rằng phân lượng đồ ăn Tần Thi Nghi chuẩn bị cho anh bạn nhỏ không nhiều lắm, nhưng mì Ý vốn là món dễ no, hôm nay sức ăn của Thịnh Dục Kiệt vượt xa ngày thường.

Tần Thi Nghi không khỏi đem ánh mắt lo lắng chuyển tới bụng cậu nhóc, sẽ không vỡ vì căng chứ?

Chẳng qua nhìn thần sắc hiện tại của con trai trông không có gì không thoải mái. Tần Thi Nghi mới thoáng yên lòng, lau dọn bàn ăn, còn ly đĩa thì đặt ở bồn rửa trong phòng bếp, không phải cô không muốn rửa mà vì cô nấu ăn đã không phù hợp với tính cách của nguyên chủ rồi, nếu dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, càng khiến người ta thêm nghi ngờ. Tần Thi Nghi không hề áy náy để ly đĩa đấy, chờ Tiểu Trương xuống rửa.

Ra khỏi phòng bếp, thấy anh bạn nhỏ ngồi ở trước bàn ăn, tròn mắt đuổi theo chuyển động của cô. Tần Thi Nghi dắt Thịnh Dục Kiệt đến sofa ngồi xuống, nhìn chằm chằm bụng anh bạn nhỏ hơi phồng lên, hỏi: "Bảo bối, bụng con có gì không thoải mái không?"

Thịnh Dục Kiệt biết hôm nay mình ăn hơi nhiều, ngượng ngùng dẩu mặt đi, lắc đầu nói: "Không ạ."

Tần Thi Nghi cố nhịn, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn nổi đem ma trảo đuổi về phía cái bụng tròn vo của anh bạn nhỏ vỗ vỗ, lại gõ gõ, chơi đến vô cùng vui vẻ: "Bảo bối tới đây, chúng ta bỏ quả dưa hấu lớn ăn."

"Mẹ gõ nhầm rồi, đây không phải dưa hấu!" Thịnh Dục Kiệt vừa lắc đầu, vừa ôm bụng lui vào góc sofa trốn.

Tần Thi Nghi dịch qua theo, nhanh chóng giam anh bạn nhỏ ở góc tay vịn sofa, cười giống hệt mẹ kế: "Không đâu, rõ ràng mẹ nghe thấy tiếng dưa hấu vang, không tin chúng ta bỏ ra nhìn xem?"

Thịnh Dục Kiệt thấy không còn nơi để trốn, chỉ có thể bỏ nhào vào ngực Tần Thi Nghi, mấp máy môi nói: "Mẹ hư!"

Tần Thi Nghi bất ngờ bị đánh gục, hai mẹ con lập tức náo loạn thành một đoàn ở sofa.

Đang vui đùa ầm ĩ, di động Tần Thi Nghi bỗng vang lên, là Tiểu Trương ở tầng trên gọi. Không biết Ngô Triết nói chuyện gì với Tiểu Trương, rõ ràng giống Tần Thi Nghi không ngủ đủ, lúc máy bay hạ cánh về mặt Tiểu Trương rất uể oải mà giờ trong điện thoại trung khí mười phần hỏi Tần Thi Nghi: "Tam thiếu phu nhân, em đang chuẩn bị nấu cơm trưa cho Tam thiếu gia, bởi vì lát nữa anh Ngô sẽ đến đoàn phim, nên tiện mang theo luôn. Bữa trưa Tam thiếu phu nhân muốn ăn gì hay em nấu xong cho Tam thiếu gia rồi nấu riêng cho chị sau?"

"Không cần, chị vừa mới tùy tiện nấu ít đồ ăn, đã cùng Tiểu Kiệt ăn no rồi." Tần Thi Nghi dứt khoát không đứng dậy, ôm lấy Thịnh Dục Kiệt nằm lệch trên sofa, giọng lười biếng nói: "Em nhanh chóng chuẩn bị cẩn thận bữa trưa cho Hạo Hàm là được, đúng rồi không phải hành lý có đồ ăn chúng ta mang theo hay sao, em muốn xuống lấy luôn không?"

"Anh Ngô nói trước mười hai giờ anh ấy sẽ xuất phát, đồ ăn chúng ta mang theo chủ yếu là đồ khô phải ngâm trước, giờ dùng không kịp."

"Vậy thôi, em tranh thủ thời gian nấu cơm đi, chị cúp máy trước..."

Tần Thi Nghi còn chưa dứt lời, Tiểu Trương đã vội vàng nói: "Tam thiếu phu nhân chờ một lát, hành lý dưới tầng muốn em giữa trưa xuống thu dọn luôn hay vẫn chờ chị tỉnh ngủ rồi tính ạ?"

"Chờ chị tỉnh ngủ rồi nói sau, em bận rộn xong thì tranh thủ nghỉ ngơi chốc lát đi."

"Em đã biết." Tiểu Trương cúp điện thoại, về mặt khó hiểu đứng tại chỗ.

Ngô Triết vừa ở ngoài ban công xử lý xong một cuộc điện thoại, quay lại phòng khách thì nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Trương phát ngốc, không khỏi nhướn mày hỏi: "Tam thiếu phu nhân nói gì sao?"

"Tam thiếu phu nhân nói không cần tôi xuống nấu cơm, chị ấy tùy tiện nấu ít đồ ăn, cùng Tiểu thiếu gia ăn no rồi."

Ngô Triết lập tức nhướn mày: "Cô ấy tự nấu cơm?"

"Tôi từng thấy Tam thiếu phu nhân làm món trứng gà chưng cà chua do thím Lưu chỉ. Tuy rằng thím Lưu nói Tam thiếu phu nhân có năng khiếu học nấu ăn, nhưng trước kia tôi chăm sóc Tam thiếu phu nhân hơn nửa năm, chưa từng thấy chị ấy cầm dao, cũng không giống người sẽ xuống bếp nấu cơm. Nếu làm bánh kem thì có khả năng, mấy ngày hôm trước Tam thiếu phu nhân thường xuyên dẫn Tiểu thiếu gia theo thím Lưu học nướng bánh kem."

Bởi vì Ngô Triết chính là bạn tốt của nam thân, nên Tiểu Trương không hề đề phòng, đem tất cả những điều mình biết tuôn ra hết, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, chỉ thiếu nước đem gốc gác của Tần Thi Nghi giao ra.

"Hơn nửa lần này xuất phát Tam thiếu phu nhân còn cố ý mang theo thực đơn, xem ra vẫn rất nhiệt tình với nấu nướng." Tiểu Trương không nghĩ ra, chỉ có thể trả lời như vậy.

Ngô Triết vuốt cằm cười nói: "Nấu cơm? Xem ra sau này A Lăng có lộc ăn."

Tiểu Trương không chút suy nghĩ cười nói: "Phu nhân cũng nói như vậy đấy."

Tầng dưới chung cư, Tần Thi Nghi được Tiểu Trương nhắc nhở, cúp điện thoại xong liền buông anh bạn nhỏ trong ngực ra, ngồi dậy nói: "Bảo bối, mẹ đi thu dọn hành lý của chúng ta. Con muốn xem TV, chơi điện thoại của mẹ hay là đọc sách?"

Thịnh Dục Kiệt ngồi dậy theo Tần Thi Nghi, ba lựa chọn không chọn cái nào, mà vừa đi dèp vừa trả lời: "Con giúp mẹ thu dọn hành lý."

"Cũng được." Tần Thi Nghi không định quá nuông chiều con trai. Thịnh Dục Kiệt có năng lực và thích làm việc, đương nhiên cô sẽ không đá kích thích tích cực của anh bạn nhỏ. Tần Thi Nghi vẫn về khuôn mặt nhỏ mềm mại, cười nói: "Tiểu Kiệt, con tự sắp xếp tủ quần áo của con, mẹ cũng tự sắp xếp tủ quần áo của mẹ, hai mẹ con mình thi đấu xem ai nhanh hơn nhé."

Thịnh Dục Kiệt cười tí mắt, gật đầu: "Vâng ạ, nếu mẹ thua, mẹ phải đồng ý một yêu cầu của con nhé."

Tần Thi Nghi nghĩ chắc anh bạn nhỏ không có yêu cầu gì lớn tới mức người lớn không thể đồng ý, nên không nghĩ nhiều, gật đầu nói: "Chỉ cần không phải yêu cầu quá đáng, mẹ sẽ đồng ý."

Thịnh Dục Kiệt lập tức vươn tay nhỏ làm tư thế bảo đảm, nói: "Con bảo đảm là yêu cầu hợp lý."

"Vậy được thôi." Tần Thi Nghi cười gật đầu: "Đề bắt đầu công bằng, bảo bối cũng phải đáp ứng với mẹ, nếu con thua cũng phải đồng ý một yêu cầu của mẹ, được không?"

Thịnh Dục Kiệt không phải đứa bé chơi xấu, không chút nghĩ ngợi gật đầu: "Được ạ."

Tần Thi Nghi kéo anh bạn nhỏ đứng dậy, nói: "Đi thu dọn hành lý nào!"

Tuy rằng có hai phòng ngủ, nhưng ban nãy Ngô Triết không nói với Tần Thi Nghi đâu là phòng ngủ của Thịnh Hạo Hàm. Hai gian phòng đều có người quét tước sạch sẽ, trải giường tử tế, nhìn qua căn bản không biết Thịnh Hạo Hàm ngủ phòng nào.

Tần Thi Nghi không hề khó xử, cô suy đoán phòng ngủ sát ban công diện tích lớn hơn là phòng ngủ chính, nên bảo bánh bao nhỏ vào trong kiểm tra tủ quần áo. Chờ anh bạn nhỏ xem xét xong chạy ra, về mặt hưng phấn nói cho cô biết tủ quần áo bên trong có rất nhiều quần áo, tất cả đều là quần áo của ba mặc. Tần Thi Nghi liền không chút do dự kéo hành lý vào phòng ngủ phụ.

Kỳ thật Tần Thi Nghi vội vã thu dọn hành lý cũng vì có suy tính riêng, vạn nhất ông xã miễn phí muốn cô thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, dọn vào phòng anh ngủ, cô khó mà tìm lý do hoàn hảo để qua loa lấy lệ.

Đầu giờ thời điểm Hoắc Lăng nghe thấy người đại diện bố trí như vậy, mí mắt cũng chưa nâng một chút, căn bản chẳng quan tâm bà xã có ngủ cùng phòng với mình hay không. Chỉ hoài nghi liếc Ngô Triết hỏi: "Việc nhỏ này không phải đều do cậu trực tiếp xử lý sao?"

"Thông báo với cậu một tiếng mà thôi." Thực tế lực chú ý của Ngô Triết không đặt trên người Tần Thi Nghi, hần nhỏ giọng nói: "Lần này bà xã cậu sang đây dẫn theo một người tên Tiểu Trương, tay nghề nấu nướng không tệ lắm, nhưng tính tình lại dờ hơi ăn cám lợn (gốc cv: khiêu thoát (*))..."

Hoắc Lăng nghe vậy, lúc này mới hơi nhú mày, hỏi ngược lại: "Thế mà còn giữ người lại?"

"Tôi dò thử rồi, cô ấy không có mục đích khác, là fans của cậu, khả năng là gặp trúng fans nhiệt tình. Đến lúc đó cậu cẩn thận chút. Chẳng qua trước khi cô ấy tới, quán gia nhà cậu đã bắt cô ấy ký cam kết bảo mật thông tin, ngoại trừ trường hợp vô tình, tôi đoán cô ấy chắc hẳn không dám phạm sai lầm. Dù sao vội vội vàng vàng cũng không tìm được người tốt, cậu cứ nhìn một chút đi." Ngô Triết nói xong, liền chuyển đề tài, nhưn mây cười nói: "Đừng rồi, gần đây bà xã cậu có hứng thú mới, nhiệt tình cực lớn với nấu nướng, cậu biết chưa?"

Hoắc Lăng ngẩng đầu: "Sao cơ? Cậu thử rồi?"

Ngô Triết lập tức tỏ vẻ sợ hãi: "Cậu chưa thử qua sao tôi dám? Tôi còn nhờ cậu giúp tôi kiếm tiền đây."

Hoắc Lăng cong môi cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Tiểu Trương xác thật rất dụng tâm học tập, học được vài phần chân truyền của thím Lưu. Từ khi Hoắc Lăng xuất ngoại tới nay, khó khi được ăn một bữa cơm thoải mái.

Nhưng mà chưa hưởng thụ bao lâu, nhân viên đoàn phim đã tới thông báo với Hoắc Lăng, đạo diễn gọi anh qua ngay.

Tuy rằng Hoắc Lăng là quý công tử hào môn, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, trong cuộc sống cũng mang theo nhiều kiểu tật xấu điển hình của quý công tử hào môn mới có, yêu cầu đặc biệt nhiều, khiến người đại diện Ngô Triết không thể không theo sát, chăm sóc sự nghiệp của anh lại kiêm luôn chức bảo mẫu, chú ý tất cả các mặt từ công việc đến cuộc sống. Nhưng ít ra Hoắc Lăng có cái ưu điểm mà trong nghề ai cũng phải công nhận - Đó chính là chuyên nghiệp, cứ tính như hiện tại cơm anh mới chỉ ăn được một nửa, nghe nói đạo diễn gọi, Hoắc Lăng lập tức buông bát đĩa, đứng dậy đi theo nhân viên đoàn phim ngay.

Trợ lý ở phía sau còn có chút lo lắng hỏi: "Ồi, anh Hoắc, sao không nói với đạo diễn một tiếng, ăn xong cơm trước đã rồi hãy đi?"

Ngô Triết quay đầu lại nói với trợ lý: "Tiểu Trần, dọn hộp cơm đi."

Trợ lý hơi chần chờ: "Anh Hoắc không trở lại ăn cơm à?"

"Đạo diễn gọi cậu ấy qua, vậy tỏ vẻ muốn bắt đầu quay, lấy đâu ra thời gian ăn cơm?" Ngô Triết lườm Tiểu Trần một cái, dạy bảo: "Cậu theo A Lăng nhiều năm như vậy, vẫn không biết thói quen của A Lăng à?"

Tiểu Trần vội vàng nhận sai, trong lòng hơi tủi thân mà không dám nói. Tuy rằng hẳn đi theo anh Hoắc, nhưng ban đầu người được trọng dụng không phải là hắn, thẳng đến hai tháng trước Tiểu Lâm phạm phải sai lầm bị loại bỏ, hắn mới thành không trâu bắt chó đi cày.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, ngày thường anh Ngô chăm sóc anh Hoắc cứ như chăm sóc con trai ruột, toàn thích tự tay làm lấy. Trước lúc Tiểu Lâm cũng không có nhiều cơ hội tiếp cận với anh Hoắc lắm!

Anh Hoắc trong phim hay ngoài đời đều như mang mặt nạ, chưa bao giờ theo chân bọn họ lộ ra tâm tư thật của bản thân. Hắn dùng hết tâm nhân mình có để nghiền ngẫm cũng không hiểu suy nghĩ của anh Hoắc.

Tiểu Trần cảm thấy mình bị dạy bảo không đầu không đuôi, nhưng chỉ có thể co cỏ nhận sai. Rốt cuộc anh Ngô là sếp, sếp nói cái gì đều đúng cả.

Ngô Triết nhìn thần sắc của Tiểu Trần liền biết ngay Tiểu Trần đang suy nghĩ cái gì, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, đúng là đồ đầu gỗ, nếu không phải còn ưu điểm nghiêm túc nghe lời, hẳn cũng muốn đá bay Tiểu Trần luôn.

Thôi, ngốc thì ngốc, người thông minh dễ dàng sinh ra tâm tư không nên có. Tiểu Trần tốt xấu gì cũng đã làm việc mấy năm, khiến người ta yên tâm, đơn giản cứ chậm rãi dạy bảo đi.

Tần Thi Nghi sắp xếp đồ đạc xong, liền ôm con trai lên giường ngủ bù.

Kết quả thi đấu là Thịnh Dục Kiệt thắng, Tần Thi Nghi thấy anh bạn nhỏ cố gắng muốn thắng cô, không đành lòng khiến con trai thất vọng, nên hơi thả chậm động tác. Chẳng qua con trai cô cũng rất có khả năng, sắp xếp đồ đạc của mình xong, còn vui tươi hơn hờ giúp mẹ sắp xếp đồ đạc.

Ngay cả lúc này, Tần Thi Nghi đã ôm cậu nhóc lên giường ngủ rồi, mà trên mặt cậu nhóc vẫn còn mang theo tia đồ ửng, rõ ràng rất hưng phấn. Tần Thi Nghi không nhìn được vân vê gương mặt cậu nhóc: "Thắng mẹ vui vẻ vậy hả?"

Thịnh Dục Kiệt mở to hai mắt, không chớp mắt nhìn cô, nhắc nhở: "Mẹ phải đồng ý một yêu cầu của con."

"Được được, mẹ nhớ kỹ mà." Tần Thi Nghi nhận mệnh gật đầu: "Bảo bối muốn mẹ đồng ý với con điều gì?"

Thịnh Dục Kiệt nghiêng đầu, trầm tư một lát, mới lắc đầu nói: "Tạm thời con còn chưa nghĩ ra, giữ lại trước đã."

"Xem ra là muốn ngộp sức để phóng đại chiêu đây." Tần Thi Nghi bóp cái mũi cao thẳng của cậu nhóc, bày bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa: "Tiểu trướng thôi!"

Tuy Thịnh Dục Kiệt không bị dọa, nhưng vẫn rất phối hợp chui vào trong chăn, tiếng cười "Ha ha ha" từ trong chăn truyền ra.

"Được rồi, không đùa nữa, thò đầu ra nào con, nên ngủ thôi." Tần Thi Nghi vỗ vỗ cậu nhóc đang co cơ thể thành ngọn núi nhỏ, cô trở mình nằm thẳng

trên giường, lấy di động đặt ở tủ đầu giường qua: "Mẹ đặt đồng hồ báo thức, chúng ta ngủ ba tiếng nhé. Sau đó buổi tối đi ngủ sớm một chút, ngày mai là có thể điều chỉnh lại chênh lệch giờ giấc."

Chủ yếu là Tần Thi Nghi lo lắng buổi trưa anh bạn nhỏ ngủ nhiều quá, buổi tối lại không ngủ được, đến lúc đó rối loạn đồng hồ sinh học ngày đêm điên đảo thì làm việc và nghỉ ngơi sẽ không tốt. Cô là người lớn, có thể miễn cưỡng thay đổi một hôm, buổi tối lên giường ngủ sớm một chút, ngủ nhiều thêm mấy tiếng là có thể bù về. Không ngờ anh bạn nhỏ không thích sắp xếp này của cô, nháy mắt to, trông mong nhìn Tần Thi Nghi: "Mẹ ơi, buổi tối chúng ta ngủ sớm, ba về thì phải làm sao bây giờ?"

Tần Thi Nghi nghĩ thầm cô tình nguyện ban ngày thiếu ngủ, chính là vì muốn thuận lợi tránh giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của ông xã miễn phí. Chẳng qua khi bị anh bạn nhỏ hỏi khó, Tần Thi Nghi liền lừa dối nói: "Ba về muộn lắm, chúng ta muốn đợi ba cũng không đợi được!"

Thịnh Dục Kiệt không giống bạn nhỏ khác dễ bị lừa dối như vậy, mím môi, hỏi: "Mẹ không thể đặt đồng hồ báo thức, chờ ba về chúng ta liền dậy sao?"

"Làm vậy thì đồng hồ sinh học của bảo bối sẽ bị ảnh hưởng." Tần Thi Nghi thấy đáng về anh bạn nhỏ rầu rĩ, đành nói: "Nếu không như vậy đi, chúng ta thuận theo tự nhiên, buổi chiều ngủ ba tiếng, buổi tối khoảng bảy giờ lên giường ngủ, ngủ đến nửa đêm, lúc ba trở về, chắc hẳn chúng ta đã ngủ đủ rồi. Nếu ngủ đủ rồi, ba mở cửa tạo tiếng động, chúng ta tự nhiên sẽ bị đánh thức, đến lúc đó bảo bối cùng ba chơi một lát, được không?"

Kỳ thật Tần Thi Nghi chỉ thay đổi phương thức lừa dối thôi, anh bạn nhỏ nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng cũng gật đầu. Tần Thi Nghi nghĩ thầm trẻ con ngủ ngon, ngủ rồi ai còn nhớ ba ở đâu. Anh bạn nhỏ lại tự mình cân nhắc, cậu nhóc ở trên máy bay ngủ lâu như vậy, giờ còn theo mẹ ngủ bù, buổi tối chắc chắn sẽ tỉnh ngủ sớm, cùng lắm thì lúc ba trở về mà mẹ không dậy nổi, cậu nhóc một mình ra ngoài chơi cùng ba cũng được.

Hai mẹ con đều mang ý xấu, lại kỳ dị đạt thành hiệp nghị.

Tuy rằng thay đổi quốc gia xa lạ, đến hoàn toàn hoàn cảnh lạ lẫm, nhưng bản thân Tần Thi Nghi đã mệt mỏi đến cực điểm, hơn nữa lại ôm cơ thể nhỏ ấm áp thơm mềm của con trai, cô nhanh chóng tiến vào giấc ngủ ngon lành, mười phần an tâm.

Hơn nữa Tần Thi Nghi miệng quạ đen nói trúng chính là khoảng nửa đêm, bên ngoài phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, hai mẹ con đang dựa đầu vào nhau mơ mộng, đồng loạt bị tiếng động đánh thức.

Trước khi ngủ, Tần Thi Nghi kéo rèm và đóng cửa phòng ngủ, trong phòng một mảnh tối đen, cơ hồ duỗi tay không thấy năm ngón tay. Cô mới từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy, liền nghe được tiếng con trai cô còn mang theo buồn ngủ, giọng nói mềm mại, mở miệng thở ra hơi ấm bên tai cô, nhỏ giọng gọi: "Mẹ ơi?"

Tần Thi Nghi buồn ngủ mông lung, không rõ tình huống, trực tiếp lên tiếng, hỏi: "Bảo bối làm sao vậy?"

Anh bạn nhỏ trong lòng lập tức hưng phấn lên: "Ba đã về! Mẹ ơi, chúng ta mau ra ngoài đi!"

Tần Thi Nghi: "..."

Trăm triệu lần không ngờ, cô bị chính con trai mình tạo kịch bản.

Hiện tại giả chết đã không còn kịp nữa rồi, Tần Thi Nghi không nghĩ tới chuyện ly hôn. Tuy có bao nhiêu loại nguyên nhân, trong đó quan trọng nhất vẫn là vì muốn cho anh bạn nhỏ một gia đình hoàn chỉnh bình thường. Đối với trẻ con, không phải cứ ba mẹ không ly hôn là hạnh phúc, mà còn phải xem ba mẹ chung sống có hài hoà hay không, đây là nguyên nhân Tần Thi Nghi tình nguyện tìm lý do qua loa lấy lệ, cũng không muốn để anh bạn nhỏ biết kỳ thật cô căn bản chẳng có hứng thú gì với ba cậu nhóc.

Che dấu nhiều lần như vậy, cũng không để bụng lần này, Tần Thi Nghi nhận mệnh từ trên giường ngồi dậy, mở đèn ở đầu giường. Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt khó nén nội tâm kích động, đã gấp không chờ nổi trượt xuống giường, Tần Thi Nghi nhìn cậu nhóc chân trần đứng trên sàn nhà, vội vàng nhắc nhở: "Bảo bối, mau đi dép vào, đừng để bị cảm!"

Thịnh Dục Kiệt ngoan ngoãn đi dép vào, đồng thời người ở phòng khách cũng nghe thấy tiếng động, đứng ngoài gõ cửa thông báo xong, liền trực tiếp đẩy cửa vào. Tần Thi Nghi sợ Thịnh Dục Kiệt đang ngủ thì đòi ra ngoài uống nước linh tinh, nên không khóa trái cửa, hơn nữa một nhà ba người ở chung, không có "Người ngoài" khóa trái cửa thật sự rất kỳ quái.

Vì thế cửa vừa đẩy ra, người đàn ông cao gầy đứng dựa vào cửa. Ngũ quan tinh xảo tuấn lãng, khoe miệng ôn hoà nở một nụ cười thoải mái, trạng thái hoàn toàn không giống với khi ở bên ngoài, dường như đường cong toàn thân đều dịu dàng hơn, quan trọng nhất chính là ngoài cửa là phòng khách mở đèn mờ nhạt, theo bước chân người đàn ông tiến vào, tạo cảm giác trên cơ thể người đàn ông phảng phất toả ra một vòng sáng loá mắt, khiến người ta kinh diễm.

Tần Thi Nghi chưa hề chuẩn bị, không ngờ đàn ông có thể đẹp tới nước này, kinh diễm hơn cả khi nhìn thấy nửa bên mặt tinh xảo hoàn mỹ của nguyên chủ trong gương. Chủ yếu là người ngoài cửa không đơn giản chỉ đẹp, mà toàn thân còn mang theo loại khí thế loá mắt, quả thật khiến người ta không có biện pháp dời mắt. Hai đời lần đầu tiên Tần Thi Nghi gặp nhân vật khiến cô kinh diễm như vậy, đáng về trong trí nhớ của nguyên chủ căn bản không tạo cảm giác chấn động như người thật, vì thế Tần Thi Nghi cứ vậy ngây ngẩn cả người, ngoác nhìn thẳng Hoắc Lăng thật lâu. Nếu không phải giọng bánh bao nhỏ khó nén kích động gọi "Ba!", lại nhiệt tình chạy về hướng anh thì Tần Thi Nghi còn chưa có cách nào hoàn hồn.

Chờ Tần Thi Nghi phục hồi lại tinh thần, Hoắc Lăng đã khó nén kích động bế bổng con trai lên, cõ đầu vào người con trai, hai ba con cùng nhau chơi trò chơi bình thường nhất. Tiếng cười của cậu nhóc thanh thúy vang vọng khắp phòng.

Lúc này, Tần Thi Nghi đã không phân rõ mình kháng cự nhiều hơn, hay là thấp thỏm nhiều hơn, không thể không xúc chấn lên, chậm rì rì ra khỏi phòng ngủ.

Hoắc Lăng đang ôm con trai ngồi ở sô pha, thấy Tần Thi Nghi đi ra, hai ba con động tác giống hệt nhau nhất trí quay đầu, ánh mắt nhìn cô giống nhau như đúc.

Tần Thi Nghi không chế suy nghĩ muốn lùi chân về phía sau, trên mặt nỗ lực nở nụ cười tự nhiên, đi đến phòng khách, nói với Hoắc Lăng: "Anh về rồi à? Sao về muộn thế?"

"Hôm nay quay phim không thuận lợi lắm, nên chậm trễ chút thời gian." Hoắc Lăng đặt con trai ngồi lên đùi mình, sau đó cả người dựa vào sô pha, một hành động lười biếng như vậy cũng đẹp rồi tính rồi mùi, giọng vẫn cứ mang theo chút khàn khàn mệt mỏi, càng có vẻ gọi cảm/cầu/người, "Có phải đã đánh thức mẹ con em không?"

"Không đâu không đâu, do mẹ con em ngủ nhiều quá thôi." Tần Thi Nghi kỳ lạ cảm thấy nhiệt độ không khí có chút nóng, sắp hun đỏ mặt cô. Đồng thời, cô lập tức ý thức được mình ngây ngốc đứng ở chỗ này cùng ông xã miễn phí nói chuyện cũng không phải ý kiến hay, mà bỏ đi sẽ rất xấu hổ, không bằng tự tìm việc để làm.

Tần Thi Nghi caan nhắc, rồi chần chờ hỏi: "Về muộn thế này, anh có đói bụng không? Em nấu cho anh bữa khuya hay xả nước nóng ra bồn cho anh tắm rửa nhé?"

Hỏi vấn đề này, Tần Thi Nghi cảm thấy thế nào đối phương cũng không có khả năng lựa chọn cái thứ nhất, thân là nghệ sĩ, quan trọng nhất chính là duy trì dáng người, thím Lưu đã nói, vì hình thể mà đến đồ ngọt yêu thích nhất anh còn bỏ qua, hiện tại chắc không có khả năng ăn bữa khuya. Hơn nữa, nguyên chủ vốn dĩ là đại tiểu thư mười ngón không dính nước dương xuân, ít nhất ông xã miễn phí biết điều này, nên sẽ hiểu câu đầu tiên của cô là khách sáo, thức thời chọn cái thứ hai, nhanh chóng tắm rửa đi ngủ một giấc đến hừng đông, bọn họ ai làm việc này.

Kết quả lại làm Tần Thi Nghi hoàn toàn thất vọng, Hoắc Lăng vậy mà lựa chọn bữa ăn khuya!

"Em vừa nói, anh thấy hơi đói bụng thật, vậy phiền toái em."

Tần Thi Nghi quả thực khó có thể tin, lại không thể từ chối trực tiếp, chỉ có thể uyển chuyển nói: "Không phiền toái, có điều trình độ nấu nướng của em thật sự chẳng ra gì, hy vọng đến lúc đó anh đừng ghét bỏ."

Hoắc Lăng vừa định nói, nghe nói gần đây cô cảm thấy hứng thú với nấu nướng thích nghiền cứu ẩm thực, anh làm ông xã tất nhiên anh phải dùng hành động ủng hộ, thì Thịnh Dục Kiệt trong ngực anh đã lập tức bán đứng mẹ mình, tỏ vẻ mặt sùng bái nói với ba: "Mẹ nấu món mì Ý xào ăn ngon nhất ạ, đặc biệt thơm!"

Tần Thi Nghi cạn lời, thầm nghĩ con trai có thể không cần tùy thời tùy chỗ sùng bái mẹ, ngẫu nhiên khiêm tốn một chút không được sao?

Hoắc Lăng cong khóe môi, ánh mắt nhìn hai mẹ con càng dịu dàng hơn, cười tủm tỉm hỏi con trai: "Xem ra trưa nay Tiểu Kiệt và mẹ ăn mì Ý xào hả? Vậy phiền toái mẹ Tiểu Kiệt cũng làm cho anh một phần nhé!"

Đôi mắt của Hoắc Lăng không giống đôi mắt phong lưu đa tình lúc nào cũng phóng điện của Thịnh Hạo Vũ. Ánh mắt của Hoắc Lăng khi dịu dàng, không hề tạo cảm giác ngứa ngáy, mà mang theo một loại năng lực giống như có thể khiến người ta chết đuối, rất nhiều fans nữ bị bại bởi đôi mắt này, nói là ăn hết cả trẻ lẫn già cũng không quá.

Tuy lòng Tần Thi Nghi lạnh như nước, cũng bị hai chôn đào nguyên nhân nhìn đến lóe lên đồng ý. Ý thức được đối phương nói gì đó, Tần Thi Nghi tiếp tục lấy cớ từ chối thì không tốt, cô cong môi, trở về phòng bếp bận rộn. Cô nghĩ thâm tâm xấu gì quyết định của mình không sai, tự tìm việc để làm so với đứng ngốc trước mặt ông xã miễn phí mạnh hơn nhiều.

Tần Thi Nghi thuận thực bật bếp nấu mì, nguyên liệu nấu ăn giữa trưa cô dùng vẫn còn thừa rất nhiều, thịt bò, ớt xanh và hành tây đều đủ cả. Cô trực tiếp cắt nhỏ hết bỏ sang một bên, mì Ý cần thời gian nhất định để chín, lúc này Tần Thi Nghi còn có dịp thất thần, nghe phòng khách thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười thanh thúy của con trai. Trong lòng Tần Thi Nghi không rõ vị gì, con trai hình như rất thích ba.

Chẳng qua Tần Thi Nghi thấy may mắn vì thời điểm Thịnh phu nhân đề nghị cô không hoàn toàn từ chối, tuy rằng cô cũng không từ chối được. Chỉ cần nhìn con trai vui vẻ, mệt mỏi không đáng là gì, hướng chỉ trong quá trình trưởng thành của bé trai, không có ảnh hưởng của ba thật sự không tốt lắm.

Tần Thi Nghi suy nghĩ lung tung rối loạn một hồi, cuối cùng mì Ý cũng chín, thả mì vào nước đá làm lạnh, để ráo nước. Cô bắt đầu đặt chảo lên bếp. Bởi vì là phòng bếp mở nên khi xào nấu khó tránh khỏi việc mùi đồ ăn và mùi dầu mỡ bay tới phòng khách. Hai ba con dựa vào sô pha không biết đang nói gì, ngửi thấy mùi thơm, liếc nhau, Hoắc Lăng nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta đi xem mẹ con nấu gì nhé?"

Hai mắt Thịnh Dục Kiệt sáng lấp lánh gật đầu, chuẩn bị trượt từ trên sô pha xuống xô dép, lại nhìn thấy ba đưa lưng về phía mình, quay đầu lại chỉ chỉ vào cổ nói với cậu nhóc: "Tiểu Kiệt, ngồi lên đây, ba chờ con đi."

Kỳ thật tuy rằng Thịnh Dục Kiệt rất sùng bái ba, trong lòng cũng thân cận, nhưng bởi vì ngày thường ít tiếp xúc, hai ba con không là tính đặc biệt thân mật. Hôm nay Thịnh Dục Kiệt hưng phấn, chủ yếu là vì lâu lắm rồi hai ba con không gặp nhau, từ khi ba quay bộ phim này, đã hơn nửa năm chưa về nhà. Bé trai vốn dễ thân cận với ba, gần đây Thịnh Dục Kiệt lại bị mẹ ảnh hưởng, đáng vẻ ngược lại giống trẻ con hơn so với trước nhiều, nên vừa nãy mới có hành vi bỏ nhào vào ngực ba làm nũng.

Thực tế hai ba con vẫn có chút mới lạ, lần đầu tiên được ba đối đãi như vậy, cậu nhóc hơi đỏ mặt ngượng ngùng. Nhưng vẫn túm lấy tay ba đỡ, cẩn thận bò lên lưng ba.

Thịnh Dục Kiệt vừa mới bò lên, đã bị ba cậu nhóc nhấc bổng, trực tiếp ngồi ở trên vai ba. Cậu nhóc lập tức ôm chặt lấy cổ ba mình.

Hoắc Lăng cười nói: "Ngồi vững, ba đứng lên đây."

(*) Kiêu thoát (跳脱) [Kiêu: Nhảy, vượt - Thoát: Bỏ đi/kinh suất]: Đại khái tính cách tự do tự tại, không thích bị gò bó, trói buộc, suy nghĩ khác người, vượt giới hạn thường thức, không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đêm khuya

Kỳ thật đây là lần đầu tiên Hoắc Lăng gần gũi với con trai như vậy, có thay đổi này, anh còn phải cảm ơn bà xã. Bởi vì quanh năm không ở nhà, nên anh ít tiếp xúc với con. Hình thức hai ba con chung sống vẫn luôn là mới lạ có thừa mà gần gũi không đủ, cộng thêm con trai từ nhỏ đã biểu hiện trưởng thành sớm, trước nay chưa từng thấy cậu nhóc làm nũng bao giờ, hiển nhiên là bản sao của bác cả cậu nhóc. Đôi khi Hoắc Lăng không đối đãi với con trai giống những đứa trẻ bình thường, tình cảm giữa hai ba con theo xu hướng hoà nhã (ôn hoà + nhã nhặn) trưởng thành.

Nếu không phải sau khi xảy ra tai nạn giao thông tình tình bà xã anh thay đổi, cô cũng thay đổi luôn hình thức sống chung với con trai. Chỉ sợ đến bây giờ anh vẫn còn chưa ý thức được mình sai lầm.

Trong khoảng thời gian này, anh bận rộn công việc, gần như rất ít gọi video cho con trai. Thật ra người đại diện ở trong vòng bạn bè nhìn thấy ảnh con trai anh, ngẫu nhiên sẽ nhắc nhở anh chú ý. Ảnh chụp của con trai, bà xã anh đăng không nhiều lắm, chỉ mấy bức ít ỏi, nhưng lại làm Hoắc Lăng thấy được một mặt khác của con trai mình - Đó là một Thịnh Dục Kiệt hoàn toàn tươi sáng, mang theo vẻ ngây thơ thuần phác đặc trưng trẻ con tuổi này.

Hoắc Lăng không biết đây là do con trai anh vốn đã có một mặt như vậy hay là do ảnh hưởng từ mẹ mới dần trở nên hoạt bát, càng ngày càng giống các bạn nhỏ đồng trang lứa. Nhưng không thể phủ nhận, ở điểm này anh kém xa bà xã. Khi bà xã ý thức được vấn đề của con trai liền cố gắng dùng hành động để bù đắp, hơn nữa thành công, hiện tại anh chẳng qua chỉ đi theo con đường cô đã làm, thì có gì không thể chứ?

Phen tâm tình này của Hoắc Lăng, Thịnh Dục Kiệt không hiểu, đây lần đầu tiên cậu nhóc được ba chở đi như vậy. Trong lòng Thịnh Dục Kiệt vẫn luôn sùng bái ba nhưng không biết nên làm thế nào để gần gũi, loại trải nghiệm tuổi thơ này không hề nghi ngờ là mới mẻ với cậu nhóc.

Tuy Thịnh Dục Kiệt hoảng sợ vì độ cao, thậm chí không nhìn được nắm chặt lấy cổ tay ba, chỉ sợ giây tiếp theo mình sẽ từ trên cao rơi xuống, mắt cậu nhóc nhìn chằm chằm đỉnh đầu của ba không dám dời đi, từ đầu đến chân cứng đờ, lộ ra lo lắng âm thầm. Nhưng mặt khác, ở nơi Hoắc Lăng không nhìn thấy khoe miệng cậu nhóc lại tự nhiên tan ra, nụ cười toe toét lan đến tận mang tai.

Hoắc Lăng vững vàng cất bước. Sau khi đi vài bước, chắc vì Thịnh Dục Kiệt phát hiện ra ba mình bước đi rất vững chắc, tuyệt đối không có khả năng làm cậu nhóc rơi xuống đất, nên cậu nhóc yên tâm hơn, dần dần thích ứng với độ cao này. Khuôn mặt nhỏ bởi vì căng thẳng mà gắt gao nhăn lại, cuối cùng cũng dần chuyển trở về mặt tắn bộ khắp nơi.

Đầu tiên là nhìn về hướng phòng bếp, từ góc độ này Thịnh Dục Kiệt vừa vặn nhìn thấy được bóng dáng mẹ đang cắt nguyên liệu nấu ăn. Ánh mắt cậu nhóc sáng lên, định gọi mẹ quay đầu lại nhìn mình một cái, thì Hoắc Lăng giống như có mắt dài quá đỉnh đầu, vỗ vỗ tay cậu nhóc, không tiếng động dùng tay ra hiệu im lặng.

Trông mắt Thịnh Dục Kiệt chuyển động, ngoan ngoãn đem lời vừa muốn ra khỏi miệng nuốt xuống, "Suýt" một tiếng nhỏ xíu, bị ba yên lặng chờ đến cửa phòng bếp.

Phòng bếp thiết kế mở, nhưng cũng làm tạo hình công vòm màu trắng, phía trên khắc hoa văn tinh xảo. Hai ba con yên lặng không tiếng động, dựa vào cửa, đồng loạt nhìn về phía bóng dáng thon dài đang bận rộn trong phòng bếp.

Hiện tại Tần Thi Nghi đã cắt ớt xanh và hành tây xong, thịt bò cũng đã thái nhỏ, tẩm ướp gia vị đầy đủ. Xử lý tốt nguyên liệu nấu ăn cho vào đĩa đặt ngay ngắn trên mặt bàn bếp, chỉ chờ đổ vào chảo xào. Mì Ý lâu chín, Tần Thi Nghi đứng chờ không có việc gì làm, liền dứt khoát đi về phía tủ lạnh lấy mấy quả cam, tính ép hai ly nước trái cây.

Xem bộ dạng con trai cô biết khoe như vậy, đợi lát nữa ông xã miễn phí đang ăn mì nói không chừng cậu nhóc lại khoe khoang kỹ năng ép nước trái cây của cô, ông xã miễn phí nghe xong nói không chừng lại tỏ vẻ muốn uống thử. Dù sao sớm hay muộn cũng phải làm, so với bị động thì chẳng bằng tự chủ động luôn, chuẩn bị tốt sẽ bớt rất nhiều việc.

Ôi, con trai quá sùng bái mình cũng khiến cho người ta rất buồn rầu, đại khái gọi là phiền não ngọt ngào. Tuy trong lòng Tần Thi Nghi thờ dài, vui đầu vào làm việc, nhưng khoe miệng lại không tự giác cong lên, nếu không phải cô ngũ âm không đầy đủ, chắc hẳn lúc này sẽ nhẹ nhàng thích ý bắt đầu hừ hừ ngâm nga giai điệu.

Cắt cam và vài lát chanh xong cô cho hết vào máy ép nước hoa quả, thêm mật ong rồi ấn nút khởi động. Thừa dịp máy hoạt động, Tần Thi Nghi đem dao và thớt gỗ rửa sạch, lau khô, cất vào chỗ cũ. Đợi cô thu dọn mặt bàn bếp xong, máy ép nước hoa quả cũng ép xong, Tần Thi Nghi rót nước cam vào hai cái ly pha lê xinh đẹp. Nghĩ nghĩ, cô lại lấy dao ra, học dáng vẻ nhà hàng đem quả chanh vừa dùng để điều hoà vị cắt xuống hai lát chanh, trang trí ở cạnh ly. Quả nhiên ly nước cam nháy mắt trở nên cao cấp hẳn.

Tỉ mỉ, Tần Thi Nghi vừa lòng gật đầu, cảm thấy mình đúng là thiên tài, tay nghề điêu luyện, có thể mở nhà hàng. Chính là kiểu nhà hàng Tây giống như hồi nghỉ hè cô từng đi làm thêm, một đĩa salad hoa quả động tí là hơn trăm. Nhà hàng Tây đắt chết người, mỗi ngày cô chỉ cần nằm đếm tiền, làm bà chủ vui vẻ.

Tần Thi Nghi há hê cười đắc ý, mỗi tay bưng một ly nước cam, chuẩn bị mang tới chỗ bàn ăn, rồi bắt đầu xào mì Ý.

Kết quả vừa mới xoay người, Tần Thi Nghi liền nhìn thấy một lớn một nhỏ, bốn con mắt không chớp, từ trên cao quan sát cô. Không kịp đề phòng Tần Thi Nghi bị dọa sợ tới mức thiếu chút nữa ném luôn cả ly nước cam trong tay đi!

"Làm gì mà đứng ở chỗ này?!" Tươi cười trên mặt Tần Thi Nghi nháy mắt biến thành kinh hãi. Sau khi nói xong cô mới phát hiện anh bạn nhỏ ngồi trên vai ông xã miễn phí đang mở nửa miệng, đờ đẫn nhìn mình. Tần Thi Nghi phục hồi tinh thần, chẳng lẽ vừa rồi giọng điệu của cô quá nặng nề? Khiến anh bạn nhỏ bị dọa?

Vậy không được.

Đang chần chờ, bên tai bỗng truyền đến một giọng nam trung ôn nhuận mang theo chút khăn khăn từ tính: "Xin lỗi, vốn định chào hỏi, không ngờ em tự nhiên xoay người. Dọa đến em rồi."

"Không có không có." Tần Thi Nghi vội nở nụ cười ngượng ngùng. Nếu người ta không cố ý, giọng điệu vừa rồi của cô xác thực hơi nặng nề, khiến anh bạn nhỏ bị dọa thành như vậy.

Tần Thi Nghi càng nghĩ càng áy náy, trên mặt cũng lộ ra tươi cười chân thành, cố gắng khiến giọng mình dịu dàng hơn, nhẹ nhàng giải thích: "Ý em là nếu anh một thì cứ ra phòng khách nghỉ ngơi đi, em sắp xong rồi."

"Anh vừa chơi cùng Tiểu Kiệt một lát, tinh thần thoải mái hơn nhiều." Hoắc Lăng cười dịu dàng, nhìn dáng vẻ là không định tiếp thu đề nghị của Tần Thi Nghi, ngược lại muốn đứng ở bên cạnh vậy xem tiếp.

Tần Thi Nghi xấu hổ cười "Ha ha" hai tiếng, thâm nghĩ không phải xào mì thôi sao, có cái gì hay đâu mà xem? Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua con trai, ý muốn tiếp tục khuyên ngăn của cô liền không nói được thành lời.

Nhìn Thịnh Dục Kiệt có vẻ thân nhiên, nhưng ánh mắt không che dấu nổi hưng phấn, cô biết ngay con trai mình chỉ giả vờ bình tĩnh mà thôi. Kìa kìa, một tay cậu nhóc thành thật nắm lấy cổ tay ba mình, tay kia lại lặng lẽ vuốt ve hoa văn khắc trên cổng vòm, giấu cơ thể nhỏ ở phía sau, nơi này sờ một chút, nơi kia chạm vào một chút - Biểu hiện giống hệt mấy bạn nhỏ mắc chứng tăng động giảm chú ý, rất mờ mịt với hành động nhỏ của bản thân, đáng vẻ không nhìn thấy ai.

Tần Thi Nghi thấy Thịnh Dục Kiệt như vậy, sao lại không biết cậu nhóc cũng thích gần gũi với ba. Hiếm khi con trai vui vẻ đến thế, gần như quên hết tất cả, Tần Thi Nghi không muốn khiến cậu nhóc thất vọng, nên đành nhịn một chút.

Chẳng qua nói đi thì phải nói lại, cậu nhóc khi ở trước mặt cô biểu hiện rất bình tĩnh, nhiều nhất là đỏ mặt, đỏ tai. Những biểu hiện đó mà so với dáng vẻ cậu nhóc khi đứng ở trước mặt ba mình, quả thật chính là tiểu đồ đệ gặp phải đại sư phụ.

Tần Thi Nghi tưởng tượng vậy, trong lòng không khỏi chua lôm chua loét, giọng nói liền nhỏ xuống: "Vậy hai người nhường một chút, để em đặt đồ lên bàn ăn rồi còn xào mì."

"Được." Khoé miệng Hoắc Lăng cong lên một vòng cung cực đẹp, hơi nghiêng người.

Tần Thi Nghi đặt hai ly nước cam lên bàn ăn, trở lại phòng bếp vớt mì thả vào nước đá làm lạnh, sau đó lại vớt lên để sang bên cạnh cho ráo nước, tiếp đến cô bật bếp đổ dầu vào chảo, chờ dầu nóng. Trong lòng Tần Thi Nghi thờ ơ hắt ra, thật sự muốn quý xuống cầu xin ông xã miễn phí đừng nhìn nữa, thượng bất chính hạ tắc loạn. Hiện tại hai ba con cứ nhìn Tần Thi Nghi chằm chằm, mặc kệ cô dịch đến chỗ nào cũng sẽ cảm nhận được hai đạo ánh mắt cực nóng gắt gao đi theo phía sau, rõ ràng đến mức cô muốn xem nhẹ cũng không được.

Bị hai người dùng ánh mắt có thể nói là toả sáng nhìn chằm chằm. Trong đó một người còn có thân phận siêu phức tạp, trên danh nghĩa cô và anh là vợ chồng, nhưng bản chất lại chẳng khác gì người xa lạ, giả vờ quen thuộc thì không tốt, mà giả vờ xa lạ cũng không hay, tóm lại làm cái gì cũng không đúng. Tần Thi Nghi vẫn luôn cố gắng cách xa ông xã miễn phí nhất có thể, kết quả bây giờ bị người mình muốn trốn tránh nhất lặng lặng nhìn chằm chằm, có khoẻ nổi sao?

Tần Thi Nghi nhanh chóng hít sâu một hơi, tự nói với chính mình không cần hoảng, cứ coi như đằng sau là cái bóng đèn, dùng mắt nhìn thôi sẽ không mang thai, cô tập trung xào mì là được.

Cũng may trong lòng Tần Thi Nghi sóng cuộn biển gầm, nhưng động tác vẫn rất tự nhiên, thấy dầu nóng, cô đổ thịt bò vào chảo, đợi mùi thịt toả ra, thì bỏ thêm ớt xanh và hành tây. Đảo hơn mười lần, cô tăng tốc độ máy hút mùi, mà vẫn không thể ngăn nổi mùi thơm lan toả, chui vào mũi hai người đứng xem.

Tần Thi Nghi đã không còn tâm tình quán phía sau, đổ mì Ý vào chảo, cô không ngừng tay, liên tục đảo đều để phòng ngừa dính chảo.

Thời tiết hiện tại ở San Francisco tương đương với đầu thu mùa, ban đêm gió biển càng thêm mát lạnh. Tần Thi Nghi mặc quần áo ngủ, lúc vừa dậy còn thấy hơi lạnh, chỉ là chưa kịp khoác thêm áo. Vậy mà bây giờ, trán Tần Thi Nghi đã toát từng giọt mồ hôi. Tay phải cô cầm cái xẻng vẫn chuyển động nhanh như bay. Người đứng phía sau có thể nhìn thấy từng sợi mùi hương phảng phất từ đầu ngón tay cô tràn ra.

Đêm khuya, phòng bếp, người phụ nữ bận rộn tới mỳ tới mặt và hai ba con đang đứng dựa vào tường, ai cũng không nói chuyện. Trong nhà yên tĩnh, ánh đèn dường như kéo bóng người càng dài hơn.

Hoắc Lăng cong khoe miệng, ánh mắt càng thêm nhu hòa, tâm thái bình tĩnh và thả lỏng xưa nay chưa từng có. Không liên quan đến tình yêu, chỉ bởi vì giữa đêm khuya mệt mỏi, còn có một người vì anh không từ chối vất vả, bận rộn. Trên vai lại là người quan trọng nhất đời này của anh, sao không khiến anh cảm động?

Lại nói tiếp, Hoắc Lăng tiếng tăm lớn, địa vị cao, cứ ra ngoài là một đồng nhân viên công tác đi theo. Đừng nhìn chung cư chỉ có anh với người đại diện ở, đó là bởi vì bên này không tiện, đại bộ phận nhân viên công tác đều được sắp xếp ở khách sạn do đoàn phim chuẩn bị, chuyên viên trang điểm tạo hình, tài xế cùng các loại trợ lý, đếm sơ sơ đã hơn mười người, ra cửa gọi một tiếng là tiền hô hậu ủng (*). Không nói đến người đại diện chỉ phụ trách một mình Hoắc Lăng, nên luôn thay anh ôm đồm hết công việc cuộc sống, chăm sóc anh cẩn thận tỉ mỉ, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ. Riêng trợ lý sinh hoạt của Hoắc Lăng đã có hai người, tuy rằng mới loại bỏ một người, nhưng người dư lại là Tiểu Lâm, đối với anh càng đúng kiểu gọi một cái là bách y bách thuận (trăm theo trăm thuận, cái gì cũng thuận theo ý người khác), gần như với mọi phân phó của anh đều là cúc cung tận tụy hoàn thành.

Nuôi nhiều người như vậy, tiền lương không phải cho không bọn họ. Các nhân viên công tác từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, có thể nói là bất luận Hoắc Lăng ở nhà hay ở phim trường, đều được chăm sóc đến ngoan ngoãn vâng lời, gần như áo tới chỉ cần đuổi tay, cơm tới chỉ cần há mồm.

Có điều tuy bên cạnh nhiều người, nhưng nếu Hoắc Lăng muốn tìm một người có thể giữa đêm khuya vì anh bận rộn, dùng loại tâm thái đương nhiên mà không cần lo lắng sẽ tạo thành bất cứ hậu quả gì, thật đúng là không tìm thấy.

Hoắc Lăng là ông chủ tốt, bản thân anh bận như con quay, nhân viên công tác đi theo bên cạnh cũng không được nghỉ ngơi, tiền lương cao đều do bọn họ xứng đáng được nhận. Thật vất vả mới có mấy tiếng để nghỉ ngơi, tất cả mọi người thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Sao anh lại không biết xấu hổ khiến mọi người mệt nhọc thêm.

Hơn nữa cũng không tiện, chung quy bọn họ đều ở xa.

Ngẫu nhiên Ngô Triết có thời gian rảnh rỗi, ngược lại nhận thầu ba bữa cơm của Hoắc Lăng. Trong đoàn đội, tay nghề của Ngô Triết đứng giữa đám đàn ông và nữ hán tử có vẻ vô cùng tươi mát thoát tục, cứu vớt cuộc sống của Hoắc Lăng. Nhưng mà Ngô Triết không chỉ là người đại diện của Hoắc Lăng mà hai người còn là bạn tốt. Hoắc Lăng không thể coi người ta thành người hầu, có yêu cầu liền sai sử.

Dù sao cũng phải cho mọi người không gian nghỉ ngơi.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là... Hoắc Lăng là nghệ sĩ. Thịnh thoả đoàn phim kết thúc công việc sớm, đạo diễn và nhà làm phim bọn họ nhàn hạ thoải mái, sẽ mời nhóm diễn viên chính đi nhậu, hoặc dứt khoát gọi đồ ăn khuya và bia về uống ở ngay tại phim trường. Chỉ có vậy thôi, đã đủ khiến Hoắc Lăng vận động thật lâu, nào dám nửa đêm về nhà ăn thêm cơm.

Thực tế Hoắc Lăng chỉ định đùa giỡn với Tần Thi Nghi, nghe người đại diện nói dạo này bà xã anh thích nấu nướng. Trong lòng anh thật sự có chút tò mò, nhưng không ngờ anh vừa nói vậy, bà xã anh liền nghe lời đi làm. Nếu đổi lại là trước kia, chỉ sợ không dễ nói chuyện như vậy.

Hoắc Lăng nhú mày, không thật sự chắc chắn lắm với phán đoán của chính mình. Dù sao trước kia hình như anh chưa từng đưa ra yêu cầu vô lễ với bà xã. Không, trước kia anh chưa từng đưa ra yêu cầu với bà xã.

Nói chung là tương đối không giống.

Chờ đến lúc Tần Thi Nghi bưng một đĩa to đầy mì Ý đặt lên bàn ăn, lần đầu tiên Hoắc Lăng có loại xúc động bê đá tự đập chân mình. Tuy rằng không nên nghĩ như vậy, nhưng tài năng nấu nướng của bà xã anh, thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người, thoát nhìn dường như không tệ...

Nếu anh ăn hết cả đĩa to này, một tuần kế tiếp, chắc hẳn mỗi ngày anh phải tăng thêm một tiếng vận động mới có thể tiêu hao hết từng ấy năng lượng?

Trong đầu Hoắc Lăng nhanh chóng tính toán, tuy rằng trên mặt vẫn duy trì nụ cười ung dung thản nhiên, nhưng thấy anh mãi không có động tác, khiến Tần Thi Nghi nhìn ra một tia không thích hợp.

Trong lòng Tần Thi Nghi đại khái cũng đoán được lý do người nào đó chần chờ. Bây giờ đến lượt Tần Thi Nghi đắc ý, cô cố nén khoe miệng sắp bật ra tiếng cười, quan tâm thăm hỏi Hoắc Lăng: "Có phải không đủ ăn hay không? Ngại quá, em không biết sức ăn của anh, chỉ nghĩ anh phải không chế càn nặng, nên mới nấu ít đi một chút."

Lúc này Tần Thi Nghi rõ ràng là trộn mắt nói nói dối, vẻ mặt giả vờ quan tâm, chứ trong lòng căn bản đang chứa tâm tư: Ước gì ông xã miễn phí ăn nhiều một chút, tăng thêm hai cân thịt, mới không uổng phí công sức cô nửa đêm từ trên giường bò dậy vì anh phục vụ. Đồng thời để cho người nào đó biết, tùy tiện sai sử người khác sẽ gặp báo ứng.

Tần Thi Nghi vênh vao đắc ý, rốt cuộc không nhịn nổi, giả vờ quan tâm hỏi: "Anh nhất định có thể ăn hết đúng không?"

Đôi mắt đào hoa của Hoắc Lăng hơi lóe lên, ở dưới ánh đèn trần ra tia sáng làm say lòng người: "Nếu Thi Nghi đói, anh không ngại chia cho em một nửa."

"Em không đói bụng, vốn là chuẩn bị vì anh!" Tần Thi Nghi càng hưng phấn, ước gì Hoắc Lăng nhanh chóng ngồi xuống bàn ăn, cô ngửa đầu, duỗi cánh tay về phía Thịnh Dục Kiệt nói: "Bảo bối, xuống dưới nào con. Để ba ngồi xuống ăn mì Ý."

Thịnh Dục Kiệt giang hai tay về phía mẹ, bộ dạng muốn nhào qua. Hoắc Lăng thấy thế liền nửa ngồi xỏm xuống, Thịnh Dục Kiệt chuẩn xác nhào ngực Tần Thi Nghi.

"Gặp ba, cuối cùng đã vui vẻ chưa?" Tần Thi Nghi cười chỉ chỉ vào trán cậu nhóc, hỏi: "Con muốn ngồi ở bên cạnh xem ba ăn, hay đến phòng khách xem TV một lát?"

Cậu nhóc không chút nghĩ ngợi nói: "Bây giờ TV không có gì hay!"

Ý tứ chính là muốn ngồi bên cạnh ba, đúng là cậu nhóc hay ngượng ngùng, còn muốn uyển chuyển biểu đạt cơ.

Tần Thi Nghi không ngoài ý muốn ngọt đầu.

Hoắc Lăng nhìn hai mẹ con tương tác qua lại, cười đi tới bàn ăn trước, kéo cái ghế dựa bên cạnh ra, rồi mới ngồi xuống vị trí trước đĩa mì Ý.

Hai cái ghế dựa đặt gần nhau, Tần Thi Nghi mới vừa khom lưng thả con trai xuống cái ghế dựa bên cạnh Hoắc Lăng, đã bị cậu nhóc túm vạt áo: "Mẹ cùng ngồi chung chứ?"

Tần Thi Nghi không chút nghĩ ngợi lắc đầu, rồi vội tìm cái cớ sứt sạo: "Mẹ ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, sau lại ngồi quá lâu, giờ cả người bủn rủn, muốn đứng vận động một chút."

Hoắc Lăng dùng bàn tay thon dài cầm thìa lên, động tác đơn giản để anh làm bỗng phá lệ trở thành cảnh đẹp ý vui. Nghe được lời này, Hoắc Lăng ngẩng đầu, dùng đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn Tần Thi Nghi vài lần, còn ý vị không rõ cười một tiếng, lại không nói thêm gì, cúi đầu ăn.

Rốt cuộc là không nhận được mùi thơm mê người này.

Ngược lại Thịnh Dục Kiệt không hề nghĩ nhiều, đúng là anh bản nhỏ thông minh, nhưng thế giới của người trưởng thành cũng không dễ hiểu như vậy.

Bị Hoắc Lăng nhìn vài lần đến xấu hổ, Tần Thi Nghi biết lời nói dối của mình đã bị chọc thủng. Nhưng vì không ai nói toạc ra nghi ngờ, nên cô chỉ có thể căng da đầu tiếp tục diễn. Tần Thi Nghi đứng ở phía sau anh bản nhỏ phải vận vận trái vận vận, tỏ vẻ mình thật sự vận động.

Tần Thi Nghi không biết, trong dư quang khoé mắt của người đàn ông hiện ra động tác này của cô, chính là một con sâu lông thành tinh đang ngọ nguyệt. Buồn cười lại thêm buồn cười.

Chỉ là Hoắc Lăng gia giáo tốt, không có thói quen bình phẩm người khác dài ngắn. Do đó Tần Thi Nghi cứ tưởng anh tập trung ăn mì, căn bản không chú ý đến mình.

Tuy rằng hành vi này hơi ngớ ngẩn, nhưng vì không có ai chú ý, nên Tần Thi Nghi cũng bớt xấu hổ hơn. Bất tri bất giác, động tác liền thả lỏng, thẳng đến khi nhìn thấy con trai cô tiến đến trước mặt ông xã miễn phí ——

Tần Thi Nghi dừng động tác, đáng vẻ cậu nhóc đây là muốn cướp đồ ăn hả!

(*) Tiền hô hậu ủng [Tiền: Phía trước, Hô: Hô hào, đề xướng, Hậu: Phía sau, Ủng: Ủng hộ, hưởng ứng]: Chỉ việc người đề xướng được nhất tề ủng hộ, hoặc (Nghĩa cũ) mô tả cảnh vua quan đi có quân lính theo sau hộ tống. (Cadao.me)

Góc nhờ giúp đỡ: Cả nhà ơi, cho Mon hỏi một chút: Truyện mình đăng trên Wattpad, bỗng nhiên biến mất không lý do phải làm sao ạ? Có cách nào lấy lại không ạ? Mon xin cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hôn chúc ngủ ngon

Đương nhiên anh bản nhỏ ôn trọng (vững vàng + thận trọng) hiểu chuyện giống như Thịnh Dục Kiệt sao có thể làm loại chuyện mất hình tượng đó. Cậu nhóc chỉ hơi đưa mặt tới gần, Hoắc Lăng liền hiểu ý, gấp sợi mì Ý dài cần thận cuốn ở trên thìa, tiện cho anh bản nhỏ vừa mở miệng là có thể ăn được, còn dùng tay đỡ dưới miệng con trai.

Thịnh Dục Kiệt rõ ràng nuốt nước bọt xuống, nhưng vẫn quay đầu nhìn mẹ trước, đáng vẻ như Tần Thi Nghi không gật đầu thì cậu nhóc không dám ăn.

Tần Thi Nghi bị ánh mắt đáng thương của con trai nhìn thì hơi bất đắc dĩ, cô đâu có bắt cậu nhóc phải ngoan ngoãn phục tùng? Kết quả ánh mắt anh bạn nhỏ nhìn cô giống hệt nhìn mẹ kể.

Chẳng qua lúc này Tần Thi Nghi thật sự không định đồng ý. Chỗ mì Ý đó cô vốn nấu cả cho Hoắc Lăng ăn, cô không sợ Hoắc Lăng không ăn hết, chỉ sợ anh không ăn no căng, cần bản không chuẩn bị phần cho anh bạn nhỏ. Hơn nữa, nửa đêm ăn bữa khuya, cơ thể người lớn có thể điều chỉnh, anh bạn nhỏ dạ dày yếu, đoán chừng sẽ chịu không nổi. Tần Thi Nghi chính vì đề phòng điểm này nên trước đó mới làm thêm phần nước cam cho Thịnh Dục Kiệt. Trăm triệu lần không ngờ, vẫn không ngăn cản được dụ hoặc của đồ ăn ngon với con trai cô.

Tương tự như vậy, Tần Thi Nghi hơi thu lại nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Bảo bối, lát nữa con còn phải ngủ tiếp. Con ăn đồ ăn dầu mỡ, bụng sẽ không thoải mái. Nếu con đói, mẹ lấy hoa quả cho con ăn được không?"

Thịnh Dục Kiệt mấp máy miệng nhỏ, trên mặt lộ ra biểu tình suy sụp, ấp úng nói: "Nhưng mà mì Ý mẹ xào ăn ngon..."

"Đề Tiểu Kiệt ăn một chút, không sao đâu, không phải ngày nào cũng ăn bữa khuya." Không biết từ khi nào, ông xã miễn phí đang vui đầu ăn cũng quay đầu không chớp mắt nhìn Tần Thi Nghi.

Ngày thường soi gương, Tần Thi Nghi cảm thấy ngũ quan của anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt tinh xảo, tuổi nhỏ nên đặc điểm giới tính chưa rõ ràng, khuôn mặt cậu nhóc thuộc loại xinh đẹp nam nữ khó phân biệt, lớn lên rõ ràng giống cô hơn. Mỗi lần Tần Thi Nghi nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp tinh xảo trong gương, luôn rất tự nhiên, về sau con trai cô trưởng thành chuyển sang gương mặt này thì yêu nghiệt đến mức nào. Kết quả lúc hai ba con xuất hiện trong cùng khung kính, Tần Thi Nghi rất ngoài ý muốn phát hiện ra Thịnh Dục Kiệt cũng cực kỳ giống ba. Đặc biệt là khi đồng dạng góc độ mặt, đồng dạng ánh mắt nhìn cô, ngũ quan càng có vẻ như cùng một khuôn đúc ra.

Quá thần kỳ, rõ ràng cô và ông xã miễn phí lớn lên chẳng giống nhau tạo nào, một người mang theo hai phần điểm lệ xinh đẹp tinh xảo, một người thanh tú thanh nhã như thơ như họa. Hai phong cách hoàn toàn khác nhau, rốt cuộc sinh kiểu gì mà con trai lại giống cả hai người bọn họ chứ?

Tần Thi Nghi không nhận được thất thần, nghe thấy giọng ôn hòa của ông xã miễn phí mới đem suy nghĩ kéo về hiện thực.

"Hơn nữa, Thi Nghi em chuẩn bị bữa ăn khuya quá nhiều, anh không ăn hết được. Em không cần lo lắng chia cho Tiểu Kiệt ăn, anh sẽ không đủ ăn."

Hoắc Lăng chân thành thật lòng nói lời này, anh căn bản không tính toán về nhà ăn bữa khuya. Đừng nói bà xã cố ý chuẩn bị cho anh khẩu phần ăn sung túc như vậy, cho dù ít hơn, chỉ sợ anh cũng không ăn hết. Bởi vì hôm nay trước khi trở về, anh đã phá lệ ăn cơm bù rồi.

Nhưng Tần Thi Nghi không biết, cô trăm triệu lần không ngờ dụng ý của mình bị nhìn thấu. Đối đầu với ông xã miễn phí nhìn như cảm động, thật ra ánh mắt hẹp hòi, Tần Thi Nghi quả thực không có chỗ dung thân.

Cố tình anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt căn bản không nghe ra ba mình ý ở ngoài lời, về mặt kính ngạc nhìn Tần Thi Nghi, trong ánh mắt rõ ràng viết chỉ trích. Rõ ràng đã nói cậu nhóc mới là bảo bối của mẹ, kết quả mẹ bởi vì sợ ba bị đói, nên không chịu để cậu nhóc ăn dù chỉ một miếng bữa khuya của ba.

Tâm linh trẻ con bé nhỏ của Thịnh Dục Kiệt bị tổn thương.

So với suy nghĩ của ông xã miễn phí, rõ ràng Tần Thi Nghi càng sợ bị con trai hiểu lầm hơn. Cô vội vàng mở miệng giải thích: "Bảo bối, không phải như thế. Mẹ chỉ sợ con bình thường không ăn bữa khuya, đột nhiên ăn bụng sẽ không chịu nổi. Nhưng nếu con thật sự đói bụng, thì cứ cùng ba ăn một chút đi."

Tần Thi Nghi thỏa hiệp, anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt vẫn hoài nghi nhìn mẹ. Bây giờ cậu nhóc đã biết mẹ không chỉ dỗ mình, mà còn dỗ cả ba. Lần đầu tiên anh bạn nhỏ sinh ra hoài nghi với mẹ mình. Chung quy cậu nhóc cảm thấy vì ba mở miệng nên mẹ mới đồng ý.

Thịnh Dục Kiệt hơi mất mát, thì ra cậu nhóc không phải là người quan trọng nhất trong lòng mẹ.

Chẳng qua trẻ con không nhớ lâu, mất mát của cậu nhóc chỉ duy trì đến khi miệng được đút một thìa mì Ý thơm ngon. Tâm linh bị tổn thương của cậu nhóc được đồ ăn ngon chữa khỏi hoàn toàn. Hai ba con thay phiên nhau, con một miếng ba một miếng ăn bữa khuya.

Tần Thi Nghi đứng bên cạnh, khoe miệng run rẩy nhìn một màn này, mười phần ngoài ý muốn. Bất luận là trong trí nhớ của nguyên chủ, hay là cô vì biết người biết ta, cố ý lên mạng tra tư liệu về ông xã miễn phí, đều cho thấy đây là một người đàn ông thanh tú ưu nhã, nhìn như ôn hòa, kỳ thật xa cách. Khoảng cách này đúng là gài đúng chỗ ngứa, càng khiến cho mọi người yêu anh như si như cuồng. Nhưng mà ai tới nói cho cô, nam thần không dính khói lửa nhân gian, sao đột nhiên biến thành vú em đù tư cách thế này? Thử tưởng tượng xem, nếu thật sự chụp bức ảnh này, để cho fans người nào đó mở mang kiến thức, khẳng định có thể cuốn trôi một lần sóng fans lớn.

Trong lòng Tần Thi Nghi tưởng tượng đến nhập thần, không phát hiện ra ánh mắt mình có bao nhiêu nóng rực.

Mà người đàn ông bị cô nhìn chăm chăm, dù đã sớm quen với đủ loại ánh mắt lửa nóng, nhất thời cũng khó có thể hờ hững. Bất đắc dĩ ngẩng đầu, mỉm cười: "Thi Nghi nếu rất đói bụng, có thể ngồi xuống ăn một chút."

Thịnh Dục Kiệt nghe vậy liền quay đầu, mặt đầy chờ mong nhìn mẹ. Thật ra cậu nhóc là anh bạn nhỏ rất hiểu chuyện, biết suy nghĩ vừa rồi của mình là lòng dạ hẹp hòi, mẹ và ba là vợ chồng, cô giáo nói vợ chồng sẽ chung sống với nhau cả đời, quan hệ rất thân mật. Mẹ quan tâm ba cũng là điều bình

thường, nhưng cậu nhóc biết rõ - Người mẹ quan tâm nhất vẫn là mình. Mẹ ngay cả học nấu cơm cũng là vì cậu nhóc, bây giờ ba chẳng qua là dính ánh sáng của cậu nhóc mà thôi. Cậu nhóc bình tĩnh, hoàn toàn nghĩ thông suốt. Trong ánh mắt nhìn mẹ không còn khỏi mù.

Tất nhiên Tần Thi Nghi được con trai nhìn đến mức trong lòng ấm áp, nhưng cô trăm triệu lần không thể đáp ứng đề nghị này. Cô vẫn chưa tiêu hoá hết ý đồ bất lương, vội vàng cười trừ, nói: "Em không ăn đâu. Buổi tối ăn khuya dễ béo lắm."

Lý do rất phù hợp với tính cách của nguyên chủ, Hoắc Lăng và Thịnh Dục Kiệt đều không ngoài ý muốn, nên không miễn cưỡng cô. Chỉ là Hoắc Lăng vẫn nhìn Tần Thi Nghi đánh giá từ trên xuống dưới, trêu chọc: "Thị Nghi béo hơn một chút, anh cũng không ngại. Suy cho cùng nhiều thịt một chút... Xúc cảm tốt."

Tần Thi Nghi chưa trải đời, nghe không hiểu ông xã miễn phí ý ở ngoài lời, thì cũng hiểu ánh mắt ám chỉ của đối phương. Lại nói cô vốn đề phòng nhất điểm này, đối với lời Hoắc Lăng nói càng thêm miễn cưỡng, lập tức bị anh trêu chọc cho không nói lên lời.

Cố tình Thịnh Dục Kiệt tràn đầy lòng hiếu kỳ nhìn thoáng qua ba, không rõ ràng lời đó có ý gì, lại nghiêng đầu nhìn về phía Tần Thi Nghi, đại khái muốn mở miệng hỏi cô. Tần Thi Nghi bị ánh mắt thuần khiết của anh bạn nhỏ nhìn, khí huyết càng dâng cao thêm, mặt đều đỏ rực. Không đợi cậu nhóc mở miệng, cô vội vàng đánh đòn phủ đầu, nói: "Cái đó, hai người từ từ ăn, em đi tắm rửa một cái, cả người toàn mồ hôi!"

Hoắc Lăng chậm rãi liếc nhìn Tần Thi Nghi một cái, rồi mới thông thả ung dung gạt đầu: "Đi đi."

Tần Thi Nghi không hiểu vì sao, nghe anh lên tiếng, mới dám hoạt động bước chân.

Cậu nhóc ngồi trên ghế ánh mắt sáng lên, lập tức trượt xuống dưới, tích cực đứng ở trước mặt Tần Thi Nghi: "Mẹ, con đi xả nước ấm cho mẹ."

"Vây phiền toái bảo bối." Tần Thi Nghi sờ đầu cậu nhóc, định vào phòng ngủ lấy bộ quần áo ngủ khác, nghĩ nghĩ, lại quay người nói với Hoắc Lăng: "Nếu anh không ăn hết thì thôi, mang ly đĩa đồ ở phòng bếp đi. Ngày mai Tiểu Trương sẽ xuống dưới thu dọn."

Không phải lương tâm Tần Thi Nghi bộc phát, chủ yếu là cô sợ ông xã miễn phí không dám ăn nhiều, nhân lúc cô không ở đây dứt hết toàn bộ cho con trai ăn, khiến bụng con trai căng đến mức nửa đêm không ngủ được. Vì an nguy của con trai, Tần Thi Nghi chỉ có thể tạm thời buông tha cho ông xã miễn phí.

Có điều hình như người nào đó hiểu lắm, đôi mắt đào hoa xinh đẹp bắt đầu tụ tập gọn sóng nhộn nhạo. Thần sắc càng nhu hoà, đôi mắt càng có vẻ gọn sóng lóng lánh nhộn nhạo, giọng điệu càng dịu dàng đến mức muốn nhỏ nước, từ từ chậm rãi nói: "Thị Nghi thật là... Có tâm..."

Tần Thi Nghi không hề phòng bị, bất ngờ bị ánh mắt này nhìn, mặt như bị bỏng, lời nói cũng không lưu loát, dứt khoát không nói tiếp, cười xấu hổ rồi mập mạp môi quay về phòng ngủ.

Tần Thi Nghi xoay người nên không biết, người đàn ông phía sau sắc mặt biến đổi, mới vừa rồi biểu cảm còn dịu dàng như nước, giờ đã biến thành ba phần ý cười.

Lần đầu tiên anh phát hiện, đùa bà xã anh lại vui như vậy.

Hoắc Lăng cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy chỗ mì Ý dư lại dường như không khó giải quyết, cứ tính một tuần tiếp theo mỗi ngày phải gia tăng thêm một giờ luyện tập... Cũng đáng.

Tần Thi Nghi tắm rất lâu, cọ tới cọ lui nửa tiếng mới ra ngoài. Cô tính toán, thời gian mình tắm lâu như vậy chắc không sai biệt lắm với thời gian ông xã miễn phí cơm nước xong. Vừa đúng lúc có lý do thúc giục anh tắm rửa đi ngủ, cô sẽ thành công lui thân, có thể ôm con trai về phòng tiếp tục ngủ ngon.

Tính toán vậy, Tần Thi Nghi mặc quần áo ngủ, dọn dẹp phòng tắm một chút. Lúc cô bước ra ngoài thì chỗ bàn ăn đã không còn người, ly đĩa cũng được thu dọn sạch sẽ, ông xã miễn phí đang cùng con trai ngồi trên ghế sofa, hai ba con ghé đầu vào nhau không biết đang thì thầm cái gì.

Tần Thi Nghi chuẩn bị tâm lý thật tốt, đúng lý hợp tình tiến lên, mở miệng liền nói: "Hạo Hàm, thời gian không còn sớm, anh mau tắm rửa đi ngủ thôi. Ngày mai còn phải dậy sớm đó!"

Đại khái bởi vì lần đầu tiên giọng điệu của Tần Thi Nghi cứng ngạnh như vậy, Hoắc Lăng ngẩng đầu, ánh mắt chột lóe, giây tiếp theo mới gạt đầu tỏ vẻ lắng nghe ý kiến, mỉm cười nói: "Được, phiền toái Thị Nghi giúp anh xả nước ấm, anh đi lấy quần áo ngủ."

Dựa vào cái gì bắt cô xả nước ấm, tự anh không có tay sao? Trong mắt Tần Thi Nghi vừa mới hiện lên chút kháng nghị, liền nhớ tới thời điểm ông xã miễn phí vừa vào cửa, chính cô vì biểu hiện khách sáo một chút đã tích cực nói bao nhiêu lời ân cần. Cô lập tức có cảm giác biết vậy thà chẳng làm, sao mình tiện miệng vậy!

Nhưng nói đi thì phải nói lại, cô chẳng qua chỉ khách khí, rõ ràng ai nấy đều nghe hiểu, người nào đó cũng quá thuận cộc leo cây. Cô không tin, lúc cô chưa tới ông xã miễn phí tắm rửa, còn muốn gọi người đại diện ở tầng trên xuống giúp anh xả nước ấm.

Tần Thi Nghi một đường chửi thầm nhưng vẫn vào phòng tắm xả nước ấm cho người nào đó. Cô không hề phát hiện bắt đầu từ khi người nào đó vào nhà, cô dường như vẫn luôn bị nắm mũi dắt đi.

Xả nước ấm xong, Tần Thi Nghi nhìn Hoắc Lăng đi vào phòng tắm, mới hoàn toàn nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng cũng dần xếp tổ tông ôn hoà. Tần Thi Nghi bế anh bạn nhỏ ngồi trên ghế sofa lên, nhẹ nhàng hỏi: "Bảo bối buồn ngủ chưa? Chúng ta về phòng ngủ nhé?"

Thịnh Dục Kiệt không chút do dự lắc đầu, chỉ chỉ phòng tắm.

Tần Thi Nghi khẽ nhủ mày, rồi dẫn mày ra, kiên nhẫn khuyên: "Bảo bối muốn chờ ba tắm rửa xong mới đi ngủ? Không sao đâu, ba biết bảo bối mệt mỏi, với lại ba đã mệt mỏi cả ngày, tắm rửa xong cũng phải nghỉ ngơi, không có thời gian chơi cùng bảo bối."

Thịnh Dục Kiệt lại lắc đầu, nghiêm túc nói: "Mẹ, con muốn chờ ba ra để chúc ngủ ngon. Hơn nữa miệng con vừa mới ăn xong, còn chưa đánh răng."

Câu sau mới là trọng điểm, anh bạn nhỏ có thói quen sạch sẽ, trước khi ngủ chưa đánh răng là trăm triệu lần không ngủ được. Tươi cười trên môi Tần Thi Nghi lập tức cứng đờ, lần đầu tiên cô muốn chửi "Mẹ nó!". Anh để đáng chết! Không phải nói yêu cầu về hoàn cảnh sinh hoạt cực kỳ hà khắc hay sao? Tại sao không tìm căn nhà có nhiều phòng tắm hơn để ở!

Nhưng mặc dù trong lòng Tần Thi Nghi chửi "Mẹ nó!" thế nào, thì vẫn phải cùng anh bạn nhỏ ngồi ở phòng khách, chờ người nào đó tắm rửa xong ra ngoài đã là kết cục định sẵn.

Lúc Hoắc Lăng bước ra, nhìn thấy hai mẹ con ngồi nghiêm chỉnh ở phòng khách thì hơi kinh ngạc. Anh còn tưởng rằng bà xã sẽ thừa dịp anh chưa anh tắm xong, trốn về phòng ngủ trước, kết quả hoá ra vẫn đang đợi anh? Chẳng qua kết hợp với thái độ tránh anh không kịp ban nãy của bà xã, tuy rằng Hắc Lăng hơi ngoài ý muốn với biểu hiện của cô, nhưng không tự luyến cho rằng bà xã thật sự muốn chờ anh.

Như vậy nghĩ, ánh mắt Hoắc Lăng chuyển dời đến người Thịnh Dục Kiệt, dịu dàng hỏi: "Tiểu Kiệt còn chưa buồn ngủ sao?"

Thịnh Dục Kiệt lắc đầu, rồi lại gật đầu, vẫn không trả lời được vấn đề này, liền nói: "Chờ ba ra ngoài, thuận tiện đợi đánh răng ạ."

Hoắc Lăng lại hỏi: "Tự con đánh răng sao?"

Thịnh Dục Kiệt gật đầu, đáy mắt bỗng nhiên kiều ngạo.

Đáy mắt Hoắc Lăng nổi lên tươi cười nhẹ nhàng, dưới ánh đèn càng hiện rõ vẻ tuấn dật phi phạm, vươn tay về phía Thịnh Dục Kiệt: "Ba đi cùng con."

Nói xong lại quay sang cười với Tần Thi Nghi, nụ cười anh tuấn rồi tỉnh rồi ngủ. Tần Thi Nghi choáng váng, liền buông tay con trai ra, chờ cô phục hồi tinh thần, đã không thấy bóng dáng con trai và ông xã miễn phí đâu.

Hoắc Lăng cùng con trai đánh răng, nơi này không có ghế nhỏ, cũng không có chậu rửa mặt. Hoắc Lăng dứt khoát bế con trai lên, để cậu nhóc đối diện bồn rửa mặt đánh răng.

Lần đầu tiên cậu nhóc được ba cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, nên có chút không được tự nhiên, lỗ tai nhỏ hơi động, nhưng ngoài mặt vẫn không chút cầu thả đánh răng, rửa mặt. Khăn mặt là do Hoắc Lăng vò, vì con phục vụ.

Rửa mặt xong, Hoắc Lăng bế Thịnh Dục Kiệt ra ngoài, ôn hoà hỏi: "Có phải muốn đi ngủ không?"

Tuy rằng bé Thịnh Dục Kiệt, nhưng ánh mắt Hoắc Lăng nhìn về phía Tần Thi Nghi. Tần Thi Nghi đương nhiên gấp không chờ nổi, lại sợ người nào đó tính cách quý súc, không tiện trả lời trực tiếp, chỉ nói: "Ngày mai anh còn phải dậy sớm, nên ngủ sớm một chút mới đúng." Lúc nói chuyện, về mặt Tần Thi Nghi vô cùng chân thành, cô cảm thấy mình quả thực là bà xã tốt nhất Trung Quốc, quá biết thông cảm.

Bị ánh mắt chân thành của Tần Thi Nghi nhìn chăm chú như vậy, ánh mắt Hoắc Lăng cũng lóe lóe, khóe miệng lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, chậm rãi nói: "Được, hai mẹ con em cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Nói xong, Hoắc Lăng bế con trai đi thẳng vào phòng ngủ phụ. Tần Thi Nghi sợ anh đột nhiên thay đổi chủ ý, vội xun xoe bước theo sau, đúng là một phút cũng không dám lơ lửng.

May mà Hoắc Lăng đau lòng con trai, anh bật đèn đầu giường, đặt con trai xuống một góc giường, nương theo ánh đèn mờ nhạt, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán cậu nhóc: "Ngủ ngon, bảo bối, mơ giấc mộng đẹp."

Hoắc Lăng vẫn luôn xưng hô với con trai giống Thịnh phu nhân và mọi người, đều gọi nữ danh "Tiểu Kiệt". Có lẽ do nghe Tần Thi Nghi cứ một câu "Bảo bối", hai câu "Bảo bối" nên bị dẫn dắt, cảm thấy giữa hai ba con nên thân mật hơn, cho nên lúc này mới sửa lại miệng.

Lần đầu tiên được ba đối xử dịu dàng như vậy, Thịnh Dục Kiệt trừng lớn hai mắt, trên khuôn mặt nhỏ không nhịn được lộ ra một tia hưng phấn, thần sắc pha lẫn hạnh phúc, giọng hơi đề cao hơn một ít, đôi mắt cong cong nói: "Ba cũng ngủ ngon."

Tần Thi Nghi đứng ở chỗ đầu giường, đem biểu tình của hai ba con đều thu hết vào đáy mắt, nhất thời có chút không biết nói gì. Bức tranh này không hề nghi ngờ là ấm áp, thì ra không chỉ cô, Hoắc Lăng cũng có thể thay đổi, quan hệ giữa anh với Thịnh Dục Kiệt cũng có thể thân mật giống như ba con bình thường khác, không ngại ngùng.

Tần Thi Nghi nhất thời cảm khái, ngoảnh nhìn hình ảnh hạnh phúc ngoài ý muốn này, có chút không bình tĩnh nổi.

Hoắc Lăng đắp chăn cẩn thận cho con trai xong, ngẩng đầu lên thì thấy bà xã đang nhìn mình xuất thần, khóe miệng anh gọi lên một chút ý cười, bước đến trước mặt Tần Thi Nghi. Bởi vì Tần Thi Nghi đứng ở chỗ đầu giường, gần như là dán sát vào tường. Vóc dáng Hoắc Lăng so với cô cao hơn một cái đầu, khoảng cách gần nhau, anh vừa vịn ngăn trở ánh đèn trước mặt cô. Chờ đến khi Tần Thi Nghi phục hồi tinh thần, cánh tay ông xã miễn phí đã

chống ở trên vách tường bên cạnh người cô, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, ám chỉ muốn phát sinh chút sự việc không thuần khiết.

Về mặt Tần Thi Nghi khẩn trương, vừa định chuẩn bị đẩy người ra, thì một đôi môi ấm áp đã khấn lên ấn đường (giữa hai đầu lông mày) của cô, cùng với giọng nói dịu dàng: "Ngủ ngon, mơ đẹp."

Hoắc Lăng hôn xong, hơi hơi kéo dần chút khoảng cách, nhìn người phụ nữ gần như bị mình giam cầm ở trong ngực, ngẩng đầu tròn mắt há hốc mồm nhìn mình, lại khe khẽ mỉm cười: "Được, như em mong muốn, mau đi ngủ đi."

"..." Tần Thi Nghi quả thực không tìm được giọng nói của mình trở về, cái gì gọi là như em mong muốn? Chẳng lẽ mới vừa rồi cô biểu hiện rất chờ mong đáng về thật gấp không chờ nổi? Đây là ánh mắt gì, còn không biết xấu hổ xưng ảnh đế!

Trong lòng Tần Thi Nghi rít gào, nhưng bởi vì ngại người nào đó quý súc, căn bản không dám đem bất mãn biểu hiện ra ngoài. Cô vừa định nhận bừa, vâng vâng dạ dạ gật đầu để đuổi người đi trước, bỗng không cứ cho người nào đó tiếp tục tự do phát huy, cô không biết đêm nay mình còn có thể ngủ được hay không nữa. Kết quả cô chưa hành động, một nụ hôn ấm áp lại khấn ở khóe miệng cô, người nào đó dường như bắt đắc dĩ hơn cả cô: "Ngoan, con trai đang nhìn đây."

Trên mặt Tần Thi Nghi đỏ rực, khó tin trừng mắt nhìn người trước mặt. Thật quá đáng, đây là nụ hôn đầu của cô đấy!

Hoắc Lăng biết tiếp tục đùa nữa, người nào đó sẽ xù lông, nên toại nguyện xong liền thôi. Anh xoa xoa đầu Tần Thi Nghi rồi tung lên, rồi không biết xử lý thế nào, mái tóc xoắn tinh xảo ngày thường, giờ phút này bỗng biến thành bù xù như ổ gà. Hoắc Lăng lập tức đi thẳng ra ngoài, còn rất tri kỷ giúp cô đóng cửa phòng lại.

Tần Thi Nghi đang đắm chìm trong mất mát do nụ hôn đầu bị cướp đi, thì nghe thấy giọng nói mềm mại đáng yêu của con trai: "Mẹ luyến tiếc ba sao? Giường đủ lớn, có thể cho ba qua đây ngủ!"

Nghe được trong giọng nói quan tâm của anh bạn nhỏ ngầm có ý chờ mong, Tần Thi Nghi thật sự muốn quý. Tiểu tử tông, lúc này con đừng xem nào nhiệt được chứ, mẹ con đang muốn hoài nghi nhân sinh đây!

"Ha ha." Tần Thi Nghi gian nan nặn ra một tiếng cười, nói cho có lệ: "Ngày mai ba con phải dậy sớm làm việc, chúng ta không thể quấy rầy ba con nghỉ ngơi."

"Vâng ạ." Thịnh Dục Kiệt ngoan ngoãn gật đầu, giọng điệu còn hơi mất mát.

Hiện giờ Tần Thi Nghi không còn tâm tình dỗ con trai, trực tiếp tắt đèn lên giường, đem con trai ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại để suy nghĩ bay loạn.

Trong bóng đêm Thịnh Dục Kiệt mở to mắt, không tiếng động nhìn mẹ nửa ngày, càng thêm chắc chắn suy đoán của bản thân, quả nhiên là mẹ luyến tiếc ba.

Haizz. Cậu nhóc không tiếng động thở dài, cũng nhắm mắt lại.

Ngoài phòng, Hoắc Lăng tắt đèn phòng khách, lại không lập tức về phòng, mà đứng dựa lưng vào vách tường giữa hai phòng ngủ, cúi đầu không tiếng động mỉm cười.

Hôm nay tâm tình anh vốn không tồi, có lẽ quá một thời gian nữa, sẽ có tin tức tốt truyền đến. Anh không ngờ rằng mình trở về muộn như vậy mà còn có thể gặp con trai và bà xã vừa tỉnh ngủ.

Con trai trước sau như một đáng yêu, dường như bởi vì sự dịu dàng của mẹ, mà quan hệ tình cảm với ba mẹ cũng chờ mong nhiều hơn. Hiếm khi con trai và anh thân cận như vậy, nhưng càng khiến cho Hoắc Lăng ngoài ý muốn, hoặc có thể nói là kinh hi — Bà xã anh thay đổi.

Tuy rằng lúc trò chuyện cùng mẹ, anh cả, anh hai, mọi người đều hình dung bà xã anh — Thay đổi rất nhiều, so với trước kia hiểu chuyện hơn, nhưng Hoắc Lăng chưa tự mình chứng kiến, qua vài cuộc điện thoại cũng chưa hiểu rõ ràng lắm, thật đúng là không ngờ bà xã anh lại có một mặt đáng yêu đến thế.

Tưởng tượng thời điểm anh ra ngoài, về mặt bà xã lộ biểu tình hoài nghi nhân sinh, Hoắc Lăng lại không không nhận được cười. Tuy rằng anh cũng hoài nghi, rõ ràng là phụ nữ đã từng sinh con, sao còn có ánh mắt trong sáng hồn nhiên đến vậy, nhưng tâm tình Hoắc Lăng thật sự không tồi, nên ngược lại chưa từng nghiến cứu nhiều.

Đêm nay vốn kết thúc công việc sớm, nhà sản xuất đột nhiên đi vào phim trường, hứng thú vô cùng cao, một hai phải lôi kéo đạo diễn và mấy diễn viên chính bọn họ ra ngoài tụ tập một bữa.

Vốn dĩ Hoắc Lăng nghĩ bà xã và con trai ngày đầu tiên tới thăm, không có cách nào đến sân bay đón người đành thôi, ít nhất buổi tối kết thúc công việc về sớm một chút, đúng lúc biểu đạt thái độ hoan nghênh. Nhưng bởi vì nhà sản xuất đột nhiên đưa ra kế hoạch, Hoắc Lăng lại không tiện từ chối, chỉ có thể tạm thời thiệt thòi bà xã và con trai.

Dù sao cứ tính anh thu công liền trở về thì bà xã anh và con trai nói không cũng đã sớm ngủ để điều chỉnh chênh lệch giờ giấc, ý nghĩa không lớn, ngược lại nhà sản xuất càng quan trọng hơn chút ít.

Hai ngày trước người đại diện biết được tin người bạn là đạo diễn của nhà sản xuất đang dự trù phim mới, nên trấn trở muốn lôi kéo nhà sản xuất giúp

đờ.

Phải biết rằng, bộ phim đó là tác phẩm lớn, từ đạo diễn, nhà sản xuất đến biên kịch đều là người trâu bò (từ mạng: chỉ người rất giỏi) trong vòng. Nếu có thể khiến nhà sản xuất nhìn trúng, để anh tham gia vào phim mới, tất nhiên không thể kém được.

Suất diễn hiện tại của Hoắc Lãng, không sai biệt lắm khoảng ba bốn tháng nữa là đóng máy. Tác phẩm điện ảnh Hollywood không giống trong nước, chu kỳ sản xuất rất dài, giai đoạn chuẩn bị trước khi tuyển chọn lâu, sớm thì vài tháng muộn thậm chí đến hơn nửa năm. Hiện tại nhà sản xuất mới chỉ có ý tiếp xúc với các nhà đầu tư, cho dù đánh nhịp quyết định, cứ tính anh có thể bàn bạc thành công với đoàn phim mới, chỉ sợ cũng phải nửa năm sau mới bắt đầu khởi động máy, hoàn toàn sắp xếp được thời gian tham gia.

Tuy rằng Hoắc Lãng không đem an toàn đề trên người nhà sản xuất, nhưng nếu có thể được đối phương ưu ái, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn một chút. Diễn viên châu Á vốn không dễ lẫn lộn trong vòng này, nhiều nhân mạch hơn là nhiều bảo hiểm hơn.

May mà Hoắc Lãng vốn được đạo diễn phim hiện tại coi trọng, nên cũng được nhà sản xuất chú ý đến, quan hệ đôi bên không tệ lắm. Qua bữa tụ tập đêm nay, lại càng tốt, trước khi tan cuộc, nhà sản xuất còn uyển chuyển hỏi Hoắc Lãng sắp tới có sắp xếp gì chưa? Hoắc Lãng biết rõ, bữa tiệc xã giao đêm nay mình đi không uổng phí.

Kỳ thật Hoắc Lãng không sợ thất bại, người ngoài nhìn tưởng sự nghiệp của anh thuận buồm xuôi gió, cho rằng anh không cần tốn nhiều sức, liền có thể đứng ở độ cao người khác khó với tới. Nhưng thực tế ở trong vòng này, đôi khi quá đẹp cũng không phải ưu thế, tuổi trẻ cũng không đủ thành tư bản.

Đơn nhất là khi anh diễn trên màn ảnh lớn, những kịch bản tốt, tác phẩm điện ảnh lớn, từ đạo diễn đến nhà đầu tư đều thích dùng người quen. Kỹ thuật diễn theo phái thực lực, mặt quá đẹp khó tránh khỏi việc khiến người khác không tin nhiệm, tuổi quá trẻ cũng không được, không đảm đương nổi sức nặng của vai diễn, nói chung phải có kinh nghiệm dày dặn, là diễn viên gạo cội. Đứng là vì trên con đường diễn xuất, Hoắc Lãng từng gặp qua rất nhiều khiêu chiến, nên anh mới có thể càng can càng hăng, bảo trì sơ tâm, một đường vượt mọi chông gai sấm rền xông đến nơi đây.

Nhưng tiêu chuẩn dùng người của Hollywood và trong nước không giống nhau. Trong nước tuy rằng đạo diễn và nhà đầu tư thích ấn định chọn người mình yêu thích, nhưng cũng chú trọng đến lực lượng fans cuồng đại phía sau diễn viên, điều này đối với phòng bán vé phim điện ảnh có lực hấp dẫn trí mạng. Cho nên ban đầu anh dựa vào nhân khí siêu cao, cũng có thể đoạt được một tấm vé vào cửa, cuối cùng khi đứng trước mặt đạo diễn và nhà đầu tư, mới dùng thực lực hoàn toàn chinh phục bọn họ. Hollywood lại không giống vậy, nơi này đối xử với diễn viên nước ngoài, có thể nói là không công bằng. Bởi vì anh là người châu Á, cho nên rất nhiều cơ hội bị từ chối từ ngoài cửa, không có đường tiến vào thì lấy đâu ra cơ hội dùng thực lực nói chuyện?

Không sai, hiện tại trong nước gần như coi Hoắc Lãng là thần thoại, thành công tiền đánh vào Hollywood, trở thành diễn viên đứng đầu Trung Quốc, làm đất nước vẻ vang. Nhưng đâu ai biết, anh ẩn núp ba năm, mới đi đến vị trí hiện tại?

Trước khi diễn chính bộ phim điện ảnh này, anh chẳng qua chỉ diễn một vài vai phụ, bởi vì nhân vật xuất sắc, suất diễn hơi quan trọng, mà bị truyền thông trong nước khen thành trời. Nhưng vai phụ chính là vai phụ, thẳng đến gặp người đối anh có ơn tri ngộ - David, ông ấy gần như là nỗ lực chống lại ý kiến đám đông, một tay đẩy anh lên vai diễn viên chính. Tuy rằng là nam chính hai, nhưng cũng coi như xâm nhập vào hàng ngũ diễn viên chính, tính ra nhiều năm như vậy cuối cùng đã có bước nhảy vọt.

Hiện tại Hoắc Lãng mới ba mươi mốt tuổi, ba năm trước chính là độ tuổi hoàng kim của nam diễn viên. Tuy rằng ba năm trước anh ở trong nước như mặt trời ban trưa, nhưng giới giải trí là nơi đổi mới nhanh và mạnh mẽ nhất, nửa năm không xuất hiện trong tầm mắt công chúng, không nghi ngờ gì nhân khí sẽ giảm. Người bình thường ở độ tuổi quý giá này rất khó có dũng khí từ bỏ thị trường trong nước đang phát triển, lang thang không mục tiêu ở Hollywood, lẫn lộn mà không biết kỳ hạn dài bao lâu, cũng không biết cuối cùng có thể chờ được cơ hội hay không.

Tuy rằng nói Hoắc Lãng không thiếu tiền, cứ coi như cuối cùng chẳng làm nên trò trống gì, xám xịt về nước, rời khỏi giới giải trí, anh vẫn có thể làm nhà tư bản tiêu xài cả đời không hết. Nhưng nếu anh là loại người lo trước lo sau, nhất gan sợ phiền phức, mười năm trước đã không bước lên con đường này.

Hoắc Lãng chịu áp lực cực lớn, sợ thua kém đối với người nhà, sợ áy náy đối với những người trước sau đồng lòng cùng anh trên mọi mặt trận, lại càng muốn cho nỗ lực nhiều năm của mình một lời giải thích, mới cần rằng kiên trì ba năm. Hiện giờ cuối cùng đã thấy được hy vọng.

Tuy Hoắc Lãng có nghị lực có quyết tâm, lúc này cũng khó tránh khỏi kích động. Anh là người kiêu ngạo, tới Hollywood nhiều năm không tạo ra tên tuổi, không phải bởi vì anh không có thực lực mà vì anh vẫn luôn thiếu cơ hội thể hiện thực lực. Thực tế chỉ cần cho anh cơ hội, anh sẽ mang đến kinh hỉ, giống như David, lúc trước phỏng vấn anh chẳng qua chỉ là một suất diễn trong rất nhiều vai phụ mà thôi. Bây giờ chỉ cần nhà sản xuất đối với anh để bụng, cho anh một tấm vé vào cửa, Hoắc Lãng tin tưởng anh sẽ không khiến mọi người thất vọng.

Bởi vì cảm xúc kích động, hôm nay Hoắc Lãng khó tránh khỏi hơi làm càn. Dựa theo phong độ thân sĩ ngày thường, mặc kệ là bà xã mình hay bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh chắc chắn sẽ không hài hước như thế.

Nhưng anh không ngờ rằng bởi vì chính mình làm càn, đêm nay anh lại thu hoạch thêm một kinh hi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sáng sớm co quắp

Tần Thi Nghi vốn tưởng rằng đêm nay cô nhận được kinh hải, chắc chắn sẽ rất khó ngủ. Kết quả cô vừa dính lên giường liền ngủ mất, tuy rằng cả đêm giấc mơ hỗn loạn, nhưng ít ra vẫn ngủ một mạch đến hừng đông, coi như không tồi.

Chẳng qua tuy cô đã tỉnh giấc, nhưng cậu nhóc trong ngực còn chưa có động tĩnh. Tần Thi Nghi cũng không định rời giường, tròn tròn mắt nhìn lên trần nhà, cân nhắc về giấc mơ đêm qua.

Bình thường Tần Thi Nghi ngủ rất ngon, gần như rất ít khi nằm mơ, huống chi là giấc mơ mà mơ xong ngày hôm sau tỉnh dậy ấn tượng vẫn còn rõ ràng, lại càng hiếm.

Từ trước đến nay, chỉ có duy nhất một lần hồi học cao trung (cấp 3) là cô mơ thấy một giấc mơ vô cùng kỳ quái. Trong mơ, cô thấy mình đang đứng ở góc đường xa lạ, mờ mịt nhìn đường phố phồn hoa, xe như nước chảy. Cô đứng ở bên đường, lạc lõng không biết theo ai. Lúc ấy Tần Thi Nghi còn chưa tới thành phố lớn đi học, nơi xa nhất, phồn hoa nhất mà cô từng tới chẳng qua là trường cao trung ở huyện. Khu vực huyện nhỏ tuyến mười tám xa xôi, so với thành phố phồn hoa nhất cả nước, đương nhiên là cách biệt một trời một vực.

Tần Thi Nghi cảm thấy có khả năng do mình xem TV từng nhìn thấy thành phố lớn phồn hoa, lòng sinh hâm mộ, mới mơ như vậy.

Một thiếu nữ sống trong núi, chưa từng rời xa nhà. Trong mơ, Tần Thi Nghi vẫn lúng túng như cũ, muốn lang thang đi dạo không mục tiêu, nhưng chỉ nhìn dòng xe cộ trên đường cái thôi cô đã run bắn bật, đứng dưới cột đèn xanh đèn đỏ cũng không dám một mình đi qua, ngơ ngác nhìn đèn xanh chuyển sang đỏ, đèn đỏ chuyển sang xanh, không dám nhúc nhích, phảng phất như đang đứng giữa trời đất hoang vu.

Biểu hiện của Tần Thi Nghi biểu quá khác thường. Trong mơ, nam sinh đứng ở bên đường hỗ trợ chỉ huy giao thông cũng không nhìn nổi, đối phương đội mũ đỏ, cánh tay đeo vải đỏ, trên tay còn vung lá cờ nhỏ màu đỏ, vừa nhìn liền biết là tình nguyện viên. Mớ miệng lưu loát dùng giọng Bắc Kinh hỏi cô muốn đi đâu.

Chỉ là ở nơi huyện nhỏ Tần Thi Nghi sống không có tình nguyện viên như vậy, cô nào dám đáp lời người xa lạ. Vốn trông gà hoá cuốc, cô nhìn thấy nam sinh xa lạ tiến lại đây, thì lập tức hoảng sợ, cho rằng đối phương muốn đuổi cô đi, chưa nghe rõ nam sinh nói gì, đã hoang mang rối loạn vội vàng bước lên vạch kẻ đường. Nhưng mà đúng lúc đó đèn đỏ chuyển sang xanh, xe ô tô dồn dập khởi động chạy tới. Tần Thi Nghi không chú ý, thiếu chút nữa thì xông vào dòng xe cộ, vẫn may là cánh tay bị người khác tóm, mới tránh được bị kịch phát sinh.

Kỳ thật lúc ấy Tần Thi Nghi cũng nghĩ thông suốt, nói không chừng cô bị xe đâm sẽ tỉnh giấc, không cần tiếp tục cảm nhận loại cảm giác đứng ở nơi xa lạ, lâm vào cảnh tứ cố vô thân, cảm xúc mờ mịt.

Được người khác cứu, theo lẽ phép Tần Thi Nghi tự nhiên sẽ ngẩng đầu nhìn về phía người cứu cô, muốn tỏ vẻ cảm ơn. Chẳng qua cô đứng ở giao lộ lâu như vậy, cũng không biết nam sinh này từ nơi nào xuất hiện, hơn nữa lớn lên rất đẹp trai.

Ngay cả hiện tại, khi nhớ tới mặt nam sinh Tần Thi Nghi vẫn có cảm giác hơi mơ hồ, nhưng mãi nhớ rõ cảm giác kinh tâm động phách ngay lúc đó như xưa. Thiếu nữ từ trong núi ra, chưa hiểu việc đời, càng chưa gặp qua nam sinh nào lớn lên đẹp trai như vậy, so với mình tỉnh trên TV còn đẹp trai hơn, có lẽ thêm cả lòng biết ơn với nam sinh, nên đến nay Tần Thi Nghi vẫn cảm thấy đối phương đẹp trai không giống người thường.

Là một thiếu nữ đang tuổi tuổi dậy thì, Tần Thi Nghi cảm thấy nam sinh quả thực giống hệt thiếu niên đẹp trai từ truyện tranh bước ra, kinh diễm tốt đỉnh. Cũng không nhận được mỗi ngày so sánh bạn cùng bàn với nam sinh đẹp trai, cô phát hiện hai nam sinh đúng là khác nhau một trời một vực.

Quả nhiên thành phố lớn phồn hoa, tùy tiện chạy ra một nam sinh nhiệt tình, lớn lên liền đẹp kinh hồn.

Tần Thi Nghi rơi vào rung động, cũng là lúc cô quyết định muốn nỗ lực học hành, thi vào đỗ vào trường đại học ở thành phố lớn, tốt nhất là có thể định cư luôn ở đây, biến thành một người hiểu rõ việc đời — Trước đó, Tần Thi Nghi đọc sách không có mục tiêu quá lớn, chỉ hy vọng thi đỗ một trường đại học, về sau nỗ lực kiếm tiền giúp ba mẹ trải qua cuộc sống tốt nhất mà thôi.

Hơn nữa nam sinh nhiệt tình chẳng những lớn lên đẹp, tính cách cũng đặc biệt tốt, có lẽ vì tránh cho Tần Thi Nghi xấu hổ, nên không có tiến lên chất vấn hay là giáo huấn, mà giống như thân quen hỏi cô muốn đi đâu.

Tần Thi Nghi không nhớ rõ lúc ấy mình trả lời thế nào, có lẽ cô mờ mịt, căn bản không trả lời vấn đề này. Dù sao cuối cùng, cô đi theo nam sinh băng qua đường cái, đi đến một khu vườn trường gần đó. Khu vườn trường ở thành phố vẫn như cũ, bỏ xa huyện nhỏ của bọn họ thuộc hai đẳng cấp hoàn toàn khác biệt: Sân thể dục rộng lớn, mặt cỏ trống trải, hồ nước tĩnh lặng, bóng râm rừng cây cùng đình nghỉ, liễu rủ xuống cầu hình vòm,... Tất cả tạo nên bức tranh phong cảnh duyên dáng, làm Tần Thi Nghi không nhìn kịp.

Sau đó, Tần Thi Nghi tiếp tục đi theo nam sinh. Lần đầu tiên trong đời cô đi tàu điện ngầm, lần đầu tiên trong đời ở rạp chiếu phim xem xem điện ảnh. Cuối cùng, không nhớ rõ bọn họ tách ra lúc nào, nhưng trải qua một màn này, những cảnh trong mơ thật sự giống như xem phim điện ảnh, mỗi cảnh tượng, đều khác sâu trong đầu Tần Thi Nghi.

Trong mơ, tuy rằng Tần Thi Nghi luôn nhắc nhở mình đang nằm mơ, nhưng kỳ thật cô lại mờ mịt cảm nhận được sự chân thật. Ít nhất thời điểm nam sinh cầm cánh tay cô, lòng bàn tay rất ấm áp, khi ánh mắt nam sinh nhìn sang, mặt cô cũng nóng bỏng. Tất cả giống như hiện thực, sau khi Tần Thi Nghi tỉnh dậy, ấn tượng đối với cảnh trong mơ rõ ràng ngoài dự đoán, có thể coi sự việc phát sinh trong mơ là hồi ức, cô gặp được người trong mộng.

Giấc mơ kia rõ ràng mà chân thật, khiến Tần Thi Nghi hỗn loạn cả một ngày, dùng một câu để hình dung thì giống như Trang Chu mộng điệp (*). Sau khi

tỉnh dậy thình thoảng Tần Thi Nghi lại buồn bã, không phân biệt rõ hiện tại là giấc mơ hay là hiện thực.

Thăng đến mấy ngày sau, dưới áp lực học tập bận rộn, Tần Thi Nghi mới dần dần đem chuyện này dứt khoát bỏ qua.

Chẳng qua giấc mơ như vậy, sau này chưa từng xuất hiện trong cuộc đời Tần Thi Nghi thêm lần nào nữa. Tuy rằng cô hơi mất mát, nhưng về phương diện khác, chính cô cũng cảm thấy cứ mãi mơ một giấc mơ hỗn loạn không rõ ràng, đến nơi cả đời chưa từng đặt chân qua vài lần nữa, có lẽ cô thật sự sẽ không có cách phân biệt.

Bởi vì quá tốt đẹp, nên dễ dàng dẫn người say mê trong đó.

Nhưng mà, khiến Tần Thi Nghi không giải thích được chính là đêm qua cô bỗng nhiên mơ lại giấc mộng mấy năm trước!

Cùng một giấc mơ, cách nhiều năm mơ lại, làm Tần Thi Nghi có cảm giác không biết theo ai. Lúc này đây, cô ở cảnh trong mơ không phải mờ mịt, mà là tỉnh táo vượt qua mờ mịt.

Thực tế, có lẽ trước đây đã trải qua một lần. Đêm hôm qua trong lúc ngủ mơ, Tần Thi Nghi không hề hỗn loạn, cô phân biệt rõ là bản thân đang nằm mơ. Đương nhiên cũng có thể xác định cảnh trong giấc mơ đêm hôm qua giống hệt cảnh trong giấc mơ mấy năm trước như đúc, nơi xưa không có bất kỳ điều gì thay đổi.

Đối với giấc mơ lúc trước tạo động lực và chỉ hướng cho Tần Thi Nghi, đến hiện tại sau vài năm, sức ảnh hưởng vẫn lớn như cũ, có thể xem như thay đổi quỹ đạo cuộc sống của Tần Thi Nghi. Bởi vì trước khi mơ giấc mơ này, ước mơ lớn nhất của Tần Thi Nghi chỉ là thi đỗ một trường đại học thuộc tỉnh mình sống. Nếu năm đó Tần Thi Nghi thật sự đến tỉnh học, có lẽ cô sẽ không gặp phải chuyện ngoài ý muốn hiện tại, cô vẫn sẽ Dương Dung một nghèo hai trắng, ôn ba vì cuộc sống, có lẽ cô sẽ không có hạnh phúc hiện tại, nhưng ít ra đó là cuộc sống của chính cô, cô không cần từng giờ từng phút cảm thấy có lỗi với nguyên chủ, giống như cô chính là kẻ trộm. Tất cả những gì hiện tại cô có được đều do trộm từ chỗ nguyên chủ tới đây. Không, cũng không thể xem như cô có được, tất cả đều là đồ của nguyên chủ. Cô chẳng qua vì chuộc tội, nên mới thử tiếp nhận tất cả, thử gánh vác trách nhiệm nguyên chủ nên gánh vác, thử đối mặt với hiện trạng cô và nguyên chủ đều không thích.

Tần Thi Nghi không muốn mình hối hận vì quyết tâm lựa chọn tới thành phố lớn. Ngay tại thời điểm mẫn cảm này, bỗng nhiên mơ thấy giấc mơ bắt đầu tất cả năm đó, khó tránh khỏi khiến cô có chút khó tiêu tan, phảng phất như ám chỉ điều gì đó, lại không bắt được manh mối.

Chẳng qua Tần Thi Nghi lâm vào trầm tư chưa lâu lắm, thì một bàn tay nhỏ mềm ẩm, không hề báo trước bò lên trên gương mặt cô, phủ lên đôi mắt mờ mịt thất thổ của cô.

"Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy?" Bên tai Tần Thi Nghi vang lên giọng nói mềm mại đáng yêu. Trong giọng nói mang theo đầy áp sự quan tâm, còn ẩn chứa một tia kinh hoàng không dễ phát hiện.

Anh bạn nhỏ ngủ một giấc dậy, phát hiện mẹ mình biểu tình phức tạp, trong ánh mắt vô thần còn một mảnh ướt át, bộ dạng muốn khóc không khóc được. Cậu nhóc bị dọa sợ cũng rất bình thường.

Cảm nhận được độ ẩm từ bàn tay nhỏ phủ trên mắt mình, Tần Thi Nghi mới đột nhiên hoàn hồn, phát hiện khoe mắt mình có chút ướt át, cô mím môi, nhanh chóng sắp xếp tâm tình phức tạp. Tần Thi Nghi kéo bàn tay nhỏ từ trên mắt mình xuống, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Thịnh Dục Kiệt hiếm khi có chút nôn nóng, trước khi mẹ trả lời đã không nhin được lại hỏi thêm một câu: "Mẹ mơ thấy ác mộng sao?"

"Đúng vậy." Lúc này Tần Thi Nghi mới mở miệng, cảm cọ lên mặt anh bạn nhỏ, sâu kín nói: "Mẹ mơ thấy mình đánh mất bảo bối, nên có điểm sợ hãi."

Thịnh Dục Kiệt nghe vậy miệng nhỏ nửa há, lại nhẹ nhàng thở ra, cơ thể nhỏ áp sát về phía mẹ mình, bàn tay nhỏ còn lại không bị mẹ nắm, học dáng vẻ người lớn, vụng về vỗ lưng mẹ, an ủi: "Chỉ là nằm mơ mà thôi, mẹ đừng sợ hãi, Tiểu Kiệt vẫn luôn ở cạnh mẹ."

Tính cách Tần Thi Nghi vốn không phải đa sầu đa cảm, bây giờ được con trai dụng tâm an ủi như vậy, cảm xúc ảm áp lấp đầy toàn bộ lồng ngực, không nhin được ôm chặt anh bạn nhỏ vào ngực, khẽ cười nói: "Hứa nhé, bảo bối phải luôn ở cạnh mẹ đấy."

Vành tai Thịnh Dục Kiệt đỏ hồng, lại kiên định gật đầu: "Vâng ạ!"

Tần Thi Nghi được con trai an ủi dăm ba câu, liền hoàn toàn bỏ qua sự tỉnh trong giấc mơ — Là ngẫu nhiên cũng tốt, là biểu thị cho điều gì cũng tốt. Tóm lại, nên tới vẫn phải tới, trải qua sự kiện tai nạn giao thông, tìm được đường sống trong chỗ chết, Tần Thi Nghi hiểu rõ hoặc có thể nói là thấy rõ một số sự tình, có vài việc trốn không xong, dứt khoát bỏ qua một bên, sống tốt cuộc sống của mình, làm việc mình muốn làm. Như vậy, đợi một ngày thực sự có điều ngoài ý muốn xảy ra, bản thân sẽ không tiếc nuối và hối hận, có thể thân nhiên tiếp nhận điều ngoài ý muốn, có thể chính diện đối mặt và hướng tới tương lai.

Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt bị mẹ ôm rất chặt, thời gian dài cũng khó tránh khỏi hơi ngượng ngùng, giọng nói nhỏ nhỏ đánh gãy suy nghĩ của mẹ cậu nhóc, hỏi: "Mẹ ơi, mấy giờ rồi ạ?"

"Mẹ cũng không biết." Tần Thi Nghi hoàn hồn, mắt mờ mịt nhìn phòng ngủ, trong phòng treo rèm tối màu, tối hôm qua cô kéo rèm kín cửa sổ, nên không một tia sáng nào lọt vào được. Phòng ngủ tối tăm, tầm mắt mơ hồ, Tần Thi Nghi rất khó đoán sắc trời hiện tại, cô vội vàng nói: "Bảo bối đợi chút, để mẹ lấy di động xem."

Nói xong, Tần Thi Nghi rút cuộc buông lỏng cậu nhóc trong ngực ra, vươn người sang phía tủ đầu giường tìm di động.

Thịnh Dục Kiệt vốn dĩ chỉ tìm cơ để mẹ cậu nhóc hoàn hồn, ngược lại cũng không nóng nảy, ngoan ngoãn nằm về gối của mình, không chớp mắt nhìn mẹ.

Tần Thi Nghi sờ đến di động, vừa thấy thời gian cũng kinh ngạc: "Tám giờ rưỡi, bảo bối chúng ta ngủ lâu thật đó!"

Thịnh Dục Kiệt nghe vậy thì mở to hai mắt nhìn, vì bản thân ngủ nhiều mà cảm thấy xấu hổ. Cậu nhóc không giống mẹ, lúc ở trên máy bay cậu nhóc đã ngủ rất ngon, tới chỗ ba lại theo mẹ lên giường ngủ bù, tương đương với hai ngày ngủ mấy chục tiếng đồng hồ.

Anh bạn nhỏ từ nhỏ đã được dạy phải chăm chỉ, cần cù, biết tự kiểm chế, đối với chuyện bản thân thành lĩnh xảy ra "Lười biếng", cậu nhóc thấy hơi khó xử.

Tần Thi Nghi bật đèn đầu giường, nhìn thấy dáng vẻ anh bạn nhỏ mắt nhắm, cô nháy cười, vuốt đầu anh bạn nhỏ an ủi: "Không phải bảo bối lười, bốn ba mươi mấy giờ, mệt mỏi là bình thường. Hai ngày này nghỉ ngơi tốt, là con có thể bắt đầu làm việc và nghỉ ngơi bình thường."

Ngược lại Thịnh Dục Kiệt không phải xấu hổ vì điểm này, cậu nhóc có chút mắt nhắm hỏi: "Dậy muộn như vậy, chắc chắn ba không còn ở nhà nữa đúng không ạ?"

Anh bạn nhỏ cúi đầu hỏi, cho nên không nhìn thấy ánh mắt mẹ mình ý cười chột nỏ rộ.

Tần Thi Nghi nghĩ đến ông xã miễn phí làm việc và nghỉ ngơi đúng chuẩn thức dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn cả chó. Cô liền không nhịn được vui sướng khi người khác gặp họa một phen, đồng thời vì chính mình cảm thấy may mắn. Ngày hôm qua cô không có cách nào, thay đổi chèn lệch múi giờ khó tránh khỏi thời gian làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật, nhưng bắt đầu từ hôm nay trở đi, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của bọn họ hoàn toàn khác biệt, sống chung dưới cùng một mái hiên, cũng chưa chắc đã chạm mặt nhau.

Chẳng qua Tần Thi Nghi sẽ không để bánh bao nhỏ đang mắt nhắm nhìn ra cô cảm thấy may mắn, nên chỉ có thể cố gắng đè nén khoe miệng đang cong lên xuống, làm ra vẻ thất vọng, miễn cưỡng an ủi anh bạn nhỏ: "Cài này... Cũng không nhất định, nói không chừng ba con còn đang ngủ đấy. Nếu không vì sao mẹ con mình không nghe thấy động tĩnh gì?"

Nghe vậy mắt anh bạn nhỏ sáng rực lên, ngừng đầu vui vẻ nhìn mẹ: "Thật vậy chăng? Ba còn ở nhà ạ?"

Tần Thi Nghi miễn cưỡng che dấu lương tâm gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, lại thấy sắc mặt anh bạn nhỏ thay đổi, rầu rĩ không vui lắc đầu: "Chú Ngô đã nói, mỗi ngày ba phải bắt đầu làm việc từ lúc sáu giờ. Chắc chắn do ba đi sớm quá, nên mẹ và con mới không nghe thấy động tĩnh."

Con trai không dễ lừa gạt, Tần Thi Nghi dứt khoát không cùng cậu nhóc tiếp tục dây dưa đề tài này, liền chuyển câu chuyện, an ủi nói: "Bảo bối hiếm khi qua đây một chuyến, ba dù thế nào cũng muốn bớt thời gian ở cạnh con. Nói không chừng mấy ngày tới ba con sẽ sắp xếp thời gian thôi, sau này luôn có cơ hội ở chung."

Lời này của Tần Thi Nghi ngược lại không phải hoàn toàn là lừa gạt Thịnh Dục Kiệt, cô xem dáng vẻ ông xã miễn phí tối hôm qua, đối với con trai và bà xã đều rất quan tâm. Dù là người đàn ông cuồng công việc, bà xã và con trai sang đây thăm, kiểu gì cũng phải rút thời gian ra tỏ vẻ. Suy cho cùng, mẹ con cô ở đây tận mười ngày nửa tháng, chứ không phải chỉ ở một hai ngày liền đi.

Thịnh Dục Kiệt là anh bạn nhỏ hiểu chuyện, Tần Thi Nghi giảng đạo lý cho cậu nhóc xong, tuy rằng anh bạn nhỏ vẫn còn có chút rầu rĩ không vui, nhưng cũng đã được khuyên nhủ, ngoan ngoãn gật đầu, mềm mại đáng yêu nói: "Con muốn ba đi công viên giải trí với chúng ta!"

"Con còn nhớ rõ việc này hả?" Tần Thi Nghi có chút bất đắc dĩ khi nhìn thấy con trai mình chờ mong chuyện này như vậy, cô vỗ đầu con trai, không thể không nhắc nhở cậu nhóc một câu: "Vậy bảo bối phải nhớ nói với ba con trước. Nói cách khác, chỉ sợ ba con không thể lập tức sắp xếp được thời gian để đi chơi lâu vậy được."

Cứ sớm nhắc nhở con, ông xã miễn phí có thể sắp xếp thời gian hay không, vậy không phải việc của cô.

Anh bạn nhỏ nghiêm túc gật đầu, chắc hẳn đã ghi tạc trong lòng.

Tần Thi Nghi thấy con trai bớt ỉu xiu, lập tức cong khoé môi, cười tủm tỉm nhào lên, trêu đùa nói: "Để mẹ sờ thử dưa hấu lớn nào... Ôi, sao biến thành bẹp lép rồi?"

Thịnh Dục Kiệt vội vàng dùng đôi tay ôm lấy bụng, bị mẹ đùa quanh, cũng nhịn không được cười ha ha ra tiếng, giọng trẻ con mang vị sữa nói: "Đói bẹp ạ!"

"Ôi, anh bạn nhỏ thật là đáng thương nha!" Tần Thi Nghi cười tủm tỉm bế con trai lên: "Được rồi, rồi giường thôi, đi đem dưa hấu nhỏ đói bẹp đi bổ sung trở về nào!"

Tần Thi Nghi bế Thịnh Dục Kiệt, hai mẹ con cười đùa ra khỏi phòng ngủ. Nhưng mà Tần Thi Nghi trăm triệu không ngờ tới, lúc này đây cô cư nhiên thất sách!

Người đàn ông cô vốn dĩ cho rằng sớm nên rời khỏi nhà, lúc này cư nhiên ngồi ở bàn ăn, cúi đầu đùa nghịch bữa sáng trên bàn, vừa nghe thấy động tĩnh liền ngừng đầu, ánh mắt chuyển theo sang đây.

Người đàn ông ngồi ngược sáng, trên mặt nở nụ cười đứng lúc ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào nhà. Dường như sừng mặt anh được đánh lên vòng sáng, đẹp rồi tỉnh rồi ngủ, giọng nói cũng dịu dàng trong suốt: "Dậy rồi sao? Anh còn đang nghĩ xem nếu hai mẹ con vẫn chưa dậy, anh có nên đi gõ cửa gọi hai người dậy hay không đây."

Mặt Tần Thi Nghi đầy kinh ngạc, quên cả che dấu, buột miệng thốt lên: "Sao anh còn chưa đi làm?!"

Nói xong, Tần Thi Nghi cũng ý thức được giọng điệu của mình quá gấp không chờ nổi, cô vội vàng sửa miệng, nặn ra nụ cười giải thích: "Em.. Ý em là, công việc của anh tương đối quan trọng, đừng vì mẹ con em mà chậm trễ chính sự."

Hoắc Lăng nhún mày, vẻ mặt cười đến là chân thành. Rốt cuộc là anh để, so với nụ cười Tần Thi Nghi miễn cưỡng nặn ra tất nhiên đẹp hơn nhiều, nụ cười phù hợp với giọng điệu dịu dàng, nói: "Thi Nghi quan tâm anh như vậy, mọi chuyện đều vì anh suy nghĩ, thật đúng là khiến người ta cảm động... Chẳng qua."

Nói đến đây, Hoắc Lăng lại xoay chuyển chủ đề, cười nói: "Lần đầu tiên hai mẹ con đến đây. Buổi sáng ngày hôm qua, không có thời gian ra sân bay đón, lòng anh rất băn khoăn. Vốn định buổi tối tính toán kết thúc công việc sớm một chút, trở về với hai người, nhưng nhất thời xảy ra vấn đề, nên đành đi tìm đạo diễn điều chỉnh một chút. Suốt diễn gần đây của anh đều tập trung vào buổi chiều và buổi tối, có thể dành ra thời gian nửa ngày ở cùng hai người."

Tần Thi Nghi càng bị lời này anh khiến cho hoảng sợ: "Gần... Gần đây?" Nói xong công viên bận rộn không rút ra được mà, có thể đảm bảo giữ lời hứa hay không!

"Ừ." Ánh mắt Hoắc Lăng lóe lóe, mắt đào hoa tràn ra gọn sóng nhẹ: "Kỳ thật cũng chỉ điều chỉnh khoảng hai ngày, còn vài cảnh diễn nữa phải quay buổi sáng, thật sự không có biện pháp mỗi ngày đều rút bớt thời gian."

"Ha ha." Tần Thi Nghi đã không cười nổi, biểu tình này của ông xã miễn phí hình như cô từng gặp qua. Cô nhớ rõ tối hôm qua mình cũng nhìn thấy, vậy có thể khẳng định đoạn đối thoại vừa rồi là anh cố ý. Rõ ràng tối hôm qua anh có thể nói chuyện này với hai mẹ con cô, nhưng lại cố tình kéo dài tới hôm nay, chính là vì muốn xem diễn đi? Vừa nãy cố ý trả lời mơ hồ không rõ, chắc hẳn cũng là vì muốn xem diễn đi?

Chẳng qua Tần Thi Nghi đã dự tính trước, cô sớm cảm thấy ông xã miễn phí chính là quỷ súc, nên không có gì ngoài ý muốn. Cô càng để ý chuyện đột nhiên có nhiều thời gian ở chung hơn, đó mới gọi là muốn mạng người. Tần Thi Nghi chịu đủ đã kích, còn phải duy trì nụ cười, miễn cưỡng trả lời: "Vậy, thật vất vả cho anh..."

Hoắc Lăng vẫn như cũ, cười dịu dàng như nước, dáng vẻ cứ như cảm động lắm "Thi Nghi đừng lo lắng, anh sẽ chú ý cơ thể."

Mẹ nó! Ai thêm lo lắng cho anh! Tần Thi Nghi muốn mở miệng văng tục.

Anh bạn nhỏ trong ngực cô miễn cưỡng ngoan ngoãn một phút đồng hồ. Cuối cùng không chịu nổi cô đơn, thấy mẹ chỉ lo đứng ở cửa cùng ba nói chuyện phiếm, cậu nhóc liền tự lực cánh sinh, trượt từ trong ngực mẹ xuống dưới, vui mừng nhào đến bên cạnh ba. Lời cậu nhóc nói ra càng khiến Tần Thi Nghi muốn chui xuống hố: "Quả nhiên mẹ đoán không sai, ba thật sự có thể rút thời gian để ở cạnh con và mẹ!"

"Thì ra mẹ con đã sớm đoán được sao? Ba vốn định cho hai người một bất ngờ đấy." Hoắc Lăng khom lưng bế con trai lên. Tuy rằng đang nói chuyện với con trai, nhưng ánh mắt lại cười như không cười nhìn Tần Thi Nghi.

Thịnh Dục Kiệt vui vẻ gật đầu, nói câu tổng kết: "Vẫn là mẹ hiểu ba!"

Tần Thi Nghi nghe được lời này, quả thực muốn kéo con trai qua đây giáo dục một trận, cái gì gọi là mẹ hiểu ba? Cô chẳng qua chỉ suy đoán dựa theo nhân chi thường tình mà thôi, bảo bối không cần nói bậy, khiến người ta hiểu lầm thì làm sao giải thích rõ!

Có đưa con trai hồ mẹ quá giỏi, Tần Thi Nghi cũng bó tay bất lực. Có tình lúc này cả hai cha con đều không nhìn cô, chính cô cũng không tiện □□ đi giải thích, nếu không nghe càng như lay ông tôi ở bụi này.

Hoắc Lăng nhìn con trai mỉm cười, Thịnh Dục Kiệt lại nghĩ tới lời mẹ cậu nhóc nói, nên kéo tay áo của ba, ngẩng khuôn mặt nhỏ nói: "Bao giờ ba cùng con và mẹ đi công viên giải trí? Mẹ nói một nhà ba người cùng đi mới hạnh phúc, muốn con hỏi ý kiến ba trước, vậy ba mới có thể rút thời gian."

"Đi công viên giải trí sao?" Đáy mắt Hoắc Lăng thật sự hiện ra một tia khó xử, gương mặt nhìn bà xã không có chỗ dung thân đứng bên cạnh, khóe miệng lại gọi lên một nụ cười, nói: "Khả năng sẽ phải chờ rất nhiều ngày, để ba ba chuẩn bị một chút, được không?"

Ánh mắt Thịnh Dục Kiệt sáng lên, từ nhỏ trường bồi đã giáo dục cậu nhóc phải biết

giữ lời hứa. Giờ nếu ba đồng ý, sự tình coi như quyết định xong, sớm mấy ngày hay muộn mấy ngày không quan hệ. Anh bạn nhỏ thấu hiểu lòng người gật đầu, còn thuận tiện giúp đỡ Tần Thi Nghi biểu lộ thái độ: "Con và mẹ đều có thể chờ, đúng không mẹ?"

Nói xong, Thịnh Dục Kiệt ở trong ngực ba cậu nhóc quay người, ánh mắt chờ mong nhìn mẹ. Hoắc Lăng cũng thuận thế ngẩng đầu nhìn sang.

Tần Thi Nghi bị hai cha con nhìn đến mặt cứng đờ, nhưng mà vẫn phải duy trì mỉm cười, nghẹn khuất gật đầu: "Ha ha... Bảo bối nói không sai."

Nụ cười trên mặt cậu nhóc càng thêm sáng lạn.

Tần Thi Nghi cũng chỉ có thể bất chấp tất cả, con trai cứ vui vẻ là tốt rồi.

Bên kia, Hoắc Lăng vừa bế con trai chuẩn bị vào phòng tắm rửa mặt, vừa quay đầu lại nói với Tần Thi Nghi: "Thi Nghi cũng tới rửa mặt chung đi, đợi lát nữa đồ ăn liền nguội."

Tần Thi Nghi vốn dĩ muốn tìm cơ từ chối, cậu nhóc trong ngực Hoắc Lăng lại kịp thời xoay người qua, mặt đầy chờ mong nhìn cô, nói: "Mẹ cùng rửa mặt chung thôi."

"... Được." Tần Thi Nghi nghĩ, ngày thường cô đều cùng anh bạn nhỏ rửa mặt chung. Hôm nay đột nhiên từ chối, cô chỉ sợ không cẩn thận chọc đến nội tâm mẫn cảm của anh bạn nhỏ. Tần Thi Nghi đành không tình nguyện đi theo vào phòng tắm, lại một lần nữa thử thăm người nào đó không đáng tin cậy, giàu như vậy mà không tìm nhà nào từ tế một chút mà ở, nhà có hai phòng tắm có phải vừa tốt, vừa tiện lợi không!

Nhưng mặc kệ Tần Thi Nghi thử thăm thế nào, hiện trạng vẫn không thay đổi được. Cô đi theo vào phòng tắm, bồn rửa mặt đủ lớn để hai mẹ con đều có thể chen xuống, nhưng mà vấn đề là Thịnh Dục Kiệt không tự tới bồn rửa mặt, mà cần ba cậu nhóc bế ở phía sau, tạo thành cục diện Tần Thi Nghi và Hoắc Lăng đứng sóng vai.

Một người lớn và một trẻ con cùng chen ở trước bồn rửa mặt, vẫn coi như rộng rãi. Hiện tại đổi thành hai người lớn, khó tránh khỏi có vẻ chen chúc. Hơn nữa thân hình của Hoắc Lăng lại là giá áo tiêu chuẩn, thuộc loại vai rộng eo hẹp, thời điểm Tần Thi Nghi đánh răng, khuỷu tay khó tránh khỏi đụng vào người hoặc cánh tay người nào đó, cô hơi nâng khuỷu tay lên một chút, thì sẽ đụng ngay vào bả vai đối phương đang vì con trai mà cong người xuống.

Quả thực là không có chỗ sắp đặt vị trí.

Nội tâm Tần Thi Nghi cực kỳ lúng túng xấu hổ, hồn nhiên không hề hay biết mình đã đánh răng xong, thuận tay nhận lấy khăn mặt người nào đó đưa qua.

Rửa mặt xong, Tần Thi Nghi cũng thanh tỉnh hơn nhiều. Thừa dịp ông xã miễn phí phục vụ chu đáo giúp hai mẹ con cô gạt khăn lông, Tần Thi Nghi vội vàng nắm tay anh bạn nhỏ rời khỏi phòng tắm. Tới bàn ăn, cô mới chú ý tới bữa sáng trên bàn ăn có thể nói là phong phú, hình như thời điểm bước từ phòng ngủ ra, liền nhìn thấy vị kia đang nghịch bữa sáng, chẳng lẽ... Đây là anh làm?

Hoắc Lăng ra tới, nhìn bà xã và con trai đã ngồi ở bàn ăn, so với dáng vẻ điềm đạm tự nhiên của con trai, bà xã anh càng hoạt bát sinh động giống trẻ con hơn, biểu tình trên mặt chốc lát lại thay đổi, có tâm tư gì nhìn thoáng qua là biết ngay. Hoắc Lăng vừa thấy bà xã anh đang tròn tròn đôi mắt hạnh, môi anh đào khẽ nhếch, biểu tình khi nhìn chăm chăm bữa ăn, không cần đoán cũng biết cô suy nghĩ cái gì, liền chủ động trả lời: "Tiểu Trương nấu bữa sáng ở tầng trên, tính toán thời gian rồi đưa xuống đây."

"Thì ra là do Tiểu Trương làm." Tần Thi Nghi nói tiếp theo bản năng, lúc này mới ý thức được ánh sáng bên cạnh bị người khác chặn mất, ông xã miễn phí thân hình cao lớn đang đứng ở ngay sát cô.

Tần Thi Nghi ngẩng đầu, liền nhìn thấy đối phương đầu tóc gọn gàng, thoải mái, mặc một bộ quần áo thể thao có mũ đơn giản.

Hoắc Lăng mặc kiểu này tạo cảm giác khác hoàn toàn với dáng vẻ quý khí trầm ổn khi mặc âu phục giầy da ngày hôm qua. Người đàn ông đầu ba mươi tuổi, vì bảo dưỡng cẩn thận, trên mặt không nhìn ra được chút nếp nhăn hay tí vết nào, thay một bộ quần áo trẻ trung, ngay trang thành sinh viên mới hai mươi tuổi cũng không khiến người khác cảm thấy kỳ quái.

Tần Thi Nghi tập trung nhìn kỹ, hơi kinh ngạc, không nhận được lại nhìn nhiều thêm mấy lần, sau đó càng không có biện pháp dời mắt, cô như thế nào giống như... Cảm thấy ông xã miễn phí ăn mặc, phối hợp với ngũ quan, thoát nhìn rất giống với dáng vẻ đã từng quen biết?

Căn nhắc như vậy, trong đầu Tần Thi Nghi bỗng xuất hiện hình bóng nam sinh trong giấc mơ hôm qua. Ngũ quan của nam sinh không còn mơ hồ giống trong giấc mơ, hiện tại thay bằng mặt Hoắc Lăng, vậy mà không hề tạo cảm giác thiếu phù hợp.

Tần Thi Nghi quả thực bị chính mình bỏ não dọa sợ, dùng sức chớp mắt, đánh cho ý niệm này đó biến mất hết.

Tuy rằng người nào đó ăn mặc như vậy đúng là cảnh đẹp ý vui, nhưng cô không thể vì nhìn thấy một người đàn ông thoải mái, đẹp trai tươi mới liền đem mặt người ta chuyển lên người nam thần trong mộng của cô đi!

Tần Thi Nghi xem nhẹ cảm xúc uống phở vô ích kỳ quái sinh ra trong lòng, thành công đem ý niệm này đó chặt bỏ, khôi phục thần sắc ngày thường.

Nhưng Hoắc Lăng không bỏ lỡ bộ dạng thất thần vừa rồi của bà xã, anh không biết mình từng bao nhiêu lần bị loại ánh mắt mê muội này nhìn, thậm chí khối người còn si mê hơn cả bà xã anh. Chẳng qua trước nay không ngờ tới bà xã còn có thể nhìn anh như vậy, nên Hoắc Lăng cũng hơi ngoài ý muốn. Nhìn bà xã nỗ lực duy trì dáng vẻ thái bình giả tạo, anh càng muốn trêu đùa, khoe miệng cong lên, lập tức lộ ra nụ cười ôn nhả: "Anh ra ngoài chạy bộ một lát, sáng sớm thời tiết hơi lạnh, nên mới thay bộ quần áo. Thi Nghi vừa nãy nhìn anh như vậy, không phải là vì thay quần áo liền không quen biết chứ?"

Lời này của Hoắc Lăng thật đúng là không nói sai, nếu không phải do thay quần áo, sao Tần Thi Nghi lại thiếu chút nữa coi anh thành người khác.

Bị chọc trúng tâm tư, Tần Thi Nghi càng chột dạ, sắc mặt lập tức đỏ rực lên, không chút nghĩ ngợi trả lời: "Anh nghĩ sai rồi, vừa rồi em không nhìn anh."

Giọng điệu này, giống hệt mèo cái bị dẫm phải đuôi liền lập tức dựng lông.

Ngay cả Thịnh Dục Kiệt cũng không tin chuyện ma quỷ của mẹ cậu nhóc, giờ phút này tay anh bạn nhỏ cầm cái thìa, không rảnh lo ăn sáng, mà không chớp mắt nhìn mẹ cậu nhóc "Mặt dày vô si".

"Ăn sáng, ăn sáng." Tàn Thi Nghi bị ánh mắt của con trai và ông xã miễn phí nhìn đến mức không biết theo ai, dòi dề tài xong, liền không muốn tiếp tục quản hai người, cô hận mình không thể dúi đầu vào trong bát.

Hoắc Lăng cùng Thịnh Dục Kiệt thoáng liếc mắt nhau một cái, Hoắc Lăng liền cười nói: "Nên ăn sáng nhanh thôi, chờ lát nữa anh sẽ dẫn hai người đi dạo xung quanh đây, tranh thủ vào siêu thị, có thứ gì thiếu, vừa đúng lúc mua thêm."

Thịnh Dục Kiệt gật đầu, rồi ngoan ngoãn cúi đầu ăn sáng.

Hoắc Lăng lại đem ánh mắt chuyển tới chỗ bà xã đang mặc kệ không thèm hé răng, dịu dàng hỏi: "Thi Nghi?"

Tàn Thi Nghi căn bản không tập trung nghe hai người nói cái gì, nghe giọng điệu anh nghi vấn, theo phản xạ có điều kiện gật đầu: "Được!"

Vì thế Hoắc Lăng cũng không nói thêm, cúi đầu bắt đầu ăn sáng.

Giờ khắc này, Tàn Thi Nghi tự nhiên có chút cảm ơn ông xã miễn phí khéo hiểu lòng người, ít nhất anh cũng nhìn ra cô xấu hổ, nhưng không cố tình bắt lấy không buông, ngược lại biết nghe ý kiến giúp cô chuyển đề tài. Nếu người nào đó có thể luôn khéo hiểu lòng người như vậy, cô sẽ không cần căng thẳng đến thế.

Chỉ là rất nhanh người nào đó đã vô tình chọc thủng ảo tưởng của Tàn Thi Nghi, khiến Tàn Thi Nghi biết cô cảm ơn quá sớm.

Người một nhà ăn sáng xong, nghỉ ngơi hai ba mươi phút, đến khoảng chín giờ, Hoắc Lăng tỏ ý nên chuẩn bị ra cửa. Anh cũng biết thói quen bình thường của bà xã mình, không trang điểm tinh xảo mẽ người từ sợi tóc đến đầu ngón chân, căn bản không có khả năng bước ra khỏi cửa phòng.

Tàn Thi Nghi biết lắng nghe ý kiến đi về phòng chuẩn bị. Hoắc Lăng xung phong nhận việc giúp đỡ con trai tìm quần áo để thay. Nhưng anh không ngờ mới vừa nhìn con trai thay quần áo xong, bà xã tự nhiên cũng chuẩn bị xong, cô chỉ bảo đường đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng.

Hoắc Lăng không giống thằng nam bình thường, công việc bắt buộc anh thường xuyên phải trang điểm, sử dụng phụ kiện, thậm chí anh còn là ảnh đế có nhân mạch trong giới thời trang. Hoắc Lăng liếc mắt một cái liền nhìn ra, bà xã anh trang điểm đơn giản gần như là sơ sai, cô thậm chí còn không trang điểm mắt và lông mày, chỉ bôi kem chống nắng, đánh má hồng và son môi mà thôi. Chẳng qua bởi vì bản thân cô có nét sẵn, lại xăm lông mày và mi vĩnh cửu, nên chỉ cần dọn dẹp đơn giản, ngược lại cũng lộ vẻ tinh xảo hơn người. So với trước kia bớt một tia hoàn mỹ, trái lại sinh ra nhiều lực hấp dẫn hơn.

Xem ra bà xã anh thật sự hạ quyết tâm muốn thay đổi, từ tính cách đến ngoại hình tất cả đều thay đổi. Khó trách chỉ mấy ngày ngắn ngủi, mà con trai luôn lạnh nhạt của anh, lại có thể dính mẹ thành như vậy.

Tơ mắt nhìn bà xã chuẩn bị xong, Hoắc Lăng liền đặt con trai đã chuẩn bị đến là tinh xảo đáng yêu sang một bên, cười nói với Tàn Thi Nghi: "Chờ anh hai phút, anh đi thay bộ quần áo."

"Anh mau đi đi." Tàn Thi Nghi cười ân cần, ước gì người nào đó nhanh chóng thay ngay quần áo đi, không có việc gì lại giả vờ trẻ trung, mới khiến cô thiếu chút nữa liền nhận nhầm người.

Tàn Thi Nghi cũng nắm chặt thời gian, thay chiếc áo dài tay, cô cảm thấy so với nguyên chủ ngày thường, phong cách này quá đơn giản, nên dẫn con trai đến tủ quần áo giúp cô phối hợp phụ kiện.

Thịnh Dục Kiệt chọn khăn lụa cho mẹ cậu nhóc, áo khoác gió dáng dài phối hợp với khăn lụa ngược lại rất sáng mắt. Tàn Thi Nghi vừa lòng, cô lấy mũ lưỡi trai đội lên đầu con trai, soi gương xác nhận không tìm ra điểm nào xấu, mới dắt tay cậu nhóc ra khỏi phòng ngủ.

Đúng lúc Hoắc Lăng cũng thay quần áo xong, anh tự nhiên ăn ý chọn áo gió kiểu dáng tương đồng với Tàn Thi Nghi, bên trong cổ áo mở rộng là khăn quàng cổ kẻ ca rô, phía dưới mặc quần hờn nhàn, càng nổi bật rõ đôi chân dài của người đàn ông cao một mét tám.

Tàn Thi Nghi tròn mắt há hốc mồm.

Kiểu ăn mặc này đẹp thì đẹp, nhưng Tàn Thi Nghi không đến mức nhìn thất thần. Cô nguyên bản đã chuẩn bị sẵn tinh thần phong cách ngày thường của ông xã miễn phí nên là mặc âu phục, đeo cà vạt. Kết quả! Ăn mặc thanh xuân dào dạt như vậy, chẳng bằng mặc bộ đồ thể thao vừa rồi còn hơn, ít nhất bộ đồ kia cô nhìn lâu, đã có chút sức chống cự!

Hoắc Lăng giống như không biết mình tâm huyết dâng trào thay đổi phong cách, tạo thành thương tổn lớn bạc nào cho bà xã, đôi mắt đào hoa xinh đẹp hơi híp lại, phong cách trẻ trung khiến anh thoát nhìn bớt đi chút trầm ổn, lại nhiều hơn chút sức sống thuộc về người trẻ tuổi. Hoắc Lăng thông thả ung dung nói: "Không cần nhìn anh như vậy, nếu Thi Nghi thích anh mặc quần áo kiểu này, sau này còn rất nhiều cơ hội."

Ánh mắt Tàn Thi Nghi bùng tình, lập tức tỉnh táo lại, neho neho mắt.

Bây giờ cô khẳng định chắc chắn nhận định, người nào đó căn bản là cố ý, cái gì mà khéo hiểu lòng người, dịu dàng săn sóc, tất cả đều là mây bay ở chân trời!

Tần Thi Nghi khắc sâu tự kiểm điểm chính mình không nên quá thiên chân (ngây thơ, hồn nhiên), dễ dàng tin tưởng người nào đó. Tần Thi Nghi không chú ý anh mất con trai đang đảo quanh giữa cô và ông xã miễn phí, khuôn mặt nhỏ tinh xảo hiện lên một tia suy tư, giống như linh ngộ điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Điều chỉnh phương châm

Thu thập sẵn sàng, một nhà ba người chuẩn bị xuất phát.

Có lẽ do lần đầu tiên cùng cả ba và mẹ ra cửa, Thịnh Dục Kiệt tuy rằng ngoài miệng chưa nói, nhưng hành động lại thể hiện ra sự hưng phấn hiếm thấy, mới vừa thay giày xong, anh bạn nhỏ liền gấp không chờ nổi chạy đến đứng giữa Tần Thi Nghi và Hoắc Lăng, mười phần chủ động đem tay nhỏ nhét vào trong tay lớn của ba mẹ.

Lòng bàn tay Tần Thi Nghi bất ngờ bị một bàn tay nhỏ mềm mại, mập mập nhét vào, cô nghiêng đầu nhìn sang bên ông xã miễn phí cũng dùng tư thái đồng dạng nắm tay con trai, khiến người khác vừa nhìn liền biết bọn họ là một nhà ba người, dường như có chút thân mật quá mức.

Nghĩ đến đây, Tần Thi Nghi hơi nín thở, trong lòng khó tránh khỏi mâu thuẫn. Chỉ là khi cúi đầu nhìn thấy anh bạn nhỏ dù cố gắng nín nhưng khoe miệng vẫn không tự giác hơi cong lên. Lời cô định nói đều nghẹn lại, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, tùy ý để anh bạn nhỏ hứng thú bưng bưng nắm bọn họ.

Thôi, hiếm khi cậu nhóc vui vẻ như vậy.

Tần Thi Nghi tự an ủi chính mình, sắc mặt cứng đờ rốt cuộc cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

"Tinh" một tiếng, cửa thang máy mở, Hoắc Lăng dẫn đầu nắm con trai bước vào, Tần Thi Nghi lạc sau hai ba con một bước, theo ở phía sau.

Hoắc Lăng dường như không phát hiện tâm tình bà xã anh chuyển biến, ấn thang máy xong, liền quay đầu nhìn về phía cô: "Xe ở bãi đỗ xe, hai mẹ con xuống tầng một trước chờ anh hay muốn cùng anh đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm?"

Tần Thi Nghi há miệng, chưa kịp trả lời, đã nghe thấy giọng trẻ con mang vị sữa của con trai cô nói: "Đi xuống cùng ba ạ."

Nói xong cậu nhóc còn quay đầu sang hỏi Tần Thi Nghi: "Mẹ nói có phải không ạ?"

Thịnh Dục Kiệt trái lại cũng biết hỏi ý kiến của mẹ cậu nhóc, chỉ là câu hỏi này bây giờ đã thành dư thừa. Cậu nhóc trả lời xong rồi, Tần Thi Nghi đành đem suy nghĩ của mình nuốt xuống, phụ họa nói: "Đúng vậy... Cùng đi thôi, đỡ phiền toái."

Cậu nhóc gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo chợt hiện lên tia vừa lòng. Tần Thi Nghi còn chưa hiểu rõ tâm tư anh bạn nhỏ, đã thấy cậu nhóc quay đầu lại, lăm bầm lâu bầu một mình, hình như gật đầu nói: "Con đoán đúng mà, mẹ muốn ở cạnh ba nhiều hơn!"

Nói là lăm bầm lâu bầu một mình, nhưng mà thang máy yên tĩnh, giọng cậu nhóc không tính là nhỏ, ít nhất hai đương sự đều nghe được rõ ràng.

Tần Thi Nghi lại một lần nữa bị con trai hớ. Cô mệt mỏi nghĩ, rốt cuộc con trai dựa vào đâu mà đưa ra kết luận này?!

Trong không gian bịt kín lại yên tĩnh, không chỉ giọng nói lăm bầm lâu bầu một mình của anh bạn nhỏ phá lệ rõ ràng, mà ngay cả tiếng cười khẽ người đàn ông cực lực đè thấp, cũng đồng dạng không sót chút nào chui hết vào lỗ tai Tần Thi Nghi.

Vốn Tần Thi Nghi đã bị con trai nói đến trọn mắt há hốc mồm, bên tai lại còn nghe thấy tiếng đàn ông cười như có như không, tông giọng trầm thấp dễ nghe, phảng phất như một bữa tiệc thánh giá. Nhưng mà Tần Thi Nghi không có tâm tình hưởng thụ bữa tiệc này, cô bị con trai tổn thương, sau đó lại bị ba của con trai đâm một nhát trúng tim.

Tần Thi Nghi hoàn toàn từ bỏ ý định giải thích.

Chiều theo phản ứng của ông xã miễn phí, cứ tính là cô thật sự giải thích, đôi phương chưa chắc đã chịu nghe, nói không chừng còn lấy cô làm trò vui, giống như đêm hôm qua.

Tần Thi Nghi không có sức phản kháng, chỉ có thể giả chết, giả bộ như chưa phát sinh điều gì. Không chớp mắt nhìn chằm chằm con số thang máy biến hóa.

May mà tầm này không có người, thang máy một đường thông suốt, rất nhanh đã xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Đến xe, Hoắc Lăng cầm chìa khoá hướng về phía Tần Thi Nghi vậy vậy, ga lăng hỏi Tần Thi Nghi có muốn tự mình lái xe, làm quen với tình hình giao thông trước hay không?

Tần Thi Nghi hơi rối rắm, tất nhiên cô không dám lái xe, di chứng tai nạn giao thông còn chưa hoàn toàn bình phục. Chính bản thân cô cũng chưa từng lái

xe, nhưng loại lo lắng này lại không tiện nói thẳng với Hoắc Lăng. Cô mang tiếng sang đây giúp đỡ chăm sóc ông xã miễn phí. Thực tế không giúp được chuyện bận rộn gì, nên ít nhất cô muốn đảm bảo mình không gây thêm phiền toái cho anh? Kết quả giờ xe cô không dám lái, ra cửa chỗ nào cũng chịu hạn chế, không phải ngược lại sẽ khiến ông xã miễn phí phải phân tâm chăm sóc hai mẹ con cô sao?

Lúc này, anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt cuối cùng đã khôi phục dáng vẻ Tàn Thi Nghi quen thuộc, không phá đám mẹ mình, ngược lại còn giúp đỡ mẹ giải vây: "Mẹ không lái xe, bà nội nói giờ mẹ lái xe không tốt ạ."

Trí nhớ của anh bạn nhỏ không tệ, Thịnh phu nhân chẳng qua chỉ nói một câu, cậu nhóc liền để bụng. Tàn Thi Nghi nghe lời quan tâm của con trai, trong lòng ấm áp, cúi đầu sờ đầu cậu nhóc.

Hoắc Lăng nghe vậy, động tác trên tay dừng lại, tất nhiên anh hiểu con trai có ý gì, gật đầu nói: "Là anh sợ sót, vậy đừng lái. Sau này hai mẹ con muốn ra ngoài, anh bảo lái xe qua đây đón hai người."

"Vậy không ổn, lái xe của anh chắc đã được sắp xếp công việc, vạn nhất chậm trễ chuyện của anh thì phải làm sao bây giờ?" Tàn Thi Nghi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy mình không thể gây thêm phiền toái cho ông xã miễn phí. Nếu anh dẫn theo lái xe sang tận Mỹ, tất nhiên có chỗ cần dừng. Nói vậy, đương nhiên lái xe không tiện chạy hai bên: "Huống hồ, em không thể mãi mãi không lái xe..."

Hoắc Lăng vốn định nói không sao, ngoại trừ lái xe, đoàn đội của anh vẫn còn người có bằng lái xe quốc tế. Vậy nên sẽ không chậm trễ chuyện gì.

Chẳng qua khi nghe thấy bà xã nói câu cuối, ngoài miệng Hoắc Lăng dừng lại. Anh lái xe nhiều năm, vẫn luôn ổn định vững chắc, an toàn chưa từng xảy ra vấn đề, càng không biết tai nạn giao thông đối với phụ nữ tạo thành bóng ma tâm lý khó xóa nhòa thế nào. Đứng ở góc độ người ngoài cuộc, bà xã anh có mâu thuẫn cảm xúc với chuyện lái xe, anh hẳn là nên thông cảm. Nhưng hiện tại bà xã anh không định trốn tránh, mà cố gắng tích cực đối mặt, có phải anh nên tỏ vẻ ủng hộ hay không?

Hoắc Lăng cân nhắc rồi nhướn mày hỏi: "Vậy Thi Nghi tính toán thế nào?"

Kỳ thật Tàn Thi Nghi nói xong liền hối hận, cô căn bản chưa hạ quyết tâm. Chỉ là bây giờ bị vẻ mặt chờ mong của người nào đó nhìn, Tàn Thi Nghi tạm thời không tiện lật lọng, anh bạn nhỏ cũng đang ngira đầu không chớp mắt nhìn cô đó, chỉ ít không thể để anh bạn nhỏ lưu lại ấn tượng - Mẹ nói chuyện không giữ lời.

Nghĩ đến đây, Tàn Thi Nghi hạ quyết tâm, cắn răng nói: "Có rảnh em sẽ tìm thời gian luyện lái xe, sau này lái chậm... Chắc hẳn không thành vấn đề..."

Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt có lẽ không nhận ra tâm lý mẹ cậu nhóc biến hóa, nhưng một màn này lại không thể gạt được đôi mắt của Hoắc Lăng. Thế giới người lớn chưa bao giờ cần nói rõ ràng, chỉ cần một ánh mắt là đã có thể đọc hiểu.

Tuy rằng ngoài miệng Hoắc Lăng không thể hiện ra ngoài, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi hơi xúc động. Dù sao chẳng nữa, trong lòng bà xã anh vẫn như cũ sợ hãi chuyện lái xe, nhưng chỉ vì không tạo thêm phiền toái cho anh, mà muốn đấu tranh với sợ hãi trong lòng. Trước kia, không tiếp xúc nhiều nên anh không phát hiện ra tính tình bà xã sẵn sốc như vậy. Có lẽ sau khi trải qua tai nạn giao thông lần này mới thay đổi lớn, nhưng phần sẵn sốc hoặc có thể nói là dụng tâm này, anh là không có cách nào phủ định.

Trong lúc nhất thời, Hoắc Lăng thể nhưng còn có chút chờ mong, anh vốn tưởng rằng tối hôm qua phát hiện bà xã thay đổi đã là toàn bộ, không ngờ rằng điều đặc sắc hơn còn ở phía sau. So với tối hôm qua, hiển nhiên phát hiện hôm nay càng khiến anh kinh hi hơn.

Phụ nữ sau khi trải qua biến cố, trở nên càng cứng cỏi hơn trước. Tuy rằng vừa nãy lúc nói chuyện cô còn hơi chần chờ, hoặc có thể nói là hối hận, nhưng đáy mắt lại mang theo quyết tâm có lẽ ngay cả chính cô cũng chưa phát hiện. Một phút kia, phảng phất như có một nguồn năng lượng phóng ra từ bả vai nhỏ gầy của cô, khiến Hoắc Lăng lần đầu tiên đối với một người phụ nữ có chút chờ mong. Có lẽ, anh chỉ chờ mong cô cứng cỏi hơn, để xem cuối cùng cô có thể đi đến bước nào?

Nếu như vậy, ở thời điểm bà xã cố gắng vì bản thân, làm ông xã có phải anh nên dùng hành động tỏ vẻ ủng hộ hay không?

Hoắc Lăng cong môi chờ mong, nhìn Tàn Thi Nghi cười nói: "Đúng lúc hôm nay anh rảnh, không bằng anh giúp em luyện lái xe?"

Thật sự để ông xã miễn phí giúp mình luyện lái xe, Tàn Thi Nghi cảm thấy khả năng xảy ra sự cố còn lớn hơn, lập tức trừng lớn mắt, cuống quýt lắc đầu: "Em... Hôm nay em còn chưa chuẩn bị tốt, để, lần sau đi."

"Nói cũng phải, vậy ngày mai đi." Hoắc Lăng biết lắng nghe ý kiến phụ họa, về mặt sẵn sốc nhìn Tàn Thi Nghi: "Ngày mai chắc hẳn đã điều chỉnh được chênh lệch múi giờ, có tinh thần luyện lại xe. Nếu lùi về sau, chỉ sợ anh không thời gian giúp em."

Nhìn mặt người nào đó tỏ vẻ vì chính mình suy xét, Tàn Thi Nghi thiếu chút nữa đem lời trong lòng buột miệng thốt ra, miễn cưỡng kiềm chế lại, cô cố gắng nặn ra nụ cười sẵn sốc, nhẹ nhàng nói: "Anh đóng phim mệt mỏi, em không thể quấy rầy anh. Không phải anh nói đoàn đội của anh có lái xe sao? Hôm nào nhờ lái xe giúp em luyện mấy vòng là được."

"Vậy không được." Hoắc Lăng nghe vậy cười: "Chuyện giúp bà xã luyện lái xe, sao có thể để cho người đàn ông khác giúp?"

Tàn Thi Nghi vạn lần không ngờ tới ông xã miễn phí vừa nói được vài câu liền bắt đầu đùa giỡn, sắc mặt lập tức đỏ rực. Cô không có kinh nghiệm yêu đương nên không biết làm cách nào để đáp lại lời này, chỉ có thể giống như chim cút kinh ngạc nhìn Hoắc Lăng.

Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt khó hiểu với phản ứng của mẹ mình, cậu nhóc ngẩng khuôn mặt nhỏ, ánh mắt nghi hoặc lướt qua mẹ đang co quắp bất an,

rời chuyên sang nhìn biểu tình cười mà không nói của ba, đôi mắt to trong sáng tràn ngập tò mò.

Hoắc Lăng chú ý tới ánh mắt của con trai, cúi đầu sờ ót cậu nhóc, rồi mới mở cửa xe ghế sau. Anh bế con trai đặt vào ghế an toàn cho trẻ con đã sớm chuẩn bị tốt, cẩn thận giúp cậu nhóc cài dây an toàn. Chờ Hoắc Lăng dàn xếp cho anh bạn nhỏ xong, Tần Thi Nghi rút cuộc phục hồi tinh thần, ý thức được mình ngây ngốc đứng ở chỗ này thật sự trông rất đần độn, cô vội vàng vòng sang chỗ ghế sau bên kia, đang muốn kéo cửa xe ngồi vào, Hoắc Lăng lại dẫn trước mở cửa xe ghế phụ, cũng không nhìn Tần Thi Nghi, mà khom lưng nói với con trai ngồi ở ghế sau: "Tiểu Kiệt, mẹ sẽ không ngồi ghế sau với con, mẹ phải ngồi phía trước nhìn đường."

Thịnh Dục Kiệt hiểu chuyện gật đầu, hướng về phía Tần Thi Nghi đang muốn ngồi vào bên cạnh cậu nhóc nói: "Mẹ ngồi ghế phụ cạnh ba đi, Tiểu Kiệt ngồi một mình không sao!"

Lời này sao nghe cứ thấy không thích hợp? Trong lòng Tần Thi Nghi khó chịu, vừa mới ngẩng đầu, liền đúng lúc nhìn thấy ông xã miễn phí đang thông dong dựa vào cửa xe nhìn cô.

Cuối cùng Tần Thi Nghi chỉ có thể lưu luyến không rời tách khỏi con trai, ngồi xuống ghế phụ. Người đàn ông lái xe chân dài tay dài, cánh tay duỗi ra có thể kéo bả vai cô qua, phạm vi hiện tại hơi thân mật khiến Tần Thi Nghi phá lệ không được tự nhiên. Cô thầm nghĩ quay đầu lại nói chuyện với con trai, giảm bớt lúng túng, thì bị anh bạn nhỏ nghiêm túc dạy bảo: "Mẹ hãy nghiêm túc nhìn đường."

Tần Thi Nghi: "..."

Từ kính chiếu hậu, Hoắc Lăng thấy bà xã nhìn con trai với biểu cảm chịu đả kích lớn, anh không nhịn được lại cong khóe môi. Trước kia sao anh không phát hiện ra biểu cảm khuôn mặt của bà xã thú vị như vậy nhỉ?

Càng ngày Hoắc Lăng càng thêm may mắn vì mình tâm huyết dâng trào, đồng ý đề nghị của mẹ, để bà xã dẫn theo con trai sang Mỹ ở cùng anh. Chung quy, anh cảm giác ngày tháng sau này sẽ có rất nhiều điều thú vị.

Ngày đầu tiên Hoắc Lăng lái xe đưa Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt ra cửa, chủ yếu vì dẫn hai mẹ con thăm quan một vòng, nhận biết hoàn cảnh xung quanh, nên anh lái xe rất chậm. Hoắc Lăng vừa lái xe vừa chu đáo giải thích cẩn thận cho Tần Thi Nghi, giọng đàn ông ôn hoà mà từ tính, lúc nghiêm túc rất dễ dàng dẫn Tần Thi Nghi theo tiết tấu của anh, cho xe đi một vòng quảng trường, dừng lại trước cửa siêu thị, Tần Thi Nghi mới ý thức được, bọn họ cư nhiên hài hòa ở trên xe vượt qua gần một tiếng đồng hồ.

Không sai, vì chỉ đường cho Tần Thi Nghi, đoạn đường ngắn ngủi không tới hai mươi phút lái xe. Hoắc Lăng lòng vòng một tiếng mới đến siêu thị, anh tắt máy, vừa tháo dây an toàn, vừa nghiêng đầu nói với Tần Thi Nghi đang khó tin: "Vào siêu thị trước, xem có cần mua thêm cái gì không. Lúc về anh sẽ đưa hai mẹ con em đi một con đường khác."

Tần Thi Nghi bỗng nhiên ý thức được rằng ông xã miễn phí trước mặt nhìn qua thì dịu dàng nhưng thực tế rất cường thế, tất cả phản kháng của cô đều không có bất kỳ tác dụng nào, hao hết tâm tư ngược lại dễ biến khéo thành vụng, càng dễ dàng khiến cho đối phương hoài nghi, chẳng bằng nhẫn nhục chịu đựng... À không, thuận theo tự nhiên thì tốt hơn. Dù sao bọn họ là một nhà ba người danh chính ngôn thuận, sống chung dưới một mái hiên, đi chung một chiếc xe, giờ cùng nhau đi siêu thị, cứ tính là hơi thân mật, thì cũng là chuyện kinh thiên động địa.

Tần Thi Nghi khai thông mở rộng tư tưởng thông suốt xong, lập tức tay chân lạnh lẽo tháo dây an toàn, xuống xe, hướng về phía cậu nhóc đang hưởng thụ sự phục vụ của ba nói: "Bảo bối, chúng ta vào siêu thị xem có đồ ăn vặt gì ngon không? Ở nhà có lò nướng, nhưng mà không có bột mì, đợi lát nữa mua chút nguyên liệu về nướng bánh kem."

Dây an toàn được tháo ra, Thịnh Dục Kiệt mở rộng cánh tay để ba bế xuống xe, còn quay đầu dùng đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn Tần Thi Nghi, dùng sức gật đầu: "Vâng ạ!"

Hoắc Lăng khôi phục tinh thần nhìn hai mẹ con, đáy mắt nhiễm ý cười nhẹ nhàng.

Lần đầu tiên đi dạo siêu thị nước ngoài, Tần Thi Nghi vẫn có chút hưng phấn, cô lôi kéo con trai dạo trái nhìn phải, không mua đồ cũng muốn sờ hai lần cho đã ghiền, giống như trẻ con tràn đầy tinh lực và lòng hiếu kỳ, so sánh với cô Thịnh Dục Kiệt còn bình tĩnh hơn.

Hoắc Lăng vẫn luôn đẩy xe mua hàng đi theo phía sau hai mẹ con, kiên nhẫn cùng hai người sờ soạng hơn nửa hàng hoá trong siêu thị. Trong xe mua hàng dần dần chông chênh một đống đồ vật lung tung rối loạn.

Đi dạo một nửa, Tần Thi Nghi nhận được một cuộc điện thoại số lạ, nhắc máy lại là giọng của Tiểu Trương: "Tam thiếu phu nhân, mọi người hiện tại đều không ở nhà sao?"

"Chúng tôi đang ở siêu thị, làm sao vậy?"

"Ồ, em muốn hỏi một chút bữa sáng mọi người ăn chưa? Em xuống dọn dẹp lúc nào thì tiện? Còn cả bữa trưa, nấu ở tầng trên rồi mang xuống hay nấu ở tầng dưới ạ?"

"Em chờ một chút." Tần Thi Nghi lưỡng lự, nói với người ở đầu kia điện thoại một tiếng, rồi định quay đầu hỏi người đàn ông vẫn luôn đi ở phía sau.

Kết quả, Tần Thi Nghi mới vừa quay đầu, thì hô hấp ầm ập của người nào đó liền lướt qua vành tai cô, giọng đàn ông dễ nghe vang lên bên tai Tần Thi Nghi: "Ai tìm em?"

"Là Tiểu Trương, cô ấy hỏi bữa trưa nấu ở tầng trên rồi mang xuống hay trực tiếp xuống nhà nấu..." Tần Thi Nghi một bên theo bản năng vuốt vành tai nóng lên, một bên hướng Hoắc Lăng chuyển đạt vấn đề Tiểu Trương hỏi.

Dù sao cũng là chung cư của Hoắc Lăng, tuy rằng Tần Thi Nghi cảm thấy Tiểu Trương nấu cơm xong, còn phải chạy từ tầng trên xuống tầng dưới đưa từng món ăn cho bọn họ thật sự hơi phiền toái, nhưng cô không tiện lướt qua chủ nhân, trực tiếp quyết định.

Hoắc Lăng nghe Tần Thi Nghi chuyển đạt, lại ở trong miệng lặp lại một lần từ "Nhà" bà xã vừa nói, trên mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Ở tình cảnh như vậy, một từ đơn giản, cư nhiên khiến người ta liên tưởng đến sự ấm áp, thật không thể tưởng tượng.

Hoắc Lăng lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Em xem thế nào tiện thì quyết."

Xem ra ông xã miễn phí cũng không thích phiền toái, Tần Thi Nghi gật đầu, lại cầm lấy di động nói: "Em trực tiếp xuống dưới nấu cơm đi, dù sao tủ lạnh cần gì đều đủ cả, miễn phải chạy hai nơi... Đúng rồi, em biết mật mã cửa chưa?"

Đầu kia điện thoại Tiểu Trương vui sướng cười nói: "Tam thiếu phu, Ngô tiên sinh ở ngay bên cạnh, mật mã em hỏi Ngô tiên sinh là được. Chị cùng nam... Tam thiếu gia và Tiểu thiếu gia đi dạo vui vẻ. Ngô tiên sinh nói, trở về muộn cũng không sao, buổi chiều phải hai giờ Tam thiếu gia mới đến phim trường."

Từ khi đưa bữa sáng cho nam thần, được gặp nam thần sống sờ sờ, cả buổi sáng Tiểu Trương vẫn duy trì cảm xúc phấn khích, âm lượng nói chuyện so sánh với ngày thường cao hơn hai độ, nghe qua khó tránh khỏi mang theo chút trêu chọc.

Da mặt Tần Thi Nghi mong bị giọng điệu của Tiểu Trương làm cho sắc mặt đỏ ửng, xấu hổ trả lời: "Cái gì mà muộn với không muộn, chúng tôi mua đồ xong liền trở về." Lại cảm thấy lời mình nói chẳng hề có ý nghĩa, Tần Thi Nghi vội bổ thêm một câu: "Đúng rồi, em dùng số điện thoại nào lạ thế?"

"Ồ, em mượn di động của Ngô tiên sinh gọi cho chị." Tiểu Trương bỗng dừng lại, đầu kia điện thoại mơ hồ truyền đến giọng nam, một lát sau, Tiểu Trương mới tiếp tục nói: "Tam thiếu phu nhân, Ngô tiên sinh bảo chị nhớ lưu số này lại, ngày thường có việc cứ trực tiếp tìm Ngô tiên sinh."

"Chị biết rồi." Tần Thi Nghi lên tiếng, đang chuẩn bị cúp điện thoại, Hoắc Lăng đứng bên cạnh bỗng thỉnh linh nói: "Bảo Ngô Triết buổi trưa cũng xuống dưới ăn cơm đi. Đúng lúc ngày mai cậu ấy về nước, hai mẹ con em vừa sang đây, sẵn tiện bữa trưa tụ tập một lát."

Tần Thi Nghi không rõ giữa cô và người đại diện của ông xã miễn phí có cái gì tốt mà tụ tập, nhưng cô vừa mới quyết định điều chỉnh phương châm sống chung với ông xã miễn phí nên lập tức bày tỏ thái độ hiểu chuyện gật đầu: "Được."

Một chữ cũng không nhiều lời, trực tiếp chuyển đạt ý tứ của Hoắc Lăng với đầu kia điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cảm tình tốt

Trả lời điện thoại của Tiểu Trương xong, một nhà ba người không tiếp tục dạo đi nữa, đồ cần mua không sai biệt lắm đã mua đủ cả. Xem đồng hồ sắp đến mười một giờ, Hoắc Lăng đề nghị: "Chúng ta về thôi, đi đường khác vòng trở về nhà sẽ mất thêm chút thời gian. Về đến nhà đoán chừng vừa kịp bữa trưa."

Đối với đề nghị này, Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt đều không có ý kiến. Thậm chí anh bạn nhỏ còn ước gì trở về sớm một chút, cậu nhóc tương đối quan tâm chuyện buổi trưa có thể ăn bánh kem hay không.

Tần Thi Nghi vâng vâng má nhỏ đầy thịt của con trai, cười nói: "Cứ tính buổi trưa không kịp nướng bánh kem, thì buổi tối chúng ta ăn. Dù sao một ngày con cũng chỉ được ăn bánh kem một lần."

Hoắc Lăng đẩy xe mua hàng chờ tính tiền, buổi sáng sắp xếp ít thu ngân thanh toán, phía trước có vài người đang xếp hàng, tạm thời chưa tới lượt bọn họ. Hoắc Lăng quay đầu nhìn về phía hai mẹ con, hiếm khi bắt gặp cảnh con trai mất đi dáng vẻ vô dục vô cầu, anh liền cong môi cười nói: "Bên cạnh siêu thị có cửa hàng bánh kem không tồi. Nếu Tiểu Kiệt muốn ăn, thì chờ lát nữa mua."

Hoắc Lăng rất ít khi ở chung với con trai, anh cứ cho rằng con trai sẽ lập tức đồng ý đề nghị của mình. Ai ngờ khuôn mặt cậu nhóc hiện lên tia chần chờ, cuối cùng nín thở nói: "Con muốn ăn bánh kem mẹ nướng."

Tần Thi Nghi nghe thấy con trai ủng hộ mình như vậy, nhiệt tình lập tức tăng vọt, ngẩng đầu ưỡn ngực, vỗ đầu con trai cam đoan: "Chờ chúng ta trở về, mẹ liền nướng bánh kem cho bảo bối."

Thịnh Dục Kiệt ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt to trong sáng hiện lên một tia vừa lòng.

Tần Thi Nghi không chú ý tới biểu tình giả hoạt của con trai cô. Bởi vì người nào đó không cam lòng bị bỏ qua, nhưn mảy, dù bạn vẫn ung dung nhìn cô cười nói: "Xem ra tay nghề của Thi Nghi rất không tồi, chỉ là không biết anh có lộc ăn hay không?"

"Tay nghề với không tay nghề gì, em mới học cùng thím Lưu hai ngày, chẳng qua là Tiểu Kiệt cổ vũ mà thôi..." Tần Thi Nghi giải thích theo bản năng, nhưng nói được một nửa cô bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên, chuyển luôn lời: "Nhưng nếu anh muốn ăn, mẹ con em sẽ để lại cho anh một miếng. Buổi tối về nhà đói, anh có thể ăn lót dạ."

"Bữa ăn khuya không thể ăn hàng ngày." Hoắc Lăng không biến sắc chọc thủng "Dụng tâm hiểm ác" của bà xã, thuận tiện đề nghị: "Nếu Thi Nghi có lòng, chỉ bằng rảnh rồi thì đưa đến phim trường cho anh đi?"

"Ha ha." Tần Thi Nghi không ngờ ông xã miễn phí mặt dày vô sỉ như vậy, đành xấu hổ lấy lệ: "Xem tình huống đã, nếu không phiền toái..."

Sao có thể không phiền toái, tới lúc đó lại nói. Bọn họ muốn khiêm tốn, chuyện ảnh đế bí mật kết hôn hiện tại còn chưa thể bại lộ. Người trước mặt nhiều lắm là trêu đùa cô, chắc chắn anh sẽ không lấy sự nghiệp của mình ra mạo hiểm, làm gì có chuyện thật sự bảo cô chạy tới phim trường?

Tần Thi Nghi càng nghĩ càng yên tâm.

Nhìn thần sắc bà xã càng ngày càng thả lỏng, Hoắc Lăng hơi cong môi, cúi đầu móc chìa khoá từ trong túi ra, đưa về phía Tần Thi Nghi: "Đợi đến lượt chúng ta tính tiền chắc còn lâu, nếu không hai mẹ con lên xe trước chờ anh?"

Tần Thi Nghi thật sự muốn nhận chìa khoá, nhưng khi nhìn thấy con trai cô đứng dựa vào ông xã miễn phí, đáng và luyến tiếc rời đi, thì cô vẫn lắc đầu, nói: "Thôi, cùng nhau đi."

Ánh mắt Hoắc Lăng chợt lóe, đôi mắt đào hoa xinh đẹp dạo qua mặt Tần Thi Nghi một vòng. Anh cười đem chìa khoá xe cất vào túi: "Cũng được, vậy cùng nhau đi."

Tia sáng mệnh mỏng nơi đáy mắt, suýt chút nữa khiến Tần Thi Nghi choáng váng. Chờ Tần Thi Nghi phục hồi tinh thần, cũng chỉ có thể bĩu môi, che giấu tiếng chữ thầm trong lòng. Cô vừa từ chối, người nào đó liền qua loa đại khái không thèm cả giả vờ, gấp không chờ nổi đem chìa khoá cất đi, xem ra chỉ biết sẵn sóc ngoài miệng mà thôi.

Chẳng qua mười phút sau, Hoắc Lăng dùng năng lực bạn trai level max hung hăng đánh thẳng vào mặt Tần Thi Nghi.

Lúc đi dạo siêu thị, Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt phút chốc không kiềm chế nổi.

Tần Thi Nghi là lần đầu tiên xuất ngoại, lần đầu tiên đi siêu thị nước ngoài, còn có cái máy ATM ở phía sau phụ trách tính tiền. Hậu tri hậu giác hưng phấn lên, liền làm càn.

Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt là lần đầu tiên đi siêu thị cùng ba mẹ, đối với đứa trẻ năm sáu tuổi mà nói trải nghiệm như vậy đáng giá được lưu thành kỷ niệm. Trong lúc nhất thời hưng phấn quá độ, không kiềm chế nổi cũng rất bình thường.

Hai mẹ con hưng phấn ăn nhip với nhau, kết quả liền mua một đống lớn đồ vật lung tung rối loạn, ăn uống dùng chơi, cái gì cần có đều có. Hoắc Lăng lấy hai cái túi mua hàng cực lớn, khó khăn lắm mới sắp xếp hết đồ đã mua.

Tần Thi Nghi nhìn người đàn ông mặc quần áo thì gầy (*), bởi vì động tác xách túi mua hàng, mà tay áo không tự giác bị cọ lên, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn bóng loáng, trên làn da hiện từng đường gân xanh, hiển nhiên hai túi mua hàng lớn tràn đầy đồ khiến anh tốn không ít sức lực.

Thấy một màn này, Tần Thi Nghi khó tránh khỏi áy náy, muốn giúp người đàn ông chia sẻ một ít, cô kéo con trai đuổi theo nói: "Cái kia... Đồ quá nặng, chia một chút cho em xách đi, từ đây ra chỗ đỗ xe khá xa."

Hoắc Lăng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi, nhẹ nhàng cười nói: "Chút đồ này, anh còn chưa đến mức xách không nổi, chẳng qua..." Khoé môi Hoắc Lăng cong lên, cười như không cười nói: "Thấy Thi Nghi quan tâm anh như vậy, cũng không phải không thể chia một nửa cho em."

Có lòng tốt đề nghị lại bị trêu chọc ngược, Tần Thi Nghi không thêm phản ứng anh, lập tức nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Vậy, anh vẫn nên xách một mình đi."

Hoắc Lăng chỉ khẽ mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhàng đuổi kịp người phụ nữ đang tốn công phí sức cố bước nhanh hơn.

Thật ra Tần Thi Nghi rất sợ, giả vờ xong liền hối hận. Bởi vì cô kéo con trai đi trước, nên không nhìn thấy biểu tình của người nào đó, cũng không nghe thấy đối phương lên tiếng. Trong lòng khó tránh khỏi hơi thấp thỏm, giờ cô đang sống dưới một mái hiên với anh, nói dễ nghe là vợ chồng, kỳ thật không khác gì người ăn nhờ ở đậu, nếu thật sự đắc tội người nào đó, ngày tháng sau này chắc sẽ không quá thoải mái?

Hơn nữa bên cạnh còn có cái tai mắt thật thật giả giả của Thịnh phu nhân là Tiểu Trương, vạn nhất chuyện cô mù mắt đắc tội ông xã miễn phí bị Tiểu Trương mật báo cho Thịnh phu nhân. Vậy sau này khi trở về, cuộc sống của cô đoán chừng cũng không quá nhẹ nhàng...

Tần Thi Nghi nào bỏ đến hình ảnh mình bị đuổi ra khỏi nhà, cô có tay có chân, dù bị Thịnh gia đuổi ra khỏi nhà, cũng có thể nuôi sống bản thân. Chỉ sợ Thịnh gia ý thể hiếp người, sau này không cho cô cơ hội gặp mặt bánh bao nhỏ nữa.

Một trận bão này nhanh chóng dọa Tần Thi Nghi sợ hãi, lực nắm tay anh bạn nhỏ không khỏi chặt hơn. Thịnh Dục Kiệt cảm nhận được mẹ khác lạ,

theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang, cậu nhóc liền thấy mẹ đã thả chậm bước chân, ánh mắt liếc về phía sau mấy lần, đáng vẻ muốn quay đầu nhưng không dám.

Thịnh Dục Kiệt không có gánh nặng giống mẹ, liền quay đầu, nhìn thấy ba vẻ mặt nhẹ nhàng xách đồ. Anh bạn nhỏ lập tức hiểu rõ, quả nhiên là mẹ lo lắng ba ba? Vừa mới rồi còn định giúp ba chia sẻ.

Thịnh Dục Kiệt bừng tỉnh đại ngộ, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, anh bạn nhỏ cũng có ham muốn chiếm hữu. Tuy rằng cậu nhóc thích ở cạnh ba mẹ, hy vọng cảm tình của ba mẹ hòa hợp, nhưng cậu nhóc không muốn để sự quan tâm của mẹ đối với ba vượt qua cậu nhóc.

Ừm, người ba thích nhất cũng là cậu nhóc.

Anh bạn nhỏ đánh bàn tính vang dội, dứt khoát im lặng không nói, chỉ là thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn mẹ vài lần.

Tần Thi Nghi đang đắm chìm ở trong não bở của mình, tới trước xe nhà mình rồi mà cô cũng không phát hiện. Đèn xe thỉnh thoảng bật sáng và tiếng mở khóa xe truyền đến, thiếu chút nữa dọa Tần Thi Nghi nhảy dựng.

Phía sau Hoắc Lăng đã mở cốp xe ra, cất túi mua hàng, một bên nhướn mày nhìn cô, khẽ cười nói: "Xem ra Thi Nghi tương đối thích đi bộ về?"

"Ha ha." Tần Thi Nghi hơi 囧, nhưng giờ phút này cảm xúc hiện lên cư nhiên là nhẹ nhàng, khóe miệng cũng cong cong, che dấu nói: "Ban nãy có điểm không nhận ra xe."

Hoắc Lăng đóng cốp xe, vừa đi về phía trước, vừa cười nói: "Xem ra về sau còn phải đánh dấu lên xe, bằng không em mỗi ngày đều không tìm thấy xe cũng phiền toái."

Tần Thi Nghi bị ghen, cô tự nói với lòng mình chỉ hơi thất thần chứ không phải thiếu năng trí tuệ, sao có thể mỗi ngày đều không tìm thấy xe?

Chẳng qua Tần Thi Nghi không nói chuyện mà nhìn Hoắc Lăng tri kỷ bé con trai ngồi vào ghế sau. Trong lòng cô cân nhắc, người nào đó còn có thể nói đùa với cô như vậy, chứng tỏ anh không tức giận vì thái độ lúc nãy của cô? Thoạt nhìn bộ dạng còn khá dễ ở chung, sau này có phải cô có thể thả lỏng một chút hay không, không cần thời thời khắc khắc căng chặt tinh thần?

Tưởng tượng như vậy, tâm tình Tần Thi Nghi không khỏi càng nhẹ nhàng hơn. Chẳng ai thích mỗi ngày gặp người khác lại căng thẳng đúng không?

Chỉ là bản thân Tần Thi Nghi không phát hiện ra, cô ở bệnh viện ở lâu như vậy, lại ở Thịnh gia hai ba ngày, cũng không nghĩ tới chuyện muốn thả lỏng. Thế mà vừa sang nước Mỹ ngày hôm sau, chính cô liền tự mình nghĩ thông suốt.

Cuối cùng Hoắc Lăng vẫn không ăn được bánh kem bà xã và con trai tự tay làm. Tuy rằng đã nói buổi chiều hai giờ mới phải đến phim trường, nhưng bọn họ vừa về đến nhà chưa bao lâu, thì Ngô Triết đã nhận được điện thoại của phó đạo diễn gọi tới, nói nhất thời có thay đổi, bảo Hắc Lăng mau qua bắt đầu công việc.

Tần Thi Nghi nghe Ngô Triết chuyển đạt, còn có chút kinh ngạc, từ trong phòng bếp thò đầu ra. Anh bạn nhỏ cũng học theo đánh vẻ của mẹ thò đầu ra, hai mẹ con mở to hai mắt nhìn người đàn ông trường thân ngọc lập (**) đứng ở phòng khách.

"Giờ đi lun sao? Còn chưa ăn cơm trưa đâu."

Hoắc Lăng quay đầu nhìn sang, thấy ánh mắt hai mẹ con gắt gao nhìn mình chằm chằm, anh bỗng nhiên nhớ tới con chuột hamster anh từng nuôi khi còn nhỏ, ánh mắt dường như không có gì khác biệt.

Chỉ là bà xã anh thì không tính, hai ngày nay anh xem như có kiến thức về bản lĩnh thay đổi sắc mặt của cô, nhưng đến cả con trai do một tay anh cả dạy dỗ, ngày thường đáng vẻ đoan chính vô dục vô cầu, sao cũng trở nên sinh động hoạt bát vậy?

Tâm tư Hoắc Lăng chợt loé, mở miệng trả lời chậm nửa nhịp, liền bị người khác đoạt trước.

"Đề Tiểu Trương xào hai món ăn, đợi lát nữa cất vào hộp giữ nhiệt mang lên xe ăn chút đi." Ngô Triết đứng lên, đưa mắt nhìn cách Hoắc Lăng ăn mặc, không khỏi nhíu mày, ánh mắt phóng đến chỗ Tần Thi Nghi ở cửa phòng bếp, đảo qua một lượt. Lòng thầm nói, đôi vợ chồng này thoạt nhìn xa cách lãnh đạm, không ngờ còn rất tình thú, đi dạo siêu thị cũng phải mặc đồ đôi (quần áo tình nhân). Nghệ sĩ nhà mình nhiều năm chưa mặc qua kiểu quần áo thanh xuân dào dạt như vậy.

Chẳng qua mặc thế này đến phim trường không ổn lắm. Đạo diễn nhìn trúng nghệ sĩ nhà mình ở điểm ổn trọng, nên lúc trước mới tận lực bác bỏ đề nghị của quần chúng, nhắc nghệ sĩ nhà mình lên vị trí nam chính. Nếu ngay từ đầu đã gài đúng chỗ ngựa, vậy tất nhiên phải duy trì từ đầu đến cuối.

Nghĩ vậy, Ngô Triết liền nói với Hoắc Lăng: "Cậu đi thay quần áo trước đi, nhanh một chút. Tôi xuống lái xe."

Hoắc Lăng cũng biết bây giờ không có thời gian để chậm trễ, lập tức gạt đầu, đưa mắt nhìn bà xã và con trai mình, giọng ôn hoà nói: "Lát nữa hai mẹ con ăn cơm đi, buổi tối có khả năng anh trở về tương đối trễ, không cần chờ anh."

Nói xong, Hoắc Lăng liền tiến phòng ngủ.

Tần Thi Nghi nhìn Ngô Triết phải đi vội vội vàng vàng, lập tức cũng có tự giác của nữ chủ nhân. Cô nghĩ thầm ông xã miễn phí gọi người ta xuống dưới ăn cơm, giờ để người ta đói bụng rồi đi, thì không hợp đạo đãi khách, nên vội vàng hỏi: "Ngô tiên sinh không cần vội vậy chứ? Có thể sắp xếp lái xe qua đây. Ngô tiên sinh ăn chút gì trước đã?"

"Tôi rất dễ đói pho, bên cạnh phim trường có nhà ăn. Chỉ là vị kia nhà cô mồm miệng kén chọn, cơm bình dân ở đoàn phim cậu ấy không có cách nào ăn vào miệng, nên tốt nhất giúp cậu ấy chuẩn bị chút đồ ăn mang theo."

Hiện tại sắc mặt của Ngô Triết đối với Tần Thi Nghi ôn hoà hơn rất nhiều. Thực tế ngày hôm qua hẳn đã thay đổi cách nhìn rất lớn với bà xã của nghệ sĩ nhà mình, chỉ là không biết đối phương có thể tốt đẹp bao lâu, nên mới ôm thái độ xem chừng.

Giờ nhìn thấy người ta quan tâm mình, Ngô Triết cũng không thờ ơ nổi. Nói đến cùng chuyện giữa hai vợ chồng nghệ sĩ, chính là việc cá nhân của bọn họ, tuy hẳn với A Lăng là cộng sự đồng thời là bạn thân, những cũng không tiện tham dự quá nhiều. Đứng ở góc độ người xem, bà xã A Lăng hiện tại thay đổi rất không tồi, không còn giống trước kia luôn tạo cảm giác không tồn tại, mà đối nhân xử thế đều có lễ, cũng quan tâm chăm sóc A Lăng và Tiểu Kiệt.

Xem cách cô đối xử với mình và Tiểu Trương, đều mang theo một tia chân thành. Chính Ngô Triết cũng cảm thấy rất kỳ quái, trong ngăn ngủi một ngày, nguyên bản ấn tượng của hắn với bà xã A Lăng liền từ số âm trở lại giá trị bình thường. Ngay cả nam thanh niên ngày hôm qua chẳng qua chỉ giúp bọn họ chuyển hành lý một lát, mà sau khi trở về cũng khen cô tốt một hồi.

Hiện tại Ngô Triết càng ngẫm kỹ, ngược lại càng cảm thấy Tần Thi Nghi không tồi. Bất luận thế nào, có thể khiến người khác dễ dàng sinh hảo cảm, liền thể hiện lực tương tác của cô rất mạnh. Trong đoàn đội yêu cầu quan trọng nhất chính là lực tác mạnh hơn người, nếu có thể nhận cô vào đoàn đội của bọn họ... Tính, lấy điều kiện nhà A Lăng, bà xã nhà cậu ấy chỉ cần □□ quan tâm xinh đẹp như hoa là được, đương nhiên không lo đảm đang nội trợ không giỏi. Dù sao có một đồng người sẵn sàng vội vàng vì bọn họ lao tâm mệt nhọc.

Mặc dù là vậy, chỉ ít Ngô Triết không có nỗi lo về sau, bà xã A Lăng lớn lên xinh đẹp, có lực tương tác, lại không có lịch sử đen tối gì, chắc hẳn tương đối khiến fans thích. Sau này nếu công khai quan hệ, nói không chừng còn có thể giảm ảnh hưởng xấu đến mức thấp nhất.

Tất cả chỉ là ý niệm chợt loé qua đầu Ngô Triết, phục hồi tinh thần hắn liền cười nói với Tần Thi Nghi: "Vẫn luôn nghe cô gọi tôi là Ngô tiên sinh, cảm thấy có chút ngại ngùng. Về sau cứ gọi tên của tôi đi, đều là người một nhà, không cần khách khí."

Lòng Tần Thi Nghi thầm kêu, mỗi ngày cô bị người khác gọi là Tam thiếu phu nhân cũng thấy ngại ngùng y chang, nên vội cười trả lời: "Quyết định vậy, về sau anh Ngô cũng gọi tên của tôi là được."

Ngô Triết nhướn mày, tạm biệt Thịnh Dục Kiệt xong, liền mở cửa đi ra ngoài.

Ở phòng bếp, Tiểu Trương luống cuống tay chân. Trong nồi đang xào đồ ăn, cô ấy nhớ kỹ lời Ngô Triết dặn dò, muốn tìm hộp giữ nhiệt đựng com và đồ ăn cho nam thần nhà mình. Tần Thi Nghi xoay người thấy bộ dạng rối ren của Tiểu Trương, liền nói: "Tiểu Trương, em xào đồ ăn đi. Để chị xới com vào hộp."

Thịnh Dục Kiệt cũng buông bỏ mới quấy được một nửa xuống, mắt to lấp lánh nhìn theo phía sau Tần Thi Nghi, vẻ mặt chờ mong.

Tần Thi Nghi thấy thế, chia cái hộp giữ nhiệt cho cậu nhóc, cười nói: "Thế bảo bối xếp đồ ăn vào hộp ba, để mẹ đi xới com được không?"

Thịnh Dục Kiệt nâng hộp com, ngoan ngoãn gật đầu. Cậu nhóc lập tức cầm đôi đũa và cái thìa, hai bút cùng vẽ gấp đồ ăn.

Tần Thi Nghi nhìn kỹ, động tác của con trai tuy rằng không lưu loát, nhưng mà rất nghiêm túc, nên cũng yên tâm, xoay người đi xới com.

Hoắc Lăng nhanh chóng thay xong quần áo bước ra, phong cách giống hệt tối qua, một thân âu phục gầy da, thiếu mỗi cổ cà vạt tay xách cặp công văn là thành dân văn phòng. Tần Thi Nghi xếp gọn từng ô vuông đựng đồ ăn. Cô vừa lấy một cái bát có nắp đựng canh, vừa quay đầu nói với Hoắc Lăng: "Đợi em một phút, em múc cho anh chút canh mang đi."

Thịnh Dục Kiệt vừa mới giúp ba chuẩn bị đồ ăn, lúc này có chút nghiêm túc, ngẩng khuôn mặt nhỏ nói với Hoắc Lăng: "Con và mẹ chuẩn bị cho ba đồ ăn ba thích ăn nhất!"

Hoắc Lăng nghe vậy nhướn mày: "Tiểu Kiệt biết ba thích ăn gì sao?"

"Vâng!" Thịnh Dục Kiệt gật đầu, tự hào trả lời: "Mẹ từng hỏi bà Lưu ba lần, con đều nhớ rõ!"

Tần Thi Nghi đang múc canh bất ngờ nghe được lời này, thiếu chút nữa làm đổ hết canh lên tay mình. Trong lòng lại một lần nữa vì bản thân bị ai, con trai cô rốt cuộc là thần logic kiểu gì thế! Rõ ràng cô toàn hỏi thăm Lưu anh bạn nhỏ thích ăn gì, thăm Lưu toàn nói nói rồi đem đề tài kéo đến người ông xã miễn phí, cùng cô có mấy xu quan hệ chứ?

Còn nữa, bảo bối trí nhớ tốt như vậy, ngay cả số lần đều nhớ rõ, thật sự làm cô rất hoảng hốt đó!

Tần Thi Nghi bị con trai nói đến 囧 không được, động tác trên tay chậm một ít, nhưng cô cũng biết Hoắc Lăng không thể chậm trễ thời gian, nên vẫn cố căng da đầu xoay người lại, đi đến trước bàn ăn sửa sang lại hộp com.

Hoắc Lăng bế con trai dựa vào bàn ăn, chính diện đối mặt với Tần Thi Nghi, toàn bộ quá trình ánh mắt đều dừng ở trên người cô.

Tần Thi Nghi dù chuẩn bị tâm lý đầy đủ cũng không dám ngẩng đầu, cụp mi rũ mắt bận rộn, đẩy nắp bát canh, đóng chặt hộp giữ nhiệt, rồi mới duỗi tay xách lên đưa cho người đối diện, vẫn như cũ không dám nhìn mặt anh, nhỏ giọng nói: "Xuất phát sớm một chút, đừng để chậm trễ thời gian."

Người đối diện lại không lập tức tiếp nhận hộp cơm, mà hôn lên trán Thịnh Dục Kiệt một cái, cười nói: "Tiểu Kiệt ở nhà phải nghe lời nhé, chăm sóc mẹ con thật tốt."

Thịnh Dục Kiệt ngẩng khuôn mặt nhỏ, nghiêm túc gật đầu: "Vâng ạ!"

Hoắc Lăng mới khom lưng buông con trai xuống, duỗi tay tiếp nhận hộp cơm Tần Thi Nghi đưa qua, người cũng nghiêng sang. Người đàn ông lớn lên eo rộng chân dài, cách bàn ăn vưon người, vẫn như cũ chặt chẽ đem Tần Thi Nghi che dưới bóng anh. Tần Thi Nghi theo bản năng ngẩng đầu, khoe môi hồng rơi xuống một nụ hôn, uyển chuyển nhẹ nhàng như hoa gian thần lộ, vừa tiếp xúc liền lùi, vô ảnh vô tung (không bóng không dáng). Nhưng hai má ửng hồng của Tần Thi Nghi lại nói rõ động tác này là sự thật chứ không phải mây gió thoáng qua.

Có lẽ đối với người chủ động mà nói chẳng qua chỉ là lẽ nghi, nhưng người bị động lại tay chân luống cuống, nhìn theo người đàn ông xách hộp cơm ra cửa, bóng dáng biến mất trong tầm mắt, Tần Thi Nghi vẫn như cũ chậm chạp chưa hoàn hồn.

Tần Thi Nghi hoàn hồn là do phát hiện con trai đang dựa vào chân bàn ăn, ngẩng khuôn mặt nhỏ không chớp mắt nhìn cô, trên mặt cậu nhóc rõ ràng viết chữ khó hiểu.

Thấy mẹ cúi đầu chú ý tới mình, Thịnh Dục Kiệt chăm học hỏi lập tức mở miệng: "Mẹ ơi, tại sao ba hôn trán con, nhưng lại hôn môi mẹ?"

Bởi vì ba con là sắc lang đó! Lớn lên nhân mô cầu dạng cũng không che dấu nổi bản tính sắc lang đó!

Thịnh Dục Kiệt thật sự trăm triệu lần không nghĩ ra, không nhận được câu trả lời của mẹ, thì tiếp tục lầu bầu nói: "Đêm qua cũng thế, ba hôn trán mẹ, lại hôn môi mẹ. Vì sao lại không hôn môi Tiểu Kiệt?"

Anh bạn nhỏ nghiêng đầu, mắt to thuần khiết còn lấp la lấp lánh nhìn Tần Thi Nghi, đáng yêu ời là đáng yêu, khiến Tần Thi Nghi càng thêm không có chỗ dung thân.

Chính Tần Thi Nghi cũng sợ anh bạn nhỏ tràn đầy lòng hiếu kỳ không nhận được đáp án, sẽ quyết tâm đập vỡ nõi đất truy vấn tới cùng, không biết phía sau còn tình cảnh quần bách gì đang chờ cô, nên không dám im lặng, mà vội vàng lấy cớ cho có lệ nói: "Đại khái là bởi vì... Nam nữ khác biệt."

Ánh mắt cậu nhóc chợt loé, như suy tư gì đó rồi tổng kết: "Cho nên bạn nam hôn bạn nữ phải hôn môi, không thể chỉ hôn trán?"

Tần Thi Nghi trợn mắt há hốc mồm, nhin không được liền nảo bỏ ra cảnh tượng con trai nghe lời cô nói xong, lúc đến trường học sẽ hôn môi các bạn nữ, lập tức nghiêm mặt, cường điệu nói: "Bảo bối, mặc kệ là trán hay môi, đều không thể tùy tiện hôn loạn, phải là mối quan hệ thân mật mới có thể, giống như..."

Tần Thi Nghi vốn tính toán lấy cậu nhóc và mọi người trong Thịnh gia làm ví dụ, kết quả con trai lại nhìn cô nghiêm trang gật đầu trước: "Con biết, giống như ba và mẹ vậy. Ba hôn mẹ, không thể hôn người khác."

"..."

Tần Thi Nghi rút cuộc sáng tỏ một đạo lý, con trai cô không hổ danh là con ruột của Hoắc Lăng, hai ba con đều có thể đem người khác ra đùa giỡn đến mức khiến họ không nói nổi thành lời!

Lúc này, Tiểu Trương cũng không thể chú ý xào rau, mà tất bép thò đầu ra, vô cùng bát quái nhìn về mặt Tần Thi Nghi không có chỗ dung thân, không biết trong lòng đang nảo bỏ cái gì, xem mãi liền không nhịn được cười gian ra tiếng.

Tần Thi Nghi không có biện pháp đối phó với con trai, chẳng lẽ không có biện pháp đối phó với Tiểu Trương sao?

Nghe được tiếng cười Tần Thi Nghi lập tức quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tiểu Trương: "Cẩn thận nấu cơm của em đi, đừng lười biếng!"

Tiểu Trương biết Tần Thi Nghi nhà mình then quá hoá giận, giọng điệu miệng cộp gan thò như vậy, Tiểu Trương còn lâu mới sợ hãi, cười hi hi nói: "Chị Tần, em nấu cơm xong. Nhưng bánh kem của chị, bơ mới đánh được một nửa thôi đó, không phải là Tam thiếu gia không ở nhà ăn cơm, nên bánh kem chị cũng không định nướng nữa chứ?"

Tần Thi Nghi hung tợn trừng mắt lườm Tiểu Trương: "Anh ấy có ở đây hay không cùng với chuyện chị nướng bánh kem có quan hệ gì? Hôm nay chúng ta phải nướng cái bánh lớn!"

Nói xong, Tần Thi Nghi thuận thế lôi kéo Thịnh Dục Kiệt trở về phòng bếp, tiếp tục chuẩn bị làm bánh kem.

Tiểu Trương dọn dẹp bát đĩa nôi chảo xong, rồi cũng qua giúp đỡ. Thấy Tần Thi Nghi nhanh chóng xử lý tốt nguyên liệu, đổ một tầng hỗn hợp bánh kem vào khuôn bánh, chỉ chờ bỏ vào lò nướng nướng. Tiểu Trương thả lỏng, suy nghĩ bắt đầu bay cao, đứng ở bên cạnh như suy tư gì đó nói: "Tam thiếu gia và đoàn đội thật đúng là vất vả, một cuộc điện thoại gọi qua, cơm cũng chẳng kịp ăn, làm công việc giống như bọn họ toàn tùy kêu tùy đến vậy sao? Xem ra diễn viên cũng không phải dễ làm, không biết Tam thiếu gia ăn có kịp tiêu hoá không nữa."

Kỳ thật Tiểu Trương cảm thán, chỉ do xuất phát từ sự đau lòng cho nam thân nhà mình, đồng thời vỗ mông ngựa (nịnh nọt) chị Tần. Chứ bản thân Tiểu Trương cô đang là bảo mẫu đây, không phải tùy kêu tùy đến sao? Chẳng qua cô chủ tâm địa tốt, trả tiền lương cao, còn săn sóc. Lúc thời gian không khéo, chị Tần tình nguyện tự mình bận rộn, cũng không gọi mình xuống dưới, cô chủ tốt bụng săn sóc như vậy đi nơi nào để tìm?

Chỉ là Tần Thi Nghi hiểu nhầm ý tứ của Tiểu Trương, vừa nghe vậy động tác trên tay cô liền cứng đờ, nghĩ thầm chẳng lẽ Tiểu Trương đang ám chỉ mình, muốn mình quan tâm cơ thể của ông xã miễn phí nhiều hơn?

Nghĩ đến Thịnh phu nhân sau lưng Tiểu Trương, Tần Thi Nghi không khỏi mấp máy môi, chần chờ nói: "Vậy nếu không... Buổi tối em ninh chút canh ăn lót dạ bồi bổ cơ thể đi, anh ấy trở về cũng có thể uống một bát."

"Được ạ." Tiểu Trương cười tủm tỉm gật đầu, cảm khái nói: "Vẫn là chị Tần cùng Tam thiếu gia cảm tình tốt. Trước kia, em không dám tưởng tượng đáng về Tam thiếu gia kết hôn sinh con. Chẳng qua khi nhìn thấy hình thức sống chung của chị với Tam thiếu gia, em bỗng nhiên cảm thấy rất tốt đẹp, tin tưởng sau này công khai quan hệ, các fans đều sẽ hâm mộ chị Tần và Tam thiếu gia."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Elissa

Hoắc Lăng vừa đi, tâm tình Tần Thi Nghi liền nhẹ nhàng tự tại hơn nhiều. Tuy rằng thân đang tha hương ở nơi đất khách quê người, trời xa đất lạ (lạ nước lạ cái), đúng là có hơi lúng túng. Nhưng điều khiến Tần Thi Nghi không lo lắng nhất chính là thích ứng với hoàn cảnh mới. Hơn nữa thời điểm khó khăn hơn cô cũng đã vượt qua, ví dụ như lúc vừa mới tỉnh lại sau tai nạn giao thông, cô tứ cố vô thân đối diện với thân phận và hoàn cảnh xa lạ, ứng phó với người nhà xa lạ, cố gắng giả dạng dáng vẻ của một người khác, cẩn thận che dấu linh hồn đã bị thay đổi, sợ nhất cử nhất động bị nhìn ra manh mối...

Đối lập với nửa tháng trước kinh hồn táng đảm, Tần Thi Nghi cảm thấy tâm cảnh hiện tại của cô có thể nói là cường đại (lớn mạnh) rồi, tha hương nơi khách quê người thì tính gì?

Dù sao có bánh bao nhỏ ấm áp thời thời khắc khắc ở bên cạnh cô, huống hồ bây giờ cô là thiếu phu nhân nhân nhả quý giá lại có tiền, tay cầm thẻ của ông xã miễn phí, muốn tiêu tiền như nước cũng không phải nói chơi, càng miễn bàn đến chuyện thích ứng hoàn cảnh lạ lẫm.

Trước mắt Tần Thi Nghi không thiếu nhất chính là thời gian cùng tiền bạc.

Buổi chiều không bị ông xã miễn phí quấy rầy, Tần Thi Nghi và con trai trôi qua rất phong phú. Sau giấc ngủ trưa, hai mẹ con dắt nhau ra quảng trường Hoắc Lăng chỉ, dù sao cũng không có chuyện gì làm, Tần Thi Nghi không dám lái xe, hai mẹ con tay nắm tay chậm rãi tản bộ trên quảng trường.

Tháng bảy tháng tám, trong nước đang là giữa mùa hè nóng bức khó chịu, sang tới đầu bên kia trái đất lại là khoảng thời gian thành phố này ấm áp thoải mái nhất, phong cao khí爽 (gió mát, không khí thoáng đãng), mặt trời trên cao, ánh nắng chiếu xuống người không hề tạo cảm giác nóng rực mà là một loại cảm giác ấm áp, hạnh phúc giống như được mặc vào thêm chiếc áo lông mềm mại. Ở dưới ánh sáng mặt trời, lười biếng phơi nắng một ngày cũng không cảm thấy nhàm chán.

Tần Thi Nghi làm đúng như vậy, cô lôi kéo Thịnh Dục Kiệt, ngồi trên ghế dài ở quảng trường tiêu tốn thời gian hơn nửa buổi chiều.

Bên kia quảng trường là đường bờ biển xinh đẹp, nghe nói nhìn gần không có gì đặc biệt. Nhưng ngồi trên quảng trường, quan sát từ phía xa đúng là một phen cảnh đẹp.

Thời điểm theo đường cũ quay về, thành phố xa lạ dường như vẫn khiến người ta xem không đủ, hai mẹ con chậm rãi từ từ bước từng bước tản bộ. Khi hai mẹ con về đến nhà mặt trời đã ngả về tây, bầu trời đang lúc hoàng hôn.

Bên này Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt vừa đến cửa nhà, bên kia Tiểu Trương cũng nắm chặt thời gian từ trên tầng xuống: "Chị Tần, bây giờ chuẩn bị bữa chiều luôn ạ?"

Tần Thi Nghi vừa mở cửa, vừa hỏi Tiểu Trương: "Ngô tiên sinh có nói mấy giờ trở về lấy cơm không?"

"Anh ấy nói khoảng sáu giờ."

Tần Thi Nghi nhìn thời gian, năm giờ, lập tức nghiêng người để Tiểu Trương bước vào nhà trước, dặn dò nói: "Vậy em nắm chặt thời gian."

"Vâng." Tiểu Trương cười trả lời: "Em nấu canh ở trên tầng rồi, giờ xào thêm vài món ăn nữa là xong."

"Ừ." Tần Thi Nghi cười, quay đầu nhìn về phía Thịnh Dục Kiệt vẫy tay, cô vừa đi tới phòng khách, vừa nói: "Bảo bối, chúng ta đi gọi video cho bà nội nhé, để tránh cho bà nội quá nhớ thương con."

Hiện tại là năm giờ chiều, trong nước chắc hẳn đang là buổi sáng.

Thịnh Dục Kiệt tự mình thay dép lê, lon ton chạy theo phía sau Tần Thi Nghi.

Kỳ thật Tần Thi Nghi và Thịnh phu nhân không có nhiều chuyện để nói, hơn nữa người Thịnh phu nhân quan tâm nhất không phải là cô, trò chuyện lúc mở đầu xong, Tần Thi Nghi liền đem điện thoại giao cho Thịnh Dục Kiệt. Cậu nhóc rúc vào sofa, ôm đi động cùng Thịnh phu nhân gọi video hơn nửa tiếng đồng hồ, cũng không biết hai bà cháu lấy đâu ra nhiều chuyện để nói như vậy.

Hơi nhàm chán Tần Thi Nghi liền mở TV xem.

Tần Thi Nghi chưa từng xem phim Âu Mỹ, trên thực tế sản phẩm phim trong nước cô cũng ít xem. Cô không có nhiều hứng thú xem phim truyền hình lắm, mở TV cũng không biết nên xem gì, chỉ có thể cầm điều khiển từ xa không ngừng đổi kênh.

Thay đổi kênh một vòng, cuối cùng Tần Thi Nghi dừng lại ở một tiết mục tin tức giải trí. Hình như cô nhìn thấy trên màn hình thoáng lướt qua gương mặt đã tạm coi là quen thuộc của người nào đó, tay cầm điều khiển từ xa liền dừng một chút, ông xã miễn phí lên tin tức giải trí?

Đối với chuyện ông xã miễn phí là minh tinh, Tần Thi Nghi hiện tại chưa có nhiều cảm nhận chân thực, cô chưa bao giờ theo đuổi thần tượng, nên không biết người đàn ông kia có sức hút khiến người khác điên cuồng. Vài lần tiếp xúc với Hoắc Lăng cũng đều bí mật, đối phương hoàn toàn dờ xuống hào quang minh tinh, không còn là chúng tinh phùng nguyệt (các chòm sao vây quanh mặt trăng). Dứt bỏ những danh hiệu cùng ưu điểm gì đó, bản chất Hoắc Lăng cũng là người bình thường, cũng có vui giận thích ghét, thất tình lục dục.

Đối diện với Hoắc Lăng sống sờ sờ như vậy, trong lòng Tần Thi Nghi thật đúng là không đem đối phương trở thành đại minh tinh cao cao tại thượng, xa xôi không thể với tới.

Bây giờ bắt ngờ nhìn thấy mặt Hoắc Lăng xuất hiện trong tiết mục tin tức giải trí, tâm tình của Tần Thi Nghi không khỏi có chút chuyển biến, trước nay cô quen toàn người bình thường, bỗng nhiên bên cạnh xuất hiện người trở thành nhân vật đề tài, loại cảm giác này thật sự có chút mới lạ.

Không cần tiếp tục chuyển kênh, nháy mắt Tần Thi Nghi liền quyết định xem tin tức về ông xã miễn phí. Sợ quấy rầy đến Thịnh phu nhân và anh bạn nhỏ gọi video, Tần Thi Nghi chỉnh âm lượng TV xuống mức thấp nhất, rồi mới đặt điều khiển từ xa xuống.

Mặt Hoắc Lăng ngoài lúc lướt qua TV, sau đó liền chậm chạp không xuất hiện, người dẫn chương trình đang đưa tin về một minh tinh nước ngoài Tần Thi Nghi không biết.

Đại khái ban nãy chỉ là thông báo trước tin chính, đưa tin chính thức còn phải đợi phía sau mới chiếu.

Tần Thi Nghi dứt khoát đem tiết mục này trở thành bài luyện nghe tiếng Anh, không cần xem phụ đề, người dẫn chương trình nói một câu, trong đầu cô liền có thể tự động phiên dịch thành nghĩa tiếng Trung. Loại cảm giác này thật sự quá hạnh phúc.

Vì thế Tần Thi Nghi mười phần kiên nhẫn chờ đợi, mặt người nào đó cuối cùng cũng hoàn toàn xuất hiện ở trước TV. Chỉ là khi nhìn thấy Hoắc Lăng đứng bên cạnh cô em tóc vàng mắt xanh nóng bỏng, mặt Tần Thi Nghi đang hứng thú bùng bùng bỗng chốc cứng đờ.

Xem thời gian nói là ảnh chụp đêm qua, đêm khuya tĩnh lặng, dưới ánh đèn mờ nhạt, trai đơn gái chiếc, tư thế ái muội, ngay cả tiêu đề tin tức cũng không hề keo kiệt, từ hàng chữ "Tình yêu được công khai ngoài ánh sáng" liền có thể hiểu chụp được bức ảnh này, đối với mọi người là chuyện hưng phấn đến mức nào.

Hiện tại Tần Thi Nghi thật sự không hề tức giận vì bị phản bội, tuy rằng Hoắc Lăng là ông xã miễn phí của cô, nhưng trên thực tế hai người không có nhiều quan hệ lắm, bản thân nguyên chủ và anh cũng không có tình cảm gì, nếu bên ngoài anh thật sự có người khác, hảo tự hảo tán không phải là không thể.

Nhưng mà đối với loại hành vi đã ăn trong bát lại nhòem trong nồi của Hoắc Lăng, Tần Thi Nghi cảm thấy mình có tư cách để khinh bỉ.

Nói cái gì đêm qua có việc, rõ ràng chính là đi hẹn hò cùng cô em! Có thời gian hẹn hò, nhưng lại không có thời gian ra sân bay đón con trai. Thậm chí còn vì ở cùng cô em xinh đẹp, mà vút luôn con trai ruột vừa mới tới nước Mỹ sang một bên, quả thật không phải người!

Tần Thi Nghi ở trong lòng liệt kê từng cái, có đủ các loại hành vi phạm tội của người nào đó, càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng cho bánh bao nhỏ. Con trai cô ngoan ngoãn đáng yêu chọc người thương tiếc như vậy, sao lại gặp phải một người ba vô trách nhiệm thế chứ!

Tần Thi Nghi tâm tình bi phẫn, không phát hiện ra anh bạn nhỏ vốn rúc vào sofa, toàn tâm toàn ý cùng Thịnh phu nhân gọi video, không biết đã tắt video từ khi nào. Khuôn mặt nhỏ căng chặt, mặt không biểu tình nhìn TV.

Thời điểm Tiểu Trương từ phòng bếp đi ra, liền nhìn thấy hai mẹ con gât gao nhìn chăm chăm TV, biểu tình nghiêm túc giống hệt nhau, lập tức hoảng sợ. Tiểu Trương cho rằng xảy ra chuyện lớn gì, ánh mắt cũng hướng lên TV xem. Nhưng hình ảnh phía trước đã cắt ra, người dẫn chương trình đang giới thiệu Hoắc Lăng cùng thân phận người phụ nữ anh bí mật hẹn hò.

Bởi vì theo đuổi thần tượng là siêu sao quốc tế, vòng giao hảo bao gồm cả một đám minh tinh Âu Mỹ, nên Tiểu Trương cũng đi theo bổ sung rất nhiều kiến thức về minh tinh Âu Mỹ. Lúc này nhìn thấy hình ảnh cô em tóc vàng mắt xanh xuất hiện trên TV. Tiểu Trương hơi cố gắng liền nhớ ra: "Ồ, đây không phải là Elissa sao?"

Tần Thi Nghi vốn không chú ý tới Tiểu Trương, nghe được lời này cũng quay đầu nhìn sang: "Em biết cô ta?"

"Mấy năm nay Elissa rất nổi tiếng đó. Tuy rằng không phải diễn vai nữ chính, nhưng mà bộ phim điện ảnh cô ta diễn đã đại thắng phòng bán vé. Chắc hẳn rất nhanh có thể chen vào một đường. Chẳng qua..." Tiểu Trương dừng một chút, hơi ngượng ngùng nói: "Em biết cô ta, bởi vì cô ta được xưng là nữ nghệ sĩ Âu Mỹ mê muội Tam thiếu gia nhất trong giới. Từ hai năm trước Tam thiếu gia sang bên này phát triển, Elissa liền trong sáng hoặc ngoài tối ném không ít cảnh oliu về phía Tam thiếu gia."

Tiểu Trương không thích Elissa, mình tình Âu Mỹ tác phong hào phóng, Elissa không hề che dấu ý đồ của cô ta đối với nam thần, cứ thời thời khắc khắc mơ ước da thịt/thân thể nam thần nhà mình, còn thường xuyên ở trước mặt công chúng thổ lộ một phen tình ý, là phụ nữ đều thích không nổi.

Đương nhiên, Tiểu Trương không thích Elissa, nhưng ở trước mặt Tần Thi Nghi nói này mấy câu này không phải chỉ vì tâm tư của bản thân. Suy cho cùng hiện tại nam thần đã cưới vợ sinh con, tuy rằng vẫn luôn giữ mình trong sạch, nhưng nếu không chịu nổi mị lực quá lớn, nhất định sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt.

Mê muội bình thường kỳ thật không hề có sức uy hiếp, dù sao cũng không tiếp xúc được với nam thần, chỉ có thể liếm liếm bình. Mà cứ tính là có thể tiếp xúc với nam thần, cũng không dám dùng gan chó thật sự đem người hạ gục, giống như Tiểu Trương cô thấy nam thần chỉ dám ở trong lòng thét chói tai thôi.

Nhưng mà tiểu yêu tinh Elissa không giống, Elissa cũng là diễn viên, không ít chỗ liên quan đến nam thần. Có câu nói nói rất đúng, không có cọc nhân duyên nào không phá được, chỉ có tiêu tam không đủ nỗ lực, tiểu yêu tinh lớn lên không tòi, hơn nữa lòng vốn mang ý xấu, nếu cứ tiếp xúc nhiều với nam thần, khó đảm bảo ngày nào đó xảy ra chuyện.

Tiểu Trương nói mấy câu này là vì muốn cảnh tỉnh Tần Thi Nghi.

Chỉ là Tiểu Trương không ngờ mấy câu nói này cực kỳ hiệu quả, người được nhắc nhở ngay lập tức nghiêm rằng nghiêm lợi.

Thì ra mấy năm trước đã dính dáng? Chẳng lẽ người nào đó vứt nhà bỏ con, sống chết phải tới nước Mỹ phát triển, vì thỏa mãn nụ cười người đẹp?

Tần Thi Nghi không nhịn được bắt đầu động não.

Anh bạn nhỏ ngồi trên sofa nghe được lời này, miệng nhỏ mím lại, lông mày càng nhíu chặt gần như có thể kẹp chết con ruồi, quay đầu nhìn về phía Tiểu Trương.

Tiểu Trương bị ánh mắt anh bạn nhỏ nhìn đến ngẩn ra, theo bản năng lui về sau một bước. Đợi khi phục hồi tinh thần Tiểu Trương có chút muốn che mặt lệ rồng chạy đi. Sao mình có thể sợ thành như vậy!

Con trai nam thần tuy rằng có tư chất tổng tài bá đạo, nhưng giờ vẫn chưa phải là tổng tài bá đạo mà. Tiểu Trương cô sao có thể bị anh bạn nhỏ tuổi chỉ bằng số lẻ tuổi mình dọa nạt chứ!

Tự khắc sâu cảnh tỉnh một phen, Tiểu Trương vừa định bình thường đối diện với anh bạn nhỏ, thì chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Tiểu Trương vừa vặn tranh thủ cơ hội đi mở cửa để tránh khỏi ánh mắt của anh bạn nhỏ.

Tiểu Trương ân cần đón người vào: "Ngô tiên sinh, đã trở lại? Đồ ăn chuẩn bị không sai biệt lắm, anh chờ tôi một chút."

Ngô Triết gật đầu, không nghe thấy giọng Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt, liền hỏi: "Mẹ con Tiểu Kiệt đang làm gì thế?"

"Đang xem tin tức giải trí đó, đúng lúc có đưa tin về Elissa."

"Elissa?" Ngô Triết nghĩ đến cái gì, sắc mặt biến đổi. Vốn dĩ không định đi vào, lúc này lại vội vàng cời giày vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Giải thích

"Thi Nghi, Tiểu Kiệt." Ngô Triết vội vàng thay đổi dép lê vào nhà: "Hai người vừa mới xem tin tức giải trí?"

Lúc này Tần Thi Nghi đã tắt TV.

Cô nghe tiếng Tiểu Trương chạy ra mở cửa, mới chú ý tới cậu nhóc bên cạnh không biết đã kết thúc cuộc gọi video với Thịnh phu nhân từ khi nào. Khuôn mặt nhỏ tràn đầy nghiêm túc nhìn chằm chằm TV.

Tần Thi Nghi không khỏi hơi hối hận, vừa rồi do cô sơ sót, không hề chuẩn bị mà bắt ngờ nhìn thấy tin tức như vậy, cô quá mức khiếp sợ. Hơn nữa người dẫn chương trình TV đưa tin và phụ đề đều là tiếng Anh, cứ tính là anh bạn nhỏ chú ý tới TV, cũng không nhất định sẽ nghe hiểu được, nên có

không hề tránh anh bạn nhỏ.

Nhưng mặc dù thế nào, đây đều là chuyện thuộc về trách nhiệm của người trưởng thành. Hiện tại cô là Tần Thi Nghi, bà xã danh chính ngôn thuận của Hoắc Lăng. Cuối cùng Hoắc Lăng cùng Elissa gì kia là tai tiếng cũng tốt, gặp dịp thì chơi cũng được, thậm chí là tình yêu đích thực cũng thế, đều nên do người lớn bọn họ đối mặt, chứ không phải khiến trẻ con liên lụy vào.

Quả thật, ban đầu Tần Thi Nghi cảm thấy khó chịu thay con trai, sợ anh bạn nhỏ gặp phải một người ba không đáng tin cậy. Nhưng sau khi lý trí trở về, Tần Thi Nghi cũng biết suy nghĩ của mình quá cực đoan, chỉ đơn thuần nhìn cách Hoắc Lăng thể hiện hai ngày nay, cô hiểu trong lòng Hoắc Lăng vẫn rất coi trọng con trai.

Nghĩ vậy, Tần Thi Nghi càng cảm thấy mình không nên để anh bạn nhỏ nhìn thấy tin tức vừa rồi. Cô nhất thời khó tránh khỏi thấp thỏm quan sát sắc mặt nghiêm túc của anh bạn nhỏ.

"Bảo bối..." Tần Thi Nghi nhẹ nhàng gọi bánh bao nhỏ một tiếng, thấy cậu nhóc dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn sang, tuy rằng đường cong môi mím chặt, nhưng dường như không xuất hiện dấu vết của sự phẫn nộ. Dù anh bạn nhỏ bình tĩnh đến đâu, khi biết ba mình phản bội gia đình, thì theo lẽ thường sẽ không thể giữ nổi bình tĩnh. Đáng vẻ này của con trai, hẳn là không hiểu nội dung tin tức?

Tần Thi Nghi không chắc chắn lắm, nghe thấy tiếng Ngô Triết ở bên cạnh gọi, cô vội đứng dậy đáp: "Anh Ngô đã trở lại? Tiểu Kiệt, con vào phòng đọc sách một lát đi..."

Ngô Triết vừa vào cửa liền nghe thấy vấn đề, Tần Thi Nghi biết đối phương khẳng định là nhằm vào chuyện Elissa, có điều muốn nói với cô. Hiện tại Tần Thi Nghi đã rút kinh nghiệm, cô quyết định bảo anh bạn nhỏ tránh đi một lát trước, có điều gì người lớn đồng ý rồi nói.

Thịnh Dục Kiệt còn chưa kịp tỏ vẻ kháng nghị, Ngô Triết bên cạnh đã xoa tay, tùy ý ngồi xuống sofa, nửa ôm lấy Thịnh Dục Kiệt, nói: "Không có chuyện gì lớn, chỉ là hiểu lầm thôi."

Ngô Triết nói xong còn vỗ vỗ đầu Thịnh Dục Kiệt, cố gắng khiến giọng điệu của bản thân nhẹ nhàng hơn, chậm rãi nói: "Hai người chắc hẳn đã xem tin tức? Tôi hôm qua A Lăng vốn định trở về sớm một chút để gặp hai người, ai ngờ nhà làm phim tâm tình tốt muốn mời khách, diễn viên trong đoàn phim đều đi, A Lăng cũng không tiện một mình một phách. Chỉ không ngờ rằng, lúc ấy một đám người cùng đứng, mà phóng viên lại cố tình chỉ chụp A Lăng và Elissa."

"Thì ra là thế." Tần Thi Nghi gật đầu, tuy rằng sự tình có điểm trùng hợp, nhưng cô không cho rằng Hoắc Lăng cần phải dấu diếm.

Nguyên chủ cùng Hoắc Lăng kết hôn, vốn dĩ chính là một cuộc giao dịch. Tần gia muốn ôm cây đại thụ làm tiền Thịnh gia, Thịnh gia thì bởi vì lời hứa của thế hệ trước nên thế bội ước, mà yêu cầu lúc ấy là cơ hội cho Hoắc Lăng ra mắt.

Nói trắng ra là bọn họ đều theo nhu cầu, từ khi tiến hành hợp tác đến nay, quan hệ đôi bên vô cùng ổn định, có thể so sánh giấy đăng ký kết hôn với hợp đồng hôn nhân. Thịnh Dục Kiệt là nhân tố quan trọng nhất ổn định mối quan hệ giữa Thịnh gia và Tần gia, có đứa cháu ngoại Thịnh Dục Kiệt ở đây, người trong Tần gia không cần lo lắng Thịnh gia sẽ mặc kệ bọn họ.

Nói cách khác, nếu bây giờ Hoắc Lăng gặp được tình yêu đích thực, muốn cùng cô ly hôn, cũng không phải việc gì khó khăn. Cứ tính Hoắc Lăng cùng Elissa còn chưa tới bước này, nhưng nếu giữa hai người thực sự có điều gì, Hoắc Lăng không cần thiết phải lừa gạt cô.

Hiện tại Ngô Triết lại hướng cô giải thích hiểu lầm, tất nhiên là vì Hoắc Lăng bày mưu đặt kế. Nếu Ngô Triết nói giữa hai người đó không có quan hệ, Tần Thi Nghi cũng không cần thiết phải hoài nghi.

Ngô Triết còn chưa đem lời nói hết, đã nhìn thấy Tần Thi Nghi vẻ mặt tín nhiệm gật đầu. Trong lúc nhất thời hẳn vậy mà có chút ghen tị, không biết có nên tiếp tục nói nữa hay không.

Nhắc đến mới nhớ, lúc trước chia tay Ngô Triết từng bị cô bạn gái nhỏ xinh đẹp yêu kiều chửi thẳng mặt là thằng nam ung thư, cũng không tính là oan uổng hẳn.

Trong xương cốt Ngô Triết đích xác có chút chủ nghĩa đại nam tử. Đối với hắn, phụ nữ đều rất phiền toái. Tuy trong nghề hắn là người đại diện nổi danh, nhân mạch tài nguyên cũng thủ đoạn đều không kém, cũng được xưng là tuổi trẻ đẹp trai, ở trong vòng gặp được không ít dụ hoặc, so ra không kém gì nghệ sĩ nhà hắn.

Trên thực tế, giữa nghệ sĩ với nghệ sĩ, trực tiếp làm giao dịch không tính là nhiều. Giống như Hoắc Lăng có bối cảnh có tài nguyên, tuy rằng dẫn đến nhiều người chú mục, nhưng do danh khí quá lớn, nếu thật sự tới cùng anh, không chừng bị bôi đến quần lót không thừa, dù bí mật giao dịch thì cũng khó tránh khỏi bị mọi người phát hiện.

Mọi người vẫn cần mặt mũi.

Nghĩ thành thật nghiêm túc ngủ với Hoắc Lăng một lần, tất nhiên là phải chạy thẳng đến chỗ anh. Nhưng mọi người gia nhập trong vòng này, mục tiêu lớn nhất chẳng qua là trở nên nổi bật, nhiều người càng nhìn trúng tài nguyên phía sau Hoắc Lăng hơn. Do đó người đại diện Ngô Triết là miếng mồi ngon còn được hoan nghênh hơn cả nghệ sĩ nhà mình.

Muốn cầm tài nguyên nghệ sĩ từ trên tay Ngô Triết, chỉ cần kêu một tiếng bao la phong phú, nam nữ, tuổi trẻ thành thực, cái gì cần có đều có.

Ngô Triết tốt xấu gì cũng là nửa nhân vật công chúng, trêu chọc nhiều ong bướm, đôi khi khó tránh khỏi náo ra ít tin tức ồn ào. Cứ tính là bắt gió bắt bóng, nhiều lần chỉ cần truyền đến tai những bạn gái tiền nhiệm của hắn, mưa rền gió dữ liền kéo đến. Vì ít tin tức nhỏ không chứng cứ, Ngô Triết thậm chí bị vài đợt bạn gái cũ đá, gần như sắp tạo thành bóng ma tâm lý.

Cho nên sau này lúc tìm bạn gái, Ngô Triết không thể không điều chỉnh tiêu chuẩn. Không còn xem mặt, mà nhất định phải dịu dàng săn sóc, thấu hiểu lòng người, đừng cả ngày vì vài việc nhỏ như hạt mè (hạt vừng), liền ồn ào đến mức khiến hắn không được an bình.

Thời gian Ngô Triết cùng bạn gái đương nhiệm ở bên nhau không ngắn, đương nhiệm nghe lời bót việc, khiến Ngô Triết cực kỳ vừa lòng. Nếu không hai người sẽ không tiến tới gian đoạn bàn chuyện cưới hỏi. Nhưng ngay cả đối với đương nhiệm, Ngô Triết cũng không dám bảo đảm, nếu chuyện giống như hôm nay xảy ra, ảnh chụp hắn và người phụ nữ nào đó đứng cạnh nhau bị đưa lên tin tức, đám ba câu giải thích của bản thân có thể khiến đương nhiệm vừa nghe liền tin hay không?

—— Tính, khả năng gần như bằng không.

Ngô Triết biết rõ phụ nữ phiền toái, nên lúc nghe Tiểu Trương nói Tần Thi Nghi đã nhìn thấy tin tức, sắc mặt mới đại biến. Trong lòng đau khổ muốn xem làm sao để trấn an Tần Thi Nghi cho tốt.

Dựa theo kinh nghiệm của Ngô Triết, những bạn gái tiền nhiệm gì đó bởi vì thấy vài tin tức bắt gió bắt bóng, đã có thể hận đến mức muốn chém chết hắn. A Lăng có cả ảnh chụp, Tần Thi Nghi không phải bạn gái mà là bà xã, người phụ nữ cùng A Lăng kết hôn sinh con. Hôm nay cứ xem như cô náo lật trời cũng là lẽ thường khí hùng (đúng lý hợp tình).

Kết quả trăm triệu lần không nghĩ tới, hắn vừa mới giải thích cái mờ đầu, đối phương liền tin, một chút cũng không nghi ngờ? Cũng không hỏi xem ảnh chụp là bị chụp kiểu gì?

Nếu phụ nữ kết hôn đều giống như bà xã A Lăng, vậy thì đúng là quá bót việc!

Ngô Triết ban đầu còn tưởng rằng Tần Thi Nghi cố tỏ vẻ kiên cường hoặc là ở trước mặt hắn miễn cưỡng bình tĩnh linh tinh. Đưa mắt quan sát Tần Thi Nghi vài lần, Ngô Triết vẫn không quá yên tâm, tiếp tục giải thích: "Mấy bức ảnh kia cũng căn đúng lúc. Lúc ấy tôi đứng ngay dưới bậc thang trước xe, A Lăng đứng cùng Elissa và Khải Luân trò chuyện —— Khải Luân chính là nam diễn viên chính khác của bộ phim này."

"Ừ." Tần Thi Nghi lại mười phần bình tĩnh gật đầu, cô ngồi xuống sofa, nghĩ thầm Ngô Triết người ta nói nhiều như vậy, nên đến phiên cô bày tỏ thái độ, miễn cho người ta không biết phản hồi sao với người nào đó, liền cười nói: "Tôi biết chuyện gì xảy ra, sẽ không tương thật, phiền toái anh Ngô thay tôi chuyển lời cho Hạo... Hạo Hàm, kêu anh ấy không cần lo lắng cái này, đóng phim cho tốt là được."

Dù sao cô cũng không coi là thật, đều không có ý nghĩa, dù sao chỉ là liên hôn.

Tần Thi Nghi không ngờ rằng mình thuận miệng khách khí một câu, lại khiến Ngô Triết hoàn toàn rung động.

Về mặt đối phương đứng kiểu người nói cái gì chính là cái đó, Ngô Triết cũng yên tâm, thầm than trước kia mình mù rồi, cứ cho rằng A Lăng và bà xã hàng năm ở riêng hai nơi, quan hệ giữa hai người không quá chặt chẽ, tình cảm tràn ngập nguy cơ.

Không nghĩ khoảng cách như vậy mới vừa vặn.

Nhìn dáng vẻ bà xã A Lăng, trong lòng cũng rất để ý tới A Lăng, nếu không sao tin tức vừa mới tuần ra, cô liền biết động tĩnh. Nhưng bà xã A Lăng so với những người phụ nữ khác bình tĩnh hơn nhiều, không tức giận muốn học máu gọi điện thoại chất vấn, không bắt lấy nhược điểm ồn ào đến túi bụi, ngược lại nhắc hắn nhớ an ủi A Lăng?

Hoá ra vẫn còn người phụ nữ lớn lên xinh đẹp nhưng không phiền toái?

Ngô Triết đối với nghệ sĩ nhà mình hoàn toàn khâm phục. Khó trách biết rõ tin tức tuần ra, khi mình trở về lấy cơm chiều có khả năng bị bà xã cậu ấy đuổi theo hỏi tin tức, dáng vẻ đối phương lại nửa điểm không thêm để ý, đợi hắn chủ động hỏi tới, mới ném cho hắn mấy chữ —— "Cậu xem mà giải thích".

Xem ra A Lăng sớm đã biết bà xã cậu ấy vô cùng dễ nói chuyện.

Ngô Triết một bên tâm tình phức tạp nhìn Tần Thi Nghi, một bên trong lòng khó tránh khỏi hâm mộ nghệ sĩ nhà mình, đúng là có phúc! Bà xã Hoắc Lăng lớn nhỏ cũng là tiểu thư nhà giàu, nuôi đến kiều mỹ như hoa, gương mặt này chính là tổ nhan, so với mấy người đẹp trong giới được xưng là thuần tự nhiên không góc chết mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa đã sớm sinh cho nghệ sĩ nhà mình đứa con trai. Hiện tại trừ bỏ đứa con trai đi mua sắm, chưa từng gây chuyện gì, giúp nghệ sĩ nhà mình dứt bỏ bản khoán gia đình, toàn tâm toàn ý phấn đấu vì sự nghiệp.

Có thể nói là người phụ nữ hiền huệ, tại sao lại để nghệ sĩ nhà mình gặp được chứ?

Hiện tại Ngô Triết bùng nổ độ hảo cảm với Tần Thi Nghi, đã không còn nhớ rõ ấn tượng trước kia của mình với cô. Nghe được Tần Thi Nghi nói, liền lập tức cười đáp: "Cô yên tâm, sự tình đã xử lý không sai biệt lắm, không ảnh hưởng đến công việc của A Lăng."

Tần Thi Nghi vừa định gật đầu, Ngô Triết lại tự động nói cho cô biết sự tình xử lý như thế nào: "Vốn đoàn làm phim yêu cầu giữ bí mật tin tức A Lăng tham gia phim mới của đạo diễn David. Chẳng qua hiện tại nếu bị lộ ra ảnh chụp rồi, giữa trưa tôi sẽ cùng đoàn làm phim thương lượng qua một lần nữa, khoảng hai ngày tới sẽ phát thông báo. Đến lúc đó mọi người biết là Hoắc Lăng đang đóng phim, sẽ không tiếp tục hiểu lầm quan hệ giữa Hoắc Lăng và

Elissa. Hơn nữa phim mới của đạo diễn David so với mấy tin đồn vô căn cứ có giá trị hơn nhiều."

"Vây là tốt rồi." Tần Thi Nghi tìm lời phụ họa: "Đóng phim liền đóng phim, tai tiếng gì đó vẫn là ít truyền ra thì tốt hơn."

Ngô Triết mím môi, nghĩ thầm đợi lát nữa nhất định sẽ truyền đạt "Ý tứ" của Tần Thi Nghi. Ngoài miệng vẫn tiếp tục đứng đắn nói: "Kỳ thật hôm nay phát thông báo luôn là tốt nhất, kéo dài hai ngày, không biết trên mạng và trong nước ồn ào thành cái dạng gì. Chỉ là nếu muốn phát tin tức, tốt nhất vẫn nên vì bộ phim điện ảnh tuyên truyền một chút, càng công bố muộn, mọi người thảo luận càng nóng bỏng, đến lúc đó độ nóng đề tài của bộ phim điện ảnh, tự nhiên cũng được nâng cao theo."

Loại chuyện này Tần Thi Nghi không hiểu, chẳng qua cô miễn cảm bất được hai chữ "Đề tài", lập tức hỏi: "Vây đến lúc công bố tin tức, phụ cận nơi này sẽ có người tới chụp lên sao?"

Trong ấn tượng của Tần Thi Nghi, đại minh tinh đều là vừa bước chân ra khỏi cửa liền có một chuỗi phóng viên cùng fans hâm mộ đi theo phía sau.

"Đang định nói với cô điều này." Ngô Triết cười nói: "Hai ngày này còn ổn. Ngày mai tôi về nước, đến lúc đó sẽ thả tin tức ra, khiến cho bọn họ tưởng A Lãng trở về, mê hoặc tầm mắt của bọn họ. Nhưng đại khái chỉ duy trì được ba bữa, phóng viên trong nước và nước ngoài, sớm hay muộn vẫn sẽ phản ứng lại, kể tiếp sẽ náo nhiệt lên, chỉ có thể để hai người tui thân một chút, ra cửa khiêm tốn, cẩn thận, đừng để phóng viên bắt gặp cảnh hai người ở bên nhau."

"Không sao, không sao." Nội tâm Tần Thi Nghi nói cô không hề tui thân, nên khiêm tốn là người nào đó, cô và bánh bao nhỏ là quần chúng ăn dưa thôi. Chỉ cần không cùng xuất hiện chung với người nào đó, thì dù phóng viên tầm mắt nơi nơi cũng không đáng nổi tin tức.

Có điều Tần Thi Nghi bên này để nói chuyện, bánh bao nhỏ lại rầu rĩ không vui, tay nhỏ lặng lẽ cọ vào lòng bàn tay Tần Thi Nghi, mở to mắt trông mong nhìn cô.

Nếu nói trong sinh mệnh một người nhất định phải xuất hiện một khắc tinh, Tần Thi Nghi cảm thấy anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt chính là khắc tinh của cô. Cậu nhóc chẳng cần nói gì, chỉ cần tròn tròn mắt to không tiếng động nhìn cô, Tần Thi Nghi nháy mắt liền mất sức chống cự, hận không thể đem tất cả những gì anh bạn nhỏ muốn dâng đến trước mặt cậu nhóc.

Giống như hiện tại, Tần Thi Nghi vốn đang cao hứng, nhìn thấy đáy mắt anh bạn nhỏ rõ ràng viết chữ "Thất vọng", khoe miệng tươi cười của cô bỗng cứng đờ. Cuối cùng vẫn bỏ qua "Bản thân", giúp đỡ anh bạn nhỏ nhờ người đại diện cố vấn: "Cái kia... Về sau cũng không thể cùng nhau ra cửa sao?"

Ngô Triết nhưn mày: "Cụ thể chỉ cái gì?"

"Ví dụ như cùng đi công viên giải trí gì đó?"

Ngô Triết nghe vậy, ánh mắt quét về phía người Thịnh Dục Kiệt, anh bạn nhoe đã sớm thu hồi tầm mắt, ngồi nghiêm chỉnh, từ đầu chí cuối vẫn duy trì tư thái khi Ngô Triết vào nhà.

Thoạt nhìn không phải anh bạn nhỏ muốn đi công viên giải trí?

Trong lòng Ngô Triết kỳ quái, không khỏi nhớ đến chuyện trước khi hai mẹ con sang Mỹ, đi công viên giải trí chơi một lần tự nhiên lên Weibo hot search. Tuy rằng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng hẳn không có khả năng không biết việc này.

Không thể tưởng tượng được, bả xã A Lãng thoạt nhìn nữ thân ôn hòa như vậy, cư nhiên thích đi công viên giải trí, lôi kéo con trai chơi cùng cô chưa đủ, còn muốn A Lãng đi cùng cô?

Trong lòng Ngô Triết cảm thán. Bởi vì thái độ vừa rồi của Tần Thi Nghi cực tốt, Ngô Triết cũng không tiện dùng giọng điệu quá mức nghiêm túc, nên uyển chuyển nói: "Việc này vẫn phải thương lượng kỹ càng... Nếu thật sự muốn đi, ít nhất không thể để bị chụp ảnh. Chỉ cần không giáp mặt chính diện, đều tương đối dễ xử lý."

Công đạo xong một hồi, Ngô Triết xách theo hộp giữ nhiệt tràn đầy trở về phim trường.

Bởi vì lại thay đổi một bộ tạo hình, lúc này Hoắc Lãng đang ở phòng nghỉ hoá trang một lần nữa. Ngày thường tuy rằng anh có phòng nghỉ riêng (tư nhân), nhưng bổ sung lớp trang điểm, tô son linh tinh đều thực hiện luôn ở hiện trường quay phim. Hoắc Lãng là người chuyên nghiệp (kính nghiệp), thời điểm bản thân không đóng phim, cũng muốn ngồi bên cạnh quan sát vai diễn khác phối hợp diễn xuất, không hay sử dụng phòng nghỉ riêng.

Lúc này phòng nghỉ có vài người, chuyên viên trang điểm, sư phụ tạo hình cùng trợ lý của từng người, ngoài ra còn có trợ lý sinh hoạt Tiểu Lâm, đều thuộc đoàn đội của mình. Ngô Triết không có gì phải kiêng dè, lập tức đóng cửa lại, hộp giữ nhiệt nhét vào tay Tiểu Lâm, rồi đứng ở phía sau Hoắc Lãng, cười tủm tỉm hỏi: "Đoán xem bà xã cậu nói gì?"

Hoắc Lãng nhưn mày, từ trong gương liếc mắt nhìn Ngô Triết: "Làm sao mà cô ấy biết được?"

"Đương nhiên là xem TV, cậu cho rằng bọn họ thật vất vả mới chụp được mấy bức ảnh, sẽ cất giấu sao?"

Hoắc Lãng bấm tay, lúc có lúc không gõ xuống đầu gối, thông thả ung dung nói: "Bọn họ nghĩ như thế nào tôi không biết, nhưng mà ảnh chụp là như thế nào chụp tới, cậu phải cho tôi biết rõ ràng."

Ngô Triết nghe vậy, hoàn toàn không còn thần sắc nhẹ nhàng, mà thay thế bằng vẻ mặt nghiêm túc. Ngô Triết ở trong giới lăn lộn nhiều năm như vậy, dù thế nào cũng sẽ không ngại cho rằng mấy bức ảnh ngày hôm qua bị chụp do vừa khéo.

Lúc ấy nhiều người đứng như vậy, nữ diễn viên cũng không phải chỉ có một mình Elissa, sao lại cố tình chỉ chụp nghệ sĩ nhà hân cùng Elissa?

Thực tế, bởi vì mọi người đều biết Elissa có ý đồ đối với A Lãng, ở phim trường đều không chút nào thu liễm. Nên A Lãng đối Elissa luôn luôn là kính nhi viễn chi (kính trọng từ xa).

Đêm qua, A Lãng chỉ tiếp xúc với Elissa một lần duy nhất, chính là thời điểm ở ven đường trò chuyện cáo biệt Khải Luân, Elissa dính lên. Mấy người cùng ở trong một đoàn phim, Khải Luân và Elissa cũng có chút giao tình, A Lãng liền bảo trì phong độ cáo biệt hai người bọn họ.

Chưa đầy hai phút, cư nhiên bị chụp được. Người chụp ảnh chọn góc độ vô cùng tốt, Khải Luân dáng người cao to như vậy, thân hình vừa vặn bị cây che mát, đến cả bóng trên mặt đất cũng bị che sạch sẽ. Chỉ để lại A Lãng cùng Elissa đứng đối diện dưới đèn đường.

Mặc cho ai nhìn đến này mấy bức ảnh này, không cảm thấy đôi tình nhân nhỏ nữa đêm lên gặp?

Ngô Triết sắc mặt khó coi nói: "Việc này hơn phân nửa là do người phụ nữ Elissa kia một tay làm ra. Vốn dĩ bộ phim này cả đoàn làm phim đều giấu kín đến không một kẻ hở, thời gian đó sao có thể còn phóng viên nằm vùng?"

Tiểu Lâm đang giúp Hoắc Lãng bày biện bát đĩa nghe vậy không nhịn được tò mò hỏi: "Chính là cô ta làm ra chuyện này thì có chỗ nào tốt? Tai tiếng chính là tai tiếng, cứ tính là tất cả mọi người đều hiểu lầm, cũng không thành sự thật được mà."

Ngô Triết nhìn thoáng qua Hoắc Lãng một cái, thấy anh không có ý định nói gì, liền giúp đỡ giải thích: "Đại khái cô ta cảm thấy lúc này A Lãng sẽ vì bộ phim điện ảnh mà đồng ý buộc chặt lưng xê với cô ta. Trận này cô ta ở đoàn phim dùng sức dấn lên người A Lãng, bị chúng ta ngăn đón, ngay cả người A Lãng cũng không tới gần được. Nhưng một khi buộc chặt lưng xê, hai người phải thường xuyên phối hợp vài hành động thân mật để cấp cho truyền thông, chúng ta muốn ngăn không được, không chừng ở giữa có thể ma sát ra hoa lửa gì đó."

Tiểu Lâm không nghe ra giọng điệu của Ngô Triết, ngây ngốc gật đầu phụ họa: "Kỳ thật Elissa lớn lên thực không tồi, đáng người rất đẹp..."

Lời chưa kịp nói xong, đầu Tiểu Lâm đã bị Ngô Triết gõ một phát: "Nói vậy không phải vì muốn buôn chuyện với cậu, về sau tôi không ở đây, cậu trọng to mắt lên cho tôi, đừng nhìn thấy ngực Elissa liền không đi nổi!"

Tiểu Lâm có chút tủi thân, nghĩ thầm mình căn bản không dám xem ngực Elissa đẹp không. Mỗi lần cô ta chủ động dính tới đây, mình không phải như lâm đại địch, vắt hết óc đem người đuổi đi hay sao? Kêu đầu trí đầu dừng cũng không sai...

Ngô Triết bắt đắc dĩ trừng mắt lườm trợ lý chưa thông suốt một cái, ngẩng đầu nói với Hoắc Lãng: "A Lãng, ăn cơm trước đi. Đợi ăn xong lại hóa trang tiếp cũng không muộn."

Hoắc Lãng nghe vậy liền đứng dậy, nói với mấy nhân viên công tác bên cạnh: "Mọi người cũng đi ăn cái gì trước đi."

Mấy người thu dọn một chút rồi rời khỏi phòng nghỉ. Không gian nghỉ ngơi nhỏ lập tức chỉ còn lại hai người Hoắc Lãng và Ngô Triết. Ngô Triết thay Hoắc Lãng lấy đĩa, vừa đưa cho anh, vừa nói: "Chụp lên cậu là phóng viên một toà soạn nhỏ. Buổi chiều tôi đã liên hệ chào hỏi với toà soạn bọn họ. Phóng viên này phá hủy quy tắc ngành báo chí, toà soạn cũng không dám tiếp tục lưu hấn ta."

Vốn dĩ dựa theo lộ trình bình thường, cứ tính bị chụp lên cũng không có chuyện gì lớn. Bọn họ có tiền quan hệ xã hội, nhưng phóng viên nhỏ kia đại khái là kẻ tài cao gan lớn, không chào hỏi một tiếng, trực tiếp đem tin tức thả ra, cũng do toà soạn nhỏ bọn họ xét duyệt không nghiêm ngặt, mới xuất hiện lỗ hổng như vậy.

Khiến cho hiện tại bọn họ trở tay không kịp.

Tính cách Ngô Triết không phải ý thế hiếp người, nhưng bây giờ rõ ràng là bọn họ bị tính kế, cứ cho là giết gà dọa khỉ, cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho phóng viên nhỏ kia. Nếu không, sau này mọi người đều muốn từ trên người nghệ sĩ nhà hân tìm ra tin tức lớn, vậy không phải hấn đau đầu chết à?"

"Chẳng qua tôi phỏng chừng bây giờ mới vừa bắt đầu, chúng ta diễn phim của đạo diễn David, xưa đâu bằng nay. Đợi thông báo phát ra, về sau còn nhiều náo nhiệt."

Hoắc Lãng "Ừ" một tiếng, không phải quá để ý, tập chung ăn cơm.

Ngô Triết nhìn đương sự bộ dạng như mọi chuyện không liên quan đến mình, chính hấn lại vì việc này chạy lên chạy xuống, còn phải phụ trách giúp Hoắc Lãng trấn an bà xã, vội một buổi trưa cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu, mím môi, nói: "Bà xã cậu nói, cô ấy tin tưởng cậu. Chẳng qua cậu vẫn nên đóng phim cho tốt, đừng cá ngày tạo ra mấy tin tức không hay."

Hoắc Lãng không ngờ hấn sẽ nói một câu như vậy, thiếu chút nữa sắc canh vừa mới uống, khụ khụ hai tiếng mới ổn định. Anh ngẩng đầu về mặt kỳ quái nhìn Ngô Triết: "Cô ấy nói như vậy?"

Ngô Triết nhún vai, không chút nào chột dạ nói nói mát: "Nguyên văn không phải như vậy, nhưng ý tứ không sai biệt lắm. Tôi nói cho cậu biết, sức kiên nhẫn của phụ nữ đều hữu hạn, cậu vẫn nên kiềm chế chút, đừng để bà xã mất hết tín nhiệm với cậu. Sau này trong nhà thường xuyên trình diễn đại chiến thể giới thì cậu tự đi mà chịu."

Hoắc Lăng cười như không cười liếc Ngô Triết một cái: "Xem ra bóng ma tâm lý còn không nhỏ."

Ngô Triết sắc mặt cứng đờ, bại trận nói: "Này, đã bao nhiêu năm hoàng lịch rồi, sao còn kéo lên người tôi."

Hoắc Lăng cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ngô Triết nhớ tới cái gì, lại cong khóe miệng cười: "Nhưng mà cậu đừng vội thả lỏng, vị kia nhà cậu tôi thấy là người thích ẩm ỉ. Dùng hết sức muốn lôi kéo cậu đi công viên giải trí, tôi xem cậu lấy đâu ra tinh lực để ứng phó."

Hoắc Lăng nhướn mày, ánh mắt kỳ quái: "Bà xã tôi?"

"Đương nhiên." Ngô Triết vẽ mặt đương nhiên: "Tôi nói này, cả nhà các cậu đúng là thú vị. Trẻ con thì mặt nghiêm túc như người lớn, người lớn thì lại thích chơi trò chơi của trẻ con. Kỳ ba đều gom lại một chỗ."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cảm ơn

Tần Thi Nghi cùng Thịnh Dục Kiệt đã điều chỉnh được chênh lệch múi giờ. Buổi tối hôm nay hai mẹ con đi ngủ đúng theo thời gian bình thường, ngon lành không hề tỉnh giấc giữa chừng.

Tất nhiên không tiếp xúc với Hoắc Lăng trở về lúc nửa đêm.

Thực tế, Tần Thi Nghi không biết Hoắc Lăng trở về khi nào.

Một đêm mơ đẹp, Tần Thi Nghi mở to mắt tỉnh ngủ, quay đầu liền nhìn thấy một đôi mắt to ngập nước, không chớp mắt nhìn cô. Tần Thi Nghi cười tủm tỉm nói: "Chào buổi sáng, bảo bối."

Anh bạn nhỏ cũng nở nụ cười thật tươi: "Mẹ, chào buổi sáng."

"Bảo bối dậy khi nào thế?"

Cậu nhóc nháy mắt to đáp: "Dậy cùng với mẹ."

Vừa mới tỉnh ngủ liền đáng yêu như vậy, Tần Thi Nghi không nhịn được cách chặn nhào lên, bóp mũi cậu nhóc: "Nói dối, rõ ràng con dậy sớm hơn mẹ nhé!"

Cậu nhóc phản ứng nấn cầm, bị Tần Thi Nghi đùa bớp, miệng nhỏ nửa há, phát ra tiếng cười khanh khách, lập tức sửa lời nói: "Con dậy sớm hơn mẹ một phút."

Hai mẹ con đang cười đùa, cửa bất ngờ bị gõ mở. Tần Thi Nghi cùng Thịnh Dục Kiệt nhất thời dừng động tác, ngẩng đầu nhìn qua, người đàn ông mặc quần áo thể thao đứng dựa vào cạnh cửa, mỉm cười nhìn hai mẹ con: "Hai mẹ con đã dậy?"

"A, anh lên?" Tần Thi Nghi thu lại ý cười, chậm rãi từ trên người anh bạn nhỏ ngồi dậy. Cô vừa rời đi, bánh bao nhỏ lập tức ôm chần ngồi dậy theo, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Hoắc Lăng gọi: "Ba!"

Hoắc Lăng cười đáp, ánh mắt dạo qua mặt Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt một vòng, rồi mới mỉm cười nhìn con trai anh: "Bây giờ con muốn rời giường chưa?"

"Muốn ạ." Cậu nhóc gật đầu, động tác nhanh nhẹn xóc chăn lên, bò xuống giường, dép lê chưa kịp đi, bạch bạch bạch chạy đến cửa.

Hoắc Lăng thấy thế cũng đi về phía trước vài bước, đem anh bạn nhỏ chân trần bé lên, tay to xoa xoa chân nhỏ của con trai, nói với Tần Thi Nghi còn đang ngồi ở trên giường: "Thi Nghi, lát nữa em mang dép của Tiểu Kiệt ra ngoài nhé. Anh dẫn con đi rửa mặt trước."

Có lẽ do giọng điệu của Hoắc Lăng quá tự nhiên, Tần Thi Nghi vậy mà ngoan ngoãn gật đầu, xuống giường xách theo dép lê của con trai ra khỏi phòng.

Chờ ra tới cửa Tần Thi Nghi mới nhớ ra, tại sao cô phải nghe anh phân phó? Vì thế bước chân hơi chậm lại, không ngờ anh bạn nhỏ được Hoắc Lăng khiêng ở trên vai không vui lòng, bước chân Tần Thi Nghi vừa mới chậm, anh bạn nhỏ đã lập tức quay đầu, hướng về phía cô cười đáng yêu: "Mẹ ơi, nhanh lên!"

"Ừ, được." Tần Thi Nghi nghe con trai vậy gọi, lập tức dứt bỏ chân chờ vừa rồi, trực tiếp nện bước đuổi kịp hai ba con đi đằng trước.

Không có chuyện gì quan trọng hơn rửa mặt với con trai.

Vẫn như cũ dùng cách thức ngày hôm qua, Hoắc Lăng bế Thịnh Dục Kiệt, Tần Thi Nghi cùng con trai đứng thẳng song song đánh răng.

Từ khi Tần Thi Nghi tự mình chăm sóc con trai tới nay, hai mẹ con làm cái gì cũng thích làm cùng nhau. Tầm tuổi anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt, đúng thời điểm hay bắt chước người lớn nhất, cho dù nhiều lúc không phải là cố ý, mà do ở nơi nào đó thay đổi một cách thâm lặng, khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng. Giống như hiện tại hai mẹ con cùng nhau đánh răng, động tác, tần suất thậm chí là tiết tấu đều giống nhau như đúc, cứ như đã luyện tập qua.

Hoắc Lăng đứng ở phía sau, nhìn bà xã và con trai động tác đồng bộ, thì không khỏi buồn cười, anh cong môi, giọng nói mang theo tia vui mừng: "Hôm nay có kế hoạch gì không?"

Tần Thi Nghi dùng động tác đánh răng, nghiêng đầu trao đổi ánh mắt với con trai, không nói gì.

Hoắc Lăng liền cười nói: "Nếu không có kế hoạch gì, sáng nay anh sẽ mang em đi luyện lái xe trong chốc lát, tầm này trên đường không nhiều xe lắm."

Tần Thi Nghi không ngờ anh còn nhớ thương việc này, vội vàng nhỏ nước súc miệng trong mồm ra, chuẩn bị vùng vẫy giãy chết một phen, thì nghe thấy giọng nói vui sướng của con trai cô: "Vâng ạ!"

Hoắc Lăng cười tủm tỉm xoa đầu con trai, ánh mắt lướt qua khoé môi cứng đờ của Tần Thi Nghi, dịu dàng quan tâm hỏi: "Thi Nghi có tính toán khác sao?"

Tần Thi Nghi yên lặng lắc đầu, hai ba con đã vui vẻ quyết định, còn hỏi cô làm cái gì nữa?

Phòng tắm không tính là nhỏ, nhưng ba người chen ở bên trong, đặc biệt là Hoắc Lăng chân dài tay dài, cao to, mang theo mười phần cảm giác áp bách. Tần Thi Nghi bỗng chốc cảm thấy phòng tắm chật hẹp mà áp lực (kiềm nén).

Thông qua hai ngày tiếp xúc với ông xã miễn phí, Tần Thi Nghi cũng ý thức được chỉ cần không phải thời điểm đối phương quý súc, tính cách xem như rất dễ nói chuyện. So sách cùng những người khác trong Thịnh gia, quả thực xứng là bình dị gần gũi. Vì thế lá gan của Tần Thi Nghi dần lớn lên, súc miệng, vừa mới buông bàn chải và ly nước xuống, cô liền xoay người đẩy Hoắc Lăng ra ngoài, không cho phân bua gì hết nói: "Anh đừng chen ở trong này nữa, xoay người cũng bất tiện."

Hoắc Lăng nhướn mày, không tiếng động nhìn đôi tay vừa vịn dừng ở ngực mình.

Tần Thi Nghi còn chưa có ý thức được vấn đề, nhịp tim đàn ông mạnh mẽ hữu lực, cách quần áo mỏng manh, không chút chướng ngại truyền tới lòng bàn tay cô, còn có lồng ngực sờ lên không hề dày nặng mà lại ẩn chứa sức mạnh, xúc cảm...

Bộ dạng hình như có chỗ nào không đúng?

Không ai nhắc nhở Tần Thi Nghi, khi hậu tri hậu giác chạm phải ánh đầy thâm ý của người nào đó, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, dáng vẻ này của cô giống như đang quấy rối tình dục.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng nắm tay bạn trai, Tần Thi Nghi quả thực không có chỗ dung thân, cô xoát một phát rút tay về, động tác mạnh khiến Thịnh Dục Kiệt đang súc miệng cũng chú ý tới, cậu nhóc không khỏi nghiêng đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn sang.

Phát hiện một màn bị con trai nhìn, mặt Tần Thi Nghi càng đỏ hơn, che dấu tâm tình quay lưng lại, nỗ lực tưởng tượng cảnh thái bình giả tạo.

Đáy mắt Hoắc Lăng nồng đậm ý cười như sắp tràn ra. Nhìn bóng lưng Tần Thi Nghi giống hệt chim cút, anh thầm muốn trêu chọc vài câu, chỉ là vừa định nói chuyện, bên ngoài rất không khéo vang lên tiếng chuông cửa. Ánh mắt Hoắc Lăng chợt lóe, nhìn thấy bà vai đang rũ xuống của người nào đó nhảy mắt thẳng lên, anh quyết định phát lòng từ bi buông tha người nào đó lần này, lập tức xoay người nói: "Chắc là Tiểu Trương đưa cơm xuống dưới, anh đi mở cửa."

Gần như là Hoắc Lăng mới vừa xoay người, Tần Thi Nghi phút chốc liền quay đầu lại, hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm.

Quá xấu hổ, vừa rồi sao cô lại làm chuyện như vậy!

Tần Thi Nghi còn đang khó tin hành vi của chính mình, thì cúi đầu nhìn thấy ngay ánh mắt của con trai, vẫn như cũ chưa rời khỏi mặt cô. Tần Thi Nghi không khỏi chột dạ: "Tiểu Kiệt, làm sao vậy?"

Thịnh Dục Kiệt chớp chớp mắt, trả lời: "Ba đi rồi, không ai lấy khăn lông cho con."

"Không sao, mẹ rửa mặt cho con." Tần Thi Nghi yên tâm, nghĩ thầm con trai vẫn rất thuần khiết, vừa rồi do cô suy nghĩ nhiều quá.

Lúc Tần Thi Nghi ở phòng tắm giúp Thịnh Dục Kiệt rửa mặt, nghe được bên ngoài có tiếng nói chuyện trầm thấp với nhau. Chẳng qua chờ hai mẹ con ra ngoài phòng khách, người đã đi rồi, Hoắc Lăng đang cúi đầu nghịch bữa sáng ở trên bàn ăn.

Tuy rằng mấy năm nay thời gian Hoắc Lăng sống ở nước ngoài dài, nhiều hơn hẳn trong nước, nhưng anh không hề chịu chút ảnh hưởng hoàn cảnh nào, không thích ăn cơm Tây, bữa sáng đều yêu cầu rất truyền thống ăn cháo sáng, uống sữa đậu nành lành tính.

Trước khi tới Tiểu Trương đã được thím Lưu cẩn thận chỉ bảo qua, nấu một ngày ba bữa, kỳ thật đều dựa theo khẩu vị của Hoắc Lăng. Bữa sáng chúng loại món ăn tuy rằng phong phú, nhưng luôn có cháo trắng bình thường nhất, đồ ăn nhiều lắm là trứng gà cùng bánh bao bày thành mấy cái đĩa nhỏ, liền tạo cảm giác trên bàn đầy đồ ăn.

Hoắc Lăng múc ba bát cháo từ trong hộp giữ nhiệt ra, bày thìa và đũa xong, mới ngẩng đầu gọi Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt: "Lại đây ăn sáng đi. Anh phát hiện Tiểu Trương đúng là học tay nghề từ thím Lưu, xào rau có mấy phần mùi vị."

Bên này Hoắc Lăng im bất không đề cập tới chuyện vừa rồi, Tần Thi Nghi cũng ước gì nhanh chóng tô son trát phấn cho qua, liền mui phần phối hợp phụ họa: "Đúng vậy, tay nghề của Tiểu Trương rất không tồi."

Nói xong, Tần Thi Nghi nắm tay anh bạn nhỏ đi đến trước bàn ăn, yém cò chuyên dụng để anh bạn nhỏ dùng khi ăn cơm treo ngay cạnh bàn. Tần Thi Nghi ngồi xỏm nửa người, cẩn thận thay con trai đeo yém cò, vỗ vỗ bộ ngực trắng tấp (phẳng lì) của anh bạn nhỏ cười nói: "Được rồi, bảo bối có thể tự mình ăn cơm."

Bởi vì Tần Thi Nghi đang ngồi xỏm, nên chỉ cao xấp xỉ bằng cậu nhóc, Thịnh Dục Kiệt liền nâng mặt cô hôn một cái, giọng nói mềm mại, đáng yêu: "Con cảm ơn mẹ."

"Không cần khách khí." Tần Thi Nghi lập tức cười tít mắt, hôn lên mặt cậu nhóc mấy cái, mới đứng lên.

Hoắc Lăng vẫn luôn mỉm cười nhìn động tác của hai mẹ con, anh đi theo sau Thịnh Dục Kiệt, giúp anh bạn nhỏ kéo ghế dựa. Thịnh Dục Kiệt buông tay mẹ ra, tự mình nhanh nhẹn bò lên.

Hoắc Lăng lại thay Tần Thi Nghi kéo ghế dựa, cô mới thoát ra từ trong nụ hôn ngọt ngào của con trai, nhớ tới hành động ban nãy của mình, thì hơi xấu hổ, nhỏ giọng nói "Cảm ơn", rồi vội cúi đầu xuống yên lặng ăn sáng.

"Tiểu Kiệt, ăn một quả trứng gà trước." Hoắc Lăng dùng ngón tay thon dài lấy một quả trứng gà luộc trong bát, lưu loát đập vỡ vỏ trứng, bóc vỏ, chỉ vài giây, quả trứng gà tròn bóng liền xuất hiện trước mắt.

Hoắc Lăng bóc vỏ trứng gà xong, đặt vào cái đĩa trước mặt Thịnh Dục Kiệt.

"Con cảm ơn ba." Anh bạn nhỏ cầm đĩa nhỏ, xiên quả trứng gà đưa luôn vào miệng, cắn phát hết một phần ba, ăn vô cùng ngon miệng.

Ánh mắt Hoắc Lăng chậm rãi đảo qua mặt Tần Thi Nghi, cười nói: "Thi Nghi cũng muốn?"

Bị hỏi như vậy, Tần Thi Nghi mới phản ứng lại, cô đã quên cả ăn cơm, chỉ lo xem động tác người đàn ông nào đó bóc vỏ trứng gà.

Tuy rằng động tác của đối phương rất tao nhã rất thông thuận, như nước chảy mây trôi, như bức họa cuộn tròn tuyệt đẹp, thì cô cũng không nhất thiết phải mãi xem đến mức quên cả ăn cơm? Tần Thi Nghi lại một lần không còn chỗ dung thân, sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên cô phát hiện mình thật nông cạn, cư nhiên dễ dàng bị nam sắc mê hoặc như thế.

Không nghe được câu trả lời, Hoắc Lăng khẽ cười, lại lấy một quả trứng gà từ trong bát, hai ba cái bóc sạch vỏ, đặt ở trước mặt Tần Thi Nghi.

Tần Thi Nghi ngờ ngác nhìn quả trứng gà xuất hiện ở trong bát, theo phản xạ có điều kiện nói lời "Cảm ơn".

"Không cần khách khí." Hoắc Lăng cười đến đẹp mắt.

Tần Thi Nghi bị nụ cười này làm giật mình, cô phục hồi tinh thần, lấy lại bình tĩnh, nói: "Chính anh ăn đi, không cần phải lo cho mẹ con em."

Hoắc Lăng cong môi cười, cũng bóc cho mình một quả trứng gà.

Tần Thi Nghi bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, ở bên cạnh hỏi: "Hôm nay Ngô Triết bay đúng không? Đã xuất phát chưa?"

Hoắc Lăng gờ tay nhìn đồng hồ, trả lời: "Cậu ấy bay chuyến mười một giờ, chắc hẳn sắp xuất phát."

Tần Thi Nghi cân nhắc, hỏi thêm: "Hôm nay vẫn là buổi chiều mới đến phim trường sao? Vậy anh không cần đi tiễn anh ấy sao?"

Hoắc Lăng nghe vậy nhướn mày, ý vị thâm trường nhìn Tần Thi Nghi: "Anh đi tiễn cậu ấy, vậy sao có thể ở cạnh em... Bọn em?" Từ cuối cùng Hoắc Lăng nói thật sự rất nhỏ rất chậm, sao vừa nghe giống như chỉ nói từ "Em".

Cho nên đây là đánh trả sao, vừa rồi cô không cẩn thận sờ soạng ngực anh một chút, người này liền dùng ngôn ngữ đùa giỡn cô?

Tần Thi Nghi bị não bổ của chính mình làm cho một trận mặt đỏ tai hồng, cúi đầu xuống ăn cơm, không hề lên tiếng.

Hoắc Lăng cùng Thịnh Dục Kiệt cũng không nói chuyện, phòng khách một mảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên chỉ có thể nghe thấy tiếng thìa và bát vô tình chạm vào nhau, phát ra âm thanh thanh thúy.

Tuy rằng bên ngoài Tần Thi Nghi tỏ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng không hề yên lặng như vậy, nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, giây tiếp theo cô vội

từ trên ghế đứng dậy, phản ứng nhanh chóng như từng luyện tập vô số lần. Cô không nhìn hai ba con ngồi ở bàn, mà ném xuống một câu "Em đi mở cửa", rồi vội vàng chạy mất.

Chỉ là mở cửa cũng không đơn giản như vậy, Tần Thi Nghi mới vừa kéo cửa ra, bất ngờ nhìn thấy mặt ba người đàn ông, trong đó hai khuôn mặt phía sau cô chưa từng gặp qua, mấy đôi mắt động tác nhất trí nhìn cô.

Tần Thi Nghi vội vàng lùi ra sau một bước, nghĩ thầm may mà mình có dự kiến trước, biết ở bên này không tiện, lần trước lúc dẫn anh bạn nhỏ ra ngoài dạo phố, đã mua hai bộ quần áo ngủ bảo thủ, hoàn toàn có thể mặc như quần áo ở nhà.

Hiện tại quả nhiên không xấu hổ.

Tần Thi Nghi nghĩ xong, ổn định tâm tình cùng mấy người chào hỏi: "Anh Ngô, hai vị này là?"

"Còn đang ăn cơm đi?" Ngô Triết nhìn dáng vẻ Tần Thi Nghi mỉm cười hiểu rõ, rồi mới giải thích: "Bọn họ tới đón tôi ra sân bay, tôi thuận tiện dẫn bọn họ xuống dưới nhận cửa. Mặc quần áo màu đen là Tiểu Lâm - Trợ lý sinh hoạt của A Lăng, bên cạnh chính là lái xe - Tiểu Hứa. Về sau tôi không ở đây, cô có chuyện gì cứ trực tiếp tìm bọn họ."

Nhân viên công tác bên cạnh Hoắc Lăng đều là người trẻ tuổi, hai tiểu tử đại khái do lần đầu tiên gặp bà xã của ông chủ, nội tâm có chút kích động nhỏ. Lúc thấy Tần Thi Nghi nhìn sang, hai người lập tức khom lưng, cúi đầu, động tác nhất trí hô: "Chào chị dâu!"

"Chị... Chị dâu?" Tần Thi Nghi hay bị gọi là Tam thiếu phu nhân, hiện tại lần đầu tiên nghe được xưng hô mới mẻ, ngược lại càng khó tiếp thu nổi.

"Khụ khụ." Mặt Ngô Triết đầy hắc tuyến, không ngờ thủ hạ của mình lần đầu tiên bộc lộ quan điểm lại mất mặt như vậy, nhưng hắn vẫn cố duy trì mỉm cười.

Hắng giọng một tiếng, Ngô Triết giải thích: "Bình thường A Lăng đối xử với bọn họ đều tương đối tùy ý, cô đừng để ý."

"Ừ..." Tần Thi Nghi mỉm môi, vừa định bảo bọn họ về sau cứ gọi tên mình thôi, cô thật sự không muốn mỗi lần gặp mặt, bọn họ lại phải cường điệu xưng hô với mình một lần.

Chỉ là vừa định mở miệng, trên vai Tần Thi Nghi bỗng nhiên bị một bàn tay to đặt lên, âm thanh từ tính vang lên từ trên đỉnh đầu: "Không sao, cứ gọi vậy đi. Ngô Triết, cậu còn chưa đi?"

Ngô Triết nhướn mày nhìn anh một cái, khẽ cười nói: "Không phải xuống dưới chào hỏi mọi người một tiếng hay sao? Cậu biết rõ lần này tôi đi rồi, mười ngày nửa tháng chưa chắc đã về."

Hoắc Lăng mặt không biểu tình nói: "Cậu có thể lựa chọn không trở về."

"Chắc." Ngô Triết nghe vậy, lắc đầu cảm thán nói: "Bà xã vừa tới, giọng điệu nói chuyện liền khác ngay, mười phần tự tin. Tôi trước kia vì cậu chạy đôn chạy đáo lại thành dư thừa."

Chút trình độ trêu chọc này của Ngô Triết căn bản không ảnh hưởng đến Hoắc Lăng đạo hạnh thâm hậu. Ngược lại là Tần Thi Nghi bị nói tới không được tự nhiên, xấu hổ tránh khỏi Hoắc Lăng, chui qua bả vai anh: "Mọi người chậm rãi đùa giỡn."

Nói xong, Tần Thi Nghi dắt Thịnh Dục Kiệt đứng ở phía sau Hoắc Lăng đang tò mò nhìn ngoài cửa: "Bảo bối, con ăn no chưa?"

Thịnh Dục Kiệt gật đầu: "Con ăn no rồi ạ."

"Vậy để mẹ giúp con tháo yếm cổ xuống nhé."

Thịnh Dục Kiệt rất phối hợp cúi đầu.

Ngoài cửa Ngô Triết nghe được tiếng cậu nhóc, cũng cao giọng nói: "Tiểu Kiệt, lại đây chú Ngô xem nào, chú sắp phải đi rồi."

Thịnh Dục Kiệt đáp: "Chú Ngô chờ một chút!"

Tần Thi Nghi hai ba cái tháo yếm cổ xuống, vỗ vỗ đầu con trai, cười nói: "Ra tạm biệt chú Ngô đi con."

Ngô Triết đứng là xuống dưới cáo biệt, ôm Thịnh Dục Kiệt, nói thêm hai câu, liền chuẩn bị đi. Lái xe Tiểu Hứa rất tự giác thay Ngô Triết xách hành lý, nhưng trợ lý Tiểu Lâm của Hoắc Lăng còn có chút chần chờ, nhìn nhìn Hoắc Lăng, lại nhìn nhìn Ngô Triết, nhỏ giọng hỏi: "Anh Hoắc không cần bọn em ở lại hỗ trợ sao?"

"Đi thôi, buổi sáng cậu ấy không có việc gì, buổi chiều hai người nhớ đứng giờ qua đây đón người, đừng chậm trễ chính sự là được." Ngô Triết kẹp cổ Tiểu Lâm lui về phía sau một bước, để Hoắc Lăng có thể đóng cửa lại.

Tần Thi Nghi đứng ở phía sau cửa, còn ẩn ẩn nghe thấy giọng Ngô Triết "Chỉ điểm" trợ lý: "Về sau mắt cậu phải dài ra, đừng làm bóng đèn. Vạn nhất anh Hoắc nhà các cậu có ý kiến, tôi cũng không dám giúp cậu nói chuyện."

Rõ ràng cửa đã bị đóng lại, mà tiếng của Ngô Triết còn có thể truyền vào, đối phương giọng điệu trêu chọc rõ ràng. Tần Thi Nghi mười phần khẳng định người này chính là cố ý, không nhịn được lặng lẽ trừng mắt liếc Hoắc Lăng một cái, tìm người đại diện kiểu gì thế!

Hoắc Lăng cúi đầu, giúp con trai sửa lại đầu tóc bị Ngô Triết xoa loạn, dư quang khoé mắt liếc đến động tác nhỏ của người nào đó, ung dung thản nhiên cong môi.

Cô hình như không sợ anh nữa?

Một lát sau, Tiểu Trương xuống dưới quét tước vệ sinh. Hoắc Lăng nhắc nhở Tần Thi Nghi không tình nguyện đi thay quần áo, chuẩn bị ra cửa.

Tiểu Trương cầm giẻ lau, tay không cẩn thận bóp thành một nắm đấm, cuối cùng không nhịn xuống nổi, tười cười nhìn về mặt nam thần, kích động hỏi: "Tam thiếu gia, hôm nay Tam thiếu gia muốn ra ngoài hẹn hò với chị Tần sao?"

"Hẹn hò? Không khác lắm." Hoắc Lăng cười khể, hôm nay là lần đầu tiên anh chú ý tới di nhỏ (tiểu a di) tới cùng bà xã, giọng ôn hoà nói: "Cô cứ giống bọn Tiểu Lâm, gọi tôi là anh Hoắc đi."

"Vâng, anh Hoắc!" Tiểu Trương không có gì ngượng ngùng, lập tức sửa miệng. Thậm chí trong lòng Tiểu Trương còn muốn thét chói tai, cả người đều mê muội, do vừa được nói chuyện với nam thần!

Cũng không thể trách Tiểu Trương không có tiền đồ. Tuy rằng đã tới vài ngày, nhưng Tiểu Trương và Hoắc Lăng gần như không tiếp xúc. Hai lần đưa cơm sáng xuống dưới, ngay cả cửa cũng chưa vào, nam thần toàn tiếp nhận đồ ăn, nói một tiếng "Cảm ơn", rồi đem Tiểu Trương nhốt ở ngoài cửa.

Tiểu Trương biết, tuy rằng nam thần nhà mình tính tình tốt, được khen là bạn trai quốc dân dịu dàng như nước, nhưng cũng chỉ là hình tượng. Fans hơi có thâm niên một chút đa phần đều biết, nam thần ngoài mặt ôn hoà trong xương cốt lại xa cách lãnh đạm, thậm chí xưng một câu không coi ai ra gì cũng không quá.

Nhưng vậy thì sao? Bọn họ chính là thích phản kiều ngạo không thể hiện ra ngoài này của anh!

Bởi vậy đối với thái độ của nam thần mấy ngày hôm trước, Tiểu Trương một chút cũng không thất vọng hay ngoài ý muốn, còn ần ần cảm thấy đương nhiên. Hôm nay khó lắm mới bắt gặp nam thần tâm tình tốt như vậy, cư nhiên còn trả lời Tiểu Trương cô. Tiểu Trương vui mừng đến mức hận không thể lập tức phi xuống dưới chạy vài vòng phát tiết.

Hoắc Lăng đem ánh mắt khó nén nổi kích động của Tiểu Trương thu vào đáy mắt, giống như nghĩ tới điều gì, không chút để ý hỏi: "Cô kêu Tiểu Trương đúng không? Nấu ăn mùi vị vài phần giống thím Lư, chẳng lẽ là người nhà thím Lư?"

"Không không, em và thím Lư không có quan hệ." Tiểu Trương không ngờ mình còn có thể được nam thần chiếu cố như thế, kích động nói năng lộn xộn: "Em ở cùng chị Tần trước, sau đó chị Tần muốn tới nước Mỹ, nên để em hướng thím Lư học mấy chiêu trù nghệ."

"Như vậy sao." Hoắc Lăng không chút để ý đáp lời, lấy quyển truyện tranh bên cạnh đưa cho con trai xem, dáng vẻ anh hơi cúi đầu hiện ra vài phần hương vị tùy ý: "Cô theo Thi Nghi bao lâu rồi?"

"Tám hơn nửa năm." Bất đồng với Hoắc Lăng tùy ý, hiện tại Tiểu Trương đã rơi vào trạng thái mộng ảo, trả lời câu hỏi hoàn toàn theo bản năng.

"Thi Nghi và Tiểu Kiệt, ngày thường phiên toái cô chăm sóc."

"Không có không có, chị Tần vô cùng tốt, Tiểu thiếu gia cũng rất nghe lời."

Nghe thấy tên mình, Thịnh Dục Kiệt lập tức đem đầu từ trong trang truyện tranh trong nâng lên, mắt to sáng lấp lánh nhìn bà.

Hoắc Lăng cười vỗ vỗ đầu cậu nhóc, lại hỏi Tiểu Trương: "Hôm qua, mấy người cùng nhau xem tin tức à?"

Tiểu Trương nghe vậy hơi sững sốt, bỗng nhiên linh quang chợt lóe: "Anh nói chính là Elissa cái kia sao?"

Thấy Hoắc Lăng gật đầu, Tiểu Trương vẫn hơi kỳ quái, không rõ đề tài tại sao lại xa đến đây, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: "Lúc chị Tần xem TV, em vừa vẩn ở phòng bếp xào rau."

Hoắc Lăng nhướn mày, lại hỏi: "Cô ấy có nói gì không?"

Tiểu Trương lúc này rất nhanh hiểu nam thần nhà mình thật sự muốn hỏi điều gì, một năm một mười đáp: "Ban đầu chị Tần chắc hẳn cũng không vui lắm, mặt đều căng, rất lâu rồi em chưa thấy đáng vẻ chị ấy tức giận, còn bị dọa nhảy dựng. Chẳng qua Ngô tiên sinh đến đây giải thích cho chị Tần, chị Tần nói chị ấy tin tưởng anh Hoắc. Sau đó liền thật sự không đề ở trong lòng, buổi tối còn ăn tận hai bát cơm."

Tiểu Trương trả lời như vậy, không phải hoàn toàn vì giúp Tần Thi Nghi nói chuyện, vốn dĩ chị Tần phản ứng đúng như thế.

Hơn nữa Tiểu Trương cảm thấy rất bội phục chị Tần. Chị Tần là bà xã của nam thần, kết hôn nhiều năm không công khai, rõ ràng là chính thất, mà mỗi ngày còn phải nhìn những tiểu yêu tinh bên ngoài diễu võ dương oai mơ ước ông xã của chính mình. Mất công chị Tần hàm dưỡng tốt mới ngồi yên được,

đổi thành Tiểu Trương cô mà nói, sớm nào loạn tám trăm hiệp, dù là tình yêu đích thực cũng không thể cứ như vậy được!

Hoắc Lăng cong môi, tựa cằm bầm lâu bầu hỏi lại một câu: "Tin tưởng tôi?"

Đại khái do thấy vẻ mặt Hoắc Lăng thật sự ôn hoà, không có nửa điểm giả bộ, Tiểu Trương liền đánh bạo làm càn một phen, nhỏ giọng nói: "Anh Hoắc, chị Tần thật sự không dễ dàng gì. Tin tức với Elissa bên này anh không đáp lại, bên kia Elissa tiếp nhận phỏng vấn giọng điệu ngập mũi ái muội, giờ mọi người đều cho rằng anh và Elissa thật sự ở bên nhau. Buổi sáng hôm nay em lướt Weibo, trên Weibo đã loạn mấy phen, rất nhiều fans tìm ảnh chụp anh và Elissa từng tiếp xúc trước kia. Một hai phải nói hai người là tình yêu đích thực..."

Tiểu Trương vừa mở máy hát liền thao thao bất tuyệt, nói được một nửa mới nhớ tới điều gì đó, vội vàng im miệng, căng thẳng nhìn Hoắc Lăng: "Thực xin lỗi anh Hoắc, em..."

"Không sao." Vẻ mặt Hoắc Lăng vẫn ôn hoà như cũ, còn mười phần tán đồng nói với Tiểu Trương: "Cô nói đúng, tôi thật sự rất xin lỗi Thi Nghi."

"Vây cũng không thể trách anh, sự tình đều do những phóng viên kia bày ra. Nhiều người ở đó như vậy, sao lại cố tình chụp ảnh anh với Elissa." Trong lòng Tiểu Trương có cái cân, không chút do dự hướng về phái nam thần, hoàn toàn không nhớ nổi mới vừa rồi mình ở đây giúp ai bênh vực kẻ yếu: "Giờ mọi người ồn ào mấy ngày, chờ đến lúc phát thông báo xong, sẽ không bị hiểu lầm nữa."

Hoắc Lăng hơi gật đầu, anh nhìn ra Tiểu Trương muốn nói lại thôi, nên cười hỏi: "Cô muốn nói cái gì?"

Tiểu Trương nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn xuống nổi, thấp giọng nói: "Anh Hoắc, anh... Phải cẩn thận Elissa đó, vốn dĩ tới hôm qua nếu đổi thành một người khác, sẽ không ồn ào thành như vậy. Elissa vẫn luôn muốn xào tai tiếng với anh, vài người không biết rõ nội tình, nói không chừng sẽ thật sự bị cô ta dẫn sai đường."

"Cảm ơn đã nhắc nhở." Hoắc Lăng nhấp môi, chuyển đề tài, sâu kín nói: "Nói cho cùng dù sao tôi và cô ta đều ở chung một đoàn phim. Tôi vẫn luôn nghiêm duy trì khoảng cách, nhưng truyền thông viết như thế nào, cũng không biết..."

Tiểu Trương thấy nam thần bỗng nhiên trở nên u buồn, nhú mày theo nói: "Ài, vậy làm sao bây giờ?"

"Người khác thì không sao cả, đều là người râu ria, bọn họ hiểu lầm hay không hiểu lầm, đối với tôi cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Chỉ là..." Hoắc Lăng nói đến đây, giọng điệu ngập ngừng, lại không tiếp tục nói nữa, tất cả đều im lặng.

Tiểu Trương nghe huyền ca mà biết nhĩ ý, lập tức vỗ ngực bảo đảm: "Anh Hoắc yên tâm, về sau nếu gặp phải loại sự tình này, em sẽ giúp anh giải thích với chị Tần!"

"Phiền toái cô." Hoắc Lăng vẻ mặt ôn hoà: "Thi Nghi thích cật mạnh, cũng không thích phiền toái người khác. Nếu cô ấy có chuyện gì không tiện nói, còn hy vọng cô có thể báo cho tôi."

Tiểu Trương tự giác gánh vác nhiệm vụ quan trọng, kiên định gật đầu: "Vâng, anh Hoắc!"

Tần Thi Nghi không nghĩ tới trong lúc cô đang trang điểm, Tiểu Trương vốn ngại Hoắc Lăng lạnh lùng, nên miễn cưỡng bảo trì thái độ trung lập giữa bọn họ, lần này đã hoàn toàn bị Hoắc Lăng thu mua.

Tần Thi Nghi vẫn luôn tưởng rằng Tiểu Trương là tai mắt của Thịnh phu nhân, kết quả giờ người ta đã thành tai mắt của ông xã miễn phí. Đúng là thế sự vô thường.

Bởi vì dẫn Tần Thi Nghi đi luyện lái xe, nên Hoắc Lăng muốn chọn đoạn đường rộng rãi, hai con đường ngày hôm qua đều không thích hợp, phải thay đổi nơi khác.

Hoắc Lăng sử dụng bản đồ hướng dẫn lái xe đưa bọn họ đến điểm anh chọn từ trước. Tần Thi Nghi an vị ở ghế phụ, chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, xem đến là nghiêm túc.

Người đàn ông ngồi ở ghế lái nghiêng đầu nhìn Tần Thi Nghi vài lần, đối phương đều không hề có cảm giác, từ đầu đến cuối đưa ót về phía anh. Hoắc Lăng liền mỉm môi, mở miệng, giọng điệu không thiếu uy hiếp nói: "Nhìn đường, đợi lát nữa em tự lái xe về nhà."

Tần Thi Nghi lúc này mới quay đầu, vẻ mặt khó xử nhìn Hoắc Lăng: "Em, em..."

Hoắc Lăng không chờ Tần Thi Nghi nói chuyện, nhàn nhạt nói tiếp: "Em vốn biết lái xe, giờ anh chỉ mang em đi làm quen lộ trình mà thôi."

Lời Tần Thi Nghi muốn nói lập tức không thể ra khỏi miệng, cô yên lặng gật đầu, cuối cùng không tiếp tục thất thần, mà ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt từ đầu chí cuối nhìn thẳng phía trước.

Hoắc Lăng cũng không nói nữa, yên lặng lái xe, ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn ghế phụ một cái. Ánh nắng chiếu lên sườn mặt khiến người phụ nữ có vẻ càng thêm nhu hoà, anh không khỏi cong khoe môi.

Xe lái vào một bãi đất xi măng trống trải bằng phẳng, không biết Hoắc Lăng tìm được bằng cách nào, sân đặc biệt lớn, đủ để Tần Thi Nghi lái xe vài

vòng bên trong, quan trọng nhất là nơi này hoang tàn vắng vẻ, không cần lo lắng đâm vào người khác.

Hoắc Lăng tắt máy, xuống xe, mở cửa ghế lái phụ ra, dựa vào bên cửa xe, dùng ánh mắt ý bảo Tần Thi Nghi đổi vị trí.

Tần Thi Nghi xây dựng tâm lý cả một đường, hiện tại vẫn hơi sợ, căng thẳng đến mức không chú ý tới giờ phút này Hoắc Lăng đang nửa cong eo, tay gác ở trên ghế phụ, cứ như đem nửa người cô ôm vào trong ngực. Tần Thi Nghi còn muốn vùng vẫy giãy chết lần cuối: "Cái kia... Em có chút lo lắng, anh có thể lái một lần cho em nhìn thử không?"

"Lái mấy lần cũng vô dụng, em hiện tại..." Giọng Hoắc Lăng rất chậm, theo lời nói cũng chậm rãi cúi đầu: "Chính là cần tình yêu cổ vũ."

Một chữ cuối cùng roi xuống, môi Tần Thi Nghi cũng bị phủ lên một tầng cảm giác ấm áp, mang theo vị chanh đường thơm mát.

Lúc chuẩn bị ra cửa, anh bạn nhỏ mang theo theo một bình chanh đường, phát cho bọn họ mỗi người hai viên, không ngờ dư vị lâu như vậy...

Ánh mắt Tần Thi Nghi hơi hoảng hốt, rất nhanh ý thức được điều gì, theo bản năng đẩy người phía trước ra.

Đương nhiên không đẩy nổi, thể trạng kia của Hoắc Lăng, loại cơ thể nhỏ bé như Tần Thi Nghi căn bản không phải muốn đẩy là thể có thể đẩy được.

Nhưng Hoắc Lăng cũng không dây dưa vẫn như cũ là khẽ chạm liền rời, mặt anh vẫn như cũ duy trì khoảng cách thâm mật với Tần Thi Nghi, hài hước nhìn cô: "Xem ra hiệu quả cổ vũ không tệ."

Khuôn mặt đàn ông tuần tú phóng đại, lửa nóng ôm ấp, còn hơi thở ấm áp phả lên mặt, tất cả đều khiến Tần Thi Nghi mềm chân, không đủ sức lực đẩy anh: "Anh tránh ra nào."

Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Thi Nghi mới phát hiện giọng mình vô lực, lòng thầm muốn hung tợn bỏ một câu, lại sợ có vẻ quá mức cố ý, nên đành mím môi.

Hoắc Lăng không tránh ra, mà cúi đầu một lần nữa, lần này Tần Thi Nghi căng thẳng phòng bị, lập tức đưa tay ôm ngực, giọng điệu ác liệt nhưng thật ra trông có vẻ phờ trương thanh thế: "Anh còn muốn làm gì?!"

Vừa mới dứt lời, "Lạch cạch" một tiếng, là tiếng khoá dây an toàn bị cởi bỏ. Hoắc Lăng cười như không cười nhìn Tần Thi Nghi: "Hôm nay không luyện lái xe xong, đừng mong anh sẽ lại hôn em."

"Ai, ai muốn anh..." Một chữ cuối cùng Tần Thi Nghi không thể nói lên lời, cả mặt đỏ bừng, luống cuống tay chân bò xuống xe, kết quả mới vừa cất bước chân đã bị vấp, được người chân dài nào đó đỡ eo giúp đứng dậy. Hoắc Lăng vẫn như cũ không buông tha cơ hội trêu chọc cô, cười như không cười nói: "Đổi thành lao vào ngực ôm ấp, hử?"

Tần Thi Nghi đẩy anh ra, luống cuống tay chân bò lên ghế lái.

Tâm tình vốn thấp thòm, bị Hoắc Lăng đùa một trận, ngược lại giảm bớt rất nhiều. Tần Thi Nghi thắt dây an toàn, hai tay đặt ở trên tay lái, hít một hơi thật sâu.

Tần Thi Nghi vừa mới chuẩn bị học dáng vẻ Hoắc Lăng cầm chìa khoá khởi động xe, thì anh bạn nhỏ vẫn luôn yên tĩnh ngồi ở ghế sau, mở to mắt nhìn bọn họ trao đổi, đột nhiên mở miệng bom hơi (cổ vũ) cho mẹ: "Mẹ yên tâm, ba không hôn mẹ, con hôn mẹ."

Quả nhiên là ba con ruột!

"Mẹ cảm ơn bảo bối" Tần Thi Nghi gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Tuy rằng Thịnh Dục Kiệt không thấy được sắc mặt của mẹ, nhưng cũng cảm thấy giọng điệu mẹ nói lời này không đúng, anh bạn nhỏ miễn cảm suy nghĩ, quả nhiên là vẫn muốn ba hôn sao?

Mặc dù quá trình Tần Thi Nghi luyện lái xe rất gian khổ, nhưng kết quả vẫn rất viên mãn. Trước kia cô không dám thử, bây giờ có Hoắc Lăng ở bên cạnh chỉ đạo, ghế sau có con trai nhỏ đáng yêu cổ vũ. Tần Thi Nghi vừa khởi động xe, liền cảm giác như được thần trợ giúp, nhấn ga, đánh lái, tất cả đều thuận lợi đến không thể tưởng tượng.

Thuận lợi dạo quanh một vòng xong, Tần Thi Nghi dầm phanh, nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi ở ghế phụ, ánh mắt khó nén tung bay: "Em có thể lái xe!"

Hoắc Lăng còn chưa đáp lời, phía sau Thịnh Dục Kiệt mười phần cổ động nói: "Mẹ thật tuyệt vời!"

Tần Thi Nghi quay đầu, cười tí mắt nhìn Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối ngồi vững, mẹ mang con đi hóng gió."

Hoắc Lăng nhìn sắc mặt Tần Thi Nghi hứng thú bùng bùng, dáng người tung bay, đôi mắt rực rỡ lấp lánh, ánh sáng lan toả khiến người khác cũng không nhịn được nở nụ cười. Anh nhìn thời gian, rồi lên tiếng: "Vẫn còn thời gian, lại lái vài vòng rồi trở về đi."

"Được." Hiện tại Tần Thi Nghi tràn đầy tự tin, cô hạ cửa sổ xe xuống, một bên lái xe, một bên tùy ý để gió đem sợi tóc thổi loạn, tâm tình nhẹ nhàng xưa nay chưa từng có.

Tần Thi Nghi một đường lái xe thông thạo chạy đến dưới chung cư, tuy rằng bởi vì nửa đường cô quên đường, người nào đó nhất định không chịu chỉ đường, một hai phải để chính cô bật bản đồ hướng dẫn vòng trở về, nên chậm trễ hơn mười phút, mặt khác tất cả đều thuận lợi.

Thuận lợi đem xe lái vào gara, Tần Thi Nghi thậm chí còn không cần Hoắc Lăng chỉ điểm, dựa vào bản năng dừng xe đúng nơi ổn định vững chắc, tắt máy, rút chìa khóa, đầu tàu gương mẫu xuống xe.

Đối với Hoắc Lăng kiên nhẫn cùng cô luyện lái xe, Tần Thi Nghi tất nhiên cảm kích. Sau khi vào thang máy, Tần Thi Nghi liền lôi kéo Hoắc Lăng cảm ơn: "Hôm nay vất vả cho anh, nếu không phải anh hỗ trợ, bây giờ em còn chưa dám lái xe đâu."

Hoắc Lăng một tay bế Thịnh Dục Kiệt, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Thi Nghi, cười nói: "Muốn cảm ơn anh?"

Tuy rằng người được cảm ơn hơi quá chủ động, nhưng Tần Thi Nghi vẫn gật đầu: "Ừ, thật sự rất cảm ơn anh?"

"Anh là hỏi em muốn cảm ơn anh như thế nào?"

"Hả?" Theo bản năng Tần Thi Nghi cảm thấy nụ cười của anh có điểm không đúng, cô nỗ lực nghĩ xem mình còn có thể cảm ơn anh thế nào, thật sự không thể tưởng tượng được Hoắc Lăng sẽ hỏi đến mức này, thiếu cái gì, cuối cùng cô đành từ bỏ, đem quyền lựa chọn giao cho đối phương: "Anh có muốn điều gì không?"

Hoắc Lăng cong môi, nói: "Muốn hình như không có, chẳng qua lần trước nhìn thấy đồng nghiệp trong đoàn phim có bà xã đi thăm ban, trước nay anh chưa thể nghiệm qua, nên rất hâm mộ."

"Cái gì?" Tần Thi Nghi còn chưa kịp phản ứng lại, liền nghe thấy người đàn ông giọng điệu vân đạm phong khinh nói: "Buổi chiều cùng anh tới phim trường đi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chân mềm

Hoắc Lăng ném xuống những lời này, đúng lúc thang máy "Tinh" một tiếng, đến tầng hai sáu. Anh bế con trai bước ra khỏi thang máy.

Tần Thi Nghi bị những lời của Hoắc Lăng dọa sợ tới mức không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn cửa thang máy chậm rãi khép lại. Vẫn là Hoắc Lăng quay đầu nhìn thoáng qua cô, kịp thời đề mở cửa thang máy, anh nhướn mày cười nói: "Còn không ra?"

"Hả? Ừ..." Tần Thi Nghi như ở trong mơ mới tỉnh, vội vàng bước ra khỏi thang máy.

"Xem ra Thi Nghi cũng rất chờ mong, vui mừng nói không thành lời." Hoắc Lăng vừa bế con trai bằng một tay, vừa cúi đầu bấm mật mã mở khoá, không nhìn rõ biểu tình, nhưng giọng hơi cao lên, đặc biệt là chữ cuối cùng, dường như mang theo cả ý cười thật lòng.

Tần Thi Nghi: "..."

Con mắt nào nhìn thấy cô vui mừng vậy?

Hoắc Lăng vừa dứt lời, cửa liền "Lạch cạch" một tiếng mở ra. Hoắc Lăng đưa đôi dép lê tới, lời Tần Thi Nghi định nói liền bị hành động này chặn đứng, cô chỉ có thể yên lặng nhận lấy dép lê.

Thịnh Dục Kiệt đã tự mình cởi giày vào nhà, xoay người quay mặt về phía Tần Thi Nghi, tay nhỏ đỡ cửa, mắt toả sáng đáng yêu nhìn cô: "Mẹ, con cũng rất chờ mong."

Tần Thi Nghi hiện tại chỉ còn sức cười "Ha ha" coi như đáp lại.

Bên cạnh truyền đến một trận tiếng cười trầm thấp, Hoắc Lăng kéo tay Thịnh Dục Kiệt, sung sướng nói: "Cách bữa trưa còn một chút thời gian, Tiểu Kiệt cùng ba đi xem con hoàn thành bài tập về nhà đến đâu rồi đã."

Thịnh Dục Kiệt có bài tập về nhà.

Lúc trước đã nói qua, tuy rằng hiện tại Thịnh gia chỉ có một cháu trai duy nhất là Thịnh Dục Kiệt. Dòng tộc đình rất được yêu thương, nhưng không phải cưng chiều bất chấp nguyên tắc. Chỉ xem lễ nghi, giáo dục của Thịnh Dục Kiệt liền biết Thịnh gia tốn bao nhiêu tâm tư bồi dưỡng cậu nhóc.

Thực tế, làm cháu trai trưởng Thịnh gia, Thịnh Dục Kiệt ngược lại không được nhẹ nhàng tự tại như trẻ con gia đình bình thường. Đứng thấy bây giờ cậu nhóc chưa lên tiểu học, ở nhà anh bạn nhỏ đã có rất nhiều gia sư dạy phụ đạo, bận rộn không kém gì ông nội, bà nội.

Bài tập về nhà hiện tại là do nhóm gia sư dạy phụ đạo bố trí. Trẻ con đều ham chơi, thả ra thời gian dài như vậy, vạn nhất chơi quen, sau này sẽ khó thu tâm. Cho nên bố trí chút bài tập về nhà, lúc nghỉ cũng phải duy trì thói quen học tập mỗi ngày. Lại nói tiếp kỳ nghỉ lần này của anh bạn nhỏ cũng đủ dài, bắt đầu tính từ khi Tần Thi Nghi bị tai nạn giao thông, đến khi bọn họ về nước, ít nhất phải mất hơn nửa tháng.

Đương nhiên, anh bạn nhỏ nghỉ cũng không hoàn toàn vì Tần Thi Nghi. Hàng năm cứ đến tầm này, Tịnh Dục Kiệt sẽ cùng Thịnh phu nhân sang Anh ở một thời gian, nghỉ đã thành lệ thường. Chẳng qua do Tần Thi Nghi tai nạn giao thông, nên thời gian nghỉ mới bắt đầu trước mấy hôm.

Hiện tại Tần Thi Nghi đang tính toán, kỳ nghỉ hè này để anh bạn nhỏ chơi thoải mái, sau khi khai giảng khôi phục học phụ đạo cũng chưa muộn. Anh bạn nhỏ nên có một tuổi thơ vô ưu vô lự thì tốt hơn. Chẳng qua đây chỉ là ý tưởng nhất thời của cô, muốn thực hiện còn phải vượt qua cửa của Thịnh phu nhân và Chủ tịch Thịnh. Trong lòng Tần Thi Nghi rõ ràng, tuy cô là mẹ của anh bạn nhỏ, nhưng ở phương diện giáo dục cậu nhóc, cô chưa chắc đã có quyền lên tiếng.

So với cô ông xã miễn phí nói chuyện hữu hiệu hơn nhiều.

Không biết từ khi nào, tâm tư của Tần Thi Nghi lại chuyển lên người anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt, cô ngơ ngác nhìn hai ba con cầm tay nhau đi vào phòng khách.

Hoắc Lăng ngồi ngay ngắn ở sô pha, tay đặt lên tay vịn, một phía thích ý. Anh bạn nhỏ khó nén hưng phấn chạy về phòng, chỉ trong chốc lát lại ôm ba lô nhỏ lon ton chạy ra, ngồi xuống thăm trải sàn bên chân ba cậu nhóc, quay mặt về phía ba, đem hết toàn bộ sách ở trong ba lô bày ra.

Thịnh Dục Kiệt đại khái do lần đầu tiên bị ba kiểm tra bài tập về nhà, nên khó nén kích động.

Anh bạn nhỏ thông minh lại hiểu chuyện, không phải là đứa trẻ lười biếng không hoàn thành bài tập về nhà. Hơn nữa tuy rằng Tần Thi Nghi rất thương cậu nhóc, nhưng đồng dạng cô cũng rất coi trọng việc học của anh bạn nhỏ, mỗi ngày đều bỏ ra một hai tiếng cùng cậu nhóc học tập, bài tập về nhà của cậu nhóc hoàn thành đến mười phần xuất sắc. Có thể nói bị kiểm tra bài tập về nhà với anh bạn nhỏ chỉ mang tính chất khích lệ.

Trong lòng cậu nhóc Thịnh Dục Kiệt chắc hẳn cũng hiểu rõ, đang chờ ba khích lệ đó.

Tần Thi Nghi phục hồi tinh thần, cô vốn định tìm Hoắc Lăng thương lượng lại chuyện buổi chiều tới phim trường. Nhưng nhìn dáng vẻ anh bạn nhỏ khó nén hưng phấn, cô không đành lòng đánh gãy hứng thú của con trai, liền trầm mặc ngồi ở một đầu sô pha khác.

Anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt lại không cho Tần Thi Nghi nghỉ ngơi, cậu nhóc cùng ba nói chuyện vui vẻ, những vẫn nhớ rõ mẹ mình. Thịnh Dục Kiệt quay đầu nhìn thấy mẹ đang yên tĩnh như gà ngồi ở một bên, thì lập tức vẫy tay: "Mẹ ơi, tới đây cùng nhau xem."

"Ba kiểm tra cho con còn chưa đủ à, một hai phải gọi mẹ tới?" Tần Thi Nghi vốn không tính qua, nhưng mà không chịu nổi đôi mắt mềm mại đáng yêu của anh bạn nhỏ, cuối cùng vẫn nhắc nhở dừng dạy.

Tần Thi Nghi quét mắt vị trí bên cạnh Hoắc Lăng, Hoắc Lăng một mình ngồi ở ghế sô pha đơn, không biết là vô tình hay cố ý, mà để lại một chỗ thừa khá rộng. Nhưng Tần Thi Nghi biết, nếu cô trực tiếp ngồi xuống, tình hình sẽ có chút xấu hổ, hai người trưởng thành ngồi chung một ghế sô pha đơn, cứ thấy ái ngại kiểu gì.

Tần Thi Nghi đơn giản phui phui quần áo, đặt mông ngồi xuống thăm, dựa gần vào anh bạn nhỏ.

Hoắc Lăng thấy thế, tuấn mi không khỏi hơi nhú, nhưng anh không nói gì, cúi đầu tiếp tục xem sách vở của con.

Thịnh Dục Kiệt rất vui mừng vì mẹ thân cận với mình. Cậu nhóc nghiêng đầu, mắt to sáng lấp lánh nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi một cái. Sau đó không cho phân bua đặt một quyển sách bài tập vào trong tay cô.

Tuy rằng Tần Thi Nghi có tâm sự, nhưng vẫn nghiêm túc xem.

Nhoáng cái đã đến giờ ăn trưa.

Tiểu Trương nấu một bàn toàn món ngon (mỹ thực), nhưng lòng Tần Thi Nghi mang tâm sự, ăn đến thất thần, chờ phục hồi tinh thần, Tiểu Trương đã xới cho cô bát cơm thứ hai. Tần Thi Nghi nhìn bát cơm bị cô ăn sạch bách, không nhịn được bắt đầu phát ngốc.

Bởi vì hôm nay Ngô Triết đi rồi, tầng trên chỉ còn một mình Tiểu Trương ở, cô ấy lên tầng trên còn phải nhóm lửa một lần nữa. Tần Thi Nghi dứt khoát bảo Tiểu Trương xuống dưới tầng ăn cơm.

Tiểu Trương nhìn thấy Tần Thi Nghi vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm bát không, không nhịn được cười hỏi: "Chị Tần muốn ăn nữa sao?"

Tần Thi Nghi hoảng sợ, vội vàng lắc đầu: "Chị ăn no rồi."

Nói giỡn, tiếp tục ăn như vậy, chẳng phải sẽ ép thân hình xinh đẹp hoàn hảo này lại tàn sao?

Phụ nữ đều không thể thoát khỏi số mệnh yêu cái đẹp, tuy rằng Tần Thi Nghi so ra kém nguyên chủ, yêu cái đẹp đến mức điên cuồng. Nhưng mà phụ nữ bình thường, đặc biệt là bây giờ từ giai nhân thanh tú đột nhiên biến thành đại mỹ nữ hoạt sắc sinh hương. Ngày thường ăn ít một chút, yêu quý chăm sóc thật tốt thân hình lồi lõm này, cô vẫn có thể làm được.

Tần Thi Nghi biết hôm nay mình tự nhiên ăn hai bát cơm lớn, khó tránh khỏi không thể tiếp nhận.

Hoắc Lãng đang cúi gập đồ ăn cho con trai, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy dáng vẻ chịu đả kích lớn của bà xã, không hiểu vì sao trong lòng càng thêm buồn cười. Anh trên dưới đánh giá Tần Thi Nghi một lượt, cười tủm tỉm nói: "Thi Nghi không cần lo lắng, em béo một chút... Anh cũng không chê."

Ai quản anh chê hay không chê? Tần Thi Nghi nhin xuống xúc động tròn trắng mắt, trực tiếp rời bàn: "Mọi người từ từ ăn."

Thịnh Dục Kiệt cũng xúc xong bát cơm, ngửa đầu hướng Tần Thi Nghi nói: "Mẹ ơi, con cũng ăn no rồi ạ."

"Ngoan lắm." Tần Thi Nghi đi đến bên cạnh Thịnh Dục Kiệt, cúi đầu giúp cậu nhóc tháo yếm cổ, vỗ vỗ đầu cậu nhóc nói: "Đi xem phim hoạt hình một lát rồi ngủ trưa."

Thịnh Dục Kiệt chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Hoắc Lãng: "Mấy giờ ba xuất phát ạ?"

"Tầm hơn một giờ, không vội. Tiểu Kiệt có thể ngủ trưa trước."

"Vâng ạ." Thịnh Dục Kiệt cười tít mắt gật đầu, không cần Tần Thi Nghi bế, tự mình sử dụng cả tay lẫn chân bò xuống ghế dựa, bước chân ngắn nhỏ lon ton chạy tới phòng khách.

Trên mặt Tần Thi Nghi hiện lên một tia suy tư, động tác có chút chần chờ, đứng ở bên bàn ăn nhìn Hoắc Lãng.

Hoắc Lãng nhướn mày: "Thi Nghi muốn cùng anh ăn cơm? Vậy thì ngồi đi..."

Lời còn chưa nói xong, Tần Thi Nghi đã không chậm trễ, cất bước rời đi: "Em cùng Tiểu Kiệt xem TV một lát, anh cứ từ từ ăn đi."

Tần Thi Nghi chân trước vừa mới đi, sau lưng Hoắc Lãng cũng buông bát đĩa đứng dậy. Chẳng qua anh không đi tới phòng khách, mà là về phòng ngủ thay quần áo mặc ở nhà trước.

Tuy rằng trước khi rời bàn Hoắc Lãng đã chiếu cố Tiểu Trương một câu, nhưng Tiểu Trương cũng không dám cả nhà chủ nhân đều rời bàn, mà cô ấy còn ngồi ăn một mình, cực có ánh mắt đứng dậy thu dọn bát đĩa.

Buổi sáng Tiểu Trương đã dọn dẹp quét tước nhà cửa, bây giờ cô ấy chỉ cần thu dọn lại phòng bếp và bàn ăn. Tiểu Trương tay chân nhanh nhẹn, không tới một lát đã thu dọn xong, cũng không ở trước mặt người khác làm bóng đèn, bận rộn xong liền cáo từ: "Anh Hoắc, chị Tần, có phân phó gì khác không ạ? Nếu không em lên tầng trước nhé?"

Tần Thi Nghi quay đầu cười nói: "Đi lên đi, có việc chị sẽ gọi điện thoại cho em"

Tiểu Trương liền nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại một nhà ba người bọn họ. Thịnh Dục Kiệt đang nhìn màn hình TV chăm chăm hết sức chăm xem phim hoạt hình, anh bạn nhỏ làm việc tương đối chuyên chú, xem TV cũng giống vậy, rất tập trung, không chú ý bên ngoài.

Ngày thường Tần Thi Nghi cũng nghiêm túc xem, hôm nay lại luôn mất tập trung, ánh mắt thường xuyên từ TV, chuyển dời đến mặt người đàn ông bên cạnh. Nhìn sườn mặt đối phương có vẻ vô cùng chuyên chú, Tần Thi Nghi muốn nói lại thôi, không nhìn được ở trong lòng chửi thầm, có phải trẻ con đâu, xem phim hoạt hình nhất thiết phải chăm chú như vậy sao? Hại cô ngưng ngừng đề cập chuyện khác với anh.

"Thi Nghi." Đúng lúc nội tâm Tần Thi Nghi đang chửi thầm, người nào đó vốn đang hết sức chăm chú đột nhiên mở miệng, giọng điệu hài hước: "Em cứ liếc mắt đưa tình nhìn anh như vậy..."

Thời điểm nói lời này, Hoắc Lãng cũng không nhìn Tần Thi Nghi, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi màn hình TV. Chẳng qua Tần Thi Nghi có thể tưởng tượng dáng vẻ người nào đó cười như không cười và ý chưa nói hết.

Nói rất đúng, ánh mắt của cô giống hệt mấy gã si tình!

Tần Thi Nghi rất không tiền đồ lại một lần nữa đỏ mặt, đứng dậy: "Anh suy nghĩ nhiều. Em mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước." Nói xong Tần Thi Nghi vội vàng chuồn mất.

Hoắc Lãng nhìn bóng dáng cô chạy trốn chết, chậm rì rì nói: "Ngủ ngon, đợi lát nữa anh mang Tiểu Kiệt sang phòng anh ngủ."

"Tùy anh." Tần Thi Nghi cảm nhận được tầm mắt người nào đó đang dừng ở trên lưng mình, đầu cũng không dám quay lại, lưng cứng còng chui vào phòng ngủ, đóng cửa. Dựa lên tường thở dài một hơi, cô một lần vì chính mình hận sắt không thành thép.

Rõ ràng chuyện chỉ cần nói mấy câu, ban nãy có nhiều thời gian như vậy, lúc nào cũng có thể đề cập với Hoắc Lãng, cô luẩn quẩn trong lòng làm gì? Một hai phải chọn thời cơ, giờ thì hay rồi, thời cơ thích hợp không chọn được, chắc chắn buổi chiều chỉ còn nước đi theo ông xã miễn phí ra ngoài xuất đầu lộ diện.

Nghĩ đến Hoắc Lãng và Elissa chẳng qua chỉ là một bức ảnh chụp, liền nháo ra tin tức lớn như vậy. Cô tới đoàn phim của ông xã miễn phí thăm ban, nếu như bị phóng viên hoặc là fans bắt được, kết cục sau này khó mà bình an!

Tần Thi Nghi nghĩ đến tương lai mà to hết cả đầu. Nhưng cân nhắc kỹ, cô lại cảm thấy hôm nay hình như ông xã miễn phí có ý, ánh mắt người nào đó lợi hại như vậy, khẳng định đã đem đáng về muốn nói lại thôi của cô đều thu vào mắt, nên cứ đến thời điểm cô tích đủ dũng khí mở miệng, anh liền tự nhiên đùa giỡn, khiến cô không dám nói lời nào.

Quá âm hiểm!

Tần Thi Nghi bỗng chốc đứng thẳng dậy, từ hận sắt không thành thép lập tức biến thành lòng đầy căm phẫn. Tay sờ lên khoá cửa, muốn đánh tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đi ra ngoài trực tiếp nói cho người nào đó biết hôm nay cô không có khả năng cùng anh tới phim trường thăm ban.

Chỉ là vừa sờ đến khoá cửa Tần Thi Nghi lại bối rối không dám thật sự kéo cửa ra, cô tự an ủi bản thân dù sao sớm muộn gì vẫn phải đi. Hoắc Lăng không phải kiểu người ba hoa chích choè, nếu anh yêu cầu, thì chứng minh đã sớm có chuẩn bị, cô trốn được nhất thời cũng không tránh được cả đời.

Tần Thi Nghi rất có tinh thần AQ tự an ủi bản thân. Cuối cùng vẫn là bỏ qua, trèo lên giường gối đầu ngủ.

Nhưng mà không có anh bạn nhỏ gối ôm hình người nằm bên cạnh, Tần Thi Nghi ngủ cũng không an ổn. Mơ mơ màng màng nghe được tiếng phòng cách vách mở cửa, cô giật mình mở to mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Tần Thi Nghi phân vân giữa hai lựa chọn giả bộ ngủ để tránh thoát một kiếp tới phim trường cùng Hoắc Lăng hay trực tiếp nghênh diện ứng đối. Cuối cùng cô vẫn quyết đoán xuống giường xỏ dép.

"Tỉnh ngủ?" Hoắc Lăng chắc hẳn cũng vừa tỉnh ngủ, trên người vẫn mặc bộ quần áo ở nhà, tóc hơi bù xù, tóc mái bình thường vuốt ngược lên giờ rũ xuống che lông mày, bớt đi một phần thành thực ôn trọng, nhiều thêm một phần tuần dật, con ngươi đen bóng cười như không cười chăm chú nhìn Tần Thi Nghi: "Xem ra Thi Nghi quả nhiên rất chờ mong."

Hôm nay Tần Thi Nghi bị anh lấn qua lộn lại trêu chọc vài lần, đương nhiên biết anh ám chỉ chờ mong điều gì, nghĩ thầm loại phiền toái này chỉ có loại người yêu thích đặc thù như anh mới chờ mong. Ngoài miệng Tần Thi Nghi vẫn hàm hồ đánh trống lảng, thăm dò nhìn thoáng qua phòng ngủ phía sau anh: "Tiểu Kiệt còn ngủ sao?"

Hoắc Lăng gạt đầu.

Tần Thi Nghi vội đề thấp giọng, nói: "Nếu Tiểu Kiệt vẫn chưa dậy, mà anh lại phải chuẩn bị xuất phát, chi bằng..."

Lời còn chưa nói xong, Hoắc Lăng đã nheo mắt: "Em muốn đổi ý? Lúc trước nói cảm ơn anh đều là gạt người?"

Không biết vì cái gì, vừa nảy nhìn thấy mái tóc mới của Hoắc Lăng, Tần Thi Nghi liền cảm thấy hình tượng của anh rõ ràng ôn hoà vô hại hơn so với ngày thường rất nhiều, nhưng hiện tại đáng vẻ đối phương nheo mắt, lại làm cô cảm nhận được một tia uy áp. Trong lòng Tần Thi Nghi nhảy dựng, vội vàng giải thích: "Không phải, em chỉ không đành lòng đánh thức Tiểu Kiệt. Hơn nữa... Hơn nữa Ngô Triết mới vừa đi, nếu bên này xảy ra nhiều loạn gì đó, thì không dễ giải quyết."

"Nói vậy không phải em không muốn?"

Tần Thi Nghi nhanh chóng lắc đầu: "Sao lại không vui!"

"Chính là thế. Hôm nay không đi, ngày mai cũng phải đi, chọn ngày không bằng gặp ngày."

Tần Thi Nghi thấy giọng Hoắc Lăng có dấu hiệu buồn lòng, lời chưa qua đại não đã buột miệng thốt ra: "Có thể kéo dài một ngày thì tốt một ngày..."

"Phải không?" Hoắc Lăng khoanh tay dựa lưng vào tường, cười như không cười nhìn Tần Thi Nghi.

Tần Thi Nghi đã đem lời trong lòng nói ra, lúc này sửa miệng cũng không kịp, chỉ có thể căng da đầu giải thích: "Kỳ thật... Trong lòng em rất căng thẳng, vạn nhất bọn họ cảm em ta không xứng với anh thì phải làm sao bây giờ? Hôm nay qua luôn cũng quá hấp tấp, chung quy phải cho em thời gian chuẩn bị, chuẩn bị..."

Toàn bộ quá trình người đối diện đều im lặng không nói gì, vẫn luôn dùng một loại ánh mắt cao thâm khó đoán nhìn Tần Thi Nghi. Tần Thi Nghi bị anh nhìn đến chột dạ, giọng nói càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng không có tự tin.

Đang lúc Tần Thi Nghi xấu hổ đến mức không nói lên lời, Hoắc Lăng rốt cuộc đại phát từ bi mở miệng, chỉ nói ít ỏi một câu: "Em nhờ người khác như vậy à?"

"Hả?" Tần Thi Nghi hơi sững sốt, rồi mới phản ứng lại, hận không thể hướng người nào đó khom lưng, trên mặt tràn đầy tươi cười hỏi: "Anh cần em làm gì?"

Hoắc Lăng dường như có chút ngoài ý muốn với phản ứng của Tần Thi Nghi, nhưng anh chỉ nhướn mày, cười nói: "Anh muốn đi rửa mặt, chỉ là quần áo còn ở trong phòng chưa lấy ra..."

Lời còn chưa dứt, Tần Thi Nghi rất có ánh mắt chủ động xin ra trận: "Em đi lấy giúp anh. Hôm nay anh muốn mặc quần áo gì?"

"Vậy phiền toái Thi Nghi, lấy chính trang là được rồi." Hoắc Lăng nhìn người nào đó gấp không chờ nổi muốn vào phòng mình, thì gọi cô lại dặn dò một câu: "Tiểu Kiệt còn đang ngủ."

"Em biết." Tần Thi Nghi vội vàng đề thấp giọng: "Em sẽ nhẹ nhàng."

Tần Thi Nghi thực sự rất nhẹ nhàng, bước chân nhẹ đến mức gần như không phát ra tiếng động, vào phòng giữ quần áo trong phòng ngủ của Hoắc Lăng.

Phòng giữ quần áo chắc hẳn có chuyên gia xử lý, bày biện vô cùng chỉnh tề. Tần Thi Nghi tiện tay lấy một bộ âu phục

màu đen cùng một chiếc áo sơ mi màu trắng, vô luận trường hợp gì phối hợp kiểu này chung quy sẽ không sai, lại tìm thêm một chiếc cà vạt màu xanh biển, rồi ôm lấy thứ này vội vàng rời đi.

Tần Thi Nghi một lòng lấy lòng Hoắc Lăng không hề chú ý tới cô vừa mới ra khỏi phòng ngủ, ngọn núi nhỏ trên giường hơi động dậy, anh bạn nhỏ ngủ đến mức khuôn mặt đỏ bừng cũng bò dậy, xò dép lê đi theo mẹ ra khỏi phòng ngủ.

Tần Thi Nghi gõ gõ cửa phòng tắm, nhẹ giọng gọi tên Hoắc Lăng: "Lấy được quần áo rồi."

Giây tiếp theo, một cánh tay bóng loáng vươn tới, Tần Thi Nghi vừa muốn đem toàn bộ quần áo đều đưa qua, thì nghe thấy giọng người bên trong bởi vì hơi nước mà trở nên trầm ấm: "Áo sơ mi và quần đưa anh, đồ khác phiền toái Thi Nghi cầm trước."

"Được." Tần Thi Nghi ngoan ngoãn đưa đồ Hoắc Lăng cần qua, tự nhiên đứng ở cửa phòng tắm ngoan ngoãn ôm áo vest của Hoắc Lăng, thật sự nghe lời.

Chẳng qua Tần Thi Nghi mới vừa nghe lời chưa bao lâu, lại nghe được giọng người bên trong dường như bắt đầu: "Thi Nghi, quần lót của anh đâu?"

Tần Thi Nghi trừng lớn mắt: "Quần lót? Anh tắm à?"

"Nếu không thì sao?"

Sớm biết vậy cô đã không chủ động xin ra trận, Tần Thi Nghi quả thực muốn phát cuồng, đời này cô chưa từng sờ qua quần lót của đàn ông đâu! Chỉ là lúc này xấu hổ cũng vô dụng, chung quy không thể bảo người ta cởi quần đi lấy.

Tần Thi Nghi nhận mệnh nói: "Chờ một lát, em đi lấy cho anh."

"Đồ lót đều nằm ở trong ngăn kéo thứ ba bên tay trái."

Tần Thi Nghi cắn răng gật đầu: "Được."

Thời điểm đi ngang qua phòng khách, Tần Thi Nghi hung hăng ném áo vest âu phục lên ghế sofa. Sau đó cô không ngừng bước chân, vào phòng giữ quần áo, tùy tiện rút một cái quần lót từ trong ngăn kéo ra. Tần Thi Nghi dùng hai ngón tay kẹp chiếc quần lót đưa cho Hoắc Lăng.

Rốt cuộc hoàn thành "Nhiệm vụ", Tần Thi Nghi mới chú ý tới anh bạn nhỏ đang đứng một bên nhìn mình, cô lập tức căng thẳng hỏi: "Bảo bối tỉnh ngủ rồi à? Muốn ngủ tiếp một lát hay không con?"

Không xong, ông xã miễn phí tắm xong ra ngoài mà nhìn thấy anh bạn nhỏ đã tỉnh ngủ, vạn nhất lại phát rồ muốn bọn họ hôm nay cùng anh tới phim trường thì sao? Một phen biểu hiện này giờ của cô không phải công cốc luôn hả?

Thịnh Dục Kiệt không hiểu tâm tình phức tạp của mẹ, giang hai tay về phía Tần Thi Nghi, trên khuôn mặt nhỏ thanh lãnh ngày thường, bây giờ còn vương một tia mơ hồ.

Tần Thi Nghi nghĩ đến con trai ngủ dậy khi nào cô cũng không biết. Vậy mà anh bạn nhỏ không ồn ào không náo loạn đi theo phía sau cô, trong lòng không khỏi mềm nhũn, cong lưng bế cậu nhóc lên.

Hoắc Lăng nhanh chóng thay quần áo xong, cười hướng về phía con trai trong ngực Tần Thi Nghi chào hỏi: "Tiểu Kiệt dậy rồi à? Ngủ ngon không con?"

Tần Thi Nghi lại một trận khần trương, không đợi cậu nhóc mở miệng đã vội vàng nói: "Vừa mới dậy, còn chưa tỉnh đâu, em đang dỗ con."

Thịnh Dục Kiệt vừa mới tỉnh ngủ thật sự có hơi mơ hồ, nghe thấy Tần Thi Nghi nói cũng không phản bác, mà ôm cô cô, cọ cọ khuôn mặt nhỏ vào mặt cô.

Cậu nhóc mềm mại đáng yêu, quả thực khiến người ta mềm lòng rồi tỉnh rồi ngủ.

Tần Thi Nghi nâng mông cậu nhóc, trong lòng rất cảm kích, con trai và cô thực sự ăn ý. Cô không tin nhìn con trai còn đang mơ màng như vậy, mà ông xã miễn phí có thể tàn nhẫn bắt bọn họ cùng anh ra cửa.

Rốt cuộc là con ruột, chứ không phải nạp tiền điện thoại đưa tới.

Hoắc Lăng quả nhiên không nói gì, cười như không cười quét mắt nhìn thoáng qua Tần Thi Nghi, hỏi: "Áo vest của anh đâu?"

"Ồ sô pha." Tần Thi Nghi chỉ xong cũng bế anh bạn nhỏ đến sô pha ngồi xuống. Anh bạn nhỏ dinh dưỡng đầy đủ người cao, cơ thể nhỏ rất nặng, cô bế vài phút thật sự có hơi áp lực.

Hoắc Lăng cầm áo vest mặc vào, lại cầm cà vạt nhướn mày nhìn về phía Tần Thi Nghi: "Thì ra Thi Nghi thích nhìn anh đeo cà vạt?"

Tần Thi Nghi vừa định giải thích mình chỉ chuẩn bị thôi, ai biết hôm nay anh muốn đeo cà vạt hay không? Nhưng lời còn chưa nói ra, người nào đó đã vươn tay, cười tít mắt nói: "Vậy làm phiền Thi Nghi."

Có ý gì? Tần Thi Nghi tròn mắt há hốc mồm: "Em không biết thắt cà vạt."

"Anh sẽ không ghét bỏ em."

Tần Thi Nghi còn đang rối rắm, Hoắc Lăng ý cười hơi thu, chậm rãi nói: "Buổi chiều..."

"Em bỗng nhiên cảm thấy làm người vẫn nên chăm chỉ học hỏi, nắm giữ thêm mấy môn kỹ năng tương đối tốt!" Tần Thi Nghi mười phần thức thời buông Thịnh Dục Kiệt xuống: "Bảo bối, mẹ giúp ba con trước đã nhé."

Thịnh Dục Kiệt ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ."

Tần Thi Nghi vội vàng đi tới trước mặt Hoắc Lăng, không phân bua gì hết mà tiếp nhận cà vạt trong tay anh, ngửa đầu nhìn anh hỏi: "Cái này thắt thế nào?"

Hoắc Lăng hơi khom lưng cúi đầu, Tần Thi Nghi vội đem cà vạt vòng lên, sau đó dựa theo mỗi bước Hoắc Lăng dốc lòng chỉ đạo, chậm rãi thắt cà vạt. Bởi vì liên quan đến động tác, mà trong lúc vô tình hai người dựa vào nhau càng ngày càng gần, ngay cả hô hấp dường như cũng dây dưa cùng một chỗ.

Lúc đang thuận lợi tiến hành, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng chuông cửa, Tần Thi Nghi vừa định xoay người, cổ tay lại bị người nào đó bắt được. Giây tiếp theo, chỉ thấy anh bạn nhỏ động tác lưu loát bò xuống sô pha: "Con đi mở cửa."

Hoắc Lăng cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Tần Thi Nghi: "Còn chưa xong, tiếp tục."

Tần Thi Nghi hơi sững sốt, quả nhiên ngoan ngoãn tiếp tục.

"Anh Hoắc..." Tiểu Lâm cùng Tiểu Hứa đã tới hồi sáng đứng ở cửa chào hỏi, chỉ là vừa nhìn thấy hai vợ chồng đứng mặt đối mặt ở phòng khách, thân mật giống như là vừa mới tiến hành hành động ngược cầu nào đó rồi, mặt hai tiểu tử lập tức đỏ ửng.

Tiểu Lâm lúc này linh quang chợt lóe, nhớ tới chỉ điểm ban sáng của anh Ngô, muốn mắt bọn họ dài một chút, đừng làm bóng đèn, thì vội vàng nói: "Anh Hoắc, chị dâu, ngại quá. Hai người cứ tiếp tục, vẫn còn thời gian..."

Tần Thi Nghi mặt đầy hắc tuyến, vốn dĩ không có gì, bị tiểu tử này nói như vậy tự nhiên cảm thấy không hài hoà, động tác trên tay cô hơi chậm, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng trầm thấp: "Đừng ngừng, mau lên."

"Hả? Ừ..." Tần Thi Nghi hoàn hồn, lại hết sức chăm chú chiến đấu với cà vạt.

Hai tiểu tử ngoài cửa liếc nhau, nghĩ thầm đúng là tận tâm nhét cầu lương (thức ăn cho chó), xem xem đáng về vợ chồng son không coi ai ra gì kia, nói tiếp tục là thật sự tiếp tục.

Dưới nỗ lực phấn đấu của Tần Thi Nghi, cà vạt rốt cuộc thắt xong. Cô theo bản năng sửa sang lại quần áo cho người nào đó, ở trên vạt áo của anh vuốt vuốt vài cái, lúc muốn ngắm xem cà vạt mình thắt ổn không, cô mới ý thức được khoảng cách của bọn họ gần bao nhiêu. Gần đến mức dựa theo góc độ từ ngoài cửa nhìn qua, sẽ hiểu nhầm thành bọn họ đang làm chuyện không thể miêu tả.

Lúc này mới nhớ tới còn hai người đang đứng xem ngoài cửa, Tần Thi Nghi theo bản năng lùi về sau một bước, vòng eo lại bị người nào đó ôm, khoảng cách một lần nữa được kéo gần. Lần này Tần Thi Nghi bị Hoắc Lăng kéo đến độ dán lên trên người anh, hơi thở mát lạnh nam tính vây quanh toàn thân cô.

Nhưng mà lúc này đây Tần Thi Nghi không có trốn, bởi vì cô nghe được tiếng người nào đó đại phát từ bi nói: "Nếu Thi Nghi chưa chuẩn bị tốt, vạt phiền toái em giữa trưa ngày mai đưa com tới phim trường cho anh."

"Ngày mai buổi sáng anh đã phải tới phim trường sao?"

"Ừ, mấy cảnh quay gần đây khá nặng, không tiện xin nghỉ tiếp." Hoắc Lăng cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Tần Thi Nghi: "Ngày mai Thi Nghi nhất định phải tới, không thể đổi ý. Chuẩn bị thật tốt, nhé?"

Mắt Tần Thi Nghi tỏa sáng, xem ra nỗ lực hôm nay của cô không uổng phí, người này vẫn rất dễ nói chuyện, cô liên tục gật đầu nói: "Được, ngày mai nhất định đi."

Hoắc Lăng cong khóe môi: "Anh đi đây."

"Đi thôi, trên đường cẩn thận." Tần Thi Nghi gần như là gấp không chờ nổi, nói xong cô mới phát hiện người kêu phải đi, vẫn đang ôm eo cô không buông, không khỏi hơi kỳ quái: "Anh không vội sao?"

"Đuổi." Hoắc Lăng ý vị thâm trường nhìn cô: "Thi Nghi hình như quên cái gì?"

Tần Thi Nghi đầu đầy mồ mịt, cô có thể quên cái gì?

Không khỏi nghĩ đến hành động trước khi xuất phát ngày hôm qua của người nào đó, ánh mắt cô chợt lóe.

Hoắc Lăng khí định thần nhàn nhìn cô chăm chăm, một chút cũng không lo lắng sẽ đến muộn.

Cuối cùng vẫn là Tần Thi Nghi thua, tiến lên hôn một cái trên mặt Hoắc Lăng: "Làm việc thật tốt."

Hoắc Lăng cười khế, tay trái nâng ót Tần Thi Nghi, môi phồng lên. Tần Thi Nghi không có chỗ né tránh, thậm chí không phòng bị bị tiến quân thần tốc.

Đầu lưỡi Tần Thi Nghi giống như chạm vào điện, toàn thân tê dại, bần rần không có sức. Thời điểm Hoắc Lăng buông tay ra, cô thậm chí hơi lão đảo.

"Cẩn thận." Hoắc Lăng mới vừa thu tay về, lại vươn ra đỡ lấy eo Tần Thi Nghi, không biết có phải do vừa mới hôn môi xong, giọng anh mang theo một tia gợn sóng gọi cảm. Tần Thi Nghi theo bản năng ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở đôi môi mông hồng nhuận như tô son, tự nhiên có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Ngoài cửa, Tiểu Hứa kiểm chế xúc động muốn huyết sáo, tiến đến bên cạnh Tiểu Lâm, nhỏ giọng nói: "Kỹ thuật của anh Hoắc đỉnh thật. Hôn một chút chỉ đầu liền mềm chân, này vẫn là vợ chồng già..."

Đối với Hoắc Lăng mà nói suy cho cùng vẫn là công việc quan trọng, buông ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực ra. Đi ngang qua cửa nhìn thấy anh bạn nhỏ mắt to không chớp nhìn bọn họ, Hoắc Lăng cũng cong lưng, bế con trai một chút: "Tiểu Kiệt, ba đi làm. Con ở nhà ngoan ngoãn nghe lời mẹ nhé."

"Ba đi đường cẩn thận." Thịnh Dục Kiệt hôn một cái vang dội lên mặt Hoắc Lăng. Hoắc Lăng hôn đáp lại con trai, rồi mới thay giày ra cửa.

Anh bạn nhỏ lễ phép chào hỏi Tiểu Lâm và Tiểu Hứa: "Tạm biệt chú Lâm, chú Hứa."

Được anh bạn nhỏ nhớ kỹ tên, hai tiểu tử lập tức có chút thụ sủng nhược kinh, vẫy tay tạm biệt Thịnh Dục Kiệt.

Tần Thi Nghi vẫn luôn đứng ở phòng khách, không dám ra, thẳng đến khi Thịnh Dục Kiệt nhìn theo mấy người vào thang máy, đem cửa đóng lại. Đường như Tần Thi Nghi mới nhẹ nhàng thở ra, ngã xuống sofa.

Hôm nay hình như cô lại bị nắm mũi đất đi rồi.

Tần Thi Nghi muốn che mặt, điều duy nhất đáng ăn mừng chính là nỗ lực trả giá không uống phí. Ít nhất cô đã tranh thủ thêm được một ngày cho bản thân.

Không đúng! Tần Thi Nghi bỗng nhiên từ sofa nhảy dựng lên, động tác đột ngột, khiến cậu nhóc vốn đang đi về phía cô giật mình, dừng bước chân, tròn mắt há hốc mồm nhìn cô.

Tần Thi Nghi không rảnh lo nhiều như vậy, cô hướng con trai vẫy tay, cố gắng khiến giọng mình thân nhiên không chút để ý hỏi: "Bảo bối, không phải đã nói muốn đi tới chỗ làm việc của ba à? Vừa nãy ba ra cửa sao con không đi theo?"

Ban đầu cô cho rằng cậu nhóc không ồn ào không náo loạn là do chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, nên mới tạm quên mất. Nhưng mà vừa nãy anh bạn nhỏ còn giúp bọn họ mở cửa, giúp bọn họ tiếp đón Tiểu Lâm và Tiểu Hứa, nào có đáng về chưa tỉnh ngủ?

Thịnh Dục Kiệt không biết mình đang bị dụ nói ra, chẳng hề có cảm giác ngượng khuôn mặt nhỏ, cười nói: "Bởi vì ba nói ngày mai mới đi ạ."

Tần Thi Nghi nheo mắt, hỏi: "Vậy à, ba con nói khi nào?"

"Lúc ngủ trưa ạ." Cậu nhóc cũng ý thức được giọng điệu của mẹ không đúng, nghiêng đầu tò mò hỏi: "Mẹ làm sao vậy?"

"Không có gì. Mẹ đang vui mừng, sao bảo bối nhà chúng ta lại hiểu chuyện như vậy." Tần Thi Nghi cười bẽ cậu nhóc lên, trong lòng lại "Ha ha" cười lạnh. Quả nhiên lại lừa gạt cô, rõ ràng đã sớm quyết định để ngày mai đi, còn thích nắm lấy nhược điểm, cố ý xem đáng về cô sốt ruột.

Đúng là thú vui tà ác!

Ra khỏi thang máy, Hoắc Lăng không nhận được hắt xì một cái, Tiểu Lâm về mặt khăn trương nhìn anh: "Anh Hoắc bị cảm sao?"

"Cảm?" Đoán chừng là có người đang mắng anh đấy. Hoắc Lăng ngẩng đầu đưa mắt nhìn về hướng chung cư nhà mình, tươi cười tràn ra đầy mặt.

Tiểu Lâm mười phần khó hiểu, nhỏ giọng nói thầm: "Anh Hoắc sao thế? Hắt xì còn vui vẻ như vậy?"

Tiểu Hứa thò đầu qua, nhỏ giọng đáp: "Cậu không hiểu, anh Hoắc đây là người gặp việc vui tâm tình sáng khoái..."

Còn chưa nói xong, Hoắc Lăng phía trước đã quay đầu lại: "Hai người thất thần làm cái gì?"

"Anh Hoắc, bọn em lập tức qua ngay!" Tiểu Hứa vội vàng thu lại tâm tư bát quái về cuộc sống vợ chồng của ông chủ, kéo Tiểu Lâm vội vàng đuổi kịp bước chân của Hoắc Lăng.

Mặc kệ trong lòng Tần Thi Nghi mắng Hoắc Lăng dối trá, thú vui tà ác thế nào, vẫn phải đến phim trường.

Ngày hôm sau Hoắc Lăng khôi phục lịch làm việc và nghỉ ngơi bình thường, khoảng sáu bảy giờ đã xuất phát đến phim trường. Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt còn ở trên giường ngủ ngon lành.

Ngủ dậy, không nhìn thấy người nào đó âm hồn bất tán, Tần Thi Nghi tỏ vẻ thần thanh khí爽. Cô vừa định làm bộ làm tịch hỏi Tiểu Trương xem buổi sáng ông xã miễn phí đi lúc mấy giờ, có ăn sáng không linh tinh, thì nhận được điện thoại của ông xã miễn phí.

Tần Thi Nghi chỉ có thể thu lại ý định hỏi Tiểu Trương, cố lên tinh thần, mặt đầy tươi cười nhận điện thoại: "Hạo Hàm... Anh hỏi em và Tiểu Kiệt rời giường chưa à? Vừa mới dậy thôi, cũng không biết anh đi lúc mấy giờ?"

Nói hai câu xong, Tần Thi Nghi không muốn trò chuyện, cô đánh mắt nhìn con trai bên cạnh, cười tủm tỉm nói với đầu kia điện thoại: "Tiểu Kiệt muốn nói chuyện với anh đó..."

Lúc này Hoắc Lăng không để cô đưa điện thoại cho anh bạn nhỏ, mà cười nói: "Thi Nghi, anh xin đạo diễn một phút thôi, lập tức phải quay rồi, không có thời gian trò chuyện với Tiểu Kiệt, em giúp anh nói với con một tiếng."

"Không sao, anh đi đóng phim đi, Tiểu Kiệt sẽ hiểu..." Tần Thi Nghi còn chưa nói xong, điện thoại kia đầu lại nói tiếp: "Thi Nghi, anh gọi điện thoại là muốn nói với em một tiếng, mười một rưỡi Tiểu Hứa sẽ tới nhà đón mẹ con em."

Tươi cười trên mặt Tần Thi Nghi không duy trì nổi nữa, nhàn nhạt "À" một tiếng. Cô có chút muốn ném bay di động. Thù oán gì à? Sáng sớm đã phải nhắc nhở cô sự thật tàn nhẫn này, không thể để cô vui vẻ thêm chút nữa sao!

Hoắc Lăng đầu kia hình như rất bận, vội vàng nói xong liền tắt điện thoại, lưu lại Tần Thi Nghi nhìn di động đáng vẻ muốn ném bay lại tiếc của.

Tiểu Trương ở bên cạnh cũng nghe được nội dung điện thoại, không nhịn được thò sang hỏi: "Chị Tần, hôm nay chị và Tiểu thiếu gia muốn đến phim trường thăm ban sao?"

Tần Thi Nghi không nói chuyện, Thịnh Dục Kiệt ngồi bên cạnh đã nhanh chóng gạt đầu: "Vâng!"

"Vây tốt quá!" Tiểu Trương mặt mày hớn hở, thoát nhìn so với chính chủ là Tần Thi Nghi còn kích động hơn: "Chị Tần nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp. Bằng tư sắc của chị, khẳng định sẽ điểm áp quần phượng, để xem lúc đó những kẻ lêu lêu kia còn dám không có việc gì liền dính lên người anh Hoắc sao!"

"Đặc biệt là máy bay chiến đấu Elissa, ngày hôm qua cùng anh Hoắc truyền ra tin đồn. Trong lòng cô ta chắc chắn rất đắc ý, giờ chị Tần đến đoàn phim đạo một vòng, tất cả mọi người đều biết chị mới là chính thất. Phải hung hăng đánh phủ mờ cô ta, để xem sau này cô ta còn không biết xấu hổ câu dẫn anh Hoắc kiểu gì!"

P/s của Mon: Cả nhà cứu em, wattpad của em bị lỗi, không thể đăng chương được ạ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Dụng ý

Tần Thi Nghi thật sự không nghĩ tới việc chạy tới phim trường của Hoắc Lăng biểu thị công khai chủ quyền. Nhưng nghe Tiểu Trương nói như vậy, cô khó mà không suy nghĩ sâu hơn.

"Em nói Elissa kia... Cùng Thịnh, ba Tiểu Kiệt còn có liên lụy khác?"

Tiểu Trương nghe thấy vấn đề, khó tránh khỏi sững sờ. Ngày hôm qua mình đã ám chỉ qua, cứ tính là lúc ấy chị Tần chưa nghe tới, chẳng lẽ đằng sau đó cũng không lên mạng tra thử tư liệu của Elissa sao?"

Báo trí đưa tin tiểu biểu tạp Elissa kia có ý đồ với nam thần, tìm kiếm tràn lan trên mạng, truyền thông trong ngoài nước đã đưa tin mấy lần. Cứ nhiên đến tận bây giờ chị Tần còn không có hiểu biết cơ bản về Elissa, xem ra đúng là thật sự tin tưởng không hề nghi ngờ nam thần!

Não bỏ một chút hình ảnh tình cảm nam thần cùng bà xã vững chắc hơn vàng, Tiểu Trương cảm động, vội vàng giải thích: "Không có, anh Hoắc và Elissa không có quan hệ. Anh Hoắc ở ngoài công tác, luôn chú ý bảo trì khoảng cách với nữ nghệ sĩ, có tiếng là giữ mình trong sạch!"

Tiểu Trương bắt đầu tung hô nam thần nhà mình tới mức không hề áp lực, thao thao bất tuyệt: "Nhưng chị Tần cũng biết, anh Hoắc lớn lên quá đẹp trai, lại có sức hút, fans nhan sắc của anh Hoắc bao hàm cô kim nội ngoại..."

Tần Thi Nghi nhướn mày, nghe được một từ mới mẻ, nhin không được nghi vấn hỏi: "Fans nhan sắc?"

Tiểu Trương bị Tần Thi Nghi nhìn đến mức hơi xấu hổ, giải thích: "Chính là đơn thuần thích nhan sắc về ngoài của mình tính, mặc kệ fans khác."

"Em cũng là fans nhan sắc?"

"Em... Trước kia khi em còn nhỏ. Hiện tại em đã bị sức hút từ nhân cách của anh Hoắc chinh phục."

Tần Thi Nghi gật đầu: "Em xem tác phẩm của anh ấy từ nhỏ đến lớn hả?"

Tiểu Trương tự xưng mặt dày hơn tường thành bị Tần Thi Nghi trêu chọc, cuối cùng không chống đỡ nổi, vội lảng sang chuyện khác: "Không phải chị Tần muốn hiểu thêm về Elissa sao?"

"Đúng vậy." Tần Thi Nghi gật đầu, tò mò hỏi: "Ý của em là Elissa cũng là fans nhan sắc của ba Tiểu Kiệt?"

"Ngược lại không phải, fans nhan sắc của anh Hoắc chỉ dám yy (ý dân) ở trong đầu, Elissa hành động quá đáng, tuyên bố rõ muốn chén (cv: ngâm) anh Hoắc. Đúng là sắc đảm che trời!"

Tiểu Trương nhắc đến Elissa, vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi, giống như bị người mơ ước là ông xã của cô ấy vậy.

Tần Thi Nghi ngược lại không quá để ý, cười nói: "Em đã nói ba Tiểu Kiệt lớn lên đẹp trai, người ngoài không biết anh ấy đã kết hôn, có mấy người theo đuổi cũng rất bình thường mà."

Tiểu Trương hơi buồn bực, cái này gọi là hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp. Sao chị Tần không để trong lòng như vậy chứ? Elissa đâu giống người theo đuổi, người đàn bà kia nổi tiếng là nữ vương sưu tập tem, đàn ông cô ta nhìn trúng, đều bị cô ta gạ ngủ vài lần. Giờ chỉ dư nam thần bị cô ta thô lỗ qua, ngồi trong lòng mà trước sau không hề loạn, chưa cho Elissa đắc thủ. Mặc kệ xuất phát từ tâm tư gì, Elissa đối với nam thần chắc chắn là nhất định phải đoạt được, đâu thể vì nam thần từ chối vài lần là có thể từ bỏ.

Nếu chị Tần chỉ đi vài vòng, chưa chắc đã có thể khiến Elissa biết khó mà lui. Danh sách săn tình của người đàn bà kia, không phải chưa từng có đàn ông đã lấy vợ. Vì thế chị Tần phải thể hiện thật hoàn hảo một phen, đã kích khí thế của Elissa, nói không chừng cô ta có thể thu tay lại.

Trong lòng Tiểu Trương sôi ruột, không nhịn được liền nói với Tần Thi Nghi: "Chị Tần không biết đó thôi, Elissa thích tìm bạn trai trong vòng, mặc kệ đã kết hôn, hay đang có bạn gái, chỉ cần cô ta coi trọng thì nhất định phải đoạt lấy. Chẳng qua vì cô ta lớn lên xinh đẹp, đáng người nóng bỏng, nhân khí cũng cao, tính cách lại phóng khoáng, rất nhiều đàn ông bị dáng vẻ đó của cô ta..."

Tần Thi Nghi rút cuộc nghe hiểu ám chỉ của Tiểu Trương, nhướn mày hỏi: "Ý của em là người này rất khó chơi?"

Tiểu Trương nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng chị Tần cũng có chút ý thức nguy cơ: "Không sai, cô ta rất nhiều lần trước mặt mọi người tỏ vẻ có hảo cảm với anh Hoắc. Anh Hoắc chưa từng đáp lại, cô ta cũng không buông tay. Chị Tần lần này chị đến phim trường, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị cẩn thận."

Tần Thi Nghi gật đầu, có vài phần lo lắng: "Vậy có phải cô ta sẽ coi chị là cái đinh trong mắt không?"

"Tất nhiên, hiện tại hai người chính là tình địch đó." Tiểu Trương vẫn như cũ thao thao bất tuyệt: "Cho nên hôm nay chị Tần nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp. Khí chất của chị rất tuyệt vời, không phải loại bình hoa ngực to não phẳng như Elissa có thể so sánh. Đến lúc đó chị ăn diện lộng lẫy, ánh sáng bắn ra bốn phía, tốt nhất khiến cho cô ta tự biết xấu hổ, về sau không dám tiếp tục lăm lăm trước mặt anh Hoắc."

Tần Thi Nghi chỉ nghe vào tai được câu trước của Tiểu Trương, hoá ra cô cũng có tình địch?

Cô thì không sao cả, mặc kệ cô em tóc vàng mắt xanh nóng bỏng cạy hay không cạy góc tường của cô, cạy được hay không cạy được, cô đều không quan tâm. Chỉ là đối phương khẳng định không nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ coi cô thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Phụ nữ ngoại quốc cao to, vạm vỡ động tay...

Sắc mặt Tần Thi Nghi lo lắng sôi ruột, nghiêm túc nói: "Tiểu Trương, lát nữa em đi theo chị." Tiểu Trương tuy rằng thoát nhìn nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng sức lực lại rất lớn, tính cách cũng không phải mềm yếu dễ bắt nạt, mang theo Tiểu Trương bên cạnh, Tần Thi Nghi tốt xấu có thể an tâm hơn.

Tiểu Trương không ngờ tới mình chỉ ra chủ ý, chuyện tốt bực này lại rơi xuống đầu mình. Trong lúc nhất thời vui mừng đến mức khó có thể tự kiềm chế, kích động nói: "Tần, chị Tần, thật sự có thể chứ? Có thể khiến cho mọi người thêm phiền toái hay không?"

Trời ơi, Tiểu Trương cô cứ nhiên có thể đến phim trường xem nam thần đóng phim? Tiểu Trương cô nhất định là người thắng trong nhân sinh mê muội!

Tuy rằng Tần Thi Nghi đã quyết định, nhưng cũng không dám tự quyết, cô nhấp môi nói: "Đợi lát nữa chị hỏi ba Tiểu Kiệt một tiếng. Nếu anh ấy không phản đối, vậy sẽ không có gì phiền toái."

Tiểu Trương cảm động gật đầu: "Chị Tần, chị tốt quá!"

Tần Thi Nghi bị phát thẻ người tốt bỗng thấy hơi xấu hổ, cô chỉ là muốn mang theo cận vệ mà thôi.

Tiểu Trương chìm trong cảm động mười phần nhiệt tình, lập tức đứng dậy: "Em xem tủ lạnh còn đồ ăn gì, có đủ giữa trưa hay không... Đúng rồi." Tiểu Trương bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn Tần Thi Nghi: "Nếu mười một giờ rưỡi qua đó, có phải chị Tần và Tiểu thiếu gia cũng ăn trưa ở phim trường không?"

Tiểu Trương nêu vấn đề này cũng không phải thật sự muốn hỏi ý Tần Thi Nghi, bởi vì cô ấy đã tự hỏi tự đáp: "Chắc chắn là như vậy, mười một giờ rưỡi đi, tới phim trường vừa đúng mười hai giờ. Chị Tần và Tiểu thiếu gia ăn trưa về, vừa vặn có thể ngủ trưa một giấc. Xem ra anh Hoắc muốn chị Tần và Tiểu thiếu gia đi đưa cơm để có người cùng ăn cơm."

Sắc mặt Tần Thi Nghi cứng đờ nghe Tiểu Trương phân tích, tự nhiên cũng cảm thấy có vài phần đạo lý.

Còn phải cùng người nào đó ăn cơm, mỗi ngày đều như vậy cô thật sự sẽ không khó tiêu chứ?

Tiểu Trương ném quả bom xuống xong, liền đến tủ lạnh tìm tòi, rồi trở về nói với Tần Thi Nghi: "Chị Tần, tủ lạnh còn chút đồ ăn, có thể làm cá chình nướng, xương sườn thịt kho tàu, canh hải sâm, lại xào thêm hai món rau xanh. Chị xem bữa trưa nấu vài món đồ ăn vậy đã đủ chưa?"

Tần Thi Nghi nhìn về phía Thịnh Dục Kiệt, cậu nhóc chớp mắt nói: "Mẹ ơi, con muốn ăn cánh gà."

Tần Thi Nghi liền nói: "Vậy làm thêm món lòng đỏ trứng hấp cánh gà đi, tủ lạnh có cánh gà hay không?"

"Trên tầng có, em đi lấy ngay." Tiểu Trương nói xong liền xoay người, Tần Thi Nghi lại gọi cô ấy lại: "Chờ một chút, Tiểu Trương. Lát nữa đến đoàn phim thăm ban cũng không thể đi tay không. Em xem chúng ta nên chuẩn bị cái gì thì hợp lý?"

Tiểu Trương kinh ngạc hỏi: "Chị Tần muốn tự tay chuẩn bị sao, không ra ngoài mua?"

"Tự mình chuẩn bị một phần, lại ra ngoài mua thêm một chút." Tần Thi Nghi cũng có suy tính của mình. Mặc dù thế nào, bây giờ bọn họ là người nhà của Hoắc Lăng. Tuy Hoắc Lăng ở trong nước địa vị cao, nhưng muốn ăn lộn ở nước ngoài chắc hẳn không dễ dàng. Cứ tính cô không giúp được chuyện bận rộn, cũng không thể khiến cho người ta thêm phiền: "Lần đầu tiên đến thăm ban, vẫn nên dụng tâm một chút thì tốt hơn."

"Chị Tần nói đúng." Tiểu Trương cong cong đôi mắt, thầm nghĩ chị Tần thật đúng là vì nam thân suy xét khắp nơi. Tiểu Trương liền nghiêm túc tự hỏi một chút, rồi kiến nghị: "Thật ra em có học qua một vài món ăn vặt. Chỉ là khẩu vị khác biệt, không biết đồ ăn vặt của chúng ta bọn họ bên này ăn có quen không? Nên em cảm thấy vẫn nên dựa theo khẩu vị của bọn họ thì tốt hơn, nướng chút bánh mì nhỏ hoặc bánh kem nhỏ được chứ?"

"Chị cũng muốn chuẩn bị một ít bánh ngọt kiểu Tây Âu, nhưng mà chị chỉ biết nướng bánh kem, vấn đề là phim trường nhiều người như vậy, bánh kem mang đến đó sẽ khó chia..."

Ánh mắt Tiểu Trương sáng lên, nói: "Nếu không làm bánh bích quy đi? Trong nhà có đủ nguyên liệu, cách làm không khó, chị Tần và Tiểu thiếu gia đều có thể động thủ."

Tần Thi Nghi rất hứng thú, hỏi: "Chị nhớ rõ trong nhà có một bộ khuôn đúc hình gấu nhỏ, lúc thu dọn đã cất vào hành lý mang theo qua đây đúng không?"

Bởi vì anh bạn nhỏ Thịnh Dục Kiệt thích đồ ngọt, tuy rằng cậu nhóc thích ăn bánh kem nhất, nhưng thỉnh thoảng thím Lưu sẽ thay đổi khẩu vị cho anh bạn nhỏ, nướng chút bánh bích quy nhỏ gì đó. Vì thế thím Lưu còn cố ý chuẩn bị mấy bộ khuôn đúc chuyên dụng hình động vật nhỏ để nướng bánh quy, lúc sắp xếp hành lý liền kiến nghị Tần Thi Nghi mang một bộ qua đây.

Tiểu Trương gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy nướng bánh bích quy đi." Tần Thi Nghi nói xong liền nghiêng đầu vỗ vỗ đầu nhỏ của Thịnh Dục Kiệt: "Bảo bối làm cùng mẹ nhé?"

Cậu nhóc gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập hứng thú bùng bùng: "Vâng ạ."

Cả buổi sáng, Tần Thi Nghi cùng Thịnh Dục Kiệt chỉ làm một việc này.

Bởi vì đoàn phim có mấy chục trên trăm người, vì bảo đảm tất cả mọi người đều nhận được quà tặng, nên số lượng phải chuẩn bị có hơi lớn, mà lò nướng trong nhà dung lượng không đủ, chia làm bốn năm mẻ nướng.

Thành công nướng xong mẻ bánh bích quy đầu tiên, Tần Thi Nghi liền tự tay làm toàn bộ quá trình. Tiểu Trương chỉ đạo cho hai mẹ con một lần, rồi vội vàng làm việc của mình. Tần Thi Nghi mang theo bánh bao nhỏ hứng thú bùng bùng, hai mẹ con bận rộn đến vô cùng vui vẻ.

Nướng bánh quy nhỏ xong, Tần Thi Nghi lại nướng bánh kem nhỏ chuẩn bị mang tới đoàn phim cho anh bạn nhỏ làm món ngọt tráng miệng sau bữa ăn.

Tiểu Trương đang vui đùa xào rau bỗng nghĩ đến cái gì, móc di động từ trong túi ra nhìn thoáng qua, lập tức giật mình gọi: "Chị Tần, sắp đến mười một giờ rồi. Chị không mau đi trang điểm đi?"

Tần Thi Nghi mới vừa cắt bánh kem vào tủ lạnh, quay đầu kinh ngạc nhìn Tiểu Trương: "Trang điểm gì?"

Buổi sáng vừa mới nói một đồng lớn với chị Tần, chẳng lẽ chị Tần vẫn không nghe vào tai? Tiểu Trương gấp đến độ muốn dậm chân, nói chuyện chẳng thêm giữ ý nữa: "Đương nhiên là đi thi uy, đề Elissa biết chị Tần không phải người dễ bắt nạt!"

Tần Thi Nghi nghe vậy thì hơi sững sốt, cô tự xem xét cẩn thận kiến nghị của Tiểu Trương. Tất nhiên cô suy xét tính khả thi của kế hoạch mặc trang phục lộng lẫy, không phải giống như Tiểu Trương nói để ra ngoài biểu thị công khai chủ quyền, mà cô nghĩ nếu tự dựng cho mình khí thế cao quý lạnh lùng, khiến người khác vừa gặp liền cảm thấy không dễ bắt nạt, như vậy Hoắc Lăng có rước lấy nợ đào hoa, giống cô em Elissa gì đó, cũng không dám tùy tiện tìm cô phiền toái?

Tưởng tượng như vậy, Tần Thi Nghi liền gật đầu, dắt con trai bên cạnh nói: "Bảo bối, đi giúp mẹ chọn quần áo."

Anh bạn nhỏ đại khái cũng nghe được đối thoại giữa Tần Thi Nghi và Tiểu Trương, tuy rằng chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhưng cơ bản cũng phân biệt được mẹ muốn chọn quần áo gì. Vậy nên Tần Thi Nghi vừa mới mở tủ quần áo ra, anh bạn nhỏ liền không nói hai lời chỉ ngay vào chiếc áo khoác bất mắt nhất trong tủ: "Mẹ mặc cái này."

Tần Thi Nghi chần chờ lấy chiếc áo khoác ra, đứng ở trước gương so đo ước thử, rồi vội lắc đầu: "Không thích hợp, chiếc áo khoác này quá dài."

Cậu nhóc lại chỉ chỉ xuống dưới tủ quần áo, được Tần Thi Nghi mang sang đây nhưng lại bị cô đề dưới tủ không cho cơ hội thấy ánh mắt trời, mỗi ngày đều hận tận trời cao là có ý gì không cần nói cũng biết.

Tần Thi Nghi liên tục lắc đầu: "Không được, quá long trọng..."

Chưa cần nói cô căn bản sẽ không đi giày cao gót, hơn nữa bản thân áo khoác này cũng quá đường hoàng, mặt trên là kiểu dáng âu phục, áo gió cắt may lưu loát, đường cong đơn giản, là đại bài phong điển hình. Vốn dĩ Tần Thi Nghi cũng rất thích, nhưng đặc biệt đập vào mắt là họa tiết hoa hồng Trung Quốc quá nổi bật.

Tuy rằng da trắng mặc màu đỏ càng hiện rõ khí thế, nhưng đây là lần đầu tiên Tần Thi Nghi đến phim trường thăm ban, mặc long trọng như vậy, Hoắc Lăng sẽ nghĩ cô như thế nào?

Huống hồ Tần Thi Nghi mang bộ quần áo này tới, chỉ nghĩ để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào. Dưới tình huống bình thường cô chưa từng có ý định mặc.

Lại không ngờ rằng lần này anh bạn nhỏ kiên trì ngoài ý muốn, khuôn mặt nhỏ căng đến nghiêm túc, ngửa đầu nhìn Tần Thi Nghi: "Mẹ liền mặc cái này, đẹp."

Vì gia tăng độ đáng tin cậy trong lời nói của chính mình, cậu nhóc còn rất kiên định gật đầu hai cái.

Hai mẹ con ai nấy đều không muốn thỏa hiệp, lẳng lặng đối diện nhau.

Cuối cùng vẫn là Tần Thi Nghi không lay chuyển được con trai cô, nhận mệnh: "Bên trong mặc cái gì?"

Mắt anh bạn nhỏ sáng lên, lon ton chạy đến trước tủ quần áo của Tần Thi Nghi, kiễng chân rút chiếc váy đen dài từ trong tủ ra: "Mẹ mặc cái này."

Tần Thi Nghi tiếp nhận quần áo, nhìn nhìn, rồi thầm nghĩ con trai cô biết phối hợp quần áo như vậy, trưởng thành ngàn vạn đừng biến thành hoa hoa công tử như bác hai cậu nhóc mới tốt. Tần Thi Nghi không lập tức thay quần áo, mà bế cậu nhóc lên, đi đến trước tủ quần áo: "Nên chọn quần áo cho Tiểu Kiệt."

Chọn quần áo cho Thịnh Dục Kiệt, nhìn cậu nhóc thay quần áo xong, Tần Thi Nghi dắt cậu nhóc đến phòng khách xem TV. Sau đó cô mới trở về phòng chuẩn bị trang điểm.

Tần Thi Nghi vừa mới thay xong quần áo xong, thì nhận được điện thoại của Hoắc Lăng. Hoắc Lăng thông báo cho cô trợ lý và tài xế đã xuất phát, tầm khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến, đề các cô chuẩn bị sẵn sàng.

"Cái kia, em và Tiểu Kiệt nướng chút bánh bích quy, chuẩn bị mang tới đoàn phim chia cho mọi người, anh xem có thích hợp không?"

Hoắc Lăng dường như hơi bất ngờ, giọng nói mang theo ý cười từ trong điện thoại truyền ra: "Vẫn là Thi Nghi suy nghĩ chu đáo. Anh vốn bảo Tiểu Lâm lúc trở về, mua chút đồ ăn ở nhà hàng gần đó mang qua đây."

"Cứ mua đi, em không biết bánh bích quy mình nướng mọi người có thích ăn hay không?"

"Được." Người đàn ông ở phim trường gọi điện thoại, giọng nói nhỏ hơn rất nhiều so với ngày thường, nghe cứ như là thủ thi bên tai: "Vất vả cho em."

"Không có gì." Tần Thi Nghi không có tiền đồ đồ hết cả tai, bởi vì bây giờ trong phòng chỉ có một mình cô, không cần cố kỵ hình tượng. Tần Thi Nghi bịt tai trộm chuông che vành tai lại giả vờ không biết, nói với đầu kia điện thoại: "Lát nữa em muốn kêu Tiểu Trương đi cùng, đồ hơi nhiều, có tiện không anh?"

"Tiện, cứ để cô ấy đi cùng mẹ con em qua đây đi." Đối với loại chuyện nhỏ này Hoắc Lăng luôn không thích so đo.

Tắt điện thoại, Tần Thi Nghi ổn định tinh thần, ngồi xuống trước bàn trang điểm bắt đầu bôi lau. Chú ý cách mặc quần áo như vậy, đương nhiên trang dung cũng nên phối hợp hài hoà, đánh son môi màu đỏ thắm càng thích hợp hơn.

Mấy ngày nay Tần Thi Nghi có ý thức học tập kiến thức phương diện này, tuy chưa thể nói là tinh thông, nhưng ít nhất cũng rút ra được một hai phần tâm đắc.

Bên này Tần Thi Nghi hoàn thành xong lớp trang điểm, Tiểu Lâm và Tiểu Hứa tới đón người cũng đến rồi. Anh bạn nhỏ gõ cửa nói: "Mẹ ơi, chú Lâm và chú Hứa tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Không có ý gì khác

Đạo diễn và nhà làm phim vốn rất bận rộn, có thể rút ra thời gian vài phút để hàn huyên với Tần Thi Nghi cũng vì mặt mũi của Hoắc Lăng lớn. Quan hệ cá nhân của anh và đạo diễn rất tốt, nếu đổi thành diễn viên khác người nhà muốn tới thăm ban, chưa chắc đã nhận được đãi ngộ đặc thù.

Suy cho cùng bộ phim này bọn họ mới chỉ tuyên bố khởi động máy, đoàn phim yêu cầu bảo mật tất cả tin tức, không phải người nhà ai tới thăm ban, đạo diễn cũng sẽ đồng ý cho vào.

Hoắc Lăng cũng thức thời, không ở lâu, giới thiệu xong liền dẫn Tần Thi Nghi và Thịnh Dục Kiệt về phòng nghỉ.

Đạo diễn thông cảm người nhà Hoắc Lăng lần đầu tiên tới thăm ban, nên cho một tiếng nghỉ ngơi.

Phòng nghỉ chỉ có một nhà ba người bọn họ, Tiểu Lâm ghi nhớ lời một Boss khác dặn dò, đem đồ ăn bày ra xong, liền không ở lại làm bóng đèn, đánh tiếng với Hoắc Lăng và Tần Thi Nghi: "Anh Hoắc, chị dâu, em ra ngoài ăn cơm trước, có chuyện gì cứ gọi em."

Tần Thi Nghi gật đầu, dặn dò: "Nhớ mang theo phần cánh gà kia ra ngoài, chia cho mọi người một chút."

Tiểu Lâm nói "Cảm ơn", còn nhớ rõ chiếu cố Tiểu Trương đứng phía sau Tần Thi Nghi: "Tiểu Trương, cô chưa ăn cơm nhỉ? Nếu không tôi dẫn cô ra chỗ đoàn phim nhận một phần cơm trưa nhé?"

Tiểu Trương nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng lên, đây chính là đoàn phim đó, không phải mỗi ngày đều có thể tới, không xem đủ chẳng phải sẽ khiến bản thân mình thất vọng sao? Chỉ là Tiểu Trương cũng sợ gây thêm phiền toái cho mọi người: "Sẽ không quá phiền toái chứ?"

"Không sao." Tiểu Lâm giải thích: "Mỗi ngày đoàn phim đều sẽ chuẩn bị cơm cho anh Hoắc, để phòng ngừa bất kỳ tình huống nào. Đợi lát nữa tôi dẫn cô đi nhận phần của anh Hoắc."

Hoắc Lăng ở bên cạnh cười nói: "Hai người đi đi."

Nghe nam thần lên tiếng, Tiểu Trương không còn lo lắng, đi theo sau Tiểu Lâm mở cửa ra ngoài.

Phòng nghỉ yên tĩnh lại, Tần Thi Nghi lúc này mới có thời gian đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Tuy rằng sau khi quan sát hoàn cảnh phim trường, Tần Thi Nghi không ôm hy vọng quá lớn đối với phòng nghỉ của Hoắc Lăng, còn có thể trông cậy vào phòng nghỉ của Hoắc Lăng cao cấp đến đâu? Nhưng khi nhìn thấy không gian nhỏ chỉ vện vện khoảng hai mươi mét vuông, trong phòng còn dùng đồ đạc gác thành một nơi chuyên dùng để thay quần áo, không gian thừa lại còn phải kê bàn trang điểm, lại bày một bộ sofa cùng bàn trà, diện tích chẳng còn bao nhiêu. Tần Thi Nghi vẫn có chút kinh ngạc, dù thế nào Hoắc Lăng cũng xuất thân từ hào môn, hoàn cảnh thiếu thốn như vậy, anh vẫn nghỉ ngơi được?

Suy nghĩ này mới vừa chọt lóe qua đầu Tần Thi Nghi, Hoắc Lăng giống như con giun trong bụng cô, mở miệng: "Nơi này có điểm đơn sơ, ừy khuất em và Tiểu Kiệt."

"Không có, không có." Tần Thi Nghi hoàn hồn, cười nói: "Chúng em chỉ nghỉ tạm trong chốc lát, tốt hay xấu đều không sao cả. Nhưng anh mỗi ngày đều ở đây, hoàn cảnh này xác thực quá mức đơn sơ."

"Quen rồi đều giống nhau, hơn nữa phòng nghỉ của mọi người cũng không khác biệt lắm. Anh không cũng không thể quá đặc biệt." Hoắc Lăng cười nhẹ, thoát nhìn thật sự không ngại hoàn cảnh thiếu thốn này chút nào: "Anh biết Thi Nghi quan tâm anh. Chẳng qua nếu không ăn, đồ ăn đều sẽ nguội mất."

Sắc mặt Tần Thi Nghi hơi quẩn, cô chẳng qua chỉ thuận miệng nói mà thôi, nào có quan tâm anh? Người này thật tự luyến.

Nhưng giờ Tần Thi Nghi cũng không định lắm miệng, đơn giản trầm mặc ngồi xuống.

Mặc dù hoàn cảnh phòng nghỉ đơn sơ, nhưng đồ đạc nên có đều có, sô pha ngồi cũng mềm mại thoải mái. Vậy thì thế nào, Hoắc Lăng có tiền có địa vị, còn có nhiều nhân viên công tác chăm sóc như vậy, uỷ khuất cũng không chạy đến đâu.

Thịnh Dục Kiệt đã được ba bế đặt lên sô pha, bát đĩa là do Tiểu Trương và Tiểu Lâm dọn xong trước khi ra ngoài. Hoắc Lăng cầm lấy bát trước mặt Thịnh Dục Kiệt, định xới com trong hộp giữ nhiệt ra, Tần Thi Nghi ngăn cản: "Ninh canh mang lại đây, uống chút canh trước đã."

Tần Thi Nghi nói xong liền tiếp nhận bát trong tay Hoắc Lăng, bắt đầu múc canh, bỏ thêm cái thìa rồi đặt xuống trước mặt Thịnh Dục Kiệt, dặn dò: "Con uống chậm một chút, cẩn thận kéo bỏng."

Anh bạn nhì cầm thìa, ngẩng đầu hướng Tần Thi Nghi cười ngọt ngào: "Con cảm ơn mẹ."

Tần Thi Nghi thuận thế vỗ vỗ đầu cậu nhóc. Cô vừa mới ngẩng đầu, Hoắc Lăng ngồi bên cạnh anh bạn nhỏ rất tự giác đưa bát của mình tới, cười vô cùng đẹp: "Làm phiền Thi Nghi."

"Người một nhà, không cần khách khí." Tần Thi Nghi cười khách khí, tiếp nhận bát, cúi đầu giúp Hoắc Lăng múc canh. Dáng vẻ cô rừ mi cup mắt, làm sướt mướt vốn tính xảo tăng thêm vài phần ý vị trầm tĩnh nhu mì.

Tần Thi Nghi không chú ý tới người đàn ông bên cạnh, ánh mắt nhu hoà xuống, nghiêm túc giúp người nào đó múc canh. Đồng thời trong lòng không tránh khỏi mắng thầm hai câu. Hộp canh vốn ở ngay trước mặt cô, cách Hoắc Lăng khá xa, xuất phát từ lễ phép cô nhất định sẽ giúp Hoắc Lăng múc một bát canh. Nhưng đối phương còn chẳng đợi cô nói, đành đặc cầm bát đưa qua, xem dáng vẻ đương nhiên của anh, giống như cô chính là cô dâu nhỏ làm trâu làm ngựa cho anh —— Thôi được rồi, hiện tại cô thật sự là cô dâu nhỏ của người ta.

Cho nên Tần Thi Nghi chỉ có thể mắng thầm trong lòng. Lúc ngẩng đầu trên mặt cô đã khôi phục nụ cười ôn hòa, đang chuẩn bị đưa bát canh qua, bỗng nhiên đối diện với một đôi mắt sáng nước long lánh.

Mang tiếng là đàn ông, một đôi mắt đẹp quá đẹp có lẽ không thích hợp lắm, nhưng đôi mắt của Hoắc Lăng thật sự cực kỳ đẹp, không hề giống Thịnh phu nhân hay Chủ tịch Thịnh, cũng không biết là giống ai.

Hoắc Lăng trời sinh có một đôi mắt đào hoa ẩn tình, khi hơi cong môi giống như là ánh mặt trời sáng lạn, khi không cười, chỉ cần không phải cô tình xự mặt, cũng khiến cho người ta cảm thấy đáng yêu anh như đang mang theo vài phần ý cười. Cho nên đồn đại, bình luận về anh dù ở trong hay ngoài vòng đều đặc biệt tốt, tiếp xúc làm việc với anh đều cảm thấy anh là người hiền lành, ôn hoà, dễ nói chuyện, đừng nói đến các cô gái nhỏ chưa rành chuyện đời gặp gương mặt này, liền trực tiếp tôn sùng là nam thần dịu dàng.

Chẳng qua tính tình Hoắc Lăng kỳ thật thiên về đạm bạc, trước mặt người khác chỉ cần treo hai phần ý cười, đều khiến cho người ta như tắm mình trong hương vị gió xuân. Nụ cười thoải mái, thư thái thật sự cũng chỉ xuất hiện lúc ở nơi riêng tư, người ngoài chưa bao giờ gặp qua.

Không có đối lập, nên mới không có mất mát.

Hiện tại Tần Thi Nghi xem như người nhà của Hoắc Lăng, quan hệ gần gũi lại không thể gần. Hoắc Lăng ở trước mặt cô cũng không thể buông lỏng, chỉ khi chơi đùa với con trai, anh mới không mang mặt nạ, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều là chân thật. Tần Thi Nghi từng bị nụ cười của anh làm cho đầu văng mắt hoa mấy lần.

Nhưng Tần Thi Nghi không ngờ rằng, ông xã miễn phí cười rộ lên lực sát thương cao như vậy. Trước đây cô rõ ràng đã đầu văng mắt hoa mấy lần, mà hiện tại vẫn không có chút sức chống cự nào. Bởi vì lần này người nào đó cười rộ lên, giống hệt như là khổng tước khai bình (Chim công xoè đuôi) (*).

Tha thứ cho vốn từ nghèo nàn của Tần Thi Nghi. Tuy trước kia cô là học bá, nhưng thuộc ban tự nhiên, ít nhiều có điểm một sách cù lần. Lên đại học không giống cấp ba thỉnh thoảng thầy cô giáo cho nghĩ xả hơi, việc vừa học vừa làm đã chiếm hết tinh lực cô sở hữu, vì học bổng cô còn muốn liều mạng học bài ôn tập, cho nên phong hoa tuyết nguyệt, tình thơ ý hoạ này đó đều không hề dính dáng đến cô.

Nghĩ đến "Khổng tước khai bình" để hình dung nụ cười của Hoắc Lăng, chủ yếu là vì năm đó viết bài ngữ văn hay dùng. Tần Thi Nghi không phải người am hiểu văn tự, nhưng muốn điểm ngữ văn cao, không tránh khỏi việc phải viết. Tần Thi Nghi vì muốn nâng cao thành tích, cũng từng bỏ công sức tìm tòi nghiên cứu. Cô có một bộ công thức rập khuôn. Ví dụ như mở đầu viết như thế nào, kết thúc viết như thế nào, lúc viết đến ai xinh đẹp mỹ lệ, đăng sau đều hình dung cùng một câu "Như khổng tước khai bình", tuy rằng hơi trung quy trung củ, nhưng điểm đều sẽ không quá thấp.

Bản thân Tần Thi Nghi chưa từng thấy khổng tước xoè đuôi, ngay cả vườn bách thú cô còn chưa đi.

Chẳng qua về sau sẽ không thế, cô có thể dẫn anh bạn nhỏ đi? Chính cô không được hưởng thụ tuổi thơ, bây giờ có điều kiện, không thể để con trai cô cũng mang theo tiếc nuối này.

Đôi mắt Tần Thi Nghi nhoáng lên, Hoắc Lăng liền biết cô lại thất thần, chỉ là mặc dù anh phỏng đoán nhân tâm giỏi thế nào, cũng không đoán được trong lòng bà xã đem anh hình dung thành khổng tước, còn vì vậy mà nghĩ tới chuyện dẫn con trai đi tham quan vườn bách thú.

Hoắc Lăng không biết nội tình nên trong lòng cũng có vài phần tự đắc, không phải anh chưa từng gặp phụ nữ đối với mình hoa si, sẽ càng không vì một hai người phụ nữ nhân si mê mà lằng lằng, nhưng bà xã anh không giống.

Trước kia bà xã chưa từng động tâm với anh, đương nhiên bản thân anh cũng không có. Về cuộc hôn nhân này, hai người bọn họ đều ăn ý, ngoài mặt không có trở ngại liên không tới.

Ở trong vòng này, nhắc đến tình cảm thiên chân, không xa không gần, không liên quan lẫn nhau, ngược lại càng thêm tự tại.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của một mình Hoắc Lăng, tính tình anh quanh quẩn, có bà xã, có con trai, có sự nghiệp mình thích, đã cảm thấy thật mỹ mãn. Ngăn ấy năm địa vị của anh càng ngày càng cao, người muốn hạ công phu trên người anh càng ngày càng nhiều, đa dạng chồng chất, đều bị anh trốn tránh cho qua, người ngoài giới khen anh giữ mình trong sạch, người trong giới ngầm cảm thấy anh quá cấm / dục, bất cận nhân tình, thậm chí còn có suy đoán anh là gay. Kỳ thật anh không nghĩ nhiều như vậy, từ chối chẳng qua vì tránh đi phiền toái không cần thiết.

Suy cho cùng gia thế bối cảnh giống như bọn họ, chưa bao giờ thiếu phụ nữ. Muốn chạm vào cũng sẽ không tìm người trong giới, mặc kệ anh có kết hôn hay không.

Hoắc Lăng cảm thấy mình thanh tâm quả dục, không nói chuyện tình cảm ngược lại rất tự tại, nhưng không thể cam đoan bà xã anh cũng giống vậy. Hoắc là nói, hiện tại bọn họ bình an vô sự, không đại biểu về sau vẫn luôn như thế.

Bất luận là anh hay bà xã. Nếu sau này gặp được người thật tình đối đãi, cuộc hôn nhân này không thể tiếp tục là điều tất yếu.

Giống với Tần Thi Nghi, thái độ của Hoắc Lăng đối với cuộc hôn nhân này chỉ là một tờ hợp đồng không hơn không kém. Cho nên anh đối với Tần Thi Nghi cũng có quan tâm thăm hỏi, nhưng hỏi han ân cần thì không cần nghĩ.

Lúc trước khi Thịnh phu nhân nhắc tới chuyện để Tần Thi Nghi sang Mỹ, Hoắc Lăng thật sự từng chần chờ, anh thấy khoảng cách không xa không gần giữa bọn họ, đúng là không còn gì tốt hơn.

Nhưng mẹ muốn bọn họ chung sống như vợ chồng bình thường, đúng là có điểm đương nhiên.

Hoắc Lăng biết, nếu để Tần Thi Nghi sang đây, trạng thái giữa bọn họ tất nhiên sẽ phát sinh sự thay đổi. Kết hôn nhiều năm như vậy, bọn họ chưa từng sớm chiều ở chung, nên bọn họ cũng không biết thay đổi này là tốt hay là xấu.

Chỉ là mẹ nói không sai, Tiểu Kiệt đã sáu tuổi, bọn họ làm ba mẹ khiến con trai thiệt thòi rất nhiều, hơi thay đổi trạng thái sống chung cũng tốt, không được cảm sát hòa mình, bọn họ vẫn có thể tôn trọng nhau như khách.

Chẳng qua Hoắc Lăng không ngờ tới, sau khi xảy ra tai nạn giao thông, bà xã thanh lãnh không dễ sống chung trong trí nhớ, bỗng nhiên hoàn toàn sửa lại tính tình, trở nên hoạt bát thú vị, thoát nhìn bình thản hơn rất nhiều, đáng vẻ khác hẳn trước kia. Hiện tại bà xã có thể cùng con trai chơi đùa quần thành một đồng.

Thời điểm anh không ở nhà, hai mẹ con đùa nghịch đến là vui vẻ tự tại, còn tưởng rằng anh không biết.

Thấy tính cách bà xã thay đổi, đáy lòng Hoắc Lăng càng thích đáng vẻ cô hiện tại. Anh tự cho rằng muốn thay đổi hình thức sống chung trước kia, vẫn là đàn ông chủ động một ít tương đối tốt, mấy ngày nay Hoắc Lăng liên tục thay đổi biện pháp trên đùa Tần Thi Nghi, mới đầu chỉ là muốn làm cô sớm buông lỏng câu nệ trong lòng. Ai biết đùa với đùa liền biến thành nghịch. Phản ứng của bà xã anh rất thú vị.

Hiện tại thấy tính cách bà xã thay đổi, Hoắc Lăng ngược lại cũng an tâm hơn rất nhiều. Tính tình này của bà xã, cứ tính sau này quan hệ giữa bọn họ không tốt được, ít nhất sẽ không kém hơn trước kia.

Nhưng Hoắc Lăng không dự đoán được, bây giờ bà xã cư nhiên bắt đầu hoa si với mình.

Bà xã anh không giống với người khác, cô biết thân phận thật sự của anh. Nếu vì những điều kiện cùng hư danh bên ngoài, nên động tâm cô đã sớm động tâm, không có khả năng kéo dài tới hiện tại.

Mấy ngày nay bọn họ cũng coi như là sớm chiều ở chung. Kết hôn nhiều năm như vậy, trừ lúc tân hôn và thời điểm bà xã mang thai, bọn họ chưa bao giờ hoà thuận sống chung giống như vậy. Giao động kỳ lạ hiện tại của cô, trừ bỏ vì chính bản thân anh, thì còn có thể vì điều gì khác?

Có thể nói Tần Thi Nghi hoa si, là khẳng định tốt nhất đối với sức hút nam tính của Hoắc Lăng. Bình tĩnh như Hoắc Lăng, cũng khó tránh khỏi tự đắc.

Tần Thi Nghi phục hồi lại tinh thần, liền phát hiện người đối diện cười càng thêm đẹp mắt. Người biểu tình vốn thanh đạm, mặt mày đột nhiên biến đổi bay bổng lên, chung quy luôn có chút chói mắt khiến người ta không cách nào dời tầm mắt.

Nhưng mà lúc này Tần Thi Nghi miễn cưỡng kiềm chế, cô ổn định tinh thần rồi đem bát canh đưa qua, làm bộ dường như không có việc gì chăm sóc một tiếng: "Còn nóng uống đi."

Thịnh Dục Kiệt đang dùng thìa nhỏ múc canh, đưa đến miệng cẩn thận thổi nguội, nghe được lời này không nhịn được nâng đầu, tò mò hỏi mẹ: "Vì sao mẹ kêu con uống canh cẩn thận kéo bỏng, lại kêu ba uống nóng? Chẳng lẽ ba không sợ nóng sao?"

Tần Thi Nghi tự múc cho mình bát canh, đang cầm ở trong tay vừa thổi vừa uống, nghe vậy cũng không giải thích gì, đơn giản "Ừ" một tiếng.

Anh bạn nhỏ lại hỏi: "Vì sao ba không sợ nóng?"

Tần Thi Nghi không chút nghĩ ngợi trả lời: "Bởi vì da ba con dày."

Hoắc Lăng cúi đầu ăn canh nghe đến lời này, cũng không nhìn được ngẩng đầu, nhướn mày, không lên tiếng.

Anh bạn nhỏ nghe xong, trong lòng có chút kỳ quái, ba ăn canh là dùng miệng, cùng da dày có quan hệ gì? Chắc hẳn mẹ muốn nói đầu lưỡi ba dày nên mới không sợ nóng? Anh bạn nhỏ vui sướng thay đổi một chút, lại hỏi: "Vì sao đầu lưỡi ba lại dày hơn so với chúng ta?"

"Khụ khụ." Tần Thi Nghi bất ngờ bị sặc nước canh sặc, cô nén nước mắt sinh lý nhìn con trai chuyên gia hồ mẹ ba mươi năm: "Đầu lưỡi cái gì, đầu lưỡi ba con dày hay không dày mẹ làm sao mà biết được?"

Anh bạn nhỏ vô tội nháy mắt: "Mẹ nói mà, con cũng không biết."

Đầu lưỡi... Ánh mắt Tần Thi Nghi chột lóe, trong đầu không không chế được hiện lên hình ảnh không hài hoà nào đó, sắc mặt lập tức đỏ lên, cúi đầu xuống: "Được rồi, mau ăn cơm."

Anh bạn nhỏ còn muốn tiếp tục hỏi, thì Hoắc Lăng phun ra lời vàng ngọc: "Chờ con trưởng thành liền biết", thành công giúp Tần Thi Nghi giải vây.

Nhưng mà Tần Thi Nghi cũng không định cảm ơn anh, nếu thiệt tình muốn giải vây, đã sớm giúp cô nói chuyện. Hiện tại chẳng qua là do xem diễn xong rồi, nên mới thuận tiện giả vờ làm người tốt.

Phúc hắc (Bụng dạ đen tối).

Tần Thi Nghi cúi đầu ăn cơm, hận không thể đem toàn bộ mặt vui vào trong bát, ngay cả đồ ăn cũng chỉ gấp rau xanh bày ở trước mặt cô, bởi vì đồ ăn khác cách khá xa, muốn gấp phải ngẩng đầu.

Ăn ăn, trong bát Tần Thi Nghi đột nhiên xuất hiện một miếng xương sườn, Tiểu Trương được thím Lưu chỉ điểm nên bây giờ tài nghệ nấu nướng tiến bộ thần tốc, xương sườn nướng màu sắc hồng nhuận sáng bóng, tản ra mùi thơm mê người. Nhưng Tần Thi Nghi nhìn xuống dự hoặc, nâng đầu lên nhìn, liền thấy người nào đó vừa mới thu hồi đôi đũa.

"Thi Nghi thật sự không cần thiết phải giảm béo. Dáng người em đã rất đẹp, béo thêm chút nữa cũng không sao."

Cô nói muốn giảm béo khi nào? Tự mình đa tình.

Tần Thi Nghi không nói tiếp, mà dùng hành động đáp lại Hoắc Lăng. Cô nhanh chóng quyết định đem miếng xương sườn ném vào trong miệng, dùng hết sức lực bú sữa mẹ, miếng xương sườn bị cô nhai kêu răng rắc.

Tần Thi Nghi suy nghĩ, nếu ăn thịt người không phạm pháp, hiện tại bị cô nhai giòn chính là xương cốt của người nào đó.

Ăn cơm xong, Tần Thi Nghi bắt đầu thu dọn bát đũa trên bàn, cũng không phải cô vội vàng thể hiện, phòng nghỉ của Hoắc Lăng vốn nhỏ, đồ đạc lại nhiều, không gian bày chút liền có vẻ lộn xộn. Hơn nữa đây vốn là nơi làm việc của Hoắc Lăng, không thu dọn bát đũa, khiến trên bàn cứ mãi tản ra mùi đồ ăn cũng không ổn.

Tần Thi Nghi rất tự giác thu dọn, Hoắc Lăng cũng duỗi tay sang đây, dáng vẻ giống như muốn giúp đỡ. Tần Thi Nghi vội vàng ngăn cản: "Anh đừng động tay, em làm là được. Anh nói chuyện với Tiểu Kiệt một lát đi."

Hoắc Lăng vừa nghe lời này, liền quyết đoán thu tay lại, không thêm che dấu chút nào, cười đến bằng phẳng: "Vây vát vả cho em."

"Không có việc gì." Tần Thi Nghi đối với phản ứng của Hoắc Lăng cũng không ngoài ý muốn, vị này vốn là thiếu gia hào môn mười ngón không dính nước dương xuân, nếu có thể giúp cô làm việc, hiện tại bọn họ đã không cần xuất hiện ở chỗ này.

Tần Thi Nghi nửa ngồi xồm trước bàn trà, nhanh nhẹn thu dọn mặt bàn.

Hoắc Lăng ôm bánh bao nhỏ lên đùi mình, không giống như Tần Thi Nghi kiên nghị nói chuyện với anh bạn nhỏ, mà quan sát động tác của cô, tâm tình dường như muốn tìm đề tài: "Hôm nay vẫn nhờ dính ánh sáng của mẹ con em, nếu không hiện tại anh đã không có thời gian nhàn nhã như vậy, còn có thể ngồi xuống chờ tiêu thực (tiêu hoá thứ ăn)."

Nội tâm Tần Thi Nghi gào thét, cô một chút cũng không muốn để anh dính ánh sáng này, bọn họ còn chưa nói chuyện, đạo diễn đã vội vàng cho người nào đó nghỉ rồi. Cảnh tượng thăm ban cô mong chờ nhất chính là người nào đó ở trước màn ảnh mờ hơi rơi như mưa, cô cùng con trai giống như mọi người ngồi ở bên cạnh vậy xem.

Hiện tại khoái cảm duy nhất, đã bị đạo diễn phá hủy.

Chẳng qua Tần Thi Nghi không thể tỏ vẻ tiếc nuối ra ngoài mặt, phụ họa Hoắc Lăng nói nói cười cười. Thu dọn bát đũa xong, Tần Thi Nghi vừa mới đứng lên, người bên cạnh người liền đưa một chiếc khăn ướt qua: "Lau tay, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi."

"Cảm ơn." Thu dọn bát đĩa, trên tay khó tránh khỏi dính phải chút dầu, Tần Thi Nghi cẩn thận lau khô tay, đem khăn giấy ném vào sọt rác, rồi mới trở lại sô pha ngồi xuống.

Bởi vì bàn trà nhỏ, lúc này ăn cơm một nhà ba người bọn họ đều ngồi ở sô pha. Tổng diện tích phòng nghỉ bé như vậy, sô pha tốt cùng dài đến bao nhiêu, liền không cần miêu tả.

Vừa rồi Thịnh Dục Kiệt ngồi ở giữa sô pha, sô pha lún xuống, Tần Thi Nghi dán cũng là dán vào bánh bao nhỏ đáng yêu, nên cô mới không ngại. Hiện tại anh bạn nhỏ đang cười tủm tỉm ngồi ở trên đầu gối ba cậu nhóc, nếu Tần Thi Nghi ngồi xuống, chỉ cần không cẩn thận sẽ dán vào đùi người nào đó. Cho nên Tần Thi Nghi rất cơ trí mang rác đi vứt, rồi thuận thể đi đến chỗ sô pha đơn bên cạnh ngồi xuống.

Hoắc Lăng dường như không phát hiện động tác nhỏ của Tần Thi Nghi, thấy cô ngồi xuống, liền nói: "Tầm nửa tiếng nữa anh sẽ bắt đầu quay, chờ anh quay phim thì để Tiểu Hứa đưa hai mẹ con em về nhé?"

Tần Thi Nghi nhìn nụ cười vỡ ra trên cái miệng nhỏ của cậu nhóc trong lòng Hoắc Lăng, không có ý kiến gì, dù sao cũng đã tới, ở một tiếng hay hai tiếng cũng chẳng có gì khác biệt.

"Được." Tần Thi Nghi dừng một chút, lại quan tâm hỏi một câu: "Anh muốn nghỉ ngơi một lát không?"

"Không được." Hoắc Lăng lắc đầu: "Suốt diễn buổi chiều tương đối mấu chốt, anh sợ bây giờ ngủ một giấc, lại ngủ không đủ no, buổi chiều trạng thái không tốt, ngược lại càng khó nhập diễn."

"Ừ." Tần Thi Nghi gật đầu, cô không hiểu chuyện đóng phim, chỉ có thể dùng vẻ mặt chân thành cảm thán nói: "Đóng phim cũng quá vất vả." Đáng tiếc cô chỉ nhìn vài phút, căn bản không thấy đủ.

Hoắc Lăng mặt dày vô sỉ đem Tần Thi Nghi cảm khái, trở thành khích lệ mình, khiêm tốn nói: "Đều là vì kiếm tiền nuôi gia đình sống tạm, nên làm."

Anh bạn nhỏ nghe được lời này, hứng thú lại kéo tới nữa, nháy mắt to hỏi ba: "Nuôi gia đình sống tạm phải vất vả như vậy sao?"

"Nếu chỉ nuôi sống một mình ba, tất nhiên sẽ nhẹ nhàng. Nhưng hiện tại ba còn phải nuôi sống con và mẹ con, chính là ba người."

"Ba vất vả." Anh bạn nhỏ thực sờn sờn ba: "Khi nào con có thể nuôi gia đình sống tạm?"

Hoắc Lăng rất kiên nhẫn trả lời mười vạn câu hỏi vì sao của anh bạn nhỏ: "Chờ con trưởng thành liền có thể."

Vấn đề trưởng thành này anh bạn nhỏ hỏi nhiều, trong lòng cũng có khái niệm, hiện tại không cần tiếp tục hỏi, mà là hiểu rõ gật đầu: "Chờ con trưởng thành, con có thể kiếm tiền nuôi mình và mẹ. Ba sẽ không cần vất vả như vậy nữa."

Hoắc Lăng lại lắc đầu, cười tủm tỉm nói: "Chờ Tiểu Kiệt trưởng thành, sẽ phải nuôi bà xã và con của chính mình. Bà xã của ba, ba tự nuôi."

Tần Thi Nghi không ngờ tới hai ba con một hỏi một đáp, cũng có thể đem lửa đốt đến trên đầu mình, trong lòng cô nhảy dựng. Không thể phủ nhận câu "Bà xã của ba, ba tự nuôi" này của Hoắc Lăng nghe vào tai vẫn rất dễ làm người ta động tâm. Mặt Tần Thi Nghi không nhịn được đỏ lên, thầm nghĩ cách khiến hai ba con đem đề tài kéo trở về, mỗi mấp máy môi mà vẫn không nói nên lời, chỉ có thể cúi đầu, lấy di động ra lướt, giả bộ như chưa nghe thấy điều gì.

Anh bạn nhỏ hiểu rõ gật đầu, trong lòng lại tưởng là ba không muốn cho cậu nhóc nuôi mẹ, chờ sau này cậu nhóc kiếm lời sẽ trộm nuôi. Anh bạn nhỏ từng thấy bác cả mua xe hơi, châu báu cho bà nội, ông nội cũng chưa nói gì.

Nghĩ đến bác cả, anh bạn nhỏ lại suy một ra ba: "Cho nên bác cả và bác hai bạn như vậy, cũng vì muốn nuôi gia đình sống tạm sao?"

"Đúng vậy."

"Nhưng mà bác hai chỉ cần nuôi bản thân thôi, sao lại bận rộn giống bác cả ạ?"

Tần Thi Nghi nghe mà thấy kỳ quái, đừng nói bác hai, bác cả cũng là cầu độc thân đó, bản thân vấn đề này của bảo bối đã có tật xấu rồi.

Thời điểm Tần Thi Nghi đang nghĩ ngợi thì cô nghe thấy Hoắc Lăng trả lời: "Bác hai con muốn nuôi..."

"Khụ khụ." Tần Thi Nghi rốt cuộc không nhịn được, ngẩng đầu trừng mắt lườm Hoắc Lăng một cái, con còn nhỏ sao lại nhắc đến loại đề tài này.

Hoắc Lăng cong khóe miệng, biết nghe lời đúng, sửa lời nói: "Bác hai con nuôi chính mình đã tương đối vất vả."

Anh bạn nhỏ lại hỏi: "Vì sao bác hai lại vất vả ạ? Bởi vì bác hai không lợi hại bằng bác cả sao?"

"Ừ." Hoắc Lăng gật đầu, còn thuận thể giáo dục con trai một phen: "Cho nên Tiểu Kiệt phải nghe lời, chăm chỉ học tập. Sau này phải lợi hại giống bác cả, đừng học bác hai, trưởng thành đến chính mình cũng không nuôi nổi."

Nhìn Hoắc Lăng nghiêm túc, mà đáng về anh bạn nhỏ cái hiểu cái không hiểu. Tần Thi Nghi có điểm cạn lời, bọn họ là anh em ruột đó, bôi đen anh ruột

mình như vậy, thật sự không sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Của Anh Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.